ROBERT

BRYNDZA

CRIME

Vânător de noapte

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLER

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA ERIKA FOSTER

FICTION CONNECTION

TREI

ROBERT BRYNDZA

Al doilea volum din seria Erika Foster

VÂNĂTOR DE NOAPTE

Original: *The Night Stalker* (2016)

Traducere din limba engleză:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

— 2019 —

Pentru Ján, Riky şi Lola

„ ...Adorm pe rând.
Făpturile blânde ale zilei,
Iar solii nopţii, cei întunecaţi,
Prădalnic se trezesc...”

William Shakespeare, *Macbeth*[1]

[1] William Shakespeare – *Macbeth,* editura Litera, 2018, traducere de Ion Vinea *(N.t).*

Capitolul 1

Era o seară înăbuşitoare de vară, spre sfârşitul lui iunie. Silueta înveşmântată în negru alerga uşor, făcându-şi loc prin beznă, picioarele ei abia scoţând un zgomot pe cărarea prăfuită şi îngustă, în timp ce se ferea şi se răsucea cu graţie pentru a evita contactul cu copacii şi tufişurile dese ce mărgineau cărarea. Era ca şi cum o umbră plutea uşor pe deasupra frunzelor.

Cerul nopţii se zărea ca o simplă fâşie îngustă şi neagră printre coroanele copacilor; poluarea luminoasă a oraşului transforma tufele în contururi neclare. Silueta plăpândă, care semăna cu o umbră, ajunse la o gaură din tufişurile de pe partea dreaptă şi se opri brusc: atentă, cu respiraţia întretăiată, cu inima bubuindu-i năvalnic în piept.

O lumină alb-albăstruie dezvălui împrejurimile atunci când trenul de seară de 21:39 către London Bridge trecu de la propulsia pe motorină la cea electrică, întinzându-şi braţele de metal către liniile electrificate de deasupra. Silueta se ghemui la pământ atunci când vagoanele pâlpâitoare şi goale trecură prin dreptul ei. Încă două fulgerări şi trenul dispăru din vedere, cufundând din nou boscheţii în întuneric.

Silueta porni iarăşi din loc, alunecând neauzită pe cărarea şerpuitoare ce se îndepărta de liniile de cale ferată. Spre stânga, copacii începură să se rărească, scoţând la iveală un şir de case terasate. Fragmente neclare din grădinile situate în spatele acelor case rămâneau în urmă, una după alta: fâşii întunecate, trase parcă la indigo, cu mobilier pentru terase, magazii de scule, un leagăn singuratic – toate nemişcate în aerul nopţii.

Apoi apăru şi casa. O casă victoriană terasată, la fel ca multe altele dintr-un şir prelung – trei niveluri de cărămidă deschisă la culoare –, însă proprietarul acesteia îi adăugase o anexă încăpătoare din sticlă în partea din spate, care era prinsă de nivelul de la parter al casei.

Silueta cea mică ştia totul despre proprietar. Ştia totul despre structura interioară a casei. Ştia programul complet al proprietarului. Şi, cel mai important dintre toate, ştia că era singur în noaptea asta.

Umbra se opri în capătul din spate al grădinii. Un arbore masiv creştea lipit de gardul din sârmă care înconjura grădina pe toate laturile. Într-un loc, trunchiul copacului crescuse în jurul metalului, lăsând în jos pliuri lemnoase ce înveleau cu totul stâlpul din fier, precum o gură masivă, lipsită de buze. Un nimb des de frunze se întindea în toate direcţiile, blocând vederea dinspre casă asupra terasamentului pe care erau aşezate şinele de cale ferată. Cu câteva nopţi în urmă, silueta întunecată străbătuse aceeaşi rută şi retezase sârmele care alcătuiau gardul, apoi le aşezase la loc, prinzându-le unele de altele. Acum, gardul se dădu cu uşurinţă într-o parte, iar umbra se lăsă pe vine şi se târî prin gaură. Iarba era uscată şi solul era crăpat adânc, după atâtea săptămâni fără ploaie. Umbra se săltă în picioare sub copac şi traversă cu iuţeală pajiştea învăluită în întuneric.

Un aparat de aer condiţionat era prins de peretele din spate al casei. Torcea zgomotos, mascând scrâşnetul uşor al tălpilor pe pietrişul care acoperea cărarea îngustă dintre anexa de sticlă şi casa de-alături. Umbra ajunse în dreptul unei ferestre tip ghilotină, apoi se ghemui sub pervazul lat. Lumina strălucea cu putere prin fereastră, aruncând un pătrat gălbui pe zidul de cărămidă al casei vecine. Trăgându-şi peste cap gluga echipamentului de alergare, umbra se ridică uşor şi aruncă o privire prin fereastră.

Bărbatul dinăuntru avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era înalt şi bine făcut şi era îmbrăcat cu pantaloni bej şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate. Se plimbă prin bucătăria deschisă, luă un pahar pentru vin dintr-un bufet şi îşi turnă în el vin roşu. Luă o înghiţitură prelungă şi-şi umplu din nou paharul. Pe blatul din bucătărie îl aştepta o cină gata preparată; îi îndepărtă ambalajul de carton care o învelea şi-i înţepă folia protectoare de plastic cu un tirbuşon.

Umbra fu cuprinsă de furie. Se sufoca de-a dreptul văzându-l pe bărbat înăuntru, ştiind ce-avea să urmeze.

Bărbatul din bucătărie programă cuptorul cu microunde şi aşeză mâncarea înăuntrul acestuia. Se auzi un ţiuit, care anunţa începerea numărătorii inverse.

Şase minute.

Bărbatul mai luă o gură de vin şi ieşi din bucătărie. Câteva secunde mai târziu se aprinse lumina de la baie, iluminând exact fereastra sub care aştepta ghemuită silueta. Fereastra fu deschisă câţiva centimetri, apoi se auzi un scârţâit când porni duşul.

Cu inima bubuindu-i în piept, umbra de dincolo de fereastră acţionă cu iuţeală: desfăcu fermoarul borsetei, scoase din ea o şurubelniţă cu cap drept şi o strecură în crăpătura dintre fereastră şi pervaz. O singură apăsare uşoară o făcu să se deschidă. Tocul mobil al ferestrei alunecă în sus fără zgomot, permiţându-i umbrei să se strecoare prin deschizătură. Asta era. Toate planurile, toţi anii de angoasă şi de durere...

Patru minute.

Silueta păşi în bucătărie şi se deplasă cu iuţeală, apoi scoase la iveală o mică seringă de plastic şi-i vărsă conţinutul transparent în paharul cu vin roşu, după care roti paharul de câteva ori şi-l aşeză înapoi pe blatul din granit negru.

Umbra rămase nemişcată o clipă, ascultând, bucurându-se de valurile răcoroase ale aerului condiţionat.

Luminile de deasupra făceau blatul din granit să scânteieze.

Trei minute.

Umbra traversă cu iuţeală bucătăria, trecu de balustrada de lemn de la baza scărilor şi se lăsă învăluită de bezna adâncă din spatele uşii sufrageriei. O clipă mai târziu, bărbatul coborî scările, acoperit doar cu un prosop. Cuptorul cu microunde scoase trei ţiuituri puternice, anunţând că terminase de încălzit mâncarea. Bărbatul se îndepărtă lipăind cu picioarele goale pe podea, lăsând în aer un miros de piele curată. Umbra auzi un zornăit când

bărbatul scoase tacâmuri dintr-un sertar, apoi scârţâitul unui taburet pe podeaua din lemn, când bărbatul se aşeză ca să mănânce.

Umbra răsuflă adânc, apoi ieşi din întuneric şi porni, neauzită, în sus pe scări.

Ca să privească.

Ca să aştepte.

Ca să-şi primească mult sperata răsplată.

Capitolul 2

Patru zile mai târziu

Aerul nopţii era lipicios şi umed pe străzile tăcute din South London. Moliile se învârteau şi se ciocneau una de alta în conul de lumină galbenă aruncat de un bec stradal ce scotea la iveală un şir de case terasate. Estelle Munro se târşâia pe trotuar, artrita împiedicând-o să meargă mai repede. Când se apropie de lumină, coborî de pe trotuar pe şosea. Efortul de-a coborî bordura o făcu să geamă, însă teama de molii îi depăşea durerea din genunchii artritici.

Estelle îşi făcu loc printre două maşini parcate pe stradă şi păstră o distanţă generoasă faţă de stâlpul de iluminat, simţind cum asfaltul încă mai emană căldura acumulată pe timpul zilei. Valul de căldură intra deja în cea de-a doua săptămână, chinuindu-i pe locuitorii Londrei şi ai sud-estului Angliei, aşa că inima bătrână a lui Estelle protesta la unison cu cele ale altor bătrâni la fel ca ea. În depărtare răsuna sirena asurzitoare a unei ambulanţe, părând că dă glas gândurilor bătrânei. Se simţi uşurată văzând că următoarele două becuri stradale erau stricate, aşa că îşi făcu din nou loc, cu greutate şi încetineală, printre două maşini parcate, şi sui la loc pe trotuar.

Se oferise să-i dea de mâncare pisicii fiului său Gregory, cât timp acesta era plecat. Ei nu-i plăceau pisicile. Se oferise doar pentru a avea ocazia să-şi vâre nasul prin toate cotloanele casei şi pentru a vedea cum se descurcă fiul ei de când soţia lui, Penny, îl părăsise, luându-l odată cu ea şi pe Peter, nepotul de cinci ani al lui Estelle.

Estelle rămăsese deja fără răsuflare şi era plină de sudoare când ajunse în faţa porţii elegantei case terasate a lui Gregory. După părerea ei, era cea mai drăguţă casă de pe toată strada. De sub o bretea a sutienului scoase o batistă enormă, cu care-şi şterse transpiraţia de pe faţă.

Lumina portocalie a becurilor de pe stradă sclipi în geamul uşii din faţă atunci când Estelle scoase cheia. Când

deschise uşa, fu izbită de un val de căldură înăbuşitoare, aşa că păşi cu precauţie peste prag şi peste scrisorile împrăştiate pe preşul de la intrare. Apăsă întrerupătorul de lângă uşă, însă holul rămase învăluit în întuneric.

— Fir-ar, nu din nou, murmură ea, închizând uşa.

În timp ce bâjbâia ca să adune scrisorile, îşi dădu seama că era a treia oară când se întrerupea curentul de când Gregory lipsea de-acasă. Luminile din acvariu fuseseră cauza prima dată, iar a doua oară, Penny lăsase aprins becul din baie şi acesta explodase.

Estelle îşi pescui mobilul din poşetă şi-l deblocă cu stângăcie, căci degetele înţepenite de artrită îi dădeau mult de furcă. Telefonul proiectă un con de lumină la câţiva paşi în faţă, dezvăluind privirii mocheta deschisă la culoare şi pereţii apropiaţi unul de altul, iar ea sări în sus de spaimă când îşi văzu reflexia în enorma oglindă montată pe peretele din stânga. Lumina slabă le dădea crinilor de pe bluza fără mâneci de pe ea o nuanţă urâtă, ca de cerneală. Îndreptă din nou raza lanternei telefonului spre mochetă şi-şi târşâi paşii către uşa sufrageriei, pipăind pereţii în căutarea unui comutator, pentru a se lămuri dacă de vină pentru acest întuneric nu era doar un bec ars. Apăsă pe comutator în sus şi-n jos, dar nu obţinu niciun rezultat.

Ecranul telefonului se stinse din nou, lăsând-o în întuneric deplin. Tăcerea era întreruptă doar de zgomotul răsuflării ei greoaie. Se panică şi se grăbi să deblocheze iar telefonul. La început, degetele ei artritice refuzară să se mişte cu iuţeală, însă, într-un final, femeia izbuti să aprindă din nou lanterna telefonului, proiectând un cerc de lumină albastră în camera din faţa ei.

Aerul dinăuntru era sufocant: căldura o apăsa cu putere, astupându-i urechile. Se simţea de parcă s-ar fi aflat sub apă. Fire de praf pluteau în aer; un nor de musculiţe roia neauzit deasupra unui imens platou de porţelan extrem de fin lucrat, plin cu chiftele rotunde şi maronii, aflat pe măsuţa de cafea.

— E doar o pană de curent! se răsti ea, făcând să răsune

puternic şemineul din fier.

Era nervoasă pentru că se panicase degeaba. Era o simplă pană de curent, nimic mai mult. Ca să-şi dovedească ei înseşi că n-are de ce să se teamă, îşi propuse să bea mai întâi un pahar cu apă rece, după care avea de gând să facă iar curentul să meargă. Se răsuci pe călcâie, pornind decisă înspre bucătărie, ţinând întinsă mâna în care avea telefonul.

Fereastra bucătăriei părea cavernoasă din cauza luminii slabe a telefonului, ce răzbătea prin geam şi ajungea până în grădină. Estelle se simţea vulnerabilă şi expusă. În depărtare se auzi un şuierat şi-un păcănit când trenul trecu pe şinele de dincolo de fundul grădinii. Estelle se apropie de un dulap şi scoase un pahar. Ochii o înţepau de la transpiraţia care-i intrase în ei; se şterse pe faţă cu braţul gol. Se apropie de chiuvetă şi-şi umplu paharul, tresărind când începu să bea apa călduţă.

Lumina telefonului se stinse din nou, iar un bufnet de la etaj întrerupse tăcerea. Estelle scăpă paharul din mână. Se sparse în bucăţi, care se împrăştiară pe podeaua din lemn. Inima îi bubuia năvalnic în piept şi-n timp ce asculta în întuneric, un fâsâit venit de sus răzbătu cu claritate până la ea. Apucă un făcăleţ dintre ustensilele aflate pe blatul din bucătărie şi se apropie de capătul de jos al scărilor.

— Cine-i acolo? Am la mine un spray cu piper şi sun la 999! strigă ea în întuneric.

Tăcere. Căldura era insuportabilă. Gândurile că-şi va vârî nasul prin gospodăria fiului său erau deja date uitării. Estelle nu voia decât să se întoarcă acasă şi să urmărească rezumatele meciurilor turneului de la Wimbledon în căsuţa ei confortabilă şi bine luminată.

Ceva ţâşni rapid din întuneric şi se repezi spre ea, venind pe scări în jos. Estelle făcu un pas în spate, şocată, aproape scăpând telefonul din mână. După care realiză că era doar pisica. Care se opri şi începu să se frece de picioarele ei.

— Fir-ar, ce m-ai speriat! rosti ea, uşurată, iar bătăile inimii îi mai încetiniră niţel. Un miros fetid venea plutind

către ea dinspre etajul de deasupra. Exact ce-mi trebuia. Ai făcut ceva urât acolo? Şi doar ai şi tăviţă cu nisip, şi o trapă ca să ieşi afară.

Pisica o privi pe Estelle cu nonşalanţă. De data asta, chiar se bucura de prezenţa animalului.

— Hai să-ţi dau ceva de mâncare.

Se simţea liniştită în timp ce pisica o urma spre dulapul de sub trepte; o lăsă să i se frece de picioare în timp ce căuta tabloul de curent. Când deschise micul capac de plastic al acestuia, descoperi că siguranţa principală fusese trasă în jos. Bizar. O ridică şi holul se umplu de lumină. Se auzi un bipăit îndepărtat când aparatul de aer condiţionat se trezi iar la viaţă.

Se întoarse în bucătărie şi aprinse luminile. Încăperea şi propria ei imagine se vedeau clar în ferestrele imense. Pisica sări pe blat şi o urmări curioasă cum adună cioburile paharului spart. După ce termină cu paharul, Estelle desfăcu o pungă cu mâncare pentru pisici şi îi vărsă conţinutul într-un castron, pe care îl aşeză pe podeaua din piatră a bucătăriei. Aparatul de aer condiţionat îşi făcea treaba conştiincios. Rămase nemişcată o clipă şi se lăsă învăluită de aerul rece, privind cum pisica lingea mâncarea meticulos şi înghiţea cuburile gelatinoase, apucându-le cu limba ei mică şi roz.

Mirosul oribil se intensifică, năvălind în bucătărie în timp ce aerul condiţionat absorbea aerul stătut din casă. Se auzi un clincănit atunci când pisica linse ultimele rămăşiţe din castronul gol, după care animalul se repezi spre peretele de sticlă şi dispăru prin uşiţa pentru pisici.

— Mănânci şi fugi. Mă laşi pe mine să strâng în urma ta, zise Estelle.

Înhăţă o cârpă şi un ziar vechi şi se îndreptă spre scări, urcând încet, cu genunchii protestând la fiecare treaptă. Căldura şi mirosul deveneau din ce în ce mai greu de îndurat pe măsură ce urca. Ajunse în capătul şirului de trepte şi începu să înainteze de-a lungul holului scăldat de lumina orbitoare. Metodic, verifică mai întâi baia pustie, camera pentru musafiri, se uită chiar şi sub biroul din

micul studio al fiului său. Nici urmă de vreun cadou lăsat de pisică.

Mirosul deveni de nesuportat când ajunse în faţa uşii dormitorului principal. Îi rămase în gât, făcând-o să se înece.

Dintre toate mirosurile îngrozitoare de pe lumea asta, cel mai rău e cel de rahat de pisică, cugetă ea.

Aprinse lumina imediat ce intră în dormitor. În aer roiau şi bâzâiau muşte. Pilota de un albastru închis era mototolită pe patul dublu şi un bărbat gol zăcea întins pe spate, cu o pungă de plastic trasă pe cap şi strânsă la gât şi cu braţele legate de tăblia de la capătul patului. Bărbatul avea ochii deschişi, căscaţi larg sub plasticul transparent. Îi luă o clipă să-şi dea seama pe cine are în faţa ochilor.

Era Gregory.

Fiul ei.

Atunci Estelle făcu ceva ce nu mai făcuse de ani de zile.

Ţipă.

Capitolul 3

Era cea mai puţin plăcută cină la care inspectorul-şef Erika Foster participa de multă vreme încoace. O tăcere stingheritoare se lăsă în timp ce gazda ei, Isaac Strong, deschise maşina de spălat vase şi începu s-o umple cu farfurii şi tacâmuri, tăcere ce era întreruptă doar de torsul discret al unui ventilator băgat într-o priză din colţ. Abia dacă izbutea să împrăştie o mică fracţiune din căldură, căci nu făcea decât să-mpingă de colo-colo valuri de aer cald prin toată bucătăria.

— Mulţumesc, lasagna a fost delicioasă, zise ea, în timp ce Isaac se întindea ca să-i ia farfuria goală din mână.

— Am folosit smântână semi-degresată pentru sosul Béchamel, răspunse el. Ţi-ai dat seama?

— Nu.

Isaac se întoarse iar la maşina de spălat vase, în timp ce Erika îşi plimba privirea prin bucătărie. Era elegantă, cu temă rustică franţuzească: bufete albe vopsite manual, blaturi de lucru din lemn în nuanţe deschise şi o masivă chiuvetă Butler din ceramică albă. Erika se întrebă dacă Isaac, care era medic legist, evita în mod special oţelul inoxidabil. Privirea i se opri asupra fostului iubit al lui Isaac, Stephen Linley, care stătea vizavi de ea la masa enormă din bucătărie, privind-o suspicios, cu buzele strânse. Era mai tânăr decât Erika şi Isaac: ea bănuia că avea în jur de 35 de ani. Arăta ca un Adonis cu chip superb şi trup voinic, însă pe chip îi apăreau uneori expresii care ei îi displăceau. Erika se forţă să destindă niţel atmosfera cu un surâs, după care luă o înghiţitură de vin şi începu să caute ceva interesant de zis. Tăcerea începea deja să se prelungească stânjenitor de mult.

În mod obişnuit, când lua cina cu Isaac nu apăreau astfel de situaţii. În ultimul an luaseră de mai multe ori masa în confortabila lui bucătărie franţuzească. Râseseră, îşi împărtăşiseră secrete, iar Erika simţise cum o frumoasă prietenie începea să se înfiripe între ei. Fusese în stare să

se deschidă cu totul în faţa lui Isaac, mai mult decât o făcuse în faţa cuiva până atunci, şi să-i povestească despre moartea soţului ei, Mark, din urmă cu doi ani. Iar Isaac, în schimb, îi povestise despre cum îl pierduse pe Stephen, iubirea vieţii sale.

Deşi, în timp ce moartea lui Mark survenise în mod tragic, la locul de muncă, în timpul unui raid al poliţiei, Stephen îi frânsese inima lui Isaac, părăsindu-l pentru un alt bărbat.

De aceea Erika a rămas atât de surprinsă să-l vadă pe Stephen aici când sosise, pe înserat. De fapt, nu chiar surprinsă – mai degrabă se simţise de parcă i se întinsese o cursă.

Chiar dacă locuia în Marea Britanie de mai bine de 25 de ani, Erika se trezise că-şi dorea ca această cină să aibă mai degrabă loc în Slovacia, ţara sa natală. În Slovacia, oamenii sunt mult mai direcţi.

Ce se petrece? M-ai fi putut avertiza! De ce nu mi-ai zis că e aici şi idiotul tău de prieten? Eşti nebun să-l primeşti înapoi în viaţa ta, după tot ce ţi-a făcut?

Îşi dorise să-i spună toate aceste lucruri când intrase în bucătărie şi-l văzuse pe Stephen aşteptând acolo apatic, îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi şi-un tricou. Dar ea se simţise stingherită, iar politeţea tipic britanică îi dicta că trebuie să treacă peste astfel de situaţii, prefăcându-se că totul este în ordine.

— Mai vreţi cafea? întrebă Isaac, închizând capacul maşinii de spălat vase şi răsucindu-se cu faţa spre ei.

Era un bărbat chipeş şi înalt, cu un păr negru şi des pieptănat pe spate, care-i scotea la iveală fruntea înaltă. Ochii căprui şi mari erau încadraţi de sprâncene subţiri, atent pensate, care puteau fi arcuite sau lipite una de alta pentru a transmite un larg spectru de emoţii şi sentimente. În seara asta, totuşi, el părea pur şi simplu jenat.

Stephen îşi rotea paharul cu vin alb şi-şi muta privirea când la Isaac, când la Erika.

— Cafea deja? E abia opt seara, Isaac, şi e al naibii de cald. Mai deschide o sticlă cu vin.

— Nu, cafeaua e numai bună, mersi, zise Erika.

— Măcar, dacă tot vreţi cafea, folosiţi espressorul, zise Stephen, apoi adăugă, băţos: Nu ţi-a spus? I-am cumpărat un Nespresso. A costat o avere. Din avansul pentru cea mai nouă carte a mea.

Erika surâse afabil şi luă o alună prăjită dintr-un castron plasat în mijlocul mesei. În timp ce mesteca, părea că rumegă însăşi tăcerea dintre ei. În timpul mesei jenante, Stephen fusese cel care întreţinuse discuţia, povestindu-le cu lux de amănunte subiectul noului său roman poliţist la care scria momentan. Avusese grijă să se împăuneze cu cunoştinţele sale în materie de criminalistică, lucru pe care Erika îl considerase complet deplasat, dat fiind că Isaac erau unul dintre cei mai apreciaţi medici legişti criminalişti din ţară, iar Erika însăşi, în calitate de inspector-şef din cadrul Poliţiei Metropolitane Londoneze, rezolvase cu succes un număr destul de însemnat de crime care se petrecuseră de-adevăratelea.

Isaac începu să prepare cafeaua şi porni radioul. Tăcerea fu întreruptă de cântecul Madonnei, „Like a prayer”.

— Dă-l mai tare! Îmi place s-o ascult pe Madge, zise Stephen.

— Mai bine am asculta ceva mai delicat, spuse Isaac, schimbând posturile de radio până ce corzile dulci şi triste ale unei viori înlocuiră vocea stridentă a Madonnei.

— Se *presupune* că tipul ăsta ar fi gay, spuse Stephen, dându-şi ochii peste cap.

— Stevie, cred doar că ceva mai liniştit s-ar potrivi mai bine în clipa de faţă, zise Isaac.

— Hristoase! Doar n-avem optzeci de ani! Hai să ne distrăm şi noi un pic. Erika, tu ce vrei să faci? Ce faci de obicei ca să te distrezi?

În ochii Erikăi, Stephen era un amestec de contradicţii. Purta haine obişnuite, părând că seamănă cu un atlet american din Ivy League, însă mişcările sale aveau o anumită gingăşie, care-l trădau. Stephen îşi puse un picior peste celălalt şi strânse din buze, aşteptând un răspuns.

— Cred... Cred că ies afară să fumez o ţigară, răspunse, ea, întinzându-se după poşetă.

— Uşa de la etaj e descuiată, zise Isaac, cerându-şi scuze din priviri.

Ea se forţă să surâdă şi ieşi din bucătărie.

Isaac locuia într-o casă lipită de celelalte în cartierul Blackheath, în apropiere de Greenwich. Dormitorul de oaspeţi de la etaj avea lipit de el şi un mic balcon. Erika deschise uşa de sticlă, ieşi afară şi-şi aprinse o ţigară. Dădu fumul afară, suflându-l înspre cerul negru, simţindu-se învăluită de căldura serii. Noaptea de vară era senină, însă stelele se vedeau neclar din cauza ceţii fotopoluării a oraşului care se întindea în faţa ei la nesfârşit. Urmări cu privirea traseul laserului de la Observatorul Greenwich, dându-şi capul pe spate pentru a-l vedea dispărând printre stelele agăţate în înaltul cerului. Mai trase un fum adânc din ţigară şi auzi cântecul greierilor împrăştiaţi prin iarba din grădina întunecată de dedesubt, care se amesteca cu zumzetul traficului de pe şoseaua aglomerată de dincolo de grădină.

Oare era prea aspră în gândire în legătură cu faptul că Isaac îi permisese lui Stephen să revină în viaţa lui? Oare de vină pentru acest lucru era simplul fapt că se simţea geloasă la gândul că prietenul ei singur acum nu mai era singur? Nu – ea-şi dorea ce era mai bine pentru Isaac, iar Stephen era un individ toxic. Chibzui, cu tristeţe, că s-ar putea să nu existe loc şi pentru ea, şi pentru Stephen în viaţa lui Isaac.

Se gândi la micuţul ei apartament, cu mobilă puţină, căruia se străduia să-i spună cămin, şi la nopţile pe care şi le petrecea singură, fixând întunericul cu privirea. Erika şi Mark îşi petrecuseră timpul împreună mai mult decât doar ca soţ şi soţie. Fuseseră colegi în cadrul Academiei de Poliţie Manchester, înscriindu-se acolo pe când aveau amândoi douăzeci de ani. Ascensiunea Erikăi fusese fulminantă şi fusese promovată rapid în postul de inspector-şef, fiindu-i practic superior lui Mark. Cu toate acestea, Mark o iubise şi mai mult pentru această

realizare.

După care, în urmă cu aproape doi ani, Erika a fost cea care-a condus dezastruosul raid împotriva traficanţilor de droguri care a dus la moartea lui Mark şi a încă patru colegi. După aceea, durerea şi povara vinovăţiei i s-au părut uneori prea greu de îndurat, forţându-se din răsputeri să-şi mai găsească un loc în lume fără soţul ei. I-a fost greu s-o ia de la capăt în Londra, dar munca ei în cadrul diviziei de Omucideri şi Infracţiuni Grave din cadrul Poliţiei Metropolitane fusese direcţia în care-şi concentrase toată energia disponibilă. Însă deşi odată fusese o stea cu o ascensiune fulminantă în poliţie, acum era pătată, iar cariera ei părea să fi ajuns într-un impas. Era o poliţistă directă, decisă şi genială, care nu suferea proştii – însă n-avea timp pentru politicile poliţiei, lucru care a dus adesea la ciocniri cu ofiţerii superiori, din care şi-a făcut aprigi duşmani.

Erika îşi mai aprinse o ţigară şi tocmai ce se gândea că trebuie să găsească o scuză ca să iasă rapid din scenă, când uşa de sticlă se deschise în spatele ei. Isaac îşi iţi capul şi ieşi pe balcon.

— Mi-ar prinde bine şi mie una, zise el, închizând uşa şi venind aproape de ea, lângă balustrada de fier.

Erika surâse şi-i oferi pachetul. El scoase o ţigară cu o mână masivă şi elegantă şi se aplecă spre ea, pentru a-i fi aprinsă.

— Scuze pentru că am stricat lucrurile în seara asta, spuse el, îndreptându-se de spate şi suflând fumul afară.

— E viaţa ta, zise Erika. Dar ai fi putut măcar să mă avertizezi.

— Totul s-a petrecut foarte repede. A apărut la uşa mea de dimineaţă şi n-am făcut decât să discutăm toată ziua şi... n-am de gând s-o rostesc cu glas tare. După aceea, a fost prea târziu să mai anulez, nu c-aş fi vrut s-o anulez.

Erika vedea foarte bine neliniştea de pe chipul lui.

— Isaac, nu trebuie să-mi dai mie explicaţii. Deşi, dacă aş fi în locul tău, aş alege pasiunea drept explicaţie. Ai fost copleşit de dorinţă. Ţi-ar oferi o scuză mult mai bună.

— Ştiu că e un individ complicat, dar să ştii că se poartă cu totul altfel atunci când suntem singuri. E vulnerabil. Crezi că dacă aş aborda situaţia din unghiul potrivit, dacă aş stabili nişte limite de la început, ar putea să funcţioneze de data asta?

— Posibil... Dar cel puţin nu te-ar mai putea omorî încă o dată, zise ea ambiguu.

Stephen scrisese un roman în care medicul legist criminalist fusese inspirat de persoana lui Isaac, numai că personajul respectiv sfârşise într-un mod destul de grotesc, într-o sângeroasă confruntare dintre gay.

— Vorbesc serios. Ce crezi c-ar trebui să fac? întrebă Isaac, cu o privire extrem de neliniştită.

Erika oftă şi-i luă mâna în mâinile ei.

— Nu vrei s-auzi ce cred eu. Îmi place să fiu prietena ta.

— Erika, eu pun mare preţ pe părerea ta. Te rog, spune-mi ce-ar trebui să fac...

Se auzi un scârţâit când uşa se deschise din nou. Stephen li se alătură pe balcon, cu tălpile goale, ţinând în mână un pahar cu picior plin cu whisky cu gheaţă.

— Să-i spui ce anume? Ce-ar trebui să facă? întrebă el caustic.

Tăcerea stânjenitoare fu întreruptă de tonul de alertă pentru mesaje care ciripi din adâncurile poşetei Erikăi. Poliţista îşi scoase telefonul şi citi mesajul, încruntată.

— E totul bine? întrebă Isaac.

— Trupul unui bărbat alb a fost descoperit într-o casă de pe Laurel Road, din Honor Oak Park. Pare ceva suspect, spuse Erika, după care adăugă: Rahat, nu mi-am luat maşina cu mine. Trebuie să iau un taxi până acolo.

— Va trebui să numeşti şi un legist criminalist. Vrei să mergem cu maşina mea? întrebă Isaac.

— Credeam că ţi-ai luat şi tu o noapte liberă? interveni Stephen, indignat.

— Eu sunt întotdeauna de serviciu, Stevie, fu răspunsul lui Isaac, părând nerăbdător să plece.

— Bun, atunci, hai să mergem, spuse Erika, apoi nu se putu abţine să nu adauge: Se pare că espressorul tău va

mai avea niţel de aşteptat până să facă o ceaşcă de cafea.

Capitolul 4

Erika şi Isaac ajunseră pe Laurel Road o jumătate de oră mai târziu, după ce dăduseră cu totul uitării jalnica cină din acea seară. Banda de împrejmuire pusă de poliţie închidea strada din ambele capete şi vehicule de suport fuseseră postate în faţa cordonului: o dubă de poliţie, patru maşini de patrulare şi o ambulanţă. Luminile albastre ale maşinilor se învârteau pe lungul şir de case terasate. În spatele mai multor ferestre şi în faţa uşilor se aflau vecini care priveau cu gurile căscate întreaga scenă ce se desfăşura în faţa lor.

Inspectorul Moss, unul dintre cei mai respectaţi colegi de muncă ai Erikăi, le veni în întâmpinare atunci când maşina lor parcă într-un spaţiu situat la nouăzeci de metri de cordonul poliţiei. Era o femeie scundă şi solidă, ce transpira foarte mult din cauza căldurii sufocante, în ciuda fustei lungi până la genunchi şi a bluzei subţiri. Părul roşcat îi încadra faţa plină de pistrui – câţiva erau adunaţi chiar sub un ochi, părând că formează o lacrimă permanentă. Oricum, în pofida acestui lucru, era binedispusă şi le adresă Erikăi şi lui Isaac un rânjet strâmb când se dădură jos din maşină.

— Seara bună, şefa, dr. Strong!

— Seara bună, Moss! zise Isaac.

— Seara bună! Cine sunt oamenii ăştia? întrebă Erika în timp ce se apropiau de banda întinsă de poliţie, unde un grup de bărbaţi şi femei cu chipuri istovite se holbau la scena din faţa lor.

— Navetişti din Central London, ajunşi acasă pentru a-şi găsi strada transformată în scenă a crimei, o lămuri Moss.

— Dar locuiesc chiar acolo, spunea un bărbat, indicând cu servieta înspre o casă situată cu două numere mai în josul străzii.

Avea chipul stacojiu şi îngrijorat, iar părul rar îi stătea lipit de cap. Când Moss, Erika şi Isaac ajunseră în dreptul lui, lângă banda poliţiei, el îşi îndreptă atenţia asupra lor,

în speranţa că va primi veşti complet diferite.

— Sunt inspector-şef Foster, ofiţerul superior răspunzător de anchetă, iar acesta este dr. Strong, medicul nostru legist, zise Erika arătându-i legitimaţia poliţistului în uniformă. Ia legătura cu consiliul local ca să aranjeze locuri de cazare pentru la noapte pentru toţi aceşti oameni.

— Bine, doamnă, spuse agentul în uniformă, notându-le celor trei numele pe un carnet.

Se aplecară pe sub banda poliţiei înainte de-a fi abordaţi de navetiştii care începuseră să protesteze când auziră că-şi vor petrece noaptea în nişte paturi de campanie.

Uşa de la numărul 14 de pe Laurel Road era larg deschisă, iar o lumină orbitoare venea dinspre holul invadat de criminalişti îmbrăcaţi cu salopete albastru închis şi cu măşti pe feţe. Erikăi, lui Isaac şi lui Moss li se dădură salopete de protecţie, pe care le îmbrăcară pe un petic de pietriş în micuţa curte din faţă.

— Cadavrul e sus, în dormitorul din faţă, zise Moss. Victima a fost găsită de mama sa, care-a venit să-i dea de mâncare pisicii. Ea îl ştia plecat în vacanţă, în sudul Franţei, deşi, după cum veţi vedea, acesta n-a mai apucat să ajungă la aeroport.

— Unde se află mama acum? întrebă Erika, îmbrăcând salopeta de protecţie subţire.

— A fost doborâtă de şoc şi de căldură. Un agent de patrulă a plecat cu ea la Spitalul Universitar din Lewisham. Va trebui să-i luăm o declaraţie după ce-şi va reveni, spuse Moss în timp ce-şi trăgea fermoarul propriei salopete.

— Lăsaţi-mă câteva minute să examinez locul crimei, spuse Isaac în timp ce-şi trăgea pe cap gluga salopetei.

Erika încuviinţă din cap, iar el pătrunse în casă.

Căldura, numărul mare de oameni şi luminile strălucitoare făceau ca temperatura din interiorul dormitorului de la etaj să ajungă la aproape patruzeci de grade. Isaac şi o echipă formată din trei asistenţi şi

fotograful care se ocupa de locul crimei se mişcau cu eficienţă, păstrând totodată o tăcere solemnă.

Victima zăcea întinsă goală, pe spate, în patul dublu. Era un tip înalt, cu constituţie atletică. Avea braţele întinse în sus şi trase în lateral, legate de tăblia patului cu sfoară subţire, care muşcase adânc din carnea încheieturilor. Picioarele îi erau desfăcute, cu gleznele mult depărtate una de alta. Pe cap îi fusese trasă o pungă din plastic transparent, pe sub care i se vedea chipul contorsionat.

Erikăi îi era întotdeauna mai greu să se descurce cu un trup gol. Moartea era şi-aşa suficient de lipsită de demnitate, fără a mai trebui să fii şi expus în acest fel. Se împotrivi imboldului de-a aşeza un cearşaf peste partea de jos a trupului bărbatului.

— Victima e doctorul Gregory Munro, în vârstă de patruzeci şi şase de ani, începu Moss, stând alături de Erika, lângă pat.

Ochii căprui ai bărbatului se vedeau surprinzător de clar pe sub plasticul pungii, însă limba începuse deja să i se umfle şi să se zărească printre dinţi.

— Ce fel de doctor? întrebă Erika.

— Medic generalist, aici, în cartier. Deţine şi conduce Clinica Medicală Hilltop de pe Crofton Park Road, răspunse Moss.

Erika îl privea pe Isaac, care stătea de partea cealaltă a patului şi examina trupul.

— Îmi poţi oferi o cauză a morţii? întrebă Erika. Presupun că asfixia, însă...

Isaac dădu drumul capului victimei, făcând ca barba acesteia să se sprijine iar pe piept.

— Probele indică asfixia, dar va trebui să stabilesc dacă nu cumva punga i-a fost aşezată pe cap după ce a murit.

— Un joc sexual care a sfârşit prost? Autoasfixiere? interveni Moss.

— Da, ipotetic. Dar nu putem exclude şi asasinatul.

— Ora morţii? întrebă Erika, optimistă.

Deja transpirase excesiv sub salopeta de protecţie obligatorie la locul crimei.

— Nu forţa nota, zise Isaac. N-am să reuşesc să-ţi ofer o oră a morţii până când nu arunc o privire mai atentă şi-l deschid. Căldura extremă sau frigul încetinesc procesul de putrefacţie: în cazul căldurii din această cameră avem de-a face cu uscarea trupului. Poţi vedea cum carnea a început deja să se decoloreze, zise el arătându-i locurile în care pielea începea deja să capete nuanţe verzui în jurul abdomenului. Asta ar putea duce la concluzia că zace aici de câteva zile, dar, aşa cum ziceam, va trebui să efectuez autopsia mai întâi.

Erika îşi plimba privirea prin încăpere. Un şifonier lung, din lemn masiv, era lipit de peretele de lângă uşă, iar în nişa dintre fereastră şi peretele perpendicular pe ea se afla un dulap cu oglindă pe uşă. În stânga ferestrei se afla o comodă cu sertare. Camera era goală, în afară de mobilier: nu vedeai cărţi sau bibelouri, nici obişnuitele nimicuri care se strâng de obicei într-un dormitor. Peste tot domnea ordinea. O ordine aproape *suspectă.*

— Era căsătorit? întrebă Erika.

— Da. Dar soţia nu mai locuieşte cu el. S-au despărţit acum câteva luni, răspunse Moss.

— Locul e foarte curat, pentru un bărbat rămas singur de curând, spuse Erika. Doar dacă nu cumva cel care a făcut ordine a fost tocmai atacatorul, adăugă ea.

— Cum adică? A dat şi cu aspiratorul înainte de-a se cărăbăni de-aici? glumi Moss. Aş vrea să-mi facă şi mie o vizită. Ar trebui să vezi cum arată la mine.

În pofida căldurii, Erika văzu că vreo doi tehnicieni criminalişti încercau să-şi ascundă zâmbetele.

— Moss, nu e momentul potrivit.

— Scuze, şefa.

— Cred că braţele i-au fost legate după ce a murit, spuse Isaac, atingând uşor zona încheieturii cu un deget învelit în mănuşă de latex.

Pielea din jurul subraţelor era întinsă în linii albicioase, ce contrastau puternic cu nuanţele ca de ceară ale pielii de dedesubt.

— Sunt puţine zgârieturi la încheieturi.

— Deci se afla deja în pat în momentul când a fost atacat? continuă Erika şirul de întrebări.

— Posibil, fu replica lui Isaac.

— Nu se văd haine pe nicăieri. E posibil să se fi dezbrăcat pentru a se băga în pat şi să le fi aşezat la locul lor, spuse Moss.

— Deci cineva s-ar fi putut ascunde sub pat sau în şifonier, sau ar fi putut pătrunde pe fereastră? întrebă Erika, clipind des din cauza sudorii care i se scurgea pe frunte şi-i intra în ochi.

— Asta rămâne s-o stabileşti tu, zise Isaac.

— Da, aşa e. Ce noroc pe mine, replică Erika.

Erika şi Moss coborâră la parter, în sufrageria fără perete despărţitor, unde o echipă de tehnicieni criminalişti cerceta cu atenţie fiecare ungher şi cotlon. Unul dintre tehnicieni se apropie de ele. Erika nu-l mai întâlnise niciodată. Un bărbat puţin peste treizeci de ani, chipeş şi cu o frunte înaltă, de războinic nordic. În părul blond îi lucea sudoarea. Când ajunse lângă Erika, acesta ridică privirea şi îşi dădu seama cât de înaltă era, la peste un metru optzeci.

— Inspector-şef Foster? Sunt Nils Åkerman, şeful de echipă al criminaliştilor, zise el cu un glas în care se simţea un uşor accent suedez, deşi engleza lui era perfectă.

— Eşti nou? începu Moss.

— În Londra? Da. În domeniul crimei şi-al măcelului, nu.

Nils avea un chip plăcut şi frumos şi, la fel ca mulţi alţii care aveau de-a face cu moartea şi ororile zi de zi, părea că exprimă un respect detaşat şi un umor negru britanic de cea mai bună calitate.

— Mă bucur să te cunosc, zise Erika, iar mănuşile de latex scârţâiră când îşi strânseră mâinile.

— Ce aţi aflat deja? întrebă el.

— Ia-o de la început şi lămureşte-ne tu, spuse Erika.

— În regulă. Mama şi-a făcut apariţia în jur de şapte treizeci seara, pentru a da de mâncare pisicii. A intrat cu

cheia de rezervă. Când a sosit, a găsit curentul electric oprit de la tabloul principal. Mâncarea din frigider şi din congelator începuse deja să se strice.

Erika aruncă o privire către masivul frigider din oţel inoxidabil dotat şi cu congelator, pe care, cu magneţi, erau lipite nişte desene colorate făcute cu degetele de către un copil.

— Internetul şi telefonul au fost şi ele tăiate, adăugă Nils.

— Tăiate pentru că nu a fost achitată factura? întrebă Erika.

— Nu, cablul de internet a fost tăiat, o lămuri Nils, apropiindu-se de blatul din bucătărie şi ridicând de pe el o pungă de plastic pentru probe, în care se aflau două bucăţi de cablu.

De una dintre ele era prins un mic modem. Ridică o altă pungă şi spuse:

— Acesta e telefonul mobil al victimei. Cartela SIM şi bateria lipsesc.

— Unde a fost găsit? întrebă Erika.

— Pe noptiera de lângă pat. Era încă în priză şi conectat la încărcător.

— Alt telefon nu se mai află în casă?

— Doar telefonul fix de jos.

— Deci, oricine a făcut asta a scos cartela SIM şi bateria din telefon după ce acesta fusese pus pe noptieră şi conectat la încărcător? spuse Moss.

Nils încuviinţă din cap.

— E o posibilitate.

— Staţi un pic, staţi un pic, interveni Erika. Pe noptieră se mai afla şi altceva? Dormitorul pare extrem de gol.

— În afară de telefon, n-am mai găsit nimic altceva, o lămuri Nils. Am găsit, totuşi, astea în sertarul noptierei de lângă pat, zise el ridicând o altă pungă pentru probe, în care se aflau patru reviste pentru homosexuali: exemplare din *Black Inches, Ebony* şi *Latino Males.*

— Era homosexual? întrebă Erika.

— Şi căsătorit, adăugă Moss.

— Ce vârstă avea?

— Patruzeci şi şase, răspunse Moss. Era despărţit de soţie. Dar revistele astea sunt vechi. Uite, una datează din 2001. De ce le-ar ţine aici?

— Deci au rămas ascunse, iar el a ţinut secret faptul că era gay? întrebă Erika.

— Poate că au rămas ascunse ani de zile. Poate că n-a făcut decât să le scoată din ascunzişul lor din pod, după ce i s-a destrămat mariajul, spuse Nils.

— Sunt prea mulţi de poate pentru gustul meu, zise Erika.

— Pe blatul din bucătărie am găsit ambalajul unei caserole de lasagna pentru o singură persoană, din aceea de încălzit la cuptorul cu microunde. Era pe un platou, iar lângă ea se aflau un pahar de vin gol şi o jumătate de sticlă de vin roşu. Aşteaptă să fie trimise la laborator, pentru analize, zise Nils. Şi-ar mai trebui să vedeţi şi astea.

Le scoase din bucătăria spaţioasă, apoi trecură pe lângă o canapea strâmbă şi acoperită de urme de carioci, în mijlocul cărora trona o pată de ceai de dimensiuni considerabile. O cutie plină cu jucării era aşezată între marginea canapelei şi peretele din spate al casei, construit în întregime din sticlă, prin care se vedea grădina. Uşa de sticlă fusese trasă într-o parte, permiţându-le să păşească afară, pe duşumeaua de lemn lipită de casă. Erika se bucură de scăderea de temperatură. În grădina din spatele casei fuseseră montate mai multe reflectoare, iar Erika văzu că acestea fuseseră întinse până în pâlcul de copaci printre care nu se zărea nimic, acolo unde mai multe siluete îmbrăcate în salopete de lucru stăteau ghemuite la pământ, examinând cu atenţie iarba.

Tipii respectivi se ridicară în picioare şi veniră spre ei pe aleea acoperită cu pietriş care şerpuia paralel cu peretele de sticlă şi se apropiară de o fereastră rabatabilă, care se afla la acelaşi nivel cu chiuveta din bucătărie. Dintr-o sită montată în pământul de dedesubt ieşea un miros greţos, de te făcea să vomiţi.

— Am dat cu praf de amprente pe geam, pe ţevile de

scurgere şi pe fereastra casei de alături, zise Nils. Nimic. Am găsit totuşi asta.

Le atrase atenţia asupra pervazului ferestrei tip ghilotină, acoperit cu vopsea albă.

— Vedeţi aici, în lemn?

Cu un deget acoperit cu latex, apăsă pe o mică adâncitură pătrată de nu mai mult de o jumătate de centimetru lăţime, rămasă în vopseaua lucioasă.

— Geamul a fost forţat cu o unealtă boantă şi plată, probabil o şurubelniţă.

— Fereastra asta era închisă când ai sosit la locul faptei? întrebă Erika.

— Da.

— Bună treabă, spuse ea, aruncând o privire atentă la mica adâncitură din vopsea. Aţi găsit ceva urme de paşi în pietrişul de pe alee?

— Un amestec de urme destul de vagi, care ar putea proveni de la o pereche de picioare de mici dimensiuni, dar nimic care să ne poată ajuta să tragem o concluzie sigură. Acum, dacă sunteţi şi voi de acord, să intrăm iar înăuntru, spuse Nils.

Dădură roată casei, apoi pătrunseră prin uşile de sticlă şi intrară în bucătărie, pentru a se apropia de partea dinăuntru a ferestrei.

— După cum puteţi vedea, aici ar trebui să se afle siguranţele de blocare montate în tocul ferestrei, spuse Nils, indicându-le două găuri pătrate situate pe fiecare parte a tocului ferestrei.

— Ce înseamnă o siguranţă de blocare? întrebă Moss.

— Două mici cârlige de plastic, care intră în nişte cilindri cu arc al căror capăt iese niţel din interiorul geamului care coboară peste pervaz. Sunt poziţionate acolo pentru a împiedica fereastra de jos să fie trasă în sus. Au fost scoase din locurile lor.

— Ar fi putut să le scoată Gregory Munro însuşi? întrebă Erika.

— Nu, dacă s-ar fi temut ca nu cumva să fie jefuit, şi cred că a fost. Casa avea un sistem de securitate ultimul

răcnet. Becuri cu senzori de mişcare în grădina din spate. Când a fost întrerupt curentul, ar fi trebuit să se declanşeze alarma. Aceasta le era menirea – dar nu s-a întâmplat nimic.

— Deci, oricine a făcut asta, a înlăturat siguranţele de blocare montate în fereastră şi a ştiut codul de dezactivare a alarmei? întrebă Erika.

— Teoretic, da, spuse Nils. Dar mai e ceva.

Le conduse înapoi, pe uşile din sticlă. Când ajunseră în fundul grădinii, se aplecară pentru a privi pe sub coroana copacului şi găsiră gardul de sârmă care fusese tăiat.

— Grădina dă înspre liniile de cale ferată şi rezervaţia naturală Honor Reserve, le informă Nils. Cred că pe aici a pătruns intrusul. Gardul a fost tăiat cu o foarfecă de tăiat sârmă.

— Rahat! exclamă Moss. Cine dracu' crezi c-a făcut asta?

— Va trebui să aflăm mai multe informaţii despre acest doctor Gregory Munro, spuse Erika, fixând casa cu atenţie. Şi în felul ăsta vom începe să găsim şi răspunsuri.

Capitolul 5

Era un vechi computer de birou, aşezat pe un suport metalic pe role scârţâitor, dosit sub scările unei case modeste. Pe ecran apăru o fereastră de chat. O chestie de bază, fără vreo grafică pretenţioasă. Camerele de chat obişnuite erau supravegheate de un moderator, însă aceasta se scălda în apele adânci şi tulburi ale internetului, în care găseai de obicei spuma infracţionalităţii lumii.

Se auzi un bip, şi pe ecran apăru numele utilizatorului DUKE, care începu să tasteze:

DUKE: Careva pe-aici?

Mâinile se mişcară cu iuţeală pe tastatură, nerăbdătoare să converseze.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Eu sunt întotdeauna de veghe, Duke.

DUKE: Bufniţă de noapte, pe unde-ai umblat?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Ocupat. Am petrecut trei zile una după alta fără să-nchid vreun ochi. Aproape mi-am doborât recordul personal.

DUKE: Recordul meu este de patru zile. Halucinaţiile alea nebuneşti aproape c-au meritat efortul depus. Fete goale. Atât de reale, încât ***îţi muşti pumnii de poftă***.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Aş vreau eu ca halucinaţiile mele să fie aşa de cuminţi. Eu nu suport să stau cu luminile aprinse, îmi provoacă dureri... Apoi, umbrele încep să prindă viaţă. Chipuri albe şi fără ochi mă privesc din unghere, le văd cu coada ochiului. Şi-apoi îl văd pe el.

DUKE: Ţi-e greu acum?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Sunt obişnuit... Doar ştii bine.

DUKE: Da. Ştiu.

DUKE: Şi? Ai făcut-o?
BUFNIŢA DE NOAPTE: Da.
DUKE: Serios?
BUFNIŢA DE NOAPTE: Da.
DUKE: Ai folosit şi punga pentru sinucideri? BUFNIŢA DE NOAPTE: Da.
DUKE: Cât a durat?
BUFNIŢA DE NOAPTE: Aproape patru minute. S-a împotrivit, în ciuda drogului.

Urmă o pauză. Apăru un balon, în care scria „DUKE tastează...” După care ecranul deveni inactiv câteva secunde.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Mai eşti acolo?
DUKE: Dap. Nu mi-am imaginat niciodată că ai face-o.
BUFNIŢA DE NOAPTE: Ce, credeai că sunt vreun glumeţ, la fel ca majoritatea celor online?
DUKE: Nu.
BUFNIŢA DE NOAPTE: Nu crezi că sunt suficient de puternic?
DUKE: NU!
BUFNIŢA DE NOAPTE: Bun, pentru că sunt foarte serios. Prea mulţi ani m-a subestimat lumea. A crezut că sunt slab. M-a ignorat. M-a abuzat. NU sunt SLAB. Am PUTERE. PUTERE fizică şi psihică, pe care mi-am descătuşat-o.
DUKE: Nu mă-ndoiesc de asta.
BUFNIŢA DE NOAPTE: Să nu îndrăzneşti.
DUKE: Îmi pare rău. Nu m-am îndoit niciodată de tine. Niciodată.
DUKE: Cum te-ai simţit?
BUFNIŢA DE NOAPTE: Ca Dumnezeu.
DUKE: Noi nu credem în Dumnezeu.
BUFNIŢA DE NOAPTE: Şi dacă eu sunt EL?

Mai trecură câteva minute fără să se mai scrie nimic,

după care DUKE scrise:

DUKE: Şi-acum, ce urmează?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Acesta-i doar începutul. Doctorul a fost doar primul de pe lista mea. Am luat deja pe altcineva în colimator.

Capitolul 6

Erika trase maşina în parcarea secţiei de poliţie Lewisham Row, cu puţin înainte de ora opt dimineaţa. Munca de la locul crimei continuase până la orele târzii ale dimineţii, iar ea nu mai avusese parte decât de vreo două ore de somn şi un duş înainte de-a pleca la serviciu. Aerul fierbinte era încărcat de gaze de eşapament atunci când ieşi din maşină, iar camioanele schimbau zgomotos vitezele în timp ce se târau greoi pe şoseaua în formă de inel. În depărtare se auzeau bâzâitul şi zăngănitul macaralelor ce roboteau în jurul clădirilor înalte aflate în diferite stadii de construcţie – silueta pătrăţoasă a secţiei de poliţie pălea prin comparaţie cu ele. Erika îşi încuie maşina şi traversă parcarea, îndreptându-se spre intrarea principală, morocănoasă din cauza lipsei de somn, deja transpirând şi simţind o nevoie disperată de o băutură rece.

În zona recepţiei era mai rece, însă căldura, amestecată cu un oribil miros de vomă şi dezinfectant, nu îmbunătăţea cu nimic atmosfera. Agentul-şef adjunct Woolf stătea cocoşat în spatele biroului său, completând un formular. Burta îi atârna peste betelia pantalonilor, iar chipul bucălat îi era roşu şi lucios din cauza sudorii. Un flăcău înalt şi subţire, într-un costum de trening ponosit, stătea lângă el şi-şi privea suspicios posesiunile, aflate într-un tub de plastic de pe birou: un iPhone nou-nouţ şi două pachete de ţigări nedesfăcute, în ambalajele lor din celofan. Faţa suptă şi hămesită a băiatului nu se potrivea deloc cu obiectele pe care le-aştepta, făcând-o pe Erika să creadă că nu va mai dura mult şi acesta va reveni în arest.

— Neaţa! E vreo şansă să-i convingem să ne servească o cafea cu gheaţă la cantină? întrebă Erika.

— Mda, zise Woolf, frecându-şi faţa cu un antebraţ păros. Se pare că n-au nicio problemă să ne servească mâncare îngheţată bocnă; nu văd de ce n-ar putea să procedeze identic şi cu cafeaua.

Erika rânji. Băiatul subţirel îşi dădu ochii peste cap.

— Dap, staţ' de vorbă, că şi-aşa n-am nimic mai bun de făcut. Nu-mi vreau decât iPhone-ul înapoi. E-al meu.

— A fost confiscat la locul unei crime acum patru luni, aşa că mai poţi avea răbdare încă zece minute, spuse Woolf, privindu-l cu asprime.

Lăsă pixul jos şi-o conduse pe Erika printr-o uşă, în interiorul secţiei de poliţie.

— Marsh a ajuns deja aici, a zis că vrea să te vadă imediat ce ajungi la muncă.

— În regulă, spuse Erika.

Intră pe uşă, iar bâzâitul acesteia încetă după ce uşa se închise în urma ei. Trecu pe lângă birouri pustii, înaintând iute pe coridorul aglomerat, iluminat de becuri fluorescente. Era încă devreme, dar o mulţime de poliţişti erau plecaţi în vacanţă, aşa că atmosfera era destul de liniştită.

Luă liftul către biroul şefului său, situat la ultimul etaj. Ciocăni la uşă şi, auzind un răspuns înăbuşit, intră. Comisarul de poliţie Marsh stătea cu spatele la ea în faţa ferestrei, privind întinderea de beton presărată cu macarale şi animată de şuvoiul constant al maşinilor. Era un tip înalt şi solid, iar părul tuns scurt începea deja să-i încărunţească. Când se întoarse, Erika văzu că buzele acestuia erau strânse în jurul unui pai de un verde strălucitor, care se oprea într-un încăpător pahar de Starbucks cu cafea cu gheaţă. Era un bărbat chipeş, chiar dacă pe faţă i se citea oboseala. Marsh înălţă din sprâncene şi înghiţi o gură de cafea.

— Bună dimineaţa, domnule, zise ea.

— Bună dimineaţa, Erika! Ia, m-am gândit că ţi-ar prinde bine şi ţie una.

Marsh se apropie de biroul dezordonat şi luă o altă cafea cu gheaţă, pe care i-o dădu împreună cu un pai înfăşurat în hârtie. Paharul lăsase un cerc umed pe pagina printată a raportului preliminar asupra crimei lui Gregory Munro, pe care Erika i-l trimisese prin email la primele ore ale dimineţii.

— Mulţumesc, domnule!

Erika luă paharul şi-şi aruncă privirea prin birou în timp ce încerca să scoată paiul din învelişul de hârtie. În birou domnea dezastrul; se gândea mereu că era un amestec de autoritate şi dormitorul unui adolescent. Peretele era plin de diplome, între care se mai afla un dulap masiv, ale cărui rafturi erau acoperite cu tot soiul de dosare, în timp ce sertarele dădeau pe dinafară din cauza hârtiilor înghesuite în ele. Şi coşul de gunoi era supraîncărcat, însă, în loc să facă ceva în această privinţă, Marsh se rezumase la a aşeza în echilibru două cutii din plastic pentru sandviciuri, peste care lăsase câteva pahare de cafea goale, deasupra gunoiului, astfel încât acum se clătinau la mai bine de treizeci de centimetri deasupra marginii coşului. Pervazul ferestrei era plin de ghivece cu plante moarte, iar de-a lungul unui perete zăcea căzut un cuier rupt în bucăţi. Erika nu era sigură dacă se rupsese din cauza lucrurilor îngrămădite pe el sau dacă Marsh îl frânsese într-un acces de furie, pe care Erika îşi dorea din tot sufletul să o evite.

Izbuti să desfacă învelitoarea de hârtie din jurul paiului verde, apoi îl înfipse prin gaura capacului de plastic de pe paharul de cafea şi luă o înghiţitură, bucurându-se de binevenita răceală a cafelei cu gheaţă.

— Bun, domnule, despre ce-i vorba, ce-i cu cafeaua asta decentă? E din cauză că veţi pleca în vacanţă?

El rânji şi se aşeză pe un scaun, îndemnând-o şi pe ea să-i urmeze exemplul.

— Da, două săptămâni în sudul Franţei, abia aştept. Bun, aşa, ţi-am citit raportul. Un conflict între homosexuali, azi-noapte, o chestie urâtă.

— Nu ştiu dacă *a fost* chiar un conflict între homosexuali, domnule...

— Peste tot e scris conflict între homosexuali: victimă de sex masculin, pornografie cu homosexuali, asfixiere. Tipul era un doctor care câştiga destul de bine. Părerea mea e că a închiriat un prostituat. Lucrurile s-au încins. Prostituatul i-a făcut de petrecanie. Lipseşte ceva?

— Nu. Domnule, cum spuneam, nu cred că e vorba de

fapt de un conflict între homosexuali. Eu nu l-am clasificat aşa în raportul preliminar. Văzu confuzia de pe chipul lui Marsh şi continuă: Domnule, mi-aţi citit raportul?

— Sigur că da! se răsti el.

Erika ridică raportul de pe birou, a cărui cerneală se întindea deja în cercul umed. Văzu că era vorba de o singură foaie. Se ridică şi se îndreptă spre imprimanta lui Marsh, deschise sertarul pentru hârtie, scoase un top de hârtie, îl introduse în imprimantă şi închise sertarul la loc.

— Ce faci? întrebă el.

Urmă un clic şi un huruit şi când ieşi şi-a doua pagină a raportului, i-l înmână şefului ei şi se aşeză la loc pe scaun. El îl citi şi se întunecă la faţă.

— Domnule, există indicii care sugerează că totul a fost plănuit dinainte. Alarma de securitate a fost dezactivată, liniile telefonice au fost tăiate, iar noi n-am găsit nicio amprentă şi niciun lichid corporal în afară de cele ale victimei.

— La dracu', exact de asta aveam acum nevoie. Credeam că nu e vorba decât de un conflict între homosexuali.

— *Doar* un conflict între homosexuali, domnule?

— Ştii la ce mă refer. Conflictele între homosexuali sunt – ei bine, nu prea sunt aşa sensibile pentru presă, continuă Marsh, citind raportul încă o dată. La dracu', Gregory Munro era medicul de familie local, un familist. La ce adresă locuia?

— Pe Laurel Road. În Honor Oak Park.

— Şi-avem de-a face şi cu un cod poştal bun. Îmi cer scuze, Erika. A fost o săptămână lungă… Ai fi putut numerota paginile pe care mi le-ai trimis.

— Chiar *le-am* numerotat, domnule. Aştept rezultatele autopsiei şi analizele probelor efectuate de Isaac Strong. Vom scotoci prin hard-diskul computerului şi prin telefonul victimei. Şi am de gând să ţin şi şedinţa de informare, cât mai repede.

— Bun, să mă ţii la curent. Cum apare ceva nou, informează-mă şi pe mine. Am o senzaţie nasoală în legătură cu cazul ăsta, Erika. Cu cât îl prindem mai repede

pe ticălos, cu atât mai bine.

Capitolul 7

Sala de operaţiuni a secţiei Lewisham Row era amenajată într-un birou încăpător şi lipsit de aer. Neoane orbitoare îi învăluiau pe poliţiştii din încăpere într-o strălucire albă. Ferestrele din sticlă aliniate de-a lungul ambilor pereţi dădeau în coridoare, iar de-a lungul unui astfel de perete din sticlă era aşezată o masă plină cu imprimante şi copiatoare. Erika stătea în faţa unei imprimante, simţind un cunoscut amestec de anticipare, oripilare şi nerăbdare în timp ce citea concluziile preliminare care-i fuseseră trimise după efectuarea autopsiei lui Gregory Munro. Paginile ieşeau una după alta, iar hârtiile se simţeau calde la atingere.

Echipa ei se pusese deja pe treabă, mulţi dintre agenţi făcându-şi apariţia de la locul crimei după doar câteva ore de somn. Agentul-şef adjunct Crane – mereu activul motor cu păr blond al sălii de operaţiuni – se mişca printre birouri, pregătind şedinţa cu ajutorul teancurilor de printuri. Moss se ocupa de telefoanele fixe împreună cu inspectorul Singh, un agent mic şi drăguţ, cu o minte extrem de ascuţită. Un nou membru al echipei, inspectorul Warren, prindea cu bolduri colorate probele adunate până în momentul de faţă pe enorma tablă albă ce acoperea peretele din spate. Era un tânăr plin de entuziasm, cu o înfăţişare de invidiat.

Inspectorul-şef adjunct Peterson intră şi dădu roată cu privirea prin sala de operaţiuni extrem de animată. Era un poliţist înalt şi frumos, de culoare, iar părul şi-l purta strâns în dreaduri. Alături de Moss, devenise unul dintre cei mai de încredere oameni ai Erikăi. Sofisticarea degajată şi cultura lui vastă reprezentau balanţa perfectă pentru stilul neaoş al lui Moss.

— Te-ai bucurat de vacanţă, Peterson? întrebă Erika, ridicând privirea din raport.

— Dap. Barbados. Pace, linişte, plaje cu nisip fin… Aici mi se pare c-ar fi exact opusul, răspunse el melancolic,

însă Erika îşi îndreptase din nou atenţia asupra raportului, în timp ce Peterson se aşeză la biroul său şi începu să privească evaluator decorul spartan al sălii de operaţiuni.

Moss acoperi telefonul cu mâna.

— Eşti sigur c-ai fost plecat în ţări străine? Nu pari să te fi bronzat prea tare...

— Ha-ha. De dimineaţă, am mâncat un castron de porridge mai colorat decât pielea ta, rânji Peterson.

— Mă bucur să te avem iar printre noi, îi făcu ea cu ochiul, înainte de-a se întoarce la apelul telefonic.

— În regulă atunci, bună dimineaţa tuturor, începu Erika, venind în partea din faţă a încăperii.

Scoase la iveală o serie de poze făcute la locul crimei şi începu să le lipească pe tablă.

— Victima se numeşte Gregory Munro, în vârstă de patruzeci şi şase de ani. Medic de familie local. În sala de operaţiuni se lăsă tăcerea, pe măsură ce cei prezenţi asimilau imaginile. Ştiu că o parte dintre voi aţi fost la locul crimei noaptea trecută, însă, pentru cei care n-au fost, am să vă explic ce s-a întâmplat.

Poliţiştii rămaseră tăcuţi cât timp Erika recapitulă şirul de evenimente petrecute cu o seară înainte.

— Criminaliştii doar ce s-au întors cu rezultatele toxicologice preliminare obţinute în urma autopsiei. În trupul victimei se afla o cantitate mică de alcool, însă nivelul de Flunitrazepam era extrem de ridicat: 98 de micrograme la litru. Flunitrazepamul fiind numele generic al Rohypnolului, sau Roofies.

— Drogul favorit al celor care vor să violeze pe cineva, concluzionă Peterson pe un ton sec.

— Da. Au fost găsite reziduuri într-un pahar de vin de la locul crimei, în bucătărie, spuse Erika.

— Probabil că cineva i-a pus drogul în băutură. Doar dacă n-a vrut să se sinucidă? Fiind doctor, trebuie să fi ştiut că o doză mare l-ar fi putut ucide, zise Moss.

— Da, dar nu asta l-a ucis. A murit asfixiat. Puteţi vedea punga din plastic transparent care i-a fost legată pe cap cu un şnur subţire, îi lămuri Erika în timp ce le arăta o

fotografie a lui Gregory Munro, în care acesta se holba în gol prin plastic. Mâinile i-au fost legate după moarte. Într-un sertar al noptierei de lângă pat au fost găsite reviste pornografice pentru homosexuali. Bun, deci revistele, asfixierea cu o pungă, plus drogul violului înseamnă că trebuie să excludem orice element de natură sexuală. Nu există indicii că ar fi fost violat, pe trupul său n-au fost găsite smocuri de păr sau fluide corporale străine... Erika se opri şi-i privi pe agenţii care o fixau cu atenţie. Deci vreau să lucrăm conform presupunerii că o persoană străină a pătruns în casă şi că Gregory Munro a fost drogat, apoi asfixiat. Mai cred şi că n-a fost ales la întâmplare. N-a fost luat nimic, nici bani, nici obiecte de valoare. Liniile telefonice şi curentul au fost tăiate, ceea ce indică un nivel ridicat de planificare, şi oricine a făcut asta a trebuit să scoată din funcţiune sistemul de securitate *înainte* de-a tăia curentul electric.

— Acum, vreau să urmăm procedura obişnuită: ciocăniţi din casă-n casă pe toată strada şi pe străzile vecine. Poliţiştii în uniformă s-au apucat deja de treabă, dar vreau ca oricine locuieşte pe strada respectivă sau oricine s-a aflat în preajma casei să fie interogat. Faceţi rost de toate informaţiile legate de Gregory Munro: bancă, telefon, emailuri, reţele sociale, prieteni şi familie. Era despărţit de soţia sa, deci presupun că a luat legătura cu un avocat: aflaţi ce şi cum. Aflaţi dacă era înscris pe vreun site de întâlniri pentru gay. De asemenea, puneţi mâna pe hard-diskul telefonului său mobil şi scotociţi-l în căutare de aplicaţii pentru întâlniri între gay. E posibil să fi apelat la un prostituat. E şi medicul de familie local; aflaţi tot ce puteţi despre munca lui – dacă avea probleme cu colegii ori cu pacienţii?

Erika se apropie de tabla cea albă şi le arătă pozele făcute în grădină.

— Criminalul a ajuns până la casă făcând o tăietură în gardul care dă înspre liniile de cale ferată, dincolo de care se află o mică rezervaţie naturală. Puneţi mâna pe orice înregistrare video puteţi găsi aţintită către liniile de cale

ferată, plus imagini cu cele mai apropiate gări şi străzi adiacente. Crane, tu vei coordona lucrurile de aici, din sala de operaţiuni.

— Da, şefa, spuse Crane.

— Cred că Gregory Munro cunoştea persoana care a făcut acest lucru, iar dacă vom desluşi iţele vieţii sale, vom reuşi să aflăm detalii despre criminal. Bun, să trecem la treabă. Ne întâlnim iarăşi, tot aici, la ora şase, să ne împărtăşim informaţiile nou aflate.

Poliţiştii din sala de operaţiuni se puseră pe treabă.

— Avem ceva veşti despre mama lui Gregory Munro? întrebă Erika, apropiindu-se de locul în care stăteau Moss şi Peterson.

— E internată în continuare în spitalul din Lewisham. S-a recuperat aşa cum trebuie, dar personalul aşteaptă un doctor care s-o externeze, o informă Moss.

— Bun. Să mergem să-i facem o vizită – şi tu, Peterson.

— Crezi că ar putea fi suspectă? întrebă Moss.

— Nu, dar deseori mamele pot fi adevărate izvoare de informaţii, spuse Erika.

— Înţeleg ce vrei să zici. A mea are nasul vârât în treburile tuturor, spuse Peterson, ridicându-se şi luându-şi sacoul.

— Atunci să sperăm că la fel stă cazul şi cu Estelle Munro, zise Erika.

Capitolul 8

Spitalul Universitar Lewisham era un amestec întins de clădiri din cărămidă veche şi sticlă futuristă, lângă care fusese ridicată o nouă aripă, din plastic albastru şi galben. Parcarea era aglomerată, iar un şuvoi constant de ambulanţe se scurgea dinspre secţia de Primiri Urgenţe. Erika, Moss şi Peterson parcară maşină şi se îndreptară pe jos către intrarea principală, o cutie din sticlă şi oţel situată vizavi de Urgenţe. În timp ce se apropiau, văzură cum o bătrânică într-un scaun cu rotile ţipa la o asistentă ghemuită lângă ea.

— E îngrozitor! zicea ea, aţintind-o pe asistentă cu un deget strâmb, a cărui unghie era vopsită cu ojă roşie. Mă faceţi să tot aştept, iar când reuşiţi să mă externaţi, mă văd nevoită să rămân aici în căldură, mai bine de-o oră. N-am nici poşeta, nici telefonul mobil, iar voi staţi şi nu faceţi nimic!

Mai mulţi oameni care ieşeau afară pe intrarea principală ascultară această discuţie, însă un grup de asistente care trecură pe lângă ele nici măcar nu clipi.

— Ea este – Estelle Munro, mama lui Gregory Munro, spuse Moss.

Când se apropiară, asistenta le observă prezenţa şi se ridică în picioare. Era trecută bine de patruzeci de ani, cu un chip amabil, dar istovit. Erika, Moss şi Peterson se prezentară, scoţându-şi la iveală legitimaţiile.

— E totul în ordine aici? întrebă Erika.

Estelle îi privi cu ochii mijiţi din scaunul cu rotile. Părea să aibă în jur de şaizeci şi cinci de ani şi că-i plăcea să se îmbrace elegant, dar după o noapte petrecută în spital, pantalonii deschişi la culoare şi bluza înflorată erau şifonate, mare parte din machiaj îi dispăruse şi părul castaniu scurt i se lipise în şuviţe ca nişte ţepi. În poală avea o sacoşă din plastic, în care se afla o pereche de pantofi cu toc jos, din piele neagră.

— Nu! Nu e totul în ordine *aici... înc*epu Estelle.

Asistenta îşi înfipse pumnii în şoldurile late, întrerupând-o:

— Poliţiştii care au venit de dimineaţă să-i ia declaraţia lui Estelle s-au oferit să o conducă acasă cu maşina lor, dar ea i-a refuzat.

— Fireşte că i-am refuzat! N-am de gând să vin acasă şi să cobor dintr-o maşină de poliţie! Aş vrea să fiu dusă de un taxi... Ştiu cum merg lucrurile. Am dreptul la un taxi. Voi nu încercaţi decât să vă reduceţi costurile...

Din experienţă, Erika ştia că durerea şi şocul îi pot afecta pe oameni în mod diferit. Unii se prăbuşesc înfrânţi, fără să-şi poată stăpâni lacrimile, alţii intră într-un soi de amorţeală şi nu mai scot niciun cuvânt, iar alţii devin furioşi. Îşi putea da seama că Estelle Munro intra în ultima categorie.

— Am fost ţinută prizonieră în gaura aia împuţită numită Primiri Urgenţe toată noaptea. Şi n-am avut decât o mică prăbuşire nervoasă. Dar, nu – a trebuit să stau la rând, în timp ce beţivii şi dependenţii de droguri aveau prioritate în faţa mea! Estelle îşi îndreptă atenţia asupra Erikăi, a lui Moss şi a lui Peterson şi continuă: Apoi oamenii voştri mi-au pus tot felul de întrebări, şi parcă nu mai terminau. De zici că eram vreo criminală! Şi voi trei ce mai căutaţi aici? Băiatul meu zace mort... A fost omorât!

În acest punct, Estelle cedă. Înşfăcă strâns braţele scaunului cu rotile şi strânse din dinţi.

— Nu mai staţi aşa, în jurul meu, oameni buni! ţipă la ei.

— Noi am venit cu o maşină fără însemne. Vă putem conduce acasă, doamnă Munro, spuse Peterson cu amabilitate, lăsându-se pe vine lângă ea şi oferindu-i un şerveţel dintr-un pacheţel pe care-l ţinea în buzunar.

Ea-şi înălţă capul şi-l privi cu ochii plini de lacrimi.

— Chiar puteţi?

Peterson încuviinţă din cap.

— Vă rog, duceţi-mă acasă! Nu vreau decât să merg acasă şi să rămân singură, spuse ea, luând un şerveţel şi apăsându-şi-l pe faţă.

Vă mulţumesc, şopti asistenta neauzit.

Peterson apucă mânerele scaunului cu rotile şi începu s-o împingă pe Estelle înspre parcare.

— A ajuns la noi într-o stare destul de proastă, extrem de deshidratată şi într-o stare severă de şoc, le mărturisi asistenta lui Moss şi Erikăi. N-a vrut să sune pe nimeni. Nu ştiu dacă ar fi putut apela la ajutorul unui vecin sau, poate, la o fiică? Trebuie să rămână calmă şi să se odihnească, după ce ajunge acasă.

— Peterson îşi va folosi toate abilităţile, el întotdeauna izbuteşte să se descurce cu bătrâneii, zise Moss, în timp ce-l urmăreau cum manevrează scaunul cu rotile paralel cu bordura, prin parcare.

Asistenta surâse şi intră înapoi în spital.

— Rahat, cheile de la maşină au rămas la mine, aşa că hai mai repede! spuse Erika.

Grăbiră pasul, pentru a-l ajunge pe Peterson.

— Of, ce căldură... spuse Estelle, părând exasperată, când ajunseră cu toţii în maşina infernal de fierbinte. Şi tot aşa o ţinem de câteva zile bune!

Stătea pe scaunul din faţă, lângă Erika, în timp ce Moss şi Peterson se aşezaseră pe bancheta din spate.

Erika se aplecă şi o ajută pe Estelle să-şi prindă centura de siguranţă, după care porni motorul.

— Aerul condiţionat va începe imediat să-şi facă treaba.

— De când aţi parcat aici? întrebă Estelle când Erika îi arătă legitimaţia bărbatului care se ocupa de barieră.

Acesta le făcu semn să treacă.

— De cincisprezece minute, o lămuri Erika.

— Dacă n-aţi fi fost de la poliţie, ar fi trebuit să plătiţi o liră şi jumătate. Chiar şi dacă n-aţi fi zăbovit o oră întreagă. Eu îl tot întrebam pe Gregory dacă n-ar putea face ceva pentru pacienţii săi, să nu mai trebuiască să plătească parcarea. El îmi spunea că are de gând să-i scrie Membrului Parlamentului care ne reprezintă. Să ştiţi că s-a şi întâlnit cu ea, chiar de mai multe ori – la câteva prânzuri oficiale...

Lui Estelle i se frânse glasul, ceea ce-o determină să

caute în poală după şerveţel, cu care se şterse la ochi.

— Estelle, vrei puţină apă? o întrebă Moss, care cumpărase câteva sticle de la automatul de băuturi din Lewisham Row.

— Da, te rog. Şi aş vrea să mi te adresezi cu doamna Munro, dacă nu te superi.

— Sigur că da, doamnă Munro, zise Moss, după care-i întinse o mică sticlă cu apă, pe care se scurgeau picături de condens, prin spaţiul dintre scaune.

Estelle izbuti să deşurubeze dopul şi luă o înghiţitură prelungă. Trecură prin Ladywell, pe lângă o parcare întinsă aflată lângă spital, unde un grup de tineri jucau fotbal sub soarele fierbinte al dimineţii de vară.

— Slavă cerului, acum mă simt mult mai bine, spuse Estelle, lăsându-se pe spate în scaun, în timp ce aerul condiţionat al maşinii începea să-i învăluie cu răceala lui.

— Acum, am putea să vă punem câteva întrebări? începu Erika.

— Nu mai poate aştepta?

— Va trebui să ne daţi o declaraţie oficială, ceva mai târziu, însă, aşa cum ziceam, aş vrea să vă mai punem câteva întrebări... Vă rog, doamnă Munro, este foarte important.

— Daţi-i drumul, atunci.

— Gregory trebuia să plece în vacanţă?

— Da, în Franţa. Trebuia să ţină un discurs la o conferinţă a AMB, Asociaţia Medicală Britanică.

— N-a sunat să spună c-a ajuns.

— Evident că nu.

— N-a fost un lucru neobişnuit?

— Nu. Nu eram într-o relaţie extrem de apropiată unul cu altul. Ştiam că urma să mă sune la un moment dat, în timpul călătoriei.

— Gregory era despărţit de soţia sa?

— Da, de *Penny,* zise Estelle, arcuindu-şi buzele dispreţuitor în timp ce rosti acest nume.

— Vă pot întreba de ce?

— *Mă puteţi întreba de ce...* Mă întrebaţi, nu? Penny a

fost cea care-a început totul. Ea a depus actele pentru divorţ. Dacă ar fi trebuit ca cineva să intenteze divorţ, acela ar fi fost Gregory, zise Estelle, clătinând din cap.

— De ce?

— Ea i-a transformat viaţa într-un calvar. După tot ce-a făcut pentru ea. I-a oferit tot confortul. Înainte să se căsătorească, Penny încă mai locuia cu mama ei cea îngrozitoare, la vârsta de treizeci şi cinci de ani. Avea prea puţine perspective. Era doar o simplă recepţioneră la clinica lui Gregory. Imediat ce-au început să se întâlnească, ea a şi rămas gravidă. Ea i-a forţat mâna, iar el a trebuit să o ia de soţie.

— De ce-a trebuit să o ia de soţie? întrebă Moss.

— Ştiu că în zilele noastre e la modă să aduci pe lume bastarzi, însă n-aveam cum să permit ca nepotul meu să fie bastard!

— Aşa că i-aţi forţat să se căsătorească? o iscodi Moss.

Estelle se întoarse spre ea.

— Nu. Gregory a fost cel care-a făcut-o. El a făcut ceea ce se cuvenea.

— El mai fusese căsătorit înainte? interveni Erika.

— Sigur că nu.

— Penny şi Gregory au fost căsătoriţi timp de patru ani. Deci el ar fi trebuit să aibă patruzeci şi doi de ani când s-a căsătorit? întrebă Moss.

— Da, zise Estelle.

— Şi el a avut multe iubite în anii premergători acestui mariaj? se băgă şi Peterson.

— Câteva. Nimeni nu le-ar fi putut numi serioase. Vedeţi voi, era o persoană foarte ocupată, cu şcoala de medicină şi apoi practica. A avut câteva iubite drăguţe de-a lungul timpului. Ar fi avut de unde alege, şi când colo, el a ales-o pe recepţionera aceea oportunistă...

— Nu v-a plăcut de ea? întrebă Peterson.

— Tu ce crezi? spuse Estelle, privindu-l în oglinda retrovizoare. Ea nu l-a iubit, i-a vrut doar banii. Eu i-am zis cum stă treaba de la început, însă el n-a vrut să m-asculte. După care, unul după altul, au început să se întâmple

lucrurile despre care l-am avertizat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Erika.

— Abia ce se uscase cerneala de pe certificatul de căsătorie şi ea a început să îl forţeze să treacă lucruri pe numele ei. El are – avea – mai multe proprietăţi de închiriat. A făcut totul de unul singur, să ştiţi, a muncit din greu pentru tot. Una dintre proprietăţi era trecută pe numele meu, ca să-mi ofere o oarecare siguranţă materială, iar ea a vrut să şi-o treacă şi pe aia pe numele ei! Cum era de aşteptat, el a refuzat. Iar ea şi-a implicat fratele... continuă Estelle, clătinând din cap, dezgustată. Ascultaţi-mă ce vă spun, sintagma „de pe o zi pe alta” se aplică perfect în cazul acelei familii – Penny, fratele ei Gary. Un anarhist abject, mereu în conflict cu poliţia. Şi totuşi, Penny îi e complet devotată. Mă şi surprinde că nu-l ştiţi. Gary Wilmslow.

Erika schimbă câte-o privire cu Moss şi cu Peterson.

Iar Estelle continuă:

— Lucrurile au luat o turnură urâtă anul trecut, când Gary l-a ameninţat pe Gregory.

— Cu ce l-a ameninţat? întrebă Erika.

— S-a întâmplat când au trebuit să aleagă o şcoală pentru Peter. Gregory voia să-l înscrie la o şcoală cu internat, ceea ce însemna să fie trimis în altă parte. Penny a apelat la Gary, ca să-l intimideze pe Gregory, însă Gregory s-a împotrivit, şi nu puţini i se pot împotrivi lui Gary Wilmslow. Gregory l-a şifonat destul de rău, spuse Estelle, mândră.

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

— Lucrurile au degenerat. Gregory n-a mai vrut să aibă în niciun fel de-a face cu Gary, însă Penny n-a vrut să-l lase pur şi simplu să dispară de tot din viaţa ei. Iar Gary n-a luat lucrurile chiar uşor, după ce-a fost bătut de Gregory. Oricum, sunt sigură că s-au răspândit anumite zvonuri. Penny şi Gary ar avea cel mai mult de câştigat dacă ar dispărea Gregory. Ea e moştenitoarea acum. Vă spun sincer, aţi scuti o mare parte din banii contribuabililor dacă i-aţi aresta fratele. Pe Gary Wilmslow. E capabil de

crimă, sunt absolut convinsă. Chiar şi săptămâna trecută l-a ameninţat pe Gregory. A dat buzna în biroul lui, în clinică, dacă vă vine-a crede – care era plină de pacienţi.

— De ce l-a ameninţat?

— N-am izbutit să aflu. Am aflat totul de la managerul clinicii. Voiam să-l întreb mai multe pe Gregory când avea să se întoarcă din vacanţă, însă...

Estelle începu să suspine din nou. Ridică privirea în timp ce de după colţ se ivi pubul Forest Hill Tavern.

— E chiar aici, la stânga, iar casa mea e în capătul străzii, zise ea.

Erika opri maşina în faţa unei căsuţe elegante, aflate la capătul unui şir de case terasate. Îşi dorea ca drumul lor să fi fost ceva mai lung.

— Vreţi să intrăm şi noi cu dumneavoastră? întrebă Erika.

— Nu, nu vreau. Vreau doar să petrec un pic de timp de una singură, mulţumesc foarte mult. Am trecut printr-o încercare foarte grea, deşi sunt sigură că ştiţi şi voi foarte bine... Dacă aş fi în locul vostru, l-aş aresta imediat pe fratele ei. E Gary, sunt sigură, spuse Estelle, dând dintr-un deget strâmb.

Îşi desfăcu centura de siguranţă cu greu şi-şi scoase pantofii cu toc jos din punga de plastic.

— Doamnă Munro, va trebui să trimit câţiva agenţi la dumneavoastră pentru a vă lua o declaraţie formală şi vom avea nevoie de cineva care să identifice trupul fiului dumneavoastră, spuse Erika, cu blândeţe.

— L-am văzut deja o dată, într-o stare... Nu vreau să mai trec încă o dată prin aşa ceva. Cereţi-i *ei* s-o facă, lui Penny, zise Estelle.

— Fireşte, o linişti Erika.

Peterson ieşi şi dădu ocol maşinii, ajungând în dreptul portierei pasagerului. Luă pantofii de la Estelle şi i-i vârî în picioare, după care o ajută să iasă din maşină şi o conduse până la uşa casei.

— Se pare că lucrurile încep să devină interesante, îi spuse Moss încet Erikăi. Bani, proprietăţi, familii în

conflict una cu alta: chestii care nu fac niciodată casă bună.

Priviră amândouă cum Peterson o ajuta pe Estelle să suie treptele. Femeia deschise uşa şi dispăru înăuntru.

— Nu, nu fac casă bună, se arătă Erika de acord cu ea. Vreau să stau de vorbă cu Penny. Şi mai vreau să discut şi cu acest Gary Wilmslow.

Capitolul 9

Casa lui Penny Munro era situată în Shirley, o zonă din sud-estul Londrei aflată la doar câţiva kilometri distanţă de locul în care o lăsaseră pe Estelle. Era o casă construită de consiliul local, cu pereţi acoperiţi cu praf de piatră cenuşie şi cu ferestre noi, din geam termopan, acoperite cu plase. Curtea din faţă era îngrijită, cu o fâşie de pajişte de un verde viu, în ciuda absenţei ploii. Un mic iaz era acoperit cu o plasă de protecţie, pe sub care se zărea o explozie luxuriantă de nuferi înfloriţi. Un enorm bâtlan din plastic, încremenit cu un picior tras sub pene, era înconjurat de un grup de pitici masivi, cu chipuri rozalii.

Când apăsară butonul soneriei, fură întâmpinaţi de o versiune electronică a lui „Land of hope and glory."[2] Moss înălţă din sprâncene şi le aruncă o privire Erikăi şi lui Peterson. Urmă o lungă pauză, cât să asculte un vers întreg, după care soneria amuţi. Clanţa uşii coborî şi se ridică la loc, apoi uşa se deschise cu încetineală – cale de doar câţiva centimetri. Un băieţel mărunţel, cu păr închis la culoare, îşi iţi capul de după ea şi-i privi cu nişte ochi căprui, sfioşi. Erika ghici multe din trăsăturile lui Gregory Munro pe chipul micuţ al băieţelului – ochii şi fruntea mândră şi înaltă – o privelişte destul de tulburătoare. Din spatele unei uşi închise, aflată la capătul holului, se auzea zgomotul unui televizor.

— Bună, tu eşti Peter? întrebă Erika, iar băiatul încuviinţă din cap. Bună, Peter! Mămica ta e acasă?

— Da. Plânge sus, la etaj, spuse băiatul.

— A, îmi pare rău să aud asta. O poţi întreba dacă putem sta niţel de vorbă cu ea, te rog frumos?

Privirea băiatului se mută de la Erika, la Moss, apoi, în cele din urmă, la Peterson. Încuviinţă din cap, apoi îşi dădu capul pe spate şi ţipă:

— Mami, sunt nişte oameni la uşă!

[2] Cântec patriotic britanic, cu muzică de Edward Elgar şi versuri de A.C. Benson, scris în 1902 *(N.t.).*

Urmă un clinchet şi un zgomot de apă trasă la toaletă, apoi o tânără cu ochi roşii şi umflaţi începu să coboare scările. Era subţirică şi atrăgătoare, cu păr blond-roşcat lung până la umeri şi cu un nas mic şi cârn.

— Penny Munro? întrebă Erika. Femeia încuviinţă din cap. Bună, sunt inspector-şef Foster. El e inspector Peterson şi ea e inspector Moss. Ne pare foarte rău pentru soţ...

Penny începu să scuture frenetic din cap.

— Nu. El nu ştie... încă nu i-am... şopti ea, indicându-l pe băieţel, care rânjea în timp ce Peterson scotea limba la el şi-şi făcea cruciş ochii căprui şi mari.

— Te rog, am putea sta puţin de vorbă, între patru ochi? zise Erika.

— Deja am stat de vorbă cu mai mulţi poliţişti.

— Doamnă Munro, este extrem de important.

Penny îşi trase nasul şi dădu din cap, strigând:

— Mamă! Maaamă! Iisuse, a dat din nou prea tare afurisitul ăla de televizor...

Deschise uşa din hol, făcând să se intensifice zgomotul televizorului. Tema muzicală a emisiunii *This morning* răzbătu cu putere până la ei, făcând să vibreze cadrul subţire al unei oglinzi montate pe peretele de lângă uşă. Câteva clipe mai târziu, o femeie masivă, în vârstă, cu o coamă de păr cenuşiu şi gras şi cu o pereche de ochelari cu rame aproape comic de groase îşi făcu apariţia în uşa holului. Purta o bluză tinerească şi pantaloni verzi, care erau prea scurţi. Îi fluturau deasupra gleznelor umflate, care atârnau peste marginile unor papuci de casă din stofă ecosez. Femeia se chiori la ei cu ochi miopi, din spatele ochelarilor cu lentile înceţoşate.

— ACUM CE MAI VOR? răcni ea, părând enervată.

— NIMIC, DAR IA-L PE PETER DE AICI, strigă şi Penny. Bătrâna le aruncă poliţiştilor o privire suspicioasă şi încuviinţă din cap.

— HAI, PETEY, îl îndemnă ea, cu o voce înaltă şi piţigăiată.

Peter o apucă de mâna dolofană şi dispăru cu ea în

sufragerie, aruncându-le o privire scurtă peste umăr. Zgomotul asurzitor al televizorului se estompă odată cu închiderea uşii.

— Mama e surdă şi e în lumea ei, îi lămuri Penny.

Rateul unei maşini de pe stradă o făcu să sară în sus de spaimă şi să înceapă să tremure. Îşi lungi gâtul pe după ei şi privi în susul şi-n josul străzii la un Fiat, condus de un tânăr cu ochelari de soare şi fără tricou pe el, ce trecu cu viteză pe lângă ei.

— Ce e, doamnă Munro? o întrebă Erika.

— Nimic... Absolut nimic, rosti ea, lipsită de convingere. Haideţi în bucătărie.

Capitolul 10

Fură conduşi într-o bucătărie în care era înăbuşitor de cald, plină cu tot felul de bibelouri şi prosoape de bucătărie pufoase. Fereastra dădea într-o grădină presărată cu şi mai mulţi pitici decât curtea din faţă. Chipurile rozalii şi rânjite ale piticilor i se păreau Erikăi de-a dreptul înspăimântătoare, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva mărimea lor supradimensionată o ajuta pe mama lui Penny să distingă fiecare pitic în parte.

— Ultima oară când am vorbit cu el – cu Gregory – a fost în urmă cu trei zile, începu Penny.

Rămase în picioare, sprijinită de chiuvetă, cu o mină neîncrezătoare. Îşi aprinse o ţigară, trăgând mai aproape de ea o scrumieră plină de mucuri, care până atunci stătuse aşezată pe pervaz.

— Despre ce-aţi discutat? o întrebă Erika.

— Nu prea multe. Se pregătea să plece în Franţa, pentru o conferinţă.

— A Asociaţiei Medicale Britanice? întrebă Moss.

— E unul dintre membrii de frunte ai asociaţiei.

— Şi nu ţi s-a părut ciudat că n-ai primit veşti de la el, că a ajuns cu bine la destinaţie? întrebă Erika.

— Am divorţat de el. Nu ne dădeam telefoane decât atunci când trebuia... L-am sunat ca să-l întreb dacă mai vrea să plece, şi dacă-l pot ţine eu pe Peter. Ne-am... Ne-am înţeles că el va rămâne la tatăl său în serile de sâmbătă.

— Şi ce ţi-a mai spus?

— Nu prea multe.

— Te poţi gândi la cineva care să fie în stare să-i facă soţului tău aşa ceva?

— Nu... Au existat de-a lungul timpului persoane care s-au supărat pe el, dar tuturor ni se mai întâmplă. Nu mă pot gândi la cineva care să-l urască atât de mult încât să intre la el în casă şi să-l... sufoce.

Începu să plângă. Moss apucă o cutie cu şervete de

hârtie de pe masa din bucătărie şi-i oferi unul.

— Mersi! zise Penny.

— Casa avea sistem de securitate. Când a fost montat? întrebă Erika.

— Acum vreo doi ani, după adăugarea anexei.

— Îl foloseaţi de fiecare dată?

— Da. Gregory îl pornea ori de câte ori plecam de-acasă. Ba îl pornea chiar şi noaptea, însă după ce Peter a început să meargă, s-a întâmplat să coboare de câteva ori pe întuneric ca să bea ceva şi să-l declanşeze, aşa că am încetat cu acel obicei... Dar am montat încuietori suplimentare la ferestre şi la uşi.

— Vă puteţi aduce aminte numele firmei de securitate?

— Nu. Greg s-a ocupat de asta. Cum a... oricine a făcut-o... pătruns în casă?

— Asta încercăm şi noi să aflăm, zise Erika. Te pot întreba care a fost motivul despărţirii tale de Gregory?

— Ajunsese să urască tot ce avea legătură cu mine: modul în care mă îmbrăcam, modul în care vorbeam, felul în care eram cu oamenii. Spunea că flirtez prea mult cu bărbaţii prin magazine, considera că prietenii mei nu sunt suficient de buni. A încercat să-mi taie orice legătură cu mama, însă mama lui era întotdeauna binevenită la noi, stătea mereu pe capul nostru. Şi nu a reuşit niciodată să se împace cu fratele meu, Gary...

— S-a manifestat vreodată violent?

— Gary n-a fost niciodată violent, adăugă Penny cu iuţeală.

— Mă refeream la Gregory, se corectă Erika.

Între Peterson şi Moss avu loc un schimb de priviri, lucru observat şi de Penny.

— Scuze, sunt confuză. Nu. Gregory nu era un tip violent. Putea fi intimidant, asta da, dar nu m-a lovit niciodată... Nu sunt tâmpită. Relaţia noastră nu era întotdeauna proastă. Când m-a cunoscut, m-a considerat un fel de gură de aer proaspăt: interesantă, cam bună de gură şi amuzantă.

Erika o privi cu atenţie pe Penny şi-şi dădu seama de ce

o considerau bărbaţii atrăgătoare; era frumoasă şi pragmatică.

Penny continuă:

— Însă bărbaţii nu vor decât aventuri scurte cu tipul ăsta de fete. Când ne-am căsătorit, s-a aşteptat să mă schimb. Eram soţia lui, reprezentantul lui în lume, după cum se exprima el. Îl reprezentam în societate! Dar eu nu aveam de gând să devin o astfel de soţie. Cred că nu şi-a dat seama decât după...

— Dar mama lui Gregory?

— Cât timp aţi petrecut cu ea? Relaţia dintre ei face ca *Oedip Rege* să pară doar un serial de comedie. M-a urât de prima oară când m-a întâlnit. Ea l-a găsit, nu-i aşa?

Erika încuviinţă din cap.

Chipul lui Penny se înnegura.

— Ea nu mi-a dat şi mie telefon. A trebuit să aflu de la copoiul care mi-a bătut la uşă. Asta spune multe despre ea, nu credeţi?

— Nu era responsabilitatea ei să te anunţe. A fost dusă la spital, în stare de şoc, o informă Moss.

— Ţi-a zis vreodată că între Gregory şi fratele tău, Gary, a avut loc un incident? întrebă Peterson.

La auzul numelui lui Gary, Penny înţepeni.

— A fost doar un conflict minor, o chestiune de familie, adăugă ea cu iuţeală.

— Ea ne-a spus că a fost un conflict fizic.

— Mda, ce să zic, aşa sunt băieţii, spuse Penny.

— Dar ei erau adulţi. Şi fratele tău a mai avut de-a face cu poliţia, adăugă Peterson.

Penny îi privi pe rând pe poliţişti. Îşi stinse ţigara în scrumiera plină cu mucuri aurii ce păreau că se află de-o veşnicie acolo.

— Fratele meu a fost eliberat condiţionat pentru că l-a bătut pe un gagiu în New Cross, spuse ea, suflând fumul de ţigară înspre tavan. E paznic la un club de noapte. Gagiul acela era cu minţile duse din cauza drogurilor, aşa că a fost în legitimă apărare. Însă Gary – a mers prea departe. Ar trebui să-l lăsaţi în pace cu asta. Ştiu că fratele

meu nu e deloc vreun sfânt, dar e pur şi simplu imposibil ca el să aibă ceva de-a face cu asta, înţelegeţi?

— Asta te-a făcut să sari în sus mai devreme, la uşă? Ai crezut cumva că e Gary? întrebă Erika.

— Uitaţi, de ce dracu' aţi venit aici? izbucni Penny, încrucişându-şi braţele pe piept şi mijind ochii. Deja am avut o serie de copoi la uşă care mi-au pus tot felul de întrebări. N-ar trebui să încercaţi să-l căutaţi pe tipul ăsta?

— N-am menţionat încă faptul c-ar fi vorba de-un tip, spuse Moss.

— Nu mă lua de sus. Doar ştii că majoritatea criminalilor sunt bărbaţi, zise Penny.

Erika îi aruncă iute o privire lui Moss: îşi dădea seama că Penny începea să se sature de ei.

— În regulă, în regulă, doamnă Munro. Îmi cer scuze. Nu ne ocupăm de anchetarea fratelui tău. Trebuie să punem aceste întrebări, ca să construim o privire de ansamblu care să ne ajute să-l prindem pe cel care a comis crima.

Penny îşi mai aprinse o ţigară.

— Vreţi şi voi una? întrebă ea.

Moss şi Peterson scuturară din cap, însă Erika luă o ţigară din pachet, pe care i-o aprinse Penny.

— Gregory voia să-l trimită pe Peter la o şcoală cu internat, zise Penny. Voia să-l trimită departe pe bietul băieţel! Am pus piciorul în prag şi am zis nu. În weekendul de dinainte ca Peter să înceapă şcoala, aici, în cartier, am aflat că Gregory anulase înscrierea lui Peter şi că o luase înainte şi acceptase locul de la şcoala cu internat!

— Când s-a întâmplat asta?

— De Paşti. I-am dat telefon lui Gregory, dar el mi-a zis că Peter avea să plece luni la şcoală şi că eu n-am cum să mă aşez în calea obţinerii unei educaţii decente pentru băiat. A fost ca şi cum l-ar fi răpit! Aşa că Gary a mers şi i-a făcut o vizită lui Peter. A dat cu piciorul în uşă, însă n-a... El nu e un tip violent, da? Era şi Estelle acolo. S-a repezit la Gary cu o scrumieră de sticlă, apoi situaţia a degenerat. Pun pariu că asta a omis să vă spună, nu?

— Deci ai putea spune că nu te afli în relaţii bune cu

Estelle?

Penny scoase un râset plin de amărăciune.

— E o scorpie. Inventează tot soiul de poveşti pentru a scuza comportamentul fiului ei. Când m-am cuplat cu fiul ei, m-a urât de îndată ce m-a văzut... A ţinut să strice totul: petrecerea de logodnă, nunta. Tatăl lui Gregory a murit pe când acesta era mic; Gregory a fost singurul lor copil, ceea ce i-a făcut să depindă unul de altul, el şi mama sa. Cum i se spune? *Co-dependenţă.* La începutul mariajului nostru, am crezut că l-aş putea câştiga de partea mea, sau cel puţin să devin cea mai apropiată persoană de el, dar ea a făcut tot posibilul să rămân pe locul doi. Pare al dracului de patetic, nu credeţi? Mă ascult cum rostesc cu voce tare aceste cuvinte şi mi se pare şi mie că sună patetic.

Erika se uită la Moss şi la Peterson, dându-şi seama că mai avea totuşi de pus o întrebare.

— Doamnă Munro, îmi pare rău că trebuie să pun această întrebare, dar ştii cumva dacă soţul tău avea relaţii şi cu bărbaţi?

— Ce vreţi să spuneţi? Prieteni? El nu avea prea mulţi prieteni.

— Mă refer dacă întreţinea raporturi sexuale şi cu bărbaţi.

Penny îi privea pe rând pe cei trei poliţişti. Nu se mai auzea decât ticăitul ceasului de pe perete. Uşa bucătăriei se deschise brusc şi se izbi de frigiderul aflat după ea. Un bărbat scund şi îndesat, cu capul chel, se repezi înăuntru. Purta jeanşi, un tricou şi o pereche de ghete înalte, cu şireturi. Capul îi lucea de sudoare, iar la subraţe şi pe piept avea pete întunecate, tot de la transpiraţie. Emana un aer greu, ameninţător, părând gata să sară la bătaie. Pe chip avea o expresie de confuzie amestecată cu furie.

— Relaţii sexuale cu bărbaţi? Ce dracu' înseamnă toate astea? ceru el lămuriri.

— Tu eşti Gary Wilmslow? întrebă Erika.

— Dap. Voi cine sunteţi?

— Domnule, eu sunt inspector-şef Foster. Ea e inspector Moss, iar el este inspector Peterson, îl informă Erika.

Se ridicară toţi trei şi-şi arătară legitimaţiile.

— Penny, ce dracu' înseamnă toate astea?

— Nu făceau decât să-mi pună nişte întrebări legate de Greg – întrebări de rutină, da? rosti Penny precaută, ca şi cum liniştirea fratelui ei era o chestiune la ordinea zilei.

— Şi voi o întrebaţi dacă era poponar? zise Gary. Asta-i tot ce puteţi scoate, oameni buni? O fi fost Greg un labagiu...

— Gary!

— Dar nu era poponar. M-auziţi? continuă Gary, împungând ameninţător aerul cu un deget aţintit în direcţia lor, ca pentru a-şi sublinia spusele.

— Domnule, puteţi aştepta afară cât timp terminăm de pus întrebările? interveni Peterson.

— Nu mă lua pe mine cu „domnule". Că doar nu vorbeşti serios! zise Gary. Deschise frigiderul şi-şi vârî capul înăuntru, murmurând: *Negrotei nemernic.*

— Ce-ai zis? întrebă Peterson, iar Erika văzu că poliţistul respira cu iuţeală.

Gary se îndreptă de spate, ţinând în mână o cutie de bere, şi închise uşa frigiderului.

— N-am zis nimic.

— Te-am auzit, spuse Erika.

— Şi eu, o susţinu Moss. Mi-ai numit colegul „negrotei nemernic".

— Ba nu, nu i-am zis aşa. Şi chiar dacă am făcut-o, sunt la mine în casă, şi pot spune tot ce vreau. Iar dacă vouă nu vă place ce-am de zis, dispăreţi dracului de-aici... Şi întoarceţi-vă cu un mandat.

— Domnule Wilmslow, noi nu facem decât să punem nişte întrebări de rutină pentru a rezolva ancheta unei crime... începu Erika.

— Sunteţi nişte neisprăviţi nenorociţi. E mai uşor să staţi toţi trei aici şi să ne agasaţi când avem un deces în familie, în loc să umblaţi pe străzi şi să-l găsiţi pe cel care a făcut asta.

— Vă pot reaminti că abuzarea rasială a unui poliţist aflat în exerciţiul funcţiunii reprezintă o infracţiune gravă,

rosti Peterson, apropiindu-se de Gary şi privindu-l drept în ochi.

— La fel este şi crima, însă ar fi dreptul meu să mă apăr dacă aţi deveni agresivi pe proprietatea mea.

— GARY! ţipă Penny. Las-o baltă. Mergi şi vezi dacă mama şi Peter sunt bine… Hai, acum!

Gary ridică cutia de bere şi o deschise, stropindu-l pe Peterson cu spumă pe faţă. Urmă un moment tensionat, după care Gary luă o gură prelungă de bere şi plecă, trântind uşa în urma sa.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău… Nu-i plac poliţiştii, se scuză Penny.

Luă un sul de şervete de hârtie şi-i întinse unul lui Peterson cu o mână tremurătoare.

— E-n regulă dacă continuăm? Aproape am terminat, spuse Erika, în timp ce Peterson se ştergea pe faţă, iar Penny încuviinţă din cap. N-am pus întrebările aşa cum trebuia. Am găsit nişte reviste pornografice pentru homosexuali în noptiera de lângă patul soţului tău.

— Chiar aşa?

— Da. Vrem să aflăm de ce se aflau acele reviste acolo. Probabil că nu e nimic important, iar el era doar curios. Dar trebuie să te întreb dacă ştii cumva dacă Gregory era bisexual, sau era stăpânit de anumite impulsuri care-l îmboldeau să caute sau să se întâlnească cu bărbaţi? Ne-ar ajuta în anchetă. Dacă soţul tău ducea o viaţă secretă şi se întâlnea cu bărbaţi, sau dacă invita bărbaţi…

— În regulă, da, am înţeles! se răsti Penny. Am înţeles, ce naiba?

Îşi mai aprinse o ţigară şi dădu fumul afară, aruncând bricheta pe blatul de uscare a vaselor, cu un zăngănit. Arăta ca şi cum nu ştia cum să proceseze această informaţie nou primită. Urmă o pauză ceva mai lungă.

— Nu ştiu ce să zic… Odată… Într-una din rarele ocazii când ne-am îmbătat împreună, Gregory mi-a zis c-ar vrea să încerce o partidă de sex în trei. Eram în vacanţă în Grecia şi ne distram de minune… Am crezut că se referă la el şi la încă o fată, însă el voia… Voia să ni se mai alăture

un tip.

— Şi te-a surprins acest lucru? întrebă Erika.

— Sigur că m-a surprins, ce dracu'? Era întotdeauna un tip convenţional, făcea sex doar în poziţia misionarului şi-aşa mai departe.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. A dat înapoi, zicând că a glumit doar, ca să vadă ce reacţie am eu, îi linişti Penny, apoi îşi încrucişă iar braţele la piept.

— Care *a fost* reacţia ta când ţi-a propus asta?

— Nu ştiu. Ne aflam pe o insulă splendidă, ne distram de minune. Pe-acolo umblau o mulţime de greci focoşi. Mi-am imaginat că ar fi ceva mişto, ceva nebunesc şi distractiv. Noi nu ne-am distrat niciodată.

— Şi te-a tulburat propunerea lui?

— Nu. Îl iubeam – pe-atunci îl iubeam – şi el era un tip atât de rigid, încât mi-a făcut plăcere să mă gândesc că el ar împărţi ceva cu mine...

Se opri şi începu să plângă.

— Deci crezi că soţul tău ar fi putut fi gay?

— Nu, nu cred aşa ceva, zise Penny, ridicând capul şi privind-o pe Erika cu o expresie sumbră. Acum, asta-i tot?

— Da, mulţumim! Am vrea ca mai târziu să trimitem un agent care să te ia cu maşina, să poţi identifica trupul soţului tău, spuse Erika.

Penny dădu din cap, cu ochii în lacrimi. Privea fix grădina din spate, nefiresc de veselă în lumina evenimentelor recente.

— Dacă aflaţi mai multe informaţii, despre Greg, despre faptul c-ar fi fost gay... Nu vreau să ştiu. M-aţi înţeles?

Erika încuviinţă din cap.

— Da, am înţeles.

Când ajunseră la maşina parcată pe trotuar, aerul era deja sufocant în interior, aşa că lăsară o vreme uşile deschise, ca să se răcorească înăuntru. Erika scotoci prin poşetă, îşi scoase mobilul şi formă numărul secţiei Lewisham Row.

— Bună, Crane, sunt inspector-şef Foster. Poţi verifica un nume pentru mine? Gary Wilmslow, Hereford Street, numărul 14, Shirley. Tot ce poţi găsi despre el. E fratele lui Penny Munro, soţia victimei. De asemenea, poţi aranja un interogatoriu formal cu Estelle Munro şi să afli cine au fost poliţiştii care s-au ocupat de legăturile de familie ale ei şi-ale lui Penny?

Se pregăteau să urce în maşină, când Gary ieşi pe uşa din faţă, ţinându-l de mână pe Peter.

— Domnule Wilmslow, spuse Erika, aplecându-se peste poarta curţii, îmi puteţi spune unde vă aflaţi în noaptea de joi, între orele şase seara şi unu noaptea?

Gary se apropie de un furtun încolăcit în jurul unui robinet montat sub fereastra sufrageriei, pe care începu să-l descolăcească. Îi întinse furtunul băieţelului.

— Am fost aici, urmărind *Urzeala tronurilor* împreună cu Penny şi mama, zise el.

— Şi asta aţi făcut toată seara?

— Da, toată seara. Avem tot nenorocitul de serial.

Peter luă furtunul şi se pregăti, aţintindu-l spre iarbă. Ridică privirea şi le arătă un zâmbet plin de dinţi lipsă. Gary dădu drumul la robinet şi Peter îndreptă jetul către iarbă.

— Şi se poate verifica acest lucru?

— Dap, spuse el, fixând-o cu o privire de gheaţă. Se poate *verifica* acest lucru.

— Mulţumesc.

Erika se întoarse la maşină, apoi ea, Moss şi Peterson suiră înăuntru. Porni motorul şi aerul condiţionat.

— Să ştiţi că l-am putea aresta chiar aici, chiar acum. Există o restricţie împotriva irosirii apei, spuse Peterson.

— Dap, dar l-a făcut pe copil să folosească furtunul, zise Moss.

— E unul din ticăloşii aceia alunecoşi, nu? spuse Peterson, mâhnit.

— Dap, îl aprobă Erika.

Îl priviră cu toţii cum fumează o ţigară, în timp ce Peter uda iarba cu furtunul. Bărbatul ridică privirea şi se uită şi

el fix la ei.

— Să-l lăsăm niţel în pace, spuse Erika. Să vedem ce face în continuare. E un posibil suspect, dar avem nevoie de mai multe informaţii.

Capitolul 11

Era o după-amiază târzie în secţia de geriatrie a Spitalului Queen Anne din Londra. Asistenta Simone Matthews stătea într-una dintre puţinele camere de o singură persoană, situate în capătul secţiei. Lângă ea, pe un pat de spital, stătea întinsă o doamnă în vârstă, pe nume Mary. Silueta ei subţire şi adormită abia se distingea pe sub pătura albastră aşezată perfect în jurul trupului. Avea chipul supt şi gălbejit şi abia mai răsufla prin gura rămasă întredeschisă.

Nu mai avea cum să dureze mult.

Spitalul Queen Anne avea sediul într-o clădire dărăpănată din cărămidă roşie, iar secţia de geriatrie putea da impresia unui loc întunecos şi solicitant. Să-i vezi pe oameni cum se degradează atât mental, cât şi fizic, îşi lăsa amprenta asupra ta în toate privinţele. Cu două nopţi înainte, Simone primise sarcina să-i facă baie unui bătrân care până atunci fusese un pacient model. Fără niciun avertisment, bătrânul o lovise cu pumnul în faţă. Fusese trimisă să facă o radiografie, dar, din fericire, nu se alesese cu maxilarul fracturat. Asistenta-şefă îi spusese să-şi ia câteva zile libere, pentru odihnă şi ca să treacă peste şoc, dar Simone rezistase cu stoicism, insistând să se întoarcă pentru a-şi face tura următoare.

Munca era un lucru extrem de important pentru Simone, iar ea voia să stea cu Mary, să-i fie alături până la final. Cele două femei nu-şi vorbiseră niciodată. Mary stătea în salon de zece zile, timp în care se trezise şi alunecase înapoi în inconştienţă. Organele i se degradau din ce în ce mai tare, iar trupul ei începea încet, încet, să cedeze. Nici familia, nici prietenii nu o vizitau, însă Simone îşi alcătuise o imagine proprie a bătrânei cu ajutorul posesiunilor depozitate în micul dulăpior de lângă pat.

Mary se prăbuşise la un supermarket şi fusese internată având pe ea o rochie jerpelită şi nişte cizme de grădinărit vechi în picioare. Avea cu ea o mică poşetă de mână.

Înăuntrul acesteia nu se afla mare lucru, doar o cutiuţă cu bomboane de mentă şi un abonament pentru autobuz, însă într-un mic buzunar cu fermoar cusut în interiorul căptuşelii, Simone găsise o mică fotografie alb-negru, destul de încreţită.

Fotografia fusese făcută într-un parc, într-o zi însorită. Sub un copac, o femeie extrem de frumoasă stătea pe o pătură ecosez, purtând o fustă lungă, care-i acoperea în întregime picioarele. Avea talia de viespe şi umflătura din dreptul pieptului, vizibilă pe sub bluza albă, dădea impresia unei clepsidre. Chiar dacă fotografia era alb-negru, Simone bănuia că Mary fusese roşcată – era ceva legat de modul în care soarele strălucea în părul ei lung şi cârlionţat. Lângă Mary se afla un bărbat cu părul negru. Un tip arătos, în jurul căruia plutea un aer ameninţător. Privea soarele cu ochii mijiţi şi-şi ţinea un braţ în jurul taliei înguste a lui Mary, strângând-o protector. Pe spatele pozei scria: Împreună cu scumpul meu George, Bromley, vara lui 1961.

Mai era o poză cu Mary, cea de pe abonamentul la autobuz. Fusese făcută cu trei ani înainte. Mary privea fix, cu teamă, în lentilele aparatului de fotografiat, având în spate un decor alb, precum un iepure rămas blocat în lumina farurilor unei maşini: păr cărunt, lipsit de volum, chip ridat şi cutat.

Ce s-a întâmplat cu Mary între 1961 şi 2013? se gândi Simone. *Şi unde-i George?* Din ce-şi dădea ea seama, nu trăiseră fericiţi până la adânci bătrâneţi. Din fişa ei medicală reieşea că Mary nu fusese căsătorită niciodată. Nu avusese copii sau persoane care s-o ajute.

Dinspre patul pe care şedea Mary se auzi un bolborosit. Gura femeii se deschise cu încetineală şi se închise la loc, iar răsuflarea i se opri o clipă, înainte de a-şi începe iar ritmul sacadat.

— E-n regulă, Mary, sunt aici, cu tine, o linişti Simone, întinzându-se şi apucând-o de mână.

Braţul lui Mary era subţire, pielea, lăsată şi acoperită de pete întunecate asemănătoare cu nişte vânătăi, de la

nenumăratele lor încercări de a o conecta la perfuzii.

Simone verifică micuţul ceas argintiu pe care-l avea prins de partea din faţă a uniformei şi văzu că tura ei se apropia de sfârşit. Luă o perie de păr din dulăpiorul de lângă pat şi începu să-i pieptăne părul lui Mary, mai întâi pe fruntea înaltă, după care-i ridică uşor capul, pentru a putea ajunge şi la restul, cu mişcări prelungi. Odată cu mişcările periei, şuviţele argintii subţiri sclipeau în lumina soarelui ce pătrundea prin fereastră îngustă.

În timp ce peria părul femeii, Simone îşi dorea ca Mary să fi putut fi mama ei, îşi dorea să poată deschide ochii şi să-i spună că o iubeşte. Îl iubise pe George, Simone intuise acest lucru din fotografie, şi era sigură că Mary ar fi putut-o iubi şi pe ea. Un tip diferit de iubire, fireşte. Genul de dragoste pe care o simte o mamă pentru fiica ei.

Lui Simone îi apăru în gând chipul mamei sale, făcându-i mâinile să tremure atât de tare, încât scăpă pe jos peria de păr.

„UNUL DINTRE CELE MAI GRAVE CAZURI DE NEGLIJAREA COPILULUI ÎNTÂLNITE VREODATĂ!” titraseră ziarele din toată ţara. Micuţa Simone, în vârstă de zece ani, fusese găsită de o vecină după ce mama ei plecase în vacanţă, lăsând-o pe Simone legată de caloriferul din baie. Vecina şi jurnalistul pe care-l contactase aceasta consideraseră că îi salvaseră viaţa lui Simone, însă traiul din căminul de copii fusese cu mult mai rău. Când mama ei se întorsese în cele din urmă din vacanţă, îşi făcuse apariţia acasă pe neanunţate, aşa că fusese chemată poliţia. Mama lui Simone fugise înainte de-a fi arestată. Mai târziu, în miez de noapte, sărise de pe Tower Bridge şi se înecase în apele îngheţate ale Tamisei. Lui Simone îi plăcea să creadă că se sinucisese copleşită de vină, însă nu avea cum să fie sigură de acest lucru.

Simone ridică peria de jos şi îşi forţă mâna tremurândă să se liniştească.

— Aşa, Mary, acum arăţi adorabil, spuse Simone, făcând un pas în spate pentru a-şi admira munca.

Acum Mary avea părul frumos aranjat, iar şuviţele

argintii stăteau frumos aşezate pe perna imaculat de albă. Simone puse peria de păr înapoi în dulăpior.

— Acum vreau să-ţi citesc ceva, zise Simone, întinzând mâna în spatele scaunului de plastic şi scotocind în geanta ei pentru a găsi ziarul local.

Începu cu horoscopul – din fişa medicală a femeii ştia că Mary e Leu – după care şi-l citi şi pe-al ei. Simone era Balanţă. Îşi îndreptă apoi atenţia asupra primei pagini şi-i citi povestea doctorului din South London care fusese găsit strangulat în propriul pat. Când termină, Simone lăsă ziarul în poală.

— Mary, eu n-am fost niciodată în stare să-i înţeleg pe bărbaţi. Eu nu ştiu niciodată ce-are în minte soţul meu, Stan... Stan e prescurtarea de la Stanley, să ştii. E ca o carte închisă. Mă face să mă simt singură. Mă bucur că te am pe tine... Tu mă înţelegi, nu-i aşa?

Mary continua să doarmă. Era plecată departe, în parcul ei cel plin de soare, şezând pe pătură alături de George, bărbatul care-i frânsese inima.

Capitolul 12

Erika, Moss şi Peterson ajunseră înapoi la secţia Lewisham Row cu puţin înainte de ora şase seara, după care se adunară cu toţii în sala de operaţiuni.

— Deci s-ar părea că Gregory Munro este un peşte greu de prins, începu Erika, adresându-se tuturor poliţiştilor adunaţi în faţa tablei de culoare albă. Mama sa îl consideră un sfânt; soţia sa ne-a oferit o imagine neclară a sexualităţii lui, şi am aflat că era cam înţepat de fel. Am fost în vizită la clinica la care lucra şi am dat peste doi dintre pacienţii săi, ale căror opinii despre modul doctorului de-a se purta cu pacienţii au fost cât se poate de diferite... În plus, am stat aproape jumătate de oră de vorbă la telefon cu managerul clinicii, care, după ce-a auzit de moartea şefului său, şi-a luat liber tot restul zilei şi a plecat la Brighton pentru a face un tur complet al barurilor de acolo. Femeia lucra pentru el de cincisprezece ani şi habar n-avea de faptul că şeful ei urma să divorţeze, sau că soţia acestuia îl părăsise cu trei luni în urmă.

— Să înţelegem deci că-şi împărţise viaţa în segmente care n-aveau nicio legătură unul cu altul? zise Crane.

— Se poate spune şi-aşa, spuse Erika. Am cerut detalii despre orice tip de reacţie sau plângeri împotriva lui făcute de pacienţi. Managerul clinicii n-a fost extraordinar de cooperantă, însă am adus vorba şi de un mandat de percheziţie, lucru care a făcut-o să-şi schimbe tonul. Ar trebui să ne trimită un raport mâine dimineaţă, cel mai târziu.

Erika se întoarse şi privi un nou element adăugat pe tabla albă cu detalii despre caz. O fotografie de cazier a lui Gary Wilmslow. În poza respectivă acesta avea ceva mai mult păr pe cap şi privea în obiectiv cu o expresie încruntată pe chip, trăsătură accentuată şi de pungile negre de sub ochi.

— Bun, deci cel mai probabil suspect pe care-l avem până acum este tocmai cumnatul victimei, Gary Wilmslow.

Există şi un motiv pentru acest lucru: îl ura pe Gregory şi au avut mai multe altercaţii. Iar sora lui urmează să moştenească o avere considerabilă. Făcând parte din familie, Gary, Penny şi mama lor par că formează un grup extrem de unit. Ce avem despre Gary?

Atmosfera din cameră se schimbă complet atunci când intră comisarul-şef Marsh. Agenţii se îndreptară cu toţii de spate şi deveniră parcă ceva mai atenţi. Marsh se sprijini de masa lungă pe care erau aşezate imprimantele şi-i făcu Erikăi semn că poate continua.

Crane se ridică în picioare.

— Bun, Gary Wilmslow, în vârstă de treizeci şi şapte de ani. Născut în Shirley, South London. În prezent, lucrează cu normă redusă, şaisprezece ore pe săptămână, ca paznic la un club de noapte din Peckham... Suficient cât să poată cere în continuare ajutor social. E un individ fermecător, cu un dosar gros cât înălţimea unei pretendente la titlul de Miss Univers, zise el pe un ton plat.

Îşi prinse pixul cu bilă între dinţi şi pipăi pe nevăzute pe birou, găsind apoi un dosar masiv, pe care-l deschise.

— Wilmslow a fost plasat într-un centru de detenţie pentru tineri în 1993, pentru atacarea unui bătrân într-o staţie de autobuz de pe Neasden High Street. Bătrânul a zăcut în comă trei zile, dar apoi şi-a revenit şi a depus mărturie împotriva lui. Prin urmare, Gary a petrecut trei ani în Institutul Feltham pentru Infractori Minori. Apoi, în 1999, a fost acuzat şi găsit vinovat de vătămare corporală gravă şi vătămare corporală din culpă, aşa că a fost închis pentru optsprezece luni. A mai ispăşit încă doi ani, din 2004 până în 2006, pentru trafic de droguri. Crane dădu câteva pagini din dosarul cel gros şi continuă: A primit încă optsprezece luni, în 2006, pentru că a atacat cu un tac un bărbat într-un club de snooker din Sydenham. A fost acuzat de viol în 2008, dar s-a renunţat la caz din lipsă de probe. Apoi, anul trecut, a fost judecat pentru omucidere.

— Şi asta în timp ce lucra ca paznic? întrebă Erika.

— Mda, lucrează la clubul de noapte H20 din Peckham, sau *Haş Douăzeci,* cum mai e cunoscut – şi detestat – de

către poliţia de patrulă în timpul weekendurilor. Avocatul lui Gary Wilmslow a argumentat că acesta a acţionat în legitimă apărare, astfel încât a primit doi ani de închisoare. A ieşit după un an şi acum se află în perioada de probă... Ceea ce e cu adevărat interesant este faptul că avocatul lui a fost plătit de nimeni altul decât Gregory Munro.

Erika se întoarse la tablă şi privi cu atenţie poza lui Gary. Poliţiştii se lăsară pe spate în scaune, iar în cameră se lăsă tăcerea în timp ce toţi rumegau informaţiile nou primite.

— Bun. Deci Gary Wilmslow e o jigodie. Are un dosar la fel de lung ca dosul unui crocodil, însă e el făptaşul nostru? întrebă Erika, bătând uşor cu degetul în fotografiile cu scena crimei în care era înfăţişat trupul lui Gregory Munro, întins pe pat, cu braţele legate de tăblie şi cu chipul contorsionat şi deformat de punga de plastic.

— Gary Wilmslow ne-a oferit şi un alibi pentru noaptea crimei, punctă Crane.

— Face mişto de noi cu alibiul ăsta: au stat cu toţii în casă şi s-au uitat la televizor! interveni Peterson, reuşind cu greu să-şi ascundă ura din glas.

— Bine, dar aduceţi-vă aminte că e eliberat condiţionat şi că Penny e foarte protectoare cu el. Haideţi să nu ne pripim cu concluziile, spuse Erika.

— Şefa! Uită-te la cazierul lui, e mai mult decât capabil să comită o astfel de crimă. Eu zic să-l săltăm şi să-l aducem la secţie.

— Aşa e, Peterson, însă crima asta a fost planificată extrem de minuţios şi executată de un adevărat expert, nelăsând, practic, nicio dovadă în urmă pentru criminalişti. Gary Wilmslow este un golănaş impulsiv. Erika luă dosarul de la Crane şi-l răsfoi niţel, apoi adăugă: Toate infracţiunile sale au fost comise într-un impuls de moment – explozii de furie violente, imposibil de stăpânit.

— Are un motiv extrem de solid pentru această crimă, şi anume banii pe care-i moşteneşte de la Gregory, spuse Peterson. Trei proprietăţi în Londra, plus o clinică

medicală. Ne-am uitat pe asigurarea lui de viaţă? Probabil că Gregory Munro avea o poliţă extrem de consistentă pe numele său. Şi mai e şi toată acea ură a cumnatului îndreptată împotriva sa. Mijloacele prin care s-a pătruns în locuinţă ar putea reprezenta şi o *înscenare,* zise Peterson.

— Bine, înţeleg, îl temperă Erika. Dar avem nevoie de mai multe dovezi pentru a-l aduce la secţie.

Inspectorul Warren se ridică în picioare.

— Da. Tu ce-ai obţinut? întrebă Erika.

— Şefa. Am primit noi analize de la laborator. Au fost ridicate patru fibre de pe gardul de sârmă din fundul grădinii; toate provin de la o bucată de ţesătură dintr-un material negru, un amestec de bumbac şi lycra. Însă n-am izbutit să facem rost şi de vreo urmă de fluid corporal.

— Dar în spatele casei? Linia de cale ferată?

— Ăă, acolo se află o rezervaţie naturală, se bâlbâi Warren, tulburat de prezenţa tăcută a lui Marsh, care-i privea pe toţi din fundul sălii de şedinţe. E mică, însă a fost creată în urmă cu şapte ani, de către câţiva rezidenţi ai cartierului. Merge cam patru sute de metri de-a lungul liniilor de cale ferată ce ies de pe teritoriul Londrei, după care se opreşte la Honor Park Road, chiar înainte de gară... Deja am cerut înregistrările camerelor de supraveghere de la South West Trains din timpul nopţii în care s-a petrecut crima.

— Cât de mult se întinde rezervaţia naturală în direcţia opusă? întrebă Erika.

— Nouăzeci de metri dincolo de casa lui Gregory Munro, după care se sfârşeşte. Am cerut înregistrările video de pe străzile adiacente, deşi la unele camere din zonă s-a renunţat de ceva timp.

— Lasă-mă să ghicesc: din raţiuni de reducere a costurilor? întrebă Erika.

Inspectorul Warren se bâlbâi iar, în căutarea unui răspuns:

— Ăă, nu sunt chiar sigur care ar fi, mai exact, motivul...

— Pur şi simplu nu pot să pricep de ce idioţii de guvernanţi cred că renunţarea la camerele de

supraveghere poate cumva ajuta la economisirea banilor… începu Erika, însă Marsh o întrerupse:

— Inspector-şef Foster, acest lucru se întâmplă pe tot teritoriul Londrei. Pur şi simplu nu există suficiente resurse pentru a ne ocupa de toate camerele de supraveghere montate în capitală.

— Da, şi aceleaşi camere de supraveghere au fost scoase din funcţiune acum optsprezece luni, când ne aflam pe urmele unui criminal. Ar fi scutit mii de ore din timpul poliţiei şi sume consistente de bani dacă am fi avut acces la imaginile înregistrate de o singură cameră…

— Te înţeleg foarte bine, dar aici nu e un forum de discuţii, spuse Marsh. Acum, cred că ar trebui să continuăm.

Urmă o pauză stingheritoare. Poliţiştii priveau cu toţii în podea. După care, Erika îi dădu mai departe:

— În regulă. Strângeţi toate înregistrările video de care puteţi face rost. Vedeţi dacă s-a aflat vreun personaj suspect prin împrejurimi. Orice: înălţime, greutate… Dacă a sosit cu trenul, cu bicicleta, cu autobuzul, cu maşina…

— Da, şefa, zise inspectorul Warren.

— Cum stăm cu întrebatul din uşă-n uşă şi cu adunarea extraselor de cont de la bancă şi a desfăşurătoarelor telefonice? întrebă Erika.

De data asta, cel care se ridică în picioare fu inspectorul Singh:

— Mulţi dintre cei care locuiesc pe Laurel Road sunt plecaţi în vacanţă, şi mulţi dintre cei rămaşi acasă ieşiseră în oraş în noaptea crimei. Având în vedere vremea, oamenii se plimbau prin parcuri sau erau prin baruri, până la ore târzii din noapte. De asemenea, ambii vecini ai lui Gregory Munro sunt plecaţi în vacanţă până în weekend.

— Cu alte cuvinte, n-a văzut nimeni nimic suspect? se răsti Erika, nerăbdătoare.

— Ăă, nu…

— Afurisită treabă. Altceva?

— Gregory Munro avea un salariu anual de 200.000 de lire. Acest lucru se datora parţial faptului că era şeful

uneia dintre cele mai mari şi mai profitabile clinici din sudul Londrei. Nicio datorie, în afara unei rate de optzeci de mii pentru locuinţa principală, cea de pe Laurel Road. Mai deţine o casă în New Cross Gate, pe care o închiriază studenţilor, şi casa din Shirley, cea în care locuieşte în prezent Penny Munro. Desfăşurătoarele telefonice sunt destul de normale, nimic neobişnuit. Şi-a sunat soţia cu trei zile înaintea datei la care trebuia să plece în străinătate, lucru care se potriveşte cu declaraţia ei. Toate datele lui erau la vedere. Urma să zboare la Nisa, pentru a participa la o conferinţă a AMB.

— Era cumva membru al vreunui site pentru gay sau al vreunei aplicaţii similare?

— A descărcat aplicaţia Grindr acum o lună. I-am găsit-o pe telefon, însă nu şi-a completat datele de profil.

— Cum stă treaba cu avocatul? Cine se ocupă de divorţ?

— I-am lăsat azi mai multe mesaje. Dar încă nu mi-a răspuns.

— Bine, insistă.

— Da, şefa, zise Singh, aşezându-se la loc pe scaun, părând destul de abătut.

Poliţiştii o priveau pe Erika străbătând camera în lung şi-n lat, trecând în acelaşi timp prin faţa tablei cu probe.

— E Gary Wilmslow, şefa. Cred c-ar trebui să ne luăm inima-n dinţi şi să ne punem pe treabă. Să aducem jigodia la secţie, zise Peterson.

— Nu. Momentan, nu e suficient că e o jigodie.

— Şefa!

— Peterson, am zis nu. Dacă şi când îl vom sălta, vreau să fiu sigură şi vreau să am şi dovezi la dispoziţie care să ne sprijine, da?

Peterson se lăsă din nou pe spate, clătinând din cap.

— Poţi să clatini cât vrei din cap. Nu lăsa sentimentele personale să-ţi afecteze judecata. Când va sosi momentul potrivit, dacă va sosi, vom merge după el. E-n regulă?

Peterson încuviinţă din cap.

— Bun. Acum, mai are cineva ceva pentru mine?

Tăcere. Erika îşi verifică ceasul.

— Bine… Haideţi să ne îndreptăm din nou atenţia asupra lui Gary Wilmslow, fără păreri preconcepute. Cineva trebuie să-i verifice angajatorul şi să facă nişte săpături. Luaţi legătura cu persoanele voastre de contact.

Sala de şedinţe începu să zumzăie, făcându-l pe Marsh să intervină din nou.

— Erika, ai timp să stăm niţel de vorbă după ce termini?

— Da, cred că va mai dura câteva ore bune, domnule.

— Stai fără griji, dă-mi un semn când termini, apoi putem merge la o cafea, zise Marsh, pornind înspre uşă.

— Vreţi să-mi faceţi cinste cu *două* cafele într-o singură zi? murmură Erika suspicioasă, fără să o audă cineva. Despre ce-i vorba?

Capitolul 13

Spre surprinderea Erikăi, Marsh o conduse la un local care îşi servea clienţii cu iaurt îngheţat, situat în josul străzii pe care se afla şi secţia Lewisham Row. Se deschisese de doar câteva zile şi era extrem de aglomerat.

— I-am promis şi lui Marcie că o voi scoate la acest local, îi spuse Marsh, în timp ce se aşezau la coadă în interiorul iluminat de neoane ţipătoare, colorate în roz şi galben.

— Asta are menirea de-a mă înveseli? Sau vreţi să-mi demonstraţi că poliţia nu are mereu buget de austeritate? îl întrebă Erika.

— Biroul meu e cocoţat în vârful clădirii. Am nevoie să mă răcoresc, o lămuri el.

Ajunseră în faţa unei tinere aşezate în spatele unui dozator de iaurt bâzâitor şi Marsh comandă câte o porţie mare pentru fiecare. Li se dădu câte un pahar din carton plin cu iaurt, apoi se îndreptară către o tejghea plină cu mici vase în care se aflau tot soiul de bomboane, fructe şi ciocolată. Erika îl privi pe Marsh în timp ce acesta studia concentrat oferta localului şi îşi alegea jeleuri Gummi Bears. Erika îşi înăbuşi un rânjet şi alese fructe proaspete.

— Deci, cum te descurci în noul apartament? o întrebă Marsh, după ce îşi găsiră un loc în mijlocul mulţimii zgomotoase şi se cocoţară pe nişte taburete înalte, sub un tablou imens. Traficul de afară se desfăşura în ritm de melc, iar farurile maşinilor aruncau lumini sclipitoare pe asfaltul care mai că se topea din cauza căldurii. Pe partea cealaltă a străzii se vedea un val de navetişti care se revărsa afară din gară.

— Stau acolo de şase luni. E linişte, ceea ce-mi convine de minune, răspunse Erika, îndesându-şi în gură o linguriţă plină cu iaurt.

— Doar nu te gândeşti să-ţi cumperi o locuinţă în Londra? o întrebă Marsh.

— Nu ştiu încă. Încep să simt că mi-am găsit un loc al

meu, şi acelaşi lucru e valabil şi-n privinţa jobului, însă preţurile sunt ceva de speriat. Chiar şi cea mai mizeră locuinţă aici costă câteva sute de mii de parai.

— Îţi arunci banii aiurea pe chirie, iar preţurile vor continua să crească, Erika. Dacă ai de gând s-o faci, atunci fă-o cât mai repede. Încă mai ai vechea ta locuinţă din Manchester, scapă de chiriaşii din ea şi vinde-o. Fă-ţi rost de o locuinţă aici şi gata.

— Mai nou, sunteţi şi consultant imobiliar, domnule? rânji Erika.

Marsh nu râse la gluma ei. Îşi îndesă în gură încă o linguriţă cu iaurt. Jeleurile Gummi Bears multicolore sclipeau în lumina soarelui.

— Vreau să păstrezi distanţa faţă de Gary Wilmslow, zise el, schimbând brusc subiectul, ceea ce-o surprinse pe Erika.

— Aţi fost acolo, în sala de operaţiuni, domnule. N-am de gând să merg şi să-l arestez până nu strâng suficiente probe.

— Îţi spun să nu-l arestezi. Deloc, niciodată. E de neatins, zise Marsh, plecându-şi capul şi privind-o pe deasupra ochelarilor de soare.

— Domnule, pot întreba care-i motivul?

— Nu. Ţi-o spun în calitate de ofiţer superior.

— Ştiţi bine că genul ăsta de lucruri nu merge cu mine. Ţineţi-mă pe întuneric şi am să găsesc un mod de-a aprinde lumina.

Marsh mai luă o linguriţă mare de iaurt şi şi-l plimbă prin gură înainte de a-l înghiţi. Îşi scoase ochelarii de soare şi-i aşeză pe masă.

— Iisuse Hristoase! În regulă. Ai auzit de Operaţiunea Hemslow?

— Nu.

— Operaţiunea Hemslow se ocupă de prinderea sponsorilor şi distribuitorilor cunoscuţi de pornografie infantilă. Gary Wilmslow este adânc implicat într-un cerc de pedofilie, şi vorbim aici de chestii la scară mare: distribuţie digitală prin intermediul website-urilor, ba

chiar şi fabricarea de DVD-uri. Îl ţinem sub supraveghere de mai bine de opt luni, dar e un ticălos al naibii de alunecos. Se află sub supraveghere nonstop de cinci săptămâni.

— Şi aveţi nevoie ca el să se afle afară, în libertate, făcându-şi mendrele, ca să-l puteţi prinde în timp ce-şi face mendrele?

— Exact.

— Dar Peter, nepotul? Locuieşte sub acelaşi acoperiş cu el!

— E-n regulă. Suntem destul de siguri că Wilmslow nu se implică direct în racolarea de copii pentru filmări.

— Sunteţi *destul de siguri?*

— Suntem siguri.

— Iisuse! zise Erika, împingându-şi iaurtul într-o parte.

— Erika, am încredere în tine în cazul ăsta. Îţi ofer toată încrederea mea.

— Bine, bine. Dar nu-l putem scoate pe Peter de-acolo, poate şi pe Penny?

— Ştii bine câte măsuri de precauţie ne luăm în astfel de cazuri, însă încă n-avem destule dovezi solide care să ne ofere motive să-l încredinţăm pe Peter în grija autorităţilor. Cum spuneam, îl ţinem pe Gary sub supraveghere permanentă. Vom afla dacă-l va implica şi pe copil.

— Deci, pentru că el se află sub supraveghere, ştiţi sigur că nu Gary Wilmslow l-a omorât pe Gregory Munro?

— Dap. Alibiul lui se verifică. A rămas acasă toată noaptea.

— Şi sunteţi siguri că asasinarea lui Gregory Munro n-are nimic de-a face cu Gary Wilmslow sau cu Operaţiunea Hemslow?

— Absolut. Nici măcar nu ne-am gândit vreodată la Gregory Munro. Acum, mă aştept ca tu să găseşti o modalitate să-ţi conduci echipa într-o nouă direcţie. Dacă ar fi cazul meu, eu unul mi-aş îndrepta atenţia înspre pista cu conflictul între doi homosexuali. Aş direcţiona cazul înspre una dintre echipele care se ocupă cu investigarea

crimelor cu motivaţie sexuală.

— Nu sunt chiar sigură că moartea lui Gregory Munro *a avut* ca motiv sexul. Până acum, nu avem decât dovezi circumstanţiale.

— Dar nu ai la dispoziţie decât dovezi circumstanţiale cu care să lucrezi, Erika. Fireşte, e alegerea ta, dar ţi-ai face singură o favoare dacă ai scăpa de caz.

— Domnule, dar ei n-au deja destule cazuri pe cap?

— N-avem cu toţii? zise el, răzuind ultimele dâre de iaurt rămase în recipientul de carton.

— Ceea ce mă aduce iar la punctul de unde am pornit, zise Erika, apoi se scufundă într-o tăcere ursuză, în timp ce privea mulţimea de oameni ce se scurgea prin faţa geamului de sticlă, bucurându-se de ziua plăcută de vară.

— În curând se va elibera şi-un post de subcomisar, spuse Marsh, înghiţindu-şi iaurtul.

Erika se întoarse spre el.

— Sper, dacă nu cumva aţi făcut-o deja, domnule, că o să mă aveţi în vedere pentru asta. Deţin deja funcţia de inspector-şef de suficient de mult timp şi merit...

— Stai aşa, stai aşa, încă nu ştii unde va fi postul, zise Marsh.

— Nu mă interesează unde va fi.

— Doar ce-ai zis că ai început să te simţi ca acasă!

— Aşa e, dar simt şi că am cam fost ignorată în ultima vreme. Anul trecut s-a mai ivit un post de subcomisar, numai c-a fost ocupat imediat, iar dumneavoastră n-aţi...

— N-am crezut că eşti pregătită.

— Şi, Paul, cu ce drept ai luat acea decizie? se răsti Erika.

Sprâncenele lui Marsh se iviră pe deasupra ochelarilor de soare.

— Erika, doar ce te întorseseşi la treabă după ce suferiseşi răni majore în urma unei operaţii extrem de importante, şi nu mai amintesc şi de trauma...

— După ce-am izbutit să-l prind pe ucigaşul a patru oameni şi i-am pus Poliţiei Metropolitane pe tavă capul liderului unei grupări de traficanţi români de carne vie

care se ocupa cu furnizarea de femei est-europene către Anglia, pentru a lucra ca prostituate!

— Erika, nimeni nu te susţine mai mult ca mine, dar trebuie să înveţi nişte tactici. Ca să avansezi în poliţie, nu trebuie doar să fii un poliţist competent, ci mai ai nevoie şi de abilităţi de politician. Şi n-ar strica să mai lucrezi şi la relaţia ta cu chestorul-şef Oakley.

— Reuşitele mele ar trebui să fie de ajuns, şi n-am nici timpul, nici dorinţa de-a începe să pup fundurile celor din rangurile superioare.

— Nu e vorba să le pupi fundurile şefilor. Trebuie doar să devii ceva mai uşor de… abordat.

— Deci unde e această poziţie de subcomisar?

— Aici, la Poliţia Metropolitană, în sediul New Scotland Yard, în cadrul Diviziei de Investigaţii Speciale.

— Şi-ai să mă pui în capul listei, da? insistă Erika.

— Mda.

Erika îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Vorbesc serios, o să te pun în capul listei, repetă Marsh.

— Mulţumesc! Deci, încă un motiv în plus să stau departe de Gary Wilmslow?

— Da, aprobă Marsh, bătând uşor cu linguriţa în recipientul gol. Deşi, din motive egoiste, mi-ar displăcea să te pierd.

— Sunt sigură că vei trece şi peste asta, zise Erika, rânjind cu prefăcătorie.

Lui Marsh îi sună telefonul ascuns adânc într-un buzunar, aşa că se şterse la gură şi-l scoase afară. Când răspunse, Erika se lămuri iute că la telefon se afla soţia lui Marsh, Marcie.

— Rahat! exclamă el, după ce închise telefonul. Nu mi-am dat seama cât s-a făcut ceasul. Suntem doar eu cu ea în seara asta. Pe copii i-a luat mama lui Marcie.

— Bine, salut-o pe Marcie din partea mea. Oricum trebuie să ajung şi eu undeva, minţi Erika.

— Hai să ne întâlnim mâine la secţie, spuse Marsh.

Ieşi din local, iar Erika îl urmări cu privirea ajungând pe

trotuar şi făcând semn unui taxi să oprească. Bărbatul sui în maşină, vorbind deja iar la telefon în timp ce taxiul pornea din loc.

Oriunde îşi întorcea privirea, Erika vedea oameni care se bucurau de lumina soarelui, perechi ţinându-se de mână, prieteni sau cupluri. Mai luă o gură de iaurt şi căzu pe gânduri. Se întreba dacă nu cumva Marsh doar se jucase cu ea, sau dacă promisiunea unei promovări fusese de fapt sinceră. Se gândi la cazul lui Gregory Munro şi la revenirea ei în punctul din care plecase.

— Rahat! rosti ea cu glas tare.

Două fete tinere care stăteau lângă ea la fereastră se uitară una la alta şi, luându-şi cu ele iaurturile îngheţate, se mutară la altă masă.

Capitolul 14

BUFNIŢA DE NOAPTE: Salut, Duke.

DUKE: Iisuse. Dar tăcut ai mai fost. Începusem să-mi fac griji.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Griji?

DUKE: Dap. N-am mai auzit nimic de tine. Credeam că ai fost...

BUFNITŢA DE NOAPTE: Am fost?

DUKE: Ştii tu. Nu vreau să tastez asemenea cuvinte.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Arestat?

DUKE: Rahat! Ai grijă.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Comunicarea e criptată. E-n regulă.

DUKE: Nu ştii niciodată cine-i la pândă.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Eşti paranoic.

DUKE: Mă pot gândi şi la lucruri mai rele.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Adică?

DUKE: Nimic. Adică sunt precaut. Aşa cum ar trebui să fii şi tu.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Am urmărit ziarele, ştirile. N-au aflat nimic.

DUKE: Şi să sperăm că aşa va şi rămâne.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Am nevoie de încă unul.

DUKE: Deja?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Da. Timpul se scurge cu repeziciune. Deja sunt în căutarea următorului de pe listă. Vreau s-o fac cât mai repede.

DUKE: Eşti sigur?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Absolut. Pot avea încredere în tine să te ocupi de organizare?

Urmă o pauză. Îşi făcu apariţia un balon, în care scria „DUKE tastează...” După care, acesta dispăru.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Mai eşti acolo?

DUKE: Dap. Mă ocup eu.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Bun. Am să aştept. Şi ăsta nici nu va şti ce l-a lovit.

Capitolul 15

Începea să se lase întunericul când Erika ieşi afară din duş. Se înfăşură într-un prosop şi lipăi cu tălpile goale până în dormitor, unde aprinse lumina. Închiriase un apartament micuţ la parterul unui conac vechi din Forest Hill. Era situat departe de drumul principal, pe o stradă plină de copaci înfrunziţi. Stătea în acel apartament de şase luni, însă-l păstra în continuare gol, ca şi cum doar ce se mutase în el. Dormitorul era curat, dar spartan.

Erika se apropie de o comodă cu sertare şi-şi privi reflexia în oglinda cu ramă aurită aşezată deasupra acesteia. Chipul care-o privea din oglindă nu-i inspira cine ştie ce încredere. Părul scurt şi blond stătea lipit în smocuri şi era presărat cu fire cenuşii. Pe când era mai tânără, nu se arătase niciodată preocupată de propriul aspect. Fusese binecuvântată cu un chip atractiv, tipic slavilor: pometţi înalţi, piele netedă şi ochi verzi, migdalaţi. Însă aceiaşi ochi începuseră acum să se încreţească pe la colţuri, fruntea să se adâncească de la prea multe cute şi pielea de pe faţă să i se lase.

Privi o fotografie înrămată, aşezată lângă oglindă. Un bărbat chipeş, cu părul negru, rânjea la ea – fostul ei soţ, Mark. Simţea că nu va reuşi niciodată să-şi revină după moartea lui, iar acest lucru, dublat de vina că din cauza ei îşi pierduse el viaţa, îi străpungea inima de prea multe ori pe zi. Un lucru la care nu se aşteptase niciodată fusese felul în care se simţea din cauza înaintării în vârstă. Era ca şi cum, în mintea ei, ea se îndepărta treptat, treptat de Mark. Chipul lui îi rămăsese întipărit pe vecie în minte, în imagini. Cu trecerea anilor, ea se va transforma într-o doamnă bătrână, şi totuşi Mark avea să rămână de-a pururi tânăr şi arătos.

În urmă cu câteva zile, pe când conducea spre muncă, Erika auzise la radio melodia „Forever young” a celor de la Alphaville. Fusese nevoită să oprească maşina lângă bordură, pentru a reuşi să-şi revină.

Erika îşi plimbă câteva secunde mâna peste rama pozei, urmărind după aceea conturul maxilarului puternic al lui Mark, trecând apoi la nas şi la ochii căprui, plini de căldură. Ridică fotografia, simţind în mână greutatea ramei. Deschise sertarul de deasupra, apoi privi lenjeria intimă împăturită cu grijă şi, ridicând primul teanc, îndesă cu grijă sub el fotografia înrămată. Şovăi, apoi îşi trase mâna înapoi. Închise sertarul şi aşeză la loc fotografia, pe lemnul lăcuit al comodei.

Peste vreo două săptămâni se vor împlini doi ani de la moartea lui Mark. În colţul ochiului i se formă o lacrimă, care căzu apoi pe lemn cu un mic pleoscăit. Încă nu era pregătită să-l lase să plece. Se temea de ziua în care va trebui s-o facă.

Erika se şterse pe faţă cu dosul palmei şi merse în sufragerie. Era la fel ca dormitorul: curată şi funcţională. O canapea şi o măsuţă de cafea, ambele îndreptate cu faţa înspre televizorul micuţ. O poliţă pentru cărţi era prinsă în stânga peretelui cu ferestre panoramice şi reprezenta suportul pentru grămezi de cataloage de cumpărături, cărţi de telefoane şi un exemplar broşat din *Cincizeci de umbre ale lui Grey* lăsat de ocupantul anterior al apartamentului. Copii ale dosarelor lui Gary Wilmslow şi Gregory Munro zăceau deschise pe canapea, iar pe măsuţa de cafea pâlpâia ecranul laptopului Erikăi. Cu cât citea mai multe despre Gary Wilmslow, cu atât devenea mai frustrată. Peterson avea dreptate: Gary avea un motiv foarte întemeiat să-l omoare pe Gregory Munro, iar acum i se interzisese să se atingă de el.

Erika înhăţă pachetul de ţigări şi deschise uşa care ducea pe terasă. Luna strălucea deasupra grădinii pe care o folosea împreună cu ceilalţi chiriaşi: un pătrat de iarbă îngrijit, în capătul căruia se ghicea conturul unui măr. Vecinii ei aveau servicii care-i ţineau la fel de ocupaţi ca şi pe ea şi le plăcea să păstreze o oarecare distanţă. Scoase o ţigară din pachet şi-şi lungi gâtul, ca să vadă dacă la etaj era aprinsă vreo lumină. Zidul din cărămidă se înălţa cale de patru etaje şi radia căldură, încălzindu-i faţa. În timp

ce-şi aprindea ţigara ezită o clipă, observând o cutie mare şi albă prinsă pe clădire, pe care scria HOMESTEAD SECURITY, cu litere roşii.

În mintea înceţoşată a Erikăi se aprinse un beculeţ. Se repezi înapoi înăuntru. Ţinând ţigara strâns între dinţi, înhăţă dosarul lui Gregory Munro şi începu să-l răsfoiască, citind declaraţiile martorilor, privind fotografiile făcute la locul crimei. Îi sună telefonul şi răspunse imediat, ţinându-l strâns sub bărbie, astfel încât să poată răsfoi în continuare dosarul.

— Bună, Erika, sunt eu, zise Isaac.

— Da? răspunse Erika, cu mintea mai mult la dosarul de caz decât la apelul telefonic. Ai aflat mai multe amănunte despre uciderea lui Gregory Munro?

— Nu. Nu te-am sunat în interes de serviciu. Voiam doar să-mi cer scuze pentru seara trecută... Ar fi trebuit să-ţi spun că Stephen va rămâne să cineze cu noi. Ştiu că te invitasem, iar tu ai crezut...

— Isaac, ce faci tu cu viaţa ta e doar problema ta, spuse Erika, doar pe jumătate atentă la conversaţie, în timp ce răsfoia pozele făcute în casa lui Gregory Munro.

Instantanee luate de aproape cu bucătăria, cina gata preparată pe blatul de lucru... *Ştia* că văzuse ceva într-o poză, dar nu-şi mai amintea ce anume.

— Da, dar aş dori să mă revanşez faţă de tine, spuse Isaac. Ai vrea să vii la mine la cină, joi?

Erika întoarse pagina şi se opri, holbându-se la fotografie.

— Mai eşti acolo? întrebă Isaac.

— Da... Şi da, mi-ar face mare plăcere să vin la cină. Trebuie să închid, spuse ea şi, înainte ca Isaac să aibă ocazia să mai adauge ceva, Erika închise telefonul.

După care se repezi în dormitor şi începu să se îmbrace.

Capitolul 16

Isaac vorbise cu Erika de la telefonul de lângă pat. După ce termină, se lăsă pe spate şi rămase cu privirea fixată asupra receptorului.

— Mi-a cam închis telefonul în nas, am impresia. Bine, poate că nu mi l-a închis în nas, dar a încheiat cam abrupt discuţia, adăugă el.

Stephen stătea lângă el, lucrând la laptop.

— Ţi-am zis eu. E o tipă a naibii de rece, completă el în timp ce tasta în continuare.

Isaac privi câteva clipe cum apăreau cuvintele pe ecranul pâlpâitor al laptopului.

— Eşti nedrept, Stevie. E afectată. Încă mai suferă după soţul ei, iar pe deasupra, mai poartă în spate şi vina morţii lui. În plus, nu lucrează într-un mediu care să-i permită să-şi exprime adevăratele sentimente.

— Ce previzibil. Şi clişeic. Inspectoarea-şefă defectă, prea ocupată pentru restul lumii şi dedicată doar muncii sale, zise Stephen tastând în continuare.

— Foarte aspru din partea ta, Stevie.

— *Viaţa* e aspră.

— Şi cărţile pe care le scrii? Personajul tău principal, inspectorul-şef Bartolomew, e un tip destul de defect.

Stephen ridică privirea din ecranul laptopului.

— Da, dar inspectorul-şef Bartolomew nu e deloc clişeic. Are mult mai multă profunzime decât asta, cum îi zice...

— Erika.

— El e un antierou. Am primit multe laude pentru originalitatea lui, pentru genialitatea lui plină de defecte. Am primit o nominalizare la afurisitul de Premiu Dagger!

— Bine, Stevie, nu te criticam.

— Bun, nu amesteca munca mea cu situaţia tragică a prietenei tale.

Urmă o tăcere stingheritoare. Isaac începu să adune ambalajele goale ale batoanelor de ciocolată care se adunaseră pe pătură, în jurul lui Stephen.

— Mi-ar plăcea să ajungi să o cunoşti, zise Isaac. E o cu totul altă persoană în afara serviciului. Mi-ar plăcea să deveniţi prieteni. Ai auzit că am invitat-o la cină.

— Isaac, am un termen de respectat. După ce trece, sigur, presupun că aş putea ieşi la o cafea cu ea, spuse Stephen, scriind în continuare la laptop. Când a trecut pe la noi, n-a fost chiar amabilă cu mine. Ea ar trebui să depună mai multe eforturi, nu eu.

Isaac încuviinţă din cap şi privi chipul frumos al lui Stephen şi torsul gol al acestuia. Avea pielea atât de netedă, pur şi simplu perfectă. Strălucea în lumina slabă aruncată de ecranul laptopului. În adâncul sufletului, Isaac ştia că e obsedat de Stephen şi că obsesiile sunt distructive şi periculoase, însă pur şi simplu nu suporta gândul de-a nu fi cu el. Nu suporta ideea de-a se trezi şi a găsi patul gol, fără el.

Stephen arcui o sprânceană în timp ce tasta.

— Ce faci, Stevie?

— Un pic de muncă de cercetare. Sunt într-o cameră de chat pe internet, dedicată discuţiilor despre metode de sinucidere. Ridică privirea spre Isaac. Caut material pentru o nouă carte, în caz că-ncepi să-ţi faci griji.

— Oamenii intră pe internet ca să discute despre metode de sinucidere? întrebă Isaac, mototolind ambalajele batoanelor de ciocolată şi strângându-le într-o mingiuţă în timp ce se chiora la ecranul laptopului.

— Dap. Există camere de chat pentru orice tip de ciudăţenie şi fetiş – nu că sinuciderea ar fi neapărat un fetiş. Oamenii ăştia discută la modul cel mai serios despre cele mai potrivite metode de-a sfârşi cu toate – cele mai eficiente metode în care poţi s-o faci, fără a fi deranjat. Fii atent la asta…

— Nu vreau s-aud, zise Isaac. Am văzut prea multe cazuri de sinucidere: supradoze, spânzurări, vene tăiate, otrăviri macabre. Cele mai naşpa cazuri sunt persoanele care se aruncă de la înălţime. Săptămâna trecută, a trebuit să încerc să-mi dau seama ce şi cum sunt rămăşiţele unei adolescente care-a sărit de pe podul rutier Hammersmith.

A lovit pavajul cu o asemenea forţă, încât maxilarul i-a pătruns prin creier.

— Iisuse! exclamă Stephen, ridicând din nou privirea spre el. Mă pot folosi de asta?

— Ce?

— E o chestie chiar bună. Aş putea-o folosi în carte.

— Nu! sări Isaac, scandalizat.

Stephen se întoarse din nou la tastat.

— A, nu te uita la istoricul navigării mele pe Google. E plin de întrebări de genul: *cât timp durează până ce pielea începe să putrezească atunci când un cadavru e îngropat într-un sicriu căptuşit cu plumb?*

— Te-aş putea lămuri eu.

— Doar ce mi-ai zis că nu vrei să discuţi cu mine despre munca ta!

— Te pot ajuta. N-am zis că n-aş vrea să te ajut. Doar că nu vreau să vorbesc *chiar acum* despre ea.

Stephen oftă şi lăsă laptopul pe noptiera de lângă pat.

— Ies la o ţigară.

Luă pachetul de ţigări şi se ridică din pat, îndreptându-se spre uşile balconului.

— Dacă ai de gând să ieşi afară, ia-ţi nişte haine pe tine, zise Isaac, cu ochii la boxerii mici şi negri pe care-i purta Stephen.

— De ce? E târziu. Şi întuneric.

— Pentru că... Pentru că aici eşti în Blackheath. Vecinii mei sunt oameni respectabili.

Nu era întru totul adevărat. Vizavi de el se mutase un tânăr extrem de atrăgător, pe care Isaac îl suspecta c-ar fi gay. Era îngrozit de gândul că vecinul său şi Stephen s-ar putea întâlni. La urma urmei, Stephen îl mai părăsise o dată.

— Priviţi din afară, ar putea părea oameni respectabili. Cine ştie ce ascund însă în spatele uşilor închise? îl tachină Stephen.

— Te rog... zise Isaac aplecându-se pentru a-l cuprinde în braţe.

Stephen îşi dădu ochii peste cap şi se feri, trăgându-şi

apoi un tricou pe el. Îşi vârî o ţigară în gură şi se apropie de uşă. Isaac îl privi ieşind pe balcon: silueta înaltă şi atletică, ţigara atârnându-i din buzele făcute ţugui, modul în care chiloţii îi stăteau pe fesele musculoase.

Din punct de vedere profesional, lui Isaac nu i se putea reproşa absolut nimic: era un medic legist strălucit, cu o carieră de succes. Era stăpân pe absolut toate aspectele profesiei sale şi nu-şi pleca în faţa nimănui capul. Cu toate astea, avea o viaţă privată extrem de agitată. Stephen Linley îi răsturnase lumea cu susul în jos. Stephen controla toate aspectele relaţiei lor şi, totodată, sentimentele lui Isaac. Isaac ştia că acest lucru îl incita şi, în acelaşi timp, îl şi deranja.

Se întinse şi luă laptopul lui Stephen. Văzu că textul din camera de chat apărea şi dispărea în bucăţi, mişcându-se în susul ecranului. Minimiză fereastra, care fu înlocuită de textul noului roman la care lucra Stephen. Romanele lui Stephen erau întunecate şi pline de violenţă. Lui Isaac i se păreau cam tulburătoare, însă îi plăceau şi-i era ruşine să recunoască faptul că se simţea atras de violenţa extremă şi de modul în care Stephen izbutea să intre în minţile criminalilor în serie extrem de brutali şi de sadici.

Era pe punctul de-a începe să citească, dar îşi dădu seama că-i promisese că nu va citi nimic din roman înainte de-a fi terminat. Aşeză laptopul lui Stephen la locul lui şi ieşi şi el pe balcon, precum un câine nerăbdător să-şi regăsească stăpânul.

Capitolul 17

Laurel Road era tăcut şi nemişcat când Erika introduse cheia în încuietoarea casei lui Gregory Munro şi desfăcu sigiliul pentru scena crimei lipit pe uşă. Răsuci cheia în broască şi împinse uşa, desprinzând ultimele rămăşiţe lipicioase ale sigiliului. Păşi în hol. Se auzea un bipăit ascuţit şi enervant, iar ea văzu, în întuneric, tabloul sistemului de alarmă.

— Rahat! murmură.

Nu anticipase faptul că tehnicienii criminalişti activaseră sistemul de securitate după ce-şi terminaseră treaba în casă. Se holbă la ecran, ştiind că nu avea la dispoziţie decât câteva secunde înainte ca agenţii în uniformă să fie alarmaţi, urmând apoi să se îngroape în hârţogărie, pentru a-şi justifica prezenţa acolo. Formă combinaţia 4291, dezactivând alarma. Era numărul de urgenţă folosit cel mai adesea pentru a reseta alarmele de la scena crimei. Poate că nu era cel mai sigur mod de-a rezolva o astfel de situaţie, însă îi scutea de o mulţime de intervenţii costisitoare.

Era sufocant de cald, iar mirosul cărnos şi rânced al cadavrului lui Gregory Munro încă mai plutea în întunericul casei. Erika apăsă un comutator şi ilumină holul, lumina pălind pe măsură ce scările se pierdeau în beznă. Se întrebă cum i s-ar fi părut cuiva casa dacă n-ar fi ştiut că e o scenă a crimei. Ei una i se părea că trimitea ecouri ale violenţelor petrecute acolo.

Trecu pe lângă scări şi pătrunse în bucătărie, aprinzând luminile. Găsi ceea ce descoperise în fotografie: un panou din plută, lângă frigider. Pe el erau prinse mai multe meniuri ale unor restaurante cu livrare la domiciliu, o listă de cumpărături scrisă de mână şi un prospect al unei firme de securitate: GUARDHOUSE ALARMS.

Erica desprinse prospectul de pe panou. Designul acestuia părea făcut de profesionişti, însă era printat pe o hârtie extrem de banală, din cele folosite la imprimantele

cu tuş. Fundalul era negru, iar cuvintele „GuardHouse Alarms” erau scrise cu litere roşii. Litera „H” de la „House” se transforma, în partea de sus, într-un feroce câine ciobănesc german. Sub cele două cuvinte se afla un număr de telefon şi o adresă de e-mail. Erika întoarse prospectul pe partea cealaltă. În partea de jos, scrise cu o cariocă albastră, se distingeau: MIKE, 21 IUNIE, 6:30 PM.

Erika îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul. Tăcere, apoi un ton ascuţit şi o voce automată îi spuse că numărul respectiv nu mai era alocat. Erika se apropie de uşa glisantă masivă din sticlă situată în partea din spate a casei, care se deschise cu un fâşâit după ce ea moşmondi niţel la mânerul încăpăţânat al acesteia. Ieşi afară pe terasă. Pe zidul din spate al casei, deasupra uşii din sticlă, se afla cutia albă a unui sistem de securitate, pe care erau stanţate, cu litere roşii, cuvintele HOMESTEAD SECURITY, una precum cea care se găsea pe peretele apartamentului ei.

Intră înapoi în casă şi-l sună pe Crane. Când acesta răspunse, Erika reuşi să distingă zgomotul puternic al unui televizor ce se auzea în fundal.

— Scuze că sun atât de târziu. Sunt inspector-şef Foster. Poţi vorbi? întrebă ea.

— Stai aşa, răspunse el.

Se auzi un foşnet, apoi zgomotul scos de televizor se estompă.

— Scuze. Am nimerit într-un moment nepotrivit, Crane?

— Nu, e-n regulă. Tocmai ce m-ai salvat de *The real housewives of Beverly Hills.* Karen, iubita mea, e înnebunită după emisiune, dar eu am parte de destulă agresivitate la muncă. N-am nevoie şi de neveste nebune şi agresive când ajung acasă. În fine, ce pot face pentru tine, şefa?

— Gregory Munro. M-am uitat peste desfăşurătorul lui telefonic. Spune că a sunat la o firmă de securitate – GuardHouse Alarms Limited – pe 19 iunie.

— Stai un pic, să-mi trezesc laptopul la viaţă. Da, GuardHouse Alarms. A fost unul dintre numerele pe care

le-am urmărit azi de dimineaţă.

— Şi?

— Le-am lăsat un mesaj pe telefon, după care m-a sunat un tip înapoi ca să-mi confirme că un individ pe nume Mike a făcut o vizită la domiciliu. A făcut o verificare şi a ajuns la concluzia că toate sistemele de alarmă şi toate luminile de securitate erau în regulă şi funcţionau aşa cum trebuie.

— Cum ţi s-a părut tipul respectiv?

— Ce să zic, mi s-a părut normal. Ce-o mai fi însemnând normal în ziua de azi. A fost totuşi ceva anume în glasul său totuşi, un fel de sclifoseală cum că el le-ar şti pe toate. De ce?

— Doar ce-am format acel număr şi nu mai există. A fost scos din uz, preciză Erika.

— Cum?

Urmă o pauză, timp în care auzi cum erau apăsate butoanele tastaturii lui Crane. Apoi un bipăit ascuţit.

— Tocmai am trimis un e-mail la adresa de pe prospect, care a fost imediat redirecţionat înapoi. Eroare de trimitere a subsistemului, adică mesajul nu a putut fi trimis, o lămuri Crane.

Erika ieşi din nou în grădina scufundată în beznă şi scrută cu atenţie cutia firmei HOMESTEAD SECURITY fixată pe perete.

— Iisuse, şefa! Crezi că acela a fost ucigaşul?

— Dap. Probabil că acel prospect a fost livrat personal, şi presupun că Gregory Munro a apelat acel număr şi a aranjat ca acest Mike să treacă pe la el...

— Mike a fost invitat înăuntru şi i s-a permis să inspecteze terenul, primind acces la planul casei, la sistemele de alarmă, la luminile de securitate, la totul, practic, termină Crane în locul ei.

— Şi e destul de probabil ca tu să fi vorbit cu Mike în persoană, astăzi. Te-a sunat înapoi de pe numărul de telefon al firmei GuardHouse Alarms.

— Rahat! Şefa, ce vrei să fac?

— Trebuie să dăm de urma acelui telefon şi a acelei adrese de e-mail, cât mai urgent.

— Pun pariu că a fost unul preplătit, dar pot încerca să-i dau totuşi de urmă.

— Va trebui să-i luăm din nou la întrebări pe locuitorii de pe Laurel Road şi să obţinem detalii asupra tuturor agenţilor de livrare care au fost văzuţi acolo, în special dacă l-au văzut pe acest Mike sosind pe data de 21 iunie.

— În regulă, şefa. Pot verifica pe computer câteva chestii chiar acum. Te ţin la curent.

— Mersi, zise Erika.

Urmă un clic, iar legătura cu Crane se întrerupse. Se întoarse la gardul din spate, simţind iarba aspră sub tălpi. Totul era nemişcat şi tăcut. În depărtare se auzi zgomotul slab scos de o maşină şi ţârâitul greierilor. Tresări de spaimă când un tren sparse liniştea cu sirena lui, trecând apoi zăngănind pe şinele din fundul grădinii.

Se apropie de gard şi se lăsă pe vine sub copac, examinând locul în care fusese tăiată sârma gardului. Erika trase sârma într-o parte şi se strecură prin gaură. Înaintă pe un petic de iarbă înaltă şi uscată şi ajunse pe o cărare. Rămase o clipă nemişcată în căldura serii, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu întunericul. Traversă cărarea îngustă şi prăfuită, pătrunse printr-un gol dintre copacii înalţi şi ajunse pe liniile de cale ferată. Putea distinge locul în care şinele se pierdeau în depărtare. Se întoarse la cărare şi-şi scoase telefonul, activând aplicaţia lanternei şi direcţionând lumina spre stânga şi spre dreapta. Cărarea era iluminată cale de câţiva paşi, după care dispărea între arbori, în beznă. Erika se lăsă iar pe vine sub copacul din fundul grădinii şi privi înspre casă. Aceasta părea că-i întoarce privirea: cele două ferestre întunecate de la etaj semănau cu nişte ochi.

— De aici ai pândit? şopti Erika doar pentru sine. Cât timp ai stat aici? Ce ai văzut? N-ai să scapi cu asta. Vin după tine.

Capitolul 18

Abia era mijlocul dimineţii, însă deja soarele lovea nemilos cu razele sale înăbuşitoare. Pajiştile din faţa unui lung şir de case terasate din cărămidă roşie erau pârjolite într-o largă varietate de tonuri de galben. Ora de vârf deja trecuse, şi în afara unui avion ce brăzda cerul senin şi albastru, drumul era complet pustiu.

Simone se oprise la un supermarket în drumul ei spre casă după ce ieşise din tura de noapte de la spital, iar acum înainta pe trotuar gârbovită din cauza sacoşelor de cumpărături prea grele pentru ea. Plasticul îi săpase adânc şi dureros în carnea palmelor, iar sudoarea i se scurgea pe sub geaca groasă. Ţesutul cicatrizat ce-i traversa toată burta o ustura şi se inflamase din cauza transpiraţiei şi a frecării uniformei de piele. Ajunse în faţa casei dărăpănate din capătul şirului şi se împinse în poartă. Aceasta se blocă în aleea de beton, determinând-o pe femeie să-şi proptească, cu furie, toată greutatea în ea, o dată, de două ori, până ce poarta cedă pe neaşteptate şi femeia ţâşni în faţă, aproape pierzându-şi echilibrul.

Se grăbi să ajungă cât mai repede la uşa din faţă, mormăind tot soiul de blesteme, înainte de-a da drumul sacoşelor cu cumpărături pe treapta din faţa uşii. Ridică mâinile, traversate acum de adâncituri roşii. Pe uşa casei de alături ieşi o vecină. Era o doamnă în vârstă, îmbrăcată cu o rochie elegantă. În timp ce încuia uşa, o privi pe Simone, care se căuta în buzunare după chei. Privirea vecinei se mută la gardul gata să se prăbuşească dintre curţile lor, apoi la pajiştea pârjolită din faţa casei lui Simone, pe care se aflau o maşină de spălat străveche, mai multe cutii de vopsea goale şi o grămadă destul de consistentă de crăci putrezite. Ochii vecinei se întoarseră la Simone, care acum stătea nemişcată, fixând-o cu privirea.

— A, bună dimineaţa, doamnă Matthews, zise vecina.

Simone nu-i răspunse; rămase privind-o cu ochii ei

albaştri, mari şi reci. Vecina găsi destul de neliniştitoare privirea ei fixă. Ochii lui Simone erau morţi, lipsiţi de emoţie şi poziţionaţi niţel cam departe unul de celălalt.

— Ce zi splendidă…

Simone o privi fix pe vecină până ce aceasta se grăbi să dispară din raza ei vizuală.

— Căţea băgăcioasă, murmură Simone, înainte de-a se răsuci şi-a vârî cheia în încuietoare.

Holul de la intrare era prăfuit şi înţesat de ziare vechi. Simone trase sacoşele cu cumpărături înăuntru şi azvârli cheile pe masa veche de lemn din hol. Se răsuci şi închise uşa de la intrare. Odinioară, uşa aceea fusese pur şi simplu minunată, cu geam colorat, decorat cu modele în formă de diamant. În zilele însorite, proiecta un mozaic de culori calde pe covorul de culoare deschisă din hol. Acum în ea erau bătute mai multe scânduri, iar din vechile diamante albastre nu mai rămăseseră decât câteva, în partea de sus, deasupra unei bucăţi de lemn care era bătută-n cuie în tocul uşii.

Simone se răsuci iar cu faţa spre hol după ce încuie uşa şi i se încleştă gâtul de spaimă. În mijlocul holului o aştepta un bărbat. Gura acestuia atârna larg deschisă şi ochii îi erau acoperiţi cu o pieliţă albicioasă. Era despuiat şi de pe pielea palidă şi lăsată îi picura apă.

Femeia se împletici înapoi, simţind cum în spate o apăsa clanţa uşii. Închise ochii şi-i deschise din nou. Bărbatul era tot acolo. Acum apa se scurgea pe el în mici râuleţe, peste burdihanul masiv şi păros şi, mai jos, peste peticul alb al organelor genitale. Mocheta de sub picioarele lui se transformase acum într-un cerc întunecat, pe măsură ce apa începea să se adune sub el cu repeziciune. Simone închise ochii strâns, după care-i deschise din nou. Bărbatul se apropia de ea, împleticindu-se pe covor, în timp ce unghiile lungi şi galbene de la picioare i se agăţau în covor. Femeia îi simţi răsuflarea. Un miros fetid, de ceapă amestecată cu trăscău stătut.

— NU! zbieră ea, închizând ochii şi lovindu-se cu pumnii peste faţă. NU-MI POŢI FACE RĂU, STAN! EŞTI MORT!

Deschise iar ochii.

Holul era din nou ca înainte: aglomerat şi întunecos, dar gol. Încă un avion brăzdă cerul, scoţând un zgomot înăbuşit, iar femeia îşi auzi răsuflarea greoaie.

Bărbatul dispăruse.

Deocamdată.

Capitolul 19

Era o după-amiază fierbinte şi lipicioasă, la o săptămână după descoperirea trupului lui Gregory Munro, când Erika fu chemată la Lewisham Row pentru a participa la o şedinţă de informare cu privire la cazul lui Gregory Munro. Ancheta ajunsese într-un impas, iar încrederea în capacităţile ei începuse să se clatine, aşa că încrederea ei în forţele proprii începea să scârţâie.

Şedinţa se ţinea în sala de conferinţe izolată fonic de la ultimul etaj, iar dintre cei prezenţi făceau parte comisarul-şef Marsh, Colleen Scanlan, impunătoarea agentă de relaţii cu publicul a Poliţiei Metropolitane, Tim Aiken, un tânăr psiholog criminalist, şi chestorul-şef Oakley, care-i supraveghea pe toţi cu ochi atenţi din capul mesei de conferinţe lungi. Oakley nu încercase niciodată să ascundă faptul că n-o plăcea pe Erika. Era un tip viclean, cu trăsături elegante, al cărui păr de culoarea oţelului era întotdeauna tuns impecabil şi care pe Erika o ducea cu gândul la o vulpe alunecoasă şi şireată. Obişnuita-i tunsoare lipsită de cusur era acum fleaşcă de transpiraţie şi fusese silit să-şi dea jos jacheta regulamentară a Poliţiei Metropolitane, cu epoleţii ei decoraţi cu simbolurile elaborate ale gradului său, şi să-şi suflece şi mânecile cămăşii până sus.

Erika deschise şedinţa, expunând în faţa şefilor modul în care decursese ancheta până în acest punct.

— Impulsionaţi de descoperirea faptului că ucigaşul nostru a aranjat o vizită la domiciliul lui Gregory Munro, oamenii mei au muncit nonstop şi au examinat cu atenţie sute de ore de înregistrări video ale camerelor din interiorul şi din jurul gării Honor Oak Park. Rezidenţii de pe Laurel Road au fost luaţi din nou la întrebări, însă nimeni nu şi-a adus aminte să fi observat vreun reprezentant al fictivei GuardHouse Alarms. Firma în sine nu există. Adresa de e-mail de pe prospect era falsă, iar numărul de telefon de pe el s-a dovedit a fi al unui telefon

preplătit, imposibil de urmărit.

Erika privi de jur împrejurul mesei de conferinţe şi-şi dădu seama că întâlnirea de faţă era o încercare hotărâtoare din partea ei de-a ţine sub control toţi oamenii care-i fuseseră puşi la dispoziţie. Pe lângă presiunea la care se simţea supusă, aerul condiţionat îşi dăduse obştescul sfârşit, lăsând ca aerul lipicios şi fierbinte să-şi facă mendrele cu cei prezenţi.

Continuă:

— Urmăresc cu asiduitate absolut orice detaliu al vieţii personale a lui Gregory Munro. Cred că-l ştia sau îşi mai întâlnise atacatorul cu o altă ocazie, iar viaţa lui personală ne poate ajuta să aflăm identitatea criminalului. Însă am nevoie de mai mult timp pentru a desluşi iţele acestui caz extrem de complex.

— Cumnatul victimei, Gary Wilmslow, se află de asemenea sub anchetă pentru infracţiuni fără vreo legătură cu acest caz, care fac parte din Operaţiunea Hemslow, o întrerupse Oakley. Nădăjduiesc că cele două anchete nu se vor intersecta, iar poliţiştii care se ocupă de uciderea lui Munro vor fi ţinuţi departe de Operaţiunea Hemslow?

— Da, domnule. Totul e sub control, zise Marsh, aruncându-i Erikăi o privire.

Toată lumea tăcea în timp ce ochii tuturor erau îndreptaţi asupra ei. Marsh schimbă subiectul:

— Cum rămâne cu revistele pornografice cu gay de la locul crimei? Am înţeles că Gregory Munro descărcase o aplicaţie pentru gay pe telefonul său mobil?

Marsh deja discutase acest aspect cu Erika. Femeia îşi dădu seama că el abordase acest subiect pentru a-i da satisfacţie lui Oakley.

— Da, domnule. Am găsit câteva reviste pornografice cu gay şi Munro descărcase Grindr, o aplicaţie pentru mobil pentru întâlnirile între gay, însă n-apucase să o activeze. Nu am găsit niciun fel de contacte sau mesaje, îi informă Erika.

— Deci e posibil ca victima să fi fost implicată în relaţii

homosexuale cu tot soiul de anonimi? interveni Oakley.

— Nu există nicio dovadă concretă, în afara unor reviste cu gay răsfoite din greu, care să indice că Gregory Munro era stăpânit de impulsuri homosexuale, zise Erika.

— De ce n-ai încercat să cercetezi localurile pentru gay împrăştiate prin toată Londra? Toaletele publice? Parcurile? insistă Oakley.

— Le-am luat şi pe acelea în considerare, domnule. Cunoaştem foarte bine anumite zone, însă nu sunt acoperite de camere de supraveghere. Oamenii mei sunt ocupaţi până peste cap cu probe pe care le *avem,* fără a mai fi nevoie să se ocupe şi de piste secundare care-ar semăna cu căutarea de cai verzi pe pereţi...

— Era un bărbat căsătorit ce simţea dorinţe homosexuale. Chiar nu înţeleg de ce nu e aceasta direcţia principală a anchetei tale, inspector-şef Foster?

— Cum spuneam, domnule, avem mai multe piste de urmat în anchetă. Aş avea nevoie de mai mulţi oameni, dacă ar trebui să încep...

— Deja ai la dispoziţie o echipă destul de numeroasă, inspector-şef Foster. Poate ar fi mai bine să abordăm subiectul modului în care te foloseşti de resursele puse la dispoziţie, înainte de-a sări să ceri şi mai multe?

— Domnule, vă pot asigura că fiecare om al meu este folosit în aşa fel încât să-şi pună în valoare abilităţile.

Oakley ridică de pe masă o poză cu locul crimei lui Gregory Munro şi o privi cu atenţie.

— Violenţa în rândul comunităţii gay are adesea legătură exclusiv cu dorinţa sexuală. Oamenii de genul acesta nu cumva caută dinadins întâlniri anonime? Ajungând să invite acasă la ei persoane periculoase?

— În mod evident, cunoaştem tipuri diferite de bărbaţi gay, domnule, veni replica Erikăi.

Toţi cei de la masă amuţiseră.

— Căldura e de vină: ne afectează pe toţi, domnule, interveni Marsh, aruncându-i o privire aspră Erikăi.

Oakley se îmbufnă şi scoase din buzunar o batistă împăturită impecabil pe care şi-o apăsă pe faţă, ştergându-

şi fruntea plină de broboane de transpiraţie. Modul în care-şi ridică bretonul, cu mare atenţie, o făcu să se întrebe pe Erika dacă acesta nu cumva purta perucă. Un „sirop”. Cuvântul îi apăru brusc în minte. Sirop... Sirop de smochine... perucă...[3] Îşi aduse aminte de ziua în care Mark îi povestise prima oară despre rimele argoului cockney, ea fiind proaspăt sosită în Anglia, şi de cât de mult râsese după ce-l ascultase.

— E ceva comic, inspector-şef Foster? întrebă Oakley, în timp ce-şi vâra la loc batista în buzunar.

— Nu, domnule, zise Erika, izbutind să revină printre cei prezenţi.

— Bun, pentru că pe lângă puterea de muncă pe care o ai la dispoziţie, presa a profitat de eşecul tău de-a găsi un suspect pentru a lovi cu răutate în Poliţia Metropolitană. Mai întâi ziarele locale, acum şi cele naţionale. Arătă înspre ziarele aflate în mijlocul mesei de conferinţe, care aveau titluri de genul: „SUPER MEDIC PRIMAR OMORÂT ÎN PAT?” şi „POLIŢIA ÎNCĂ SE AFLĂ PE URMELE UCIGAŞULUI DOCTORULUI DE TOP”. Colleen, ai rămas destul de tăcută, aşa că aş fi curios să aflu ce-ai de zis.

— Lucrez... începu Colleen şi se opri.

Avea de gând să zică „din greu” se gândi Erika.

— Lucrez pe toate fronturile ca să putem fi siguri că echipa mea de presă îndreaptă media în direcţia corectă. Fireşte, există destul de puţine informaţii pe care să le putem oferi, adăugă ea, încercând să arunce din nou vina în cârca Erikăi.

— Nu e treaba ta să îi hrăneşti cu linguriţa pe ziarişti. Cred că e uşor cam prematur să oferim informaţii atât de devreme, zise Erika. Ar fi trebuit mai întâi să fim cu doi paşi mai în faţă şi pregătiţi cu mai multe informaţii. Acum s-au repezit exact la ceea ce credeam că se vor repezi şi au găsit propriul lor unghi de abordare al problemei, legând acest caz de tăierile bugetare făcute de guvern.

— Da, chiar aşa, inspector-şef Foster, oare de unde au

[3] Joc de cuvinte intraductibil: *Syrup of figs (smochine)... wig (perucă)... (N.t.).*

căpătat ei acest citat? întrebă Oakley, ridicând un ziar de pe masă. „Pe teritoriul Londrei, 14.000 de camere de supraveghere au fost scoase din uz; poliţia nu are oamenii necesari care să asigure efectiv siguranţa cetăţenilor.” Nu-i aşa că ai fost una dintre cele mai vocale susţinătoare ale acestei teorii cu lipsa camerelor de supraveghere?

— Domnule, sugeraţi cumva că am dat presei informaţii despre acest caz?

— Nu, chestorul-şef nu sugerează una ca asta, o întrerupse Marsh.

— Paul, să ştii că pot vorbi şi eu în nume propriu, se răsti Oakley. Ceea ce vreau să spun e că n-are rost să începem să alarmăm lumea, inspector-şef Foster. Te afli la conducerea unei echipe numeroase de agenţi. Echipei tale i s-au pus la dispoziţie o mulţime de resurse pentru a ancheta această crimă. Aşa că nu cred că face bine la moral dacă te plângi întruna despre ce anume n-ai căpătat. De câţi poliţişti în plus crezi că ai nevoie?

— Domnule, nu sunt negativistă şi nici nu mă plâng, zise Erika.

— De câţi?

— De cinci. Am pregătit hârtiile pentru dumneavoastră şi am trecut acolo toate detaliile şi cum anume le voi folosi…

— A trecut o săptămână de la uciderea lui Gregory Munro şi trebuie să mă asigur că resursele noastre sunt folosite aşa cum trebuie, o întrerupse Oakley.

— Da, domnule, dar…

— Te sfătuiesc insistent să schimbi direcţia anchetei noastre, inspector-şef Foster, plecând de la premisa că Gregory Munro a invitat un bărbat la el în casă pentru a întreţine relaţii sexuale cu el, iar acest bărbat, oricine o fi fost el, a zărit o oportunitate şi l-a omorât. O crimă pasională.

— Un conflict între gay? spuse Erika.

— Nu-mi place această formulare, inspector-şef Foster.

— Însă presa o adoră. Şi n-am nici cea mai vagă umbră de îndoială că toată comunitatea gay va întâmpina un nou

val de hărţuiri şi de reacţii negative dacă vom aborda ancheta din acest unghi. În plus, am găsit dovezi că fereastra de la bucătărie a fost forţată, iar gardul din spate al proprietăţii a fost tăiat cu cleştele. Nu pare credibil ca Gregory Munro să-l fi invitat el însuşi în casă pe cel care a făcut asta. Cea mai puternică dovadă a noastră este prospectul firmei de securitate fictive. E vremea vacanţelor de vară. Încă n-am discutat cu toţi locuitorii de pe Laurel Road pentru că mulţi dintre ei încă nu s-au întors din concedii. Scotocim în continuare prin listele cu plângeri ale pacienţilor lui Gregory Munro. Iar asta ne ia timp.

— Până acum, s-a dovedit de folos vreo plângere la adresa doctorului nostru? întrebă Oakely.

— Nu încă, dar…

— Aş vrea s-aud opinia profilerului nostru, zise Oakley, întrerupând-o din nou pe Erika. Tim?

Tim Aiken, psihologul criminalist, rămăsese tăcut până acum. Avea o chică de păr scurtă şi strălucitoare, o mirişte de barbă atent îngrijită la vreo frizerie de top şi, în pofida faptului că purta cămaşă şi cravată, la încheietura mâinii avea un mănunchi gros de brăţări multicolore împletite. Ridică privirea, părând surprins că trebuie să se oprească din a mai mâzgăli cuburi în carnet.

— Cred că tipul pe urmele căruia vă aflaţi e un individ care-şi controlează impulsurile cu stricteţe. Plănuieşte totul foarte atent. Din punct de vedere fizic, este foarte puternic. Gregory Munro nu era un tip firav şi există puţine indicii care să susţină o confruntare fizică.

— Gregory Munro a fost drogat; în corpul său a fost găsită o doză consistentă de flunitrazepam. Flunitrazepamul este un drog folosit mai ales la întâlniri care se lasă cu violuri. Oricine a pătruns la el în casă a avut timp să-l drogheze, după care a aşteptat ca drogul să-şi facă efectul, adăugă Erika.

— Da. Deşi flunitrazepamul se foloseşte adesea şi-n rândul comunităţii gay pentru o excitare sexuală extrem de intensă, veni replica lui Tim.

— Mă îndoiesc că cei cărora li s-a strecurat o doză din

acest drog într-un bar s-ar bucura de rezultatele acestuia, îl contrazise Erika.

Tim continuă:

— Criminalul ar fi putut anticipa totul, folosindu-se de vicleana metodă cu prospectul firmei de securitate pentru a-şi momi victima să-l sune. Coroborată cu folosirea unui sedativ, n-ar trebui să excludem posibilitatea elementului homosexual.

— Gregory Munro n-a fost abuzat sexual, zise Erika.

— Adevărat, însă criminalul nostru ar putea avea ceva probleme cu propria lui masculinitate şi e posibil să fi avut ceva experienţe negative cu tipul A, sau masculi alfa, cum li se mai spune. Ar fi posibil să vrea să suprime masculi.

✶

— Ce drăcie! Cât ne costă tipul ăsta? întrebă Erika după terminarea şedinţei, după alte patruzeci de minute lipicioase şi incomode, în timp ce cobora scările dintre etaje împreună cu Marsh.

— Nu pui prea mare bază pe profilul făcut de psihologul criminalist?

— Cred că poate fi de ajutor, deşi de multe ori sunt chemaţi pe post de salvatori minune. Profilerii medico-legali nu prind criminali, noi îi prindem.

— Nu te mai plânge. Adu-ţi aminte că şi el lucrează pentru tine. L-a contrazis pe Oakley în privinţa faptului că ar trebui să-ţi restrângă bugetul.

— Doar aburindu-l cu ştiinţa lui.

— Nu eşti mulţumită?

— O să fiu mulţumită când o să-l prind pe cel care-a făcut asta, spuse Erika. De fapt, Tim nu ne-a spus mai nimic din ce nu ştiam deja. Deşi teoria lui despre masculii alfa este destul de interesantă. Dar cum să ne folosim de ea? E cam vagă. Nu avem cum să punem sub supraveghere toţi masculii dominanţi cu caracter agresiv. Lumea e plină de ei.

Marsh îşi dădu ochii peste cap.

— Uşurează-ţi viaţa şi începe să stabileşti o legătură de prietenie cu Oakley.

— În primul rând, nu am comentat în privinţa atitudinii lui homofobe, deci e un început. Şi, oricum, ce rost are? Domnule, el n-o să mă placă niciodată. N-am să ajung niciodată pe lista cu persoane cărora le trimite felicitări de Crăciun.

Ajunseseră pe holul dintre scări pe care se afla biroul lui Marsh.

— Să mă ţii la curent, da? zise el, în timp ce se pregătea să pătrundă printre uşile duble.

— Domnule, înainte de-a pleca, aveţi cumva ceva veşti despre postul acela de subcomisar?

Marsh se opri şi se răsuci iar cu faţa spre ea.

— Erika, deja ţi-am spus că te-am pus în fruntea listei.

— L-aţi informat pe Oakley că intenţionaţi să mă avansaţi?

— Da.

— Şi el ce-a avut de zis?

— Nu pot intra în detalii, doar ştii prea bine acest lucru. Acum, trebuie să plec.

Marsh se întoarse să iasă pe uşă.

— Încă ceva, domnule. Cum rămâne cu faptul că Peter Munro încă mai locuieşte sub acelaşi acoperiş cu Gary Wilmslow? Îmi fac griji în privinţa situaţiei sale.

Marsh se opri şi se întoarse iar spre ea.

— În ultima săptămână, Peter n-a ieşit din casă decât pentru a pleca la şcoală, însoţit de mama sa. În câteva camere din casa lor am montat microfoane. Din câte ştiu eu, băiatul e bine. Iar Gary Wilmslow e un tip de modă veche. Vorbeşte despre onoare şi familie şi aşa mai departe. Nu s-ar atinge nici în ruptul capului de cineva care e sânge din sângele său.

— V-aţi uitat la prea multe episoade din *Eastenders,* domnule. Să sperăm că aveţi dreptate.

— Am dreptate, spuse Marsh cu răceală, după care dispăru printre uşile duble, în biroul său.

Par să fiu foarte *populară pentru toată lumea. Tot ce încerc e să-mi fac nenorocita asta de treabă,* murmură Erika doar pentru ea, în timp ce cobora şirul de trepte

rămase.

Când ajunse în sala de operaţiuni, ventilatoarele montate în tavan lucrau la turaţie maximă, însă nu păreau decât să circule aerul cald şi mirosul de cafea şi de trupuri umane.

— Şefa, doar ce-am auzit de la poliţia în uniformă; vecinii care locuiesc vizavi de casa lui Gregory Munro s-au întors din vacanţă, o informă Peterson, lăsându-şi jos telefonul.

Moss stătea în faţa lui Peterson, cu chipul roşu din cauza căldurii, în timp ce termina şi ea de vorbit la telefon.

— Am discutat cu Estelle Munro. Spune că certificatul de Medic Generalist emis de Consiliul Municipal pentru Gregory Munro lipseşte din casa fiului său, de la numărul 14 de pe Laurel Road.

— Când au putut să intre din nou în casă? întrebă Erika.

— Ieri. Am scotocit prin dosarul electronic întocmit de cei de la medicină legală, şi totul a fost luat. Nu există nicio menţiune a Certificatului de Practică pentru Munro.

— Ceea ce înseamnă că e posibil să fi fost luat de ucigaş. Rahat! Cum de ne-a scăpat asta?

Capitolul 20

Era linişte şi răcoare când Erika, Moss şi Peterson au ajuns pe Laurel Road. Soarele coborâse suficient de mult încât casele de pe partea pe care locuise Gregory Munro să fie învăluite în umbră.

Un grup de bărbaţi şi femei poposiţi direct de la birourile în care lucrau se strânsese în capătul străzii, cu chipuri aprinse, bărbaţii cu mânecile suflecate şi ţinându-şi sacourile în mâini. Era puţin trecut de cinci şi jumătate, iar Erika îşi dădu seama că aceştia reprezentau primul val de navetişti care se întorcea acasă din centrul Londrei.

Apăsă butonul soneriei de la numărul 14. Câteva secunde mai târziu, îi deschise Estelle Munro. Era îmbrăcată cu pantaloni lejeri deschişi la culoare şi cu o bluză albă şic cu modele cu trandafiri, iar în mâini avea trase o pereche de mănuşi galbene din cauciuc.

— Bună, doamnă Munro! Am venit după certificatul medical, începu Erika.

— Da, fu singurul răspuns al femeii.

Păşi în spate, lăsându-i să intre. Erika recunoscu izul înţepător al produselor de curăţenie cu miros de lămâie, care se amesteca cu o copleşitoare mireasmă de flori artificiale. În casă era totuşi destul de răcoare. Toate ferestrele erau închise, iar aerul condiţionat zumzăia în toate camerele.

— L-am găsit în biroul lui Gregory, zise Estelle, închizând uşa de la intrare şi încuind-o.

Erika observă că femeia înlocuise încuietorile: o broască Yale sclipea de nouă ce era, iar deasupra ei erau şi două lanţuri nou-nouţe.

O urmară pe Estelle în sus pe scări, înaintând cu încetineală în urma femeii care răsufla greoi.

— Cum merge treaba? întrebă Erika.

— Încă mai curăţ mizeria lăsată în urmă de oamenii voştri, veni răspunsul usturător al lui Estelle.

— Încercăm de fiecare dată să tratăm fiecare scenă a

crimei cu cât mai mult respect posibil, însă o mulţime de oameni sunt implicaţi în astfel de acţiuni, ce se desfăşoară pe proprietăţile oamenilor, zise Moss.

— Şi toţi aceşti oameni s-au apropiat cât de cât de prinderea celui care mi-a omorât fiul?

— Urmărim mai multe piste, răspunse Erika.

Ajunseră în capătul scărilor. Estelle se opri pentru a-şi trage răsuflarea, proptindu-şi în şold o mână învelită în mănuşă galbenă. Draperiile grele care acoperiseră până nu demult fereastra din hol fuseseră înlăturate, astfel încât refugiul era mult mai bine luminat acum.

— Inspector-şef Fosset, când voi putea lua înapoi trupul fiului meu? întrebă Estelle.

— Mă numesc inspector-şef Foster…

— Pentru că trebuie să mă ocup de o înmormântare, continuă Estelle, scoţându-şi tacticos mănuşile, de pe fiecare deget în parte.

— Mă tem că va trebui mai întâi să verificăm cine anume este prima persoană de legătură în caz de urgenţă, înainte de-a putea oferi mai multe detalii, o informă Moss.

Chipul lui Estelle se întunecă şi mai mult.

— Gregory a fost fiul meu. L-am purtat în burtă timp de nouă luni. *Mie* o să-mi daţi telefon mai întâi, s-a-nţeles? Penny n-a fost căsătorită cu el decât patru ani. Eu i-am fost mamă patruzeci şi şase… Trase aer adânc în piept pentru a-şi recăpăta controlul. M-a sunat Penny. Cerându-mi să-i spun când anume i se va da drumul *trupului.* „Trupului”! Nu lui „Gregory” sau lui „Greg” – el ura să i se spună Greg. Penny vrea să închirieze clubul de fotbal Shirley pentru priveghi. Auziţi, un club de fotbal! N-am nicio îndoială că Gary şi golanii ăia ai lui de prieteni vor *obţine un adevărat chilipir.*

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă Munro.

Estelle intră în baie şi-şi trecu mâinile pe sub robinetul chiuvetei. Ieşi afară, ştergându-se pe mâini pe un prosop micuţ.

— Ieri m-a sunat Gary, proferând tot soiul de ameninţări.

— V-a ameninţat? întrebă Erika.

— Gregory şi-a modificat testamentul când el şi Penny s-au separat. Tocmai ce-am aflat că mi-a lăsat mie casa, iar de drepturile de închiriere ale celorlalte proprietăţi se va bucura Peter, la majorat.

— Şi Penny?

Estelle îi aruncă Erikăi o privire extrem de aspră.

— Ce-i cu ea? Va primi casa cu patru dormitoare din Shirley. Care valorează o groază de bani. Gary mi-a vorbit foarte urât la telefon, insistând că Penny merita din plin această casă şi că va trebui să i-o cedez ei, *altfel...*

— Altfel ce? întrebă Erika.

— Of, foloseşte-ţi şi tu imaginaţia, inspector-şef Fosset. Ori altfel se va ocupa el de problemă. Îşi va trimite amicii la mine. S-ar putea ca o maşină să dea peste mine când mă întorc de la cumpărături. Să-nţeleg că ai citit dosarul lui Gary, cel plin de infracţiuni?

Erika schimbă o privire cu Moss şi cu Peterson.

Estelle îi dădu mai departe:

— Am schimbat încuietorile, dar tot îmi fac griji.

— Puteţi sta liniştită că Gary Wilmslow nu vă va face niciun rău, spuse Erika.

Lui Estelle i se umplură ochii de lacrimi şi pipăi în jur după un şerveţel. Peterson se dovedi din nou de mare ajutor, scoţând la iveală un pachet din buzunar.

— Mulţumesc, zise ea, recunoscătoare.

Erika îi făcu semn lui Moss, lăsându-l pe Peterson să o liniştească pe Estelle. Porniră de-a lungul holului către micuţul dormitor pe care Gregory Munro îl folosise pe post de studio.

Un birou masiv, din lemn închis la culoare, stătea înghesuit la fereastră, iar pe peretele de vizavi era prins un set de poliţe din acelaşi lemn întunecat. Poliţele erau pline cu un amestec de cărţi despre medicină şi romane cu coperte broşate. Erika observă că Gregory Munro deţinuse trei dintre romanele cu inspector-şef Bartolomew scrise de Stephen Linley.

— Rahat! exclamă ea.

— Ce e, şefa?

— Nimic...

Erika îşi aduse aminte de discuţia cu Isaac de săptămâna trecută, în timpul căreia căzuse de acord să ia cina cu el, cină ce trebuia să aibă loc tocmai în seara asta. Aruncă o privire spre ceasul prins la mână şi văzu că era aproape şase.

Estelle veni târşâindu-şi paşii în cameră, urmată îndeaproape şi de Peterson.

— Era aici, zise Estelle, arătând cu degetul către peretele din spatele biroului, pe care atârnau două rame de tablou aurite.

Una era plină cu fotografii: Gregory şi Penny tăind împreună tortul de nuntă; Penny ţinând o pereche de ochelari de soare pe ochii unei pisici lipsite de interes; Penny pe un pat de spital, cu Gary, Estelle şi mama lui Penny cea ochelaristă stând de o parte şi de alta a ei. Cealaltă ramă era goală.

— Am întrebat-o pe Penny dacă l-a luat ea, dar o cred, deşi pentru prima dată, când răspunde prin nu la o întrebare, zise Estelle, arătând înspre rama goală. Dacă ar fi fost vorba despre televizor sau DVD player, le-ar fi luat imediat, însă nu şi certificatul.

Erika se apropie de rama goală, trăgându-şi pe mâini o pereche de mănuşi de latex. O desprinse de pe perete, dându-şi seama că era foarte uşoară şi confecţionată din plastic.

— Doamnă Munro, aţi atins-o vreodată?

— Nu, niciodată, răspunse ea.

Erika răsuci rama pe toate părţile, dar nu observă nimic neobişnuit.

— Ar trebui să chemăm un expert în amprente. Puţin probabil să găsim ceva, dar...

— Bine, şefa, spuse Moss.

Desprinse staţia radio de la centură şi efectuă un apel; îi răspunse un glas, care-o informă că nu e nimeni disponibil.

Erika luă radioul de la Moss.

— Sunt inspector-şef Foster. Am nevoie de cineva astăzi, acum, imediat, cât mai curând posibil. Am făcut rost de o

nouă probă, la locul crimei de la numărul 14, pe Laurel Road, SE23.

Urmă o pauză şi câteva bipuri.

— Doar ce-am aflat că o tehniciană şi-a terminat treaba cu un jaf petrecut în Telegraph Hill, o apelez prin staţie şi-i spun să plece înspre voi imediat. Deşi poţi autoriza lucrul peste program? veni replica glasului subţire din difuzorul staţiei.

— Da. Pot autoriza lucrul peste program, se răsti Erika.

— Bun, veni răspunsul.

Erika prinse la loc rama pe perete şi-şi scoase mănuşile.

— Bun, deci va trebui să mai aşteptăm puţin. Moss, tu vii cu mine. Hai să discutăm cu vecinul care s-a întors din vacanţă. Doamnă Munro, e în regulă dacă inspector Peterson aşteaptă împreună cu dumneavoastră?

— Da. Vrei o ceaşcă de ceai, dragul meu? întrebă Estelle.

Peterson încuviinţă din cap.

Vecinii erau un cuplu trecut bine de treizeci de ani: o femeie albă, pe nume Marie, şi un bărbat negru, pe nume Claude. Casa lor, aflată vizavi de numărul 14, era şic şi plină de stil, iar cei doi emanau un aer urban şi modern. Holul încă era plin cu valize în culori aprinse, drept care le zoriră pe Erika şi pe Moss în bucătărie. Marie luă nişte pahare şi le umplu cu apă cu gheaţă de la dozatorul prins în uşa unui frigider masiv din oţel inoxidabil. Le dădu câte un pahar lui Moss şi Erikăi. Erika luă o înghiţitură prelungă, bucurându-se de răceala apei.

— Am fost foarte şocaţi de moartea doctorului Munro, începu Marie, după ce se aşezară cu toţii comod în jurul mesei din bucătărie. Ştiu că nu e cea mai plăcută zonă a oraşului, dar, totuşi, crimă!

Claude luă loc lângă ea şi femeia îl prinse de mână. El o strânse ca să o liniştească.

— Înţeleg cât de greu vă este tuturor. Deşi subliniem destul de des acest lucru, din punct de vedere statistic, cazurile de crimă sunt în continuare extrem de rare,

adăugă Erika.

— Ei bine, statistic vorbind, un tip mătrăşit în propriul lui pat la câteva uşi mai încolo e cu unul prea mult! spuse Claude, dându-şi ochii peste cap.

— Desigur, se arătă Erika de acord.

— Trebuie să vă întrebăm dacă aţi observat vreo persoană necunoscută dând târcoale prin împrejurimi? începu Moss cu întrebările. Orice, pe oricine... În special pe data de 21 iunie, între orele 5 şi 7 după-amiaza.

— Scumpo, strada noastră nu e genul acela, zise Marie. Suntem cu toţii prea ocupaţi cu munca pentru a mai avea timp şi să ne pândim vecinii pe geam.

— Dar aţi fost acasă în acea zi, între 5 şi 7 după-amiaza? întrebă Erika.

— Asta a fost în urmă cu patru săptămâni... începu Marie.

— Da, s-a întâmplat într-o marţi, veni răspunsul lui Moss.

— Ar fi trebuit să fi fost încă la muncă. Sunt contabilă în oraş, zise Marie.

— Eu termin treaba mai devreme, căci lucrez pentru consiliul local de aici, adăugă Claude. Dacă s-a întâmplat într-o marţi, ar fi trebuit să fiu la sală. Fitness First, în josul străzii, în Sydenham. Pot depune mărturie pentru mine, nu trebuie decât să trecem un card prin fanta de la uşă ca să intrăm.

— E-n regulă. Nu sunteţi suspecţi, îi linişti Erika. Îl cunoşteaţi bine pe Gregory Munro?

Cei doi scuturară din cap.

— Era totuşi întotdeauna amabil şi politicos, adăugă Claude. Era medicul nostru de familie, cu toate că n-a fost niciodată nevoie să mergem la el. Cred că n-am fost în vizită la el decât o dată, acum câţiva ani, când ne-am înscris la el.

Erika şi Moss schimbară o privire dezamăgită.

— Mai e ceva, începu Claude.

Luă o gură din paharul cu apă cu gheaţă şi şi-o plimbă gânditor prin gură. De pe pahar curgea condens şi se

scurgea pe masa de lemn.

— Orice îţi aduci aminte, oricât de mărunt ar fi, îl încurajă Moss.

— O, da, se arătă Marie de acord. Da, i-am văzut şi eu.

— Pe cine? întrebă Erika.

— În ultimele câteva săptămâni am văzut destul de mulţi tineri chipeşi intrând şi ieşind din casa doctorului Munro, zise Claude.

Erika se uită la Moss.

— Puteţi fi ceva mai expliciţi?

— Ştiţi voi, genul musculos, spuse Marie. Am crezut că primul era vreun muncitor solid pe care-l angajase doctorul Munro, dar apoi, a doua zi, un alt tânăr a ciocănit la uşa doctorului şi a intrat. Un tip extrem de atrăgător. Adică superb, ce mai încolo-încoace, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Un fel de prostituat?

— Dap. Şi nu păreau să fi zăbovit la el mai mult de o oră, completă Claude.

— Cam când se întâmpla asta?

— Primii doi au venit în timpul săptămânii. Nu-mi mai aduc aminte în ce zile. Veneam acasă de la muncă, deci în jur de şapte treizeci... Mi s-a părut că dr. Munro l-a cam zorit să intre în casă pe primul tip când m-a văzut trecând pe-acolo, salutându-mă doar în grabă. Apoi, cam după vreo oră sau cam aşa ceva, după ce noi doi luaserăm cina şi eu eram în sufragerie, l-am văzut ieşind, zise Marie.

— Şi ceilalţi? întrebă Erika.

— A mai fost unul sâmbătă dimineaţă, cred? Claude, nu tu l-ai văzut plecând în zorii zilei? întrebă Marie.

— Ba da, fereastra băii noastre de la etaj dă în stradă; eu făceam un pipi, când l-am văzut pe flăcăul ăsta ieşind devreme, cam pe la şapte, sâmbătă dimineaţa, spuse Claude.

— Şi nu ţi s-a părut ciudat? întrebă Moss.

— Ciudat? Suntem în Londra, şi s-a întâmplat înainte ca noi s-aflăm că se despărţise de nevastă-sa... Ar fi putut fi un prieten, un coleg, un student la medicină sau chiar un

dădac – ştiţi voi, o dădacă masculină, zise Claude.

— Şi credeţi că unul dintre acei bărbaţi, ştiţi voi, l-a omorât? întrebă Marie.

— Vă spun sincer: nu ştim nimic. E doar una dintre pistele pe care le urmărim.

Rămaseră tăcuţi cu toţii timp de câteva secunde. Marie freca cu degetul condensul depus pe pahar. Claude o înconjură cu un braţ, protector.

— Aţi fi dispuşi să vă uitaţi pe o serie de profiluri de infractori din baza electronică a poliţiei? Dacă am găsi pe cineva care se potriveşte, ne-ar fi de mare ajutor, spuse Erika. Putem trimite pe cineva la voi chiar în seara asta, ca să o puteţi face liniştiţi, în casa voastră?

— Da, desigur, zise Claude. Dacă v-ajută să-l prindeţi pe cel care a făcut una ca asta.

Moss şi Erika ieşiră înapoi în strada înăbuşitor de fierbinte şi se mutară pe partea unde era umbră.

— Eu zic c-am obţinut un rezultat, zise Moss.

— Şi, cu puţin noroc, am putea obţine şi o fotografie utilă diseară, se arătă Erika de acord cu ea, apoi îşi scoase telefonul şi-l sună pe Peterson, ca să-l întrebe de noutăţi.

— Tot nimic, şefa, zise el. Experta în amprente încă nu şi-a terminat treaba în Telegraph Hill. Estelle Munro a ieşit să cumpere lapte… Eu n-am nicio cheie de aici, aşa că nu pot lăsa casa neîncuiată.

— Bine, suntem pe drum, îl linişti Erika.

Închise, îşi îndesă telefonul la loc în geantă şi aruncă o privire la ceas. Era trecut de şapte.

— Trebuie să ajungi undeva? o întrebă Moss.

— Ar fi trebuit să merg la cineva la cină, la Isaac Strong.

— Pot rămâne eu aici cu Peterson dacă tu vrei s-o ştergi. Mi se pare că tura asta se-anunţă lungă şi plictisitoare. Mă îndoiesc că vom obţine vreo amprentă de pe ramă, dar te pot informa dacă găsim vreo potrivire cu pozele.

— Moss, tu nu vrei s-ajungi mai repede acasă?

— Sunt bine. Celia l-a dus pe Jacob la o şedinţă de înot de mamă şi fiu ca să pot avea toată seara liberă, şi cum

ştiu că tu nu prea ieşi...

Lăsă propoziţia în aer.

— Ştii că nu prea apuc să ies?

— N-am vrut să sune aşa, şefa, zise Moss, înroşindu-se şi mai tare decât era deja.

— Ştiu. E-n regulă.

Erika îşi mesteca buza în timp ce-o privea cu ochi mijiţi pe Moss din cauza soarelui.

— Sincer, şefa, la o milisecundă după ce găsim vreo amprentă, te-am şi sunat. Iar verificarea portretelor electronice ar putea dura câteva ore. Isaac ce găteşte?

— Nu ştiu.

— Când terminaţi voi de mâncat ce-o găti el, e foarte posibil să avem şi noi nişte răspunsuri.

— Bine. Mulţumesc, Moss! Îţi rămân datoare. Să mă suni în clipa în care găsiţi ceva, oricât ar fi de neînsemnat, bine?

— Promit, şefa, zise Moss.

Privi cum Erika se întoarse la maşină şi porneşte, sperând în sinea ei că vor găsi ceva care să-i ajute să înainteze cu ancheta.

În sinea ei, credea că inspectorul-şef Foster avea nevoie de un progres.

Capitolul 21

— Îmi plac zilele lungi de vară, ele ţin întunericul la distanţă, dar niciodată nu durează destul, zise Simone.

Stătea în faţa micuţei ferestre din camera de spital a lui Mary. Aceasta dădea înspre un grup de tomberoane pentru deşeuri industriale, lângă care se afla şi un incinerator. Zidurile de cărămidă ale clădirilor înconjurătoare se înălţau mult deasupra lor, prinzându-le parcă în strânsoarea lor, însă o fâşie îngustă din cerul Londrei se iţea timid printr-o despărţitură din zidul de cărămidă. Cercul galben al soarelui părea gata să fie tras în ţeapă de vârful ascuţit al turnului cu ceas de deasupra gării King's Cross.

Simone se apropie de patul în care Mary stătea întinsă cu ochii închişi, cu pătura trasă până sub bărbie. Abia dacă izbutea să mişte uşor pătura cu respiraţia-i firavă, iar trupul ei părea că se pierde cu totul sub pătură. Tura lui Simone se terminase de o oră, însă ea se hotărâse să mai rămână. Mary se stingea cu iuţeală. N-avea cum să mai dureze mult.

Luă fotografia alb-negru cu Mary şi George de pe dulap şi o rezemă de carafa cu apă.

— Gata, suntem aici cu toţii. Eu, tu şi George, zise Simone, întinzând mâna pe sub bara de siguranţă prinsă de pat, pentru a o prinde de mână pe Mary. Mary, ce fericită pari în această poză. Aş vrea să-mi poţi spune mai multe despre el. Părea un flăcău pe cinste... Eu n-am avut niciodată o prietenă apropiată cu care să discut. Cu mama n-am vorbit niciodată despre sex, ea doar mi-a zis că e ceva murdar. Ştiu că n-avea dreptate. Nu e ceva murdar. Când la mijloc e şi dragoste, probabil că e perfect... Era perfect cu George?

Simone se răsuci spre fotografie. Chipul frumos al lui George mijea ochii la soare; braţul lui puternic strângea talia îngustă a lui Mary.

— Vă plăcea să ieşiţi în oraş? Te scotea la dans? Te

conducea acasă, pe întuneric?

Simone scoase la iveală o perie de păr şi începu să-i pieptene cu blândeţe părul lui Mary, făcând mişcări prelungi prin părul mătăsos.

— Mary, pe mine mă sperie întunericul. E momentul în care mă simt cel mai singură.

Fâşâitul scos de peria de păr o linişte pe Simone când se ocupa de părul fin şi argintiu al lui Mary. Pielea bătrânei era palidă, aproape transparentă pe alocuri, iar o venă subţire şi albastră şerpuia de-a lungul unei tâmple până la linia părului. Simone ridică uşor capul bătrânei, ca să poată ajunge şi la ceafă cu peria de păr.

Fâş, fâş, fâş.

— Mariajul meu nu e unul fericit. Lucrurile n-au mers niciodată cum trebuie, însă acum câţiva ani s-au înrăutăţit. Aşa că m-am mutat într-o altă cameră...

Fâş, fâş, fâş.

— Asta nu l-a oprit. Vine noaptea la mine. Am încercat să mă baricadez înăuntru, dar intră cu forţa peste mine...

Fâş, fâş.

— Intră cu forţa în mine.

Fâş.

— Mă doare. Îmi face rău...

Fâş, fâş.

— Lui îi place să-mi facă rău, şi nu se opreşte niciodată. Niciodată. Nu se opreşte. Până. Nu e. Satisfăcut!

Se auzea un bufnet ritmic, înfundat. Lui Simone îi luă o secundă ca să-şi dea seama că peria se prinsese într-un smoc de păr. Capul lui Mary se izbea de bara de metal de siguranţă a patului, în timp ce Simone smucea furioasă de perie.

Simone îi dădu drumul şi făcu un pas în spate. Sângele îi bubuia cu putere în cap, iar mâinile îi tremurau. Mary zăcea nemişcată pe o parte, cu o pleoapă pe jumătate întredeschisă, acolo unde stătea lipită de bara de siguranţă a patului.

— O, Mary!

Simone se aplecă în faţă şi desfăcu peria din smocul de

păr de la ceafa lui Mary. O răsuci cu blândeţe la loc pe spate şi netezi păturile în jurul ei. Sub pielea subţire de pe tâmpla femeii se forma deja o vânătaie.

— Îmi pare rău. Oh, Mary, îmi pare aşa de rău, zise Simone, plimbându-şi degetele peste vânătaie. Te rog, iartă-mă...

Aşeză din nou păturile. Soarele se lăsase în jos în spatele clădirilor spitalului, iar camera era acum întunecoasă şi rece.

— Aş face orice pentru tine... Şi ca să-ţi dovedesc cât de mult însemni pentru mine, vreau să-ţi arăt ceva...

Simone se duse la uşă şi o deschise, verificând dacă holul era gol. Închise uşa şi veni în partea cealaltă a patului. Se aplecă în faţă şi apucă strâns tivul rochiei sale de asistentă. Încet, începu să-l ridice, trecându-l peste coapse, expunând dresurile negre şi groase. Pielea moale şi palidă strălucea prin material. Continuă să ridice rochia, trecând-o peste marginea de sus a dresurilor, apoi deasupra chiloţilor care îi apăsau pielea palidă de pe abdomen. Se mişcă, trăgând rochia şi mai sus, acolo unde materialul acesteia se adunase deasupra sânilor. O reţea deasă şi încâlcită de cicatrice rozalii începea acolo unde odinioară femeia avusese buricul şi se-ntindea pe sub coaste, încreţind şi întinzând pielea. Dispărea sub materialul cenuşiu şi moale al sutienului. Simone se apropie şi mai mult de bătrână şi-i luă mâna, apăsând-o pe un petic de ţesut cicatrizat, plimbând mâna inertă într-o mişcare ca de mângâiere.

— Simţi asta, Mary? El mi-a făcut-o. M-a ars... La fel de mult pe cât ai tu nevoie de mine, şi eu am nevoie de tine.

Simone rămase o secundă nemişcată, simţind cum aerul îi răcoreşte pielea distrusă şi plină de cicatrici şi mâna caldă a lui Mary lipită de trupul său, după care dădu drumul cu blândeţe mâinii femeii şi-şi lăsă rochia să cadă la loc, netezind apoi ţesătura acesteia. Merse apoi până la geanta lăsată pe podea, lângă pat, şi scoase din ea un plic.

— Aproape c-am uitat! Ţi-am luat o felicitare! Vrei s-o deschid? Simone băgă un deget în plicul gros şi-l rupse,

scoţând felicitarea afară. Uite. E o pictură în acuarelă, reprezintă un agud... Mi-am închipuit că pomul sub care stăteaţi tu şi George era un agud. Vrei s-auzi ce-am scris înăuntru? „Pentru Mary, prietena mea cea mai bună, fă-te bine cât mai repede, cu dragoste, de la asistenta Simone Matthews.”

Simone aşeză felicitarea pe dulap, lângă fotografie şi carafa cu apă, apoi aprinse veioza de deasupra patului. Se aşeză la loc pe scaun şi o luă din nou pe Mary de mână.

— Ştiu că n-o să te mai faci bine. Sunt destul de sigură. Dar gândul contează, nu-i aşa? zise ea, bătând-o uşor pe Mary pe mână. Gata. Suntem din nou prietene. Voi mai rămâne niţel cu tine, sigur nu te deranjează? Nu vreau să plec acasă. Nu până ce nu sunt sigură că el a ieşit în oraş.

Capitolul 22

Isaac o întâmpină la uşă îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurţi şi cu un tricou fără mâneci. Pe lângă el venea plutind o delicioasă aromă de mâncare gătită.

— Oau, cine să fie această femeie elegantă şi frumoasă din faţa mea? zise el, privind admirativ rochia lungă de vară a Erikăi, părul aranjat delicat şi cerceii din argint lungi şi subţiri.

— O faci să sune ca şi cum de obicei m-aş îmbrăca la fel ca o târfă, răspunse ea.

— Ba din contră, te-ai aranjat foarte bine, rânji el.

Se îmbrăţişară, apoi el îi făcu loc să intre în casă, luând din mâna ei sticla de vin de pe care curgeau picături de condens. Intrară în bucătărie, iar ea se bucură când văzu că era singurul lui oaspete la cină.

— Stephen scrie... Îţi trimite dragostea lui şi scuze. Are un termen limită pentru noua lui carte, o lămuri Isaac. Sticla de vin scoase un pocnet plăcut când el îi scoase dopul. Ce-ar fi să fumăm şi-o ţigărică alături de primul pahar de vin pe balcon?

Ieşiră pe balcon cu câte un pahar de vin în mână, apoi îşi aprinseră ţigările. Soarele coborâse mult pe cer, trimiţând umbre prelungi şi răcoroase peste oraşul care se întindea la nesfârşit sub ochii lor.

— O, ce adorabil, zise Erika, luând o gură de vin.

— Să nu uit, Stephen mi-a lăsat ceva să-ţi dau, zise Isaac. Dispăru înapoi în casă şi se întoarse cu o carte. E cel mai recent roman al lui. Bine, cel publicat cel mai recent...

— Din mâinile mele reci şi moarte, rosti Erika titlul cărţii cu voce tare.

Coperta înfăţişa mâna palidă a unei femei ce împingea capacul unui coşciug. În mână ţinea o scrisoare, de pe care picura sânge.

— E cel de-al patrulea roman cu inspectorul-şef Bartolomew, dar toate sunt de sine stătătoare, aşa că nu-i neapărat nevoie să le fi citit şi pe celelalte. E şi semnată,

adăugă Isaac, luându-i paharul cu vin din mână, ca ea să poată deschide cartea.

— „Din mâinile mele calde şi vii, pentru tine, Erica, toate cele bune, Stephen”, citi ea.

Îi scrisese numele cu „c” în loc de „k”. Ridică privirea spre Isaac şi se pregăti să spună ceva, însă îşi dădu seama că el era disperat ca ea să accepte acest dar şi ea şi Stephen să devină prieteni.

— E minunat. O să am grijă să-i mulţumesc când ne mai întâlnim.

Îndesă cartea în geantă şi-şi luă înapoi paharul cu vin.

— Suntem în regulă? întrebă el. Săptămâna trecută, la cină, am stricat totul şi…

— Deja ţi-ai cerut scuze de trei ori. E-n regulă.

Voi să mai adauge ceva, însă-i sună telefonul.

— Aşteaptă, scuze, spuse ea, scotocind prin geantă şi scoţându-l afară. Văzu că era Marsh.

— Scuze, trebuie să răspund.

— Te las singură, spuse Isaac, dispărând iar prin uşile de la balcon.

— Domnule? răspunse ea.

— Cine i-a dat afurisitului de Peterson permisiunea să-l aresteze pe Gary Wilmslow! răcni el.

— Ce?

— Peterson l-a arestat pe Wilmslow acum o oră, azvârlindu-l în arestul poliţiei! Woolf deja i-a procesat datele şi acum stă în celulă şi-şi aşteaptă avocatul!

— Unde l-a arestat? întrebă Erika, căreia îi îngheţase sângele în vene.

— Pe Laurel Road…

— Doar ce-am plecat de-acolo nu cu mult timp în urmă.

— Ei bine, ar fi trebuit să rămâi dracului acolo. Se pare că Gary Wilmslow s-a năpustit în casă, zicând că are lucruri de adunat. Peterson s-a luat după el şi a găsit un mic depozit de ţigări.

— Ţigări?

— Dap – de toate felurile, chestii pe care le găseşti doar pe piaţa neagră.

— Rahat!
— Erika, dacă pică din cauza unor amărâte de ţigări, noi ne pierdem legătura directă cu Operaţiunea Hemslow... Luni întregi de muncă duse pe apa sâmbetei!
— Da, domnule. Ştiu asta.
— Nu cred că ştii! În primul rând, de ce dracu’ l-a arestat Peterson? Doar l-ai auzit pe Oakley la şedinţă. Ancheta ta se ocupă de moartea lui Gregory Munro, cu care Gary Wilmslow nu are în niciun fel de-a face! Eu mă întorc de la o conferinţă din Manchester. Acum, du-te acolo şi controlează-ţi afurisiţii de agenţi! Eliberează-l pe cauţiune pe Wilmslow sau, şi mai bine, găseşte un mod de a-i da doar un avertisment şi dă-i drumul!
Şi Marsh închise telefonul.
— Probleme? întrebă Isaac, întorcându-se pe balcon cu un platou din porţelan enorm, pe care aşezase în mod artistic brânzeturi şi măsline.
Erika le privea pofticioasă.
— Era Marsh. Ceva l-a făcut pe Peterson să-şi piardă controlul. Trebuie să plec la arestul poliţiei şi să rezolv treaba.
Mai luă o gură de vin şi-i dădu paharul.
— Chiar acum?
— Da, bucuriile jobului. Îmi pare rău. Nu ştiu cât va dura. Te sun, zise ea, plecând grăbită spre maşină.
Isaac rămase pe balcon privind cu atenţie oraşul, gândindu-se că aproape sigur nu va mai primi veşti prea curând de la ea, decât dacă avea să-i livreze vreun cadavru.

Capitolul 23

Zona de primire a secţiei Lewisham Row era goală când ajunse Erika. De serviciu era Woolf, care molfăia dintr-o caserolă cu mâncare chinezească livrată de un restaurant din apropiere.

— Te-ai gătit special pentru Gary Wilmslow? glumi el, privind admirativ rochia ei largă de vară cu dungi subţiri ca spaghetele.

— Unde e? se răsti ea.

— În camera de interogatoriu trei.

— Dă-mi drumul.

Woolf apăsă butonul pentru a activa încuietoarea uşii şi o privi pe Erika strecurându-se în sala principală a secţiei, observând pentru prima dată că avea rotunjimi plăcute şi cât de bine arătau picioarele ei în acea rochie.

✶

Erika trecu de uşa grea din oţel care despărţea blocul de celule de restul secţiei şi intră în camera de supraveghere video, unde-i găsi pe inspectorul Warren şi pe unul dintre poliţiştii în uniformă stând în faţa unui şir de monitoare video. Unul dintre ecrane înfăţişa interiorul sărăcăcios al camerei de interogatoriu numărul trei dintr-un unghi de sus, deasupra mesei şi a celor două scaune. Peterson stătea vizavi de Gary Wilmslow, care-şi ţinea braţele încrucişate la piept şi avea pe chip o expresie infatuată. Un alt agent, o tânără pe care Erika n-o cunoştea, stătea pe un scaun aşezat în colţ, în spatele lui Peterson.

— Ea cine e? îi întrebă pe cei doi.

— E inspector Ryan, o lămuri Warren.

— Haide, Gary. De unde ai făcut rost de ţigări? îl întreba Peterson în camera de interogatoriu.

Glasul lui abia se auzea din boxele montate în camera de supraveghere video.

— Nu sunt ale mele, răspunse Gary, ridicând din umeri.

Lumina puternică îi făcea capul palid şi chel să strălucească.

— Gary, ştiai că sunt acolo.

— Nu sunt ale mele.

— Gregory Munro câştiga peste două sute de mii pe an. Şi, în plus, mai obţinea şi venituri suplimentare din închirierea unor proprietăţi...

— Nu sunt ale mele, repetă el, părând plictisit.

— El nu şi-ar fi riscat cariera pentru nişte ţigări de contrabandă...

— Nu sunt. Ale. MELE, repetă Gary, strângând din dinţi.

— Pentru ele ai venit la el acasă? Ai auzit că fusese transferată pe numele lui Estelle Munro?

Gary rămăsese cu braţele încrucişate, privind drept înainte.

— Gary, să ştii că-ncepi să devii neglijent. Te-am auzit de sus, cum o ameninţai pe Estelle. Ăsta e stilul tău, să ameninţi doamne bătrâne? zise Peterson.

— N-o ameninţam, se îmbufnă Gary. O protejam.

— O protejai de ce anume?

Gary râse şi se aplecă în faţă.

— De tine, sălbăticule. Cunosc genul tău. Sunteţi nişte câini în călduri când vine vorba de femei albe. Chiar şi când vine vorba de hoaşte bătrâne cu pielea lăsată cum e Estelle.

Se lăsă la loc în scaun şi rânji. Peterson părea pe punctul de a-şi pierde controlul.

— De unde-ai făcut rost de ţigări, Gary? răcni Peterson.

— N-am idee despre ce vorbeşti, răspunse Gary.

— Te-am auzit foarte clar cum spuneai că ai venit să-ţi iei ţigările. Şi-apoi, am găsit în pod douăzeci de mii de pachete de ţigări Marlboro Light aduse din Spania. În ambalaj de plastic.

— Am avut suficient noroc să-mi petrec câteva vacanţe în Spania, răspunse Gary, cu un surâs înnebunitor de enervant pe faţă. Dar asta n-are nimic de-a face cu ţigările, doar încercam să întreţin o conversaţie politicoasă.

Peterson se apropie foarte mult de Gary, astfel încât nasurile aproape li se atingeau şi îl privi în ochi.

— Pleacă din faţa mea... Pleacă din faţa mea...

Peterson rămase acolo, privindu-l fix pe Gary.
— Pleacă dracului din faţa mea!
Gary îşi dădu capul pe spate şi-l izbi cu fruntea în faţă pe Peterson.
— Iisuse! strigă Erika, repezindu-se afară din camera de supraveghere video şi izbindu-se de Moss pe coridor. Tu ce dracu' faci? De ce nu eşti acolo?
— Încercam să dau de avocatul lui... începu Moss.
Erika trecu pe lângă ea şi deschise în viteză uşa camerei de interogatoriu numărul trei. Peterson şi Wilmslow erau amândoi pe podea. Wilmslow era deasupra, lovindu-l pe Peterson cu pumnul în faţă. Peterson îl aruncă pe Gary de pe el şi-l izbi cu spatele de perete. Gary îşi reveni repede şi se repezi iar la Peterson. Inspectorul Ryan o văzu pe Erika şi se grăbi să intervină.
— Haide! Avem nevoie de întăriri! Veniţi aici, acum! strigă Erika, privind în sus la camera video.
Erika, Moss şi Ryan îl smulseră pe Gary Wilmslow de pe Peterson şi izbutiră să-l încătuşeze. Avea buza despicată şi scuipă pe podea. Alţi trei agenţi în uniformă intrară pe uşă.
— V-aţi trezit şi voi? Daţi-i drumul, duceţi-l într-o celulă, le ordonă Erika.
— Oricând, sălbaticule, spuse Gary, aruncându-i lui Peterson un rânjet însângerat de om nebun, în timp ce-l scoteau afară.
Peterson se ridică anevoie de pe podeaua jegoasă. Avea doi nasturi smulşi de la cămaşă şi nasul plin de sânge.
— Ce dracu' ai făcut? îl întrebă Erika.
— Şefa, el...
— Taci din gură şi curăţă-te. Apoi stăm de vorbă.
Peterson se şterse la gură cu dosul palmei şi ieşi din camera de interogatoriu.
— Şefa, avea mii de pachete de ţigări... începu Moss.
Erika ridică mâna, pentru a o face să tacă.
— Ştiu ce s-a întâmplat. Ceea ce nu ştiu este însă de ce doi dintre oamenii mei nu respectă procedura.
— Eu doar încercam să-i găsesc avocatul.
— Afară, zise Erika, observând că discuţia lor era în

continuare înregistrată de camerele de supraveghere.

După ce ieşiră pe hol, Erika vorbi mai departe:

— Ştii bine că Peterson are un dinte împotriva lui Wilmslow. E o jigodie, dar are un alibi pentru moartea lui Gregory Munro. Treaba voastră e să anchetaţi acea crimă. Nu să începeţi să arestaţi oameni cum vi se năzare vouă...

— Nu ni s-a năzărit nouă, a fost...

— Moss, du-te acasă! Mă ocup eu de asta.

— Dar...

— Du-te acasă. Acum!

— Da, şefa, zise Moss.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se îndepărtă, lăsând-o pe Erika singură pe hol. Lumina puternică a becurilor fluorescente îi rănea ochii.

O oră mai târziu, Erika îl găsi pe Peterson în vestiarul bărbaţilor de la subsolul secţiei. Puţea a detergent pentru podele şi a trupuri umane. Peterson stătea pe un şir de bănci, rezemat de un dulap. Una dintre uşile de metal din faţa lui era îndoită, iar în jurul mâinii lui Peterson erau înfăşurate mai multe bandaje însângerate.

— El a fost cel care a cerut practic să fie arestat, şefa, începu Peterson după ce ridică privirea şi-o văzu. A dat buzna în casă, doborând-o la pământ pe Estelle. Ne-a zis să ne cărăm dracului de-acolo.

— E o lepădătură, Peterson. Dar dacă aş fi arestat pe toată lumea care mi-a zis să mă car dracului, sistemul penitenciar n-ar mai avea loc să primească deţinuţi.

Vestiarul nu avea ferestre şi toate luminile erau stinse, în afară de cele de deasupra unui şir de chiuvete, care împrăştiau o lumină ireală în cameră. Erika se simţea expusă în rochia subţire de vară, iar cerceii din argint i se loveau de gât. Îşi încrucişă braţele la piept şi continuă:

— Deci, Peterson, de ce l-ai arestat, mai exact?

— Avea ţigări de contrabandă, pe care intenţiona să le vândă!

— Şi ce dovadă avem că intenţiona să le vândă?

— Haide, şefa. Erau mii de pachete!

— Şi dacă intenţiona să le vândă, în ce fel are legătură cu ancheta noastră? întrebă Erika.

— Şefa, Wilmslow a fost eliberat pe cauţiune, zise Peterson. Ar trebui să ne putem folosi de asta. Încă nu ştim sigur dacă el e cel responsabil de moartea lui Gregory Munro. Treaba asta ne va da timp să scormonim în continuare.

— Nu el e responsabil de moartea lui Gregory Munro! se răsti Erika.

— Nu ştim asta, şefa. Alibiul lui este dat de sora şi mama lui, care...

Erika se apropie de chiuvetă şi dădu drumul la apă rece. Se spălă pe faţă, apoi luă apă în căuşul palmei şi o bău. Opri robinetul şi se şterse la gură cu un prosop de hârtie.

— Peterson...

— Da?

— Gary Wilmslow e anchetat pentru producerea şi distribuirea de pornografie infantilă. E un potenţial jucător cheie într-o reţea de pedofili extrem de întinsă şi de bine ascunsă. Poliţişti sub acoperire îl supraveghează de mult timp. Din cauza asta, ei *ştiu* că nu el l-a omorât pe Gregory Munro. Alibiul lui e beton.

Peterson ridică privirea din pământ, şocat.

— Vorbeşti serios?

— Da, vorbesc serios, şi nici n-ar trebui să-ţi dezvălui aşa ceva, la dracu'!

Peterson se aplecă în faţă şi-şi prinse capul în palme.

— Nu *poţi* permite unor idioţi ca Wilmslow să te facă să-ţi ieşi din pepeni. Doar cunoşti genul. Ştie cum să te provoace. Doar a făcut-o încă din fragedă pruncie. Şi te credeam mai deştept de-atât. Răzbunările personale îţi întunecă judecata.

— Cât de aproape sunt să aresteze pe cineva? croncăni Peterson, aproape luptându-se să-şi înăbuşe lacrimile.

— Nu ştiu. Marsh mi-a dat de ştire acum câteva zile, când şi eu voiam să-l arestez pe Wilmslow. Se numeşte Operaţiunea Hemslow. Ei cred că există o fabrică ce se ocupă de scrierea de DVD-uri şi că există sute de ore de...

înregistrări care sunt produse şi încărcate pe net.

Cuvântul plutea greu în aer. Peterson se lăsă pe spate şi-şi apăsă ochii cu palmele.

— Nu, nu, nu, nu... exclamă el.

Erika era şocată de modul în care reacţiona el la cele auzite. Nu încerca să arunce vina în cârca altcuiva sau să se apere. Bărbatul îşi luă palmele de la ochi.

— Şi-acum, ce se întâmplă?

— Ignoranţa nu-i o scuză şi mai eşti şi prost de-a binelea... Dar n-aveai de unde să ştii despre Wilmslow. Îţi făceai treaba, chiar dacă te-ai comportat ca un amator. Ai noroc că Wilmslow a fost cel care a început bătaia în camera de interogatoriu. O să-i spun lui Marsh că ţi-am tras mama tuturor săpunelilor.

El o privi de jos în sus, surprins de tonul ei calm şi egal.

— Mă refeream la ce se va întâmpla cu Operaţiunea Hemslow?

— Nu ştiu.

— Nu vrei să-ţi predau insigna? întrebă el încetişor.

— Nu, Peterson. Nu pari să fi luat această chestiune la modul uşor.

— Nu.

— Acum, pleacă. Du-te acasă. Ne vedem mâine, şi să ai mintea limpede. Vei primi un avertisment formal. Din fericire, e primul pentru tine.

Peterson se ridică, îşi luă geaca şi ieşi fără să mai scoată niciun cuvânt. Erika privi uşa după ce el ieşi din vestiar, îngrijorată. Mai petrecu încă o oră în secţia de poliţie, rezolvând diverse treburi, în timp ce Gary Wilmslow era eliberat în mod formal pe cauţiune pentru limbaj jignitor şi rasist la adresa unui agent de poliţie.

Erika trăgea dintr-o ţigară pe treptele de la intrarea în secţia de poliţie când Gary Wilmslow ieşi însoţit de avocat, un bărbat cu aspect îngrijit, îmbrăcat cu un costum gri cu dunguliţe. Gary se opri în vârful scărilor. Când avocatul se îndepărtă suficient de mult încât să nu-l mai poată auzi, el zise:

— Mersi că mi-ai dat drumul. Apropo de dat drumul, ce mai pui la cale? Arăţi al dracu' de apetisant.

Erika se întoarse spre el şi-i urmări privirea pofticioasă îndreptată spre partea din faţă a rochiei ei. Sui scările până ajunse la acelaşi nivel cu el.

— Să încerci să mă violezi e singurul mod de-a avea vreo şansă cu mine, aşa cum sunt sigură că se întâmplă cu toate femeile în cazul tău, rosti ea, aplecându-se în jos, către faţa lui.

Avocatul ajunsese deja la jumătatea drumului dintre secţie şi maşina sa înainte de a-şi da seama de absenţa lui Gary. Se răsuci spre ei, zicând:

— Domnule Wilmslow.

— Curvo, murmură Gary.

— Cine se aseamănă, se adună, zise Erika, susţinându-i privirea.

Apoi el o ocoli şi coborî scările, pentru a se alătura avocatului.

Maşina lui Marsh trase lângă scări şi el ieşi afară. Nu părea deloc bucuros.

— Trebuie să stăm de vorbă. În biroul meu. Acum!

Se repezi în sus pe scări, trecând pe lângă ea.

Erika privi cum Gary şi avocatul acestuia ieşeau din parcare într-un BMW negru. Avea senzaţia oribilă că tocmai ce eliberase ceva periculos înapoi în sălbăticie.

Capitolul 24

— Erika, trebuie să-ţi controlezi afurisiţii de oameni. Ce te-a determinat să-i laşi singuri la locul faptei? întrebă Marsh, patrulând în susul şi-n josul biroului său.

Ea rămase în picioare.

— Nu era un loc al faptei când am plecat eu, domnule. Peterson şi Moss aşteptau împreună cu Estelle Munro un specialist în amprente... Wilmslow a dat buzna în casă după aceea.

— Ei bine, tocmai ce-am primit o săpuneală din partea lui Oakley la SC&O.

— Cei de la Operaţiuni şi Infracţiuni Majore ştiu foarte bine că există un potenţial conflict cu cazul nostru.

— Da, şi mulţumită inspectorului Peterson, cele două divizii s-au ciocnit acum una cu alta.

— Domnule, nimeni n-a suflat niciun cuvânt către Wilmslow sau avocatul său despre Operaţiunea Hemslow. Niciunul dintre oamenii mei nu ştie despre ea. Aşa că Peterson a fost...

— Prost, pur şi simplu. Asta a fost.

— L-am eliberat pe Wilmslow pe cauţiune, zise Erika.

— Şi nu crezi că va privi cu suspiciune acest lucru? Suntem extrem de duri faţă de contrabanda cu ţigări şi ocolirea formalităţilor vamale. L-am prins cu douăzeci de mii de pachete de ţigări şi-a mai lovit şi-un poliţist cu capul în gură. Nu i se va părea suspect că i-am dat drumul şi doar l-am avertizat, aşa, în glumă?

— Nu am de unde să ştiu ce crede el, dar tipul e un infractor cu o carieră lungă în spate. Genul de om care-şi petrece toată viaţa între paranoia şi exaltare.

— Erika, Wilmslow e singurul membru al unei reţele de molestatori de copii de care am reuşit să ne apropiem. S-au cheltuit multe milioane cu Operaţiunea Hemslow, iar dacă-l vor pierde...

— Nu-l vor pierde, domnule.

— Erika, tu eşti cea care conduce acum Operaţiunea

Hemslow?

— Nu, domnule. Dar încă mai aştept veşti despre promovare...

Marsh dădea în continuare ture prin birou. Erika îşi muşcă buza. *De ce nu-mi mai ţin şi eu gura din când în când?* îşi zise ea în gând.

— Care-i situaţia cu uciderea lui Gregory Munro? întrebă Marsh, în cele din urmă.

— Aştept să aflu dacă s-au găsit amprente pe o ramă de tablou din casa lui Munro. Se pare că certificatul lui de practică a dispărut în timpul spargerii. Incidentul n-a fost raportat până când casa nu a fost dată în grija lui Estelle Munro, după terminarea examinării de către cei de la medicină legală. De asemenea, s-au întors din vacanţă şi vecinii de peste drum. În cele două săptămâni premergătoare crimei, au văzut cum mai mulţi tipi tineri au intrat şi ieşit din casa lui Munro. Genul de tipi care pot fi închiriaţi. Ar trebui să obţinem ceva potriviri mâine.

Marsh se opri şi o privi cu atenţie.

— Aş vrea să te pregăteşti să dai acest caz uneia dintre Echipele Criminaliste specializate în crimele cu motivaţie sexuală.

— Ce?

— Am găsit material pornografic cu specific homosexual la locul faptei, o aplicaţie pentru gay pe telefonul victimei, iar acum am dat peste nişte vecini care au văzut prostituaţi intrând şi ieşind din casă...

— Încă n-au fost confirmate identităţile acelor tineri, zise Erika, dorindu-şi să nu fi pomenit de faptul că tinerii arătau ca nişte prostituaţi. Dacă predăm acest caz, se va pierde într-o mare de cazuri. Sunt atât de aproape...

— Atât de aproape de stricarea unei misiuni sub acoperire în valoare de mai multe milioane de lire?

— Domnule, nu e drept.

Marsh se oprise din patrulat şi acum se aşezase pe scaun, la birou.

— Erika, stai aşa. Insist să renunţi la acest caz şi să-l predai mai departe. Voi avea grijă să nu pară ca un eşec al

tău.

— Domnule, vă rog, doar…

— Nu ne mai contrazicem. Mâine, la prânz, să fii gata să predai tot ce ai strâns până acum în legătură cu cazul lui Gregory Munro.

— Da, domnule.

Erika se pregătea să spună mai multe, dar se gândi mai bine şi se opri. Îşi aruncă geanta pe umăr şi ieşi din birou, străduindu-se să nu trântească uşa.

Erika opri motorul maşinii după ce trase în parcarea de lângă apartamentul ei. Gândul de-a se întoarce iar în casa ei o deprima cel mai tare. Lăsă în jos geamul maşinii şi îşi aprinse o ţigară, fumând-o în timp ce asculta traficul de pe London Road şi ţârâitul greierilor din tufişurile ce mărgineau parcarea.

Îi scăpa ceva anume legat de acest caz. Să fi fost Gary Wilmslow? Să fi fost unul dintre băieţii de închiriat care-i făcuseră o vizită lui Gregory Munro? Să-l fi avut Gregory cu ceva la mână pe Gary, iar acesta să fi scăpat de el? I se părea că răspunsul mult dorit era extrem de aproape. Era ceva simplu, ştia asta. Întotdeauna era vorba de un indiciu mărunt, precum un fir dus dintr-o pătură. Nu avea nevoie decât să găsească acel indiciu, să-l prindă bine, şi totul s-ar fi rezolvat.

Ura gândul că nu ea avea să fie cea care să-l găsească pe ucigaşul lui Gregory Munro. Avea să se întoarcă mâine la muncă şi să le dea de veste membrilor echipei ei că le fusese luat cazul, chiar în momentul în care descoperiseră ceva interesant.

Capitolul 25

DUKE: A sosit?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Dap. Nu demult. Am ratat pachetul. A trebuit să merg şi să-l iau de la poştă... Dacă ar fi ştiut ce-i înăuntru.

DUKE: Era sigilat?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Dap.

DUKE: Eşti SIGUR?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Era sigilat aşa cum trebuie. A trebuit să tai plicul vătuit cu un cuţit.

DUKE: OK.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Eşti enervant.

DUKE: Crezi că obişnuiesc să deschidă pachetele?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Cine?

DUKE: Poşta.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Nu. E ilegal. Doar dacă nu cumva eşti terorist.

DUKE: OK.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Sunt terorist?

DUKE: Sigur că nu.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Exact. Ce fac eu e pentru binele societăţii.

DUKE: Ştiu asta. Iar oamenii îţi vor fi recunoscători. Eu îţi sunt recunoscător.

DUKE: Dar e posibil să-l fi deschis şi să-l fi sigilat la loc?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Eu sunt cel care face totul, NU TU.

DUKE: Totuşi. E riscant şi pentru mine. Numele meu e trecut pe factură.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Iisuse, Duke. Nu fi fătălău.

DUKE: Nu sunt fătălău!

BUFNIŢA DE NOAPTE: Atunci taci din gură.

Urmă o pauză. Textul mai zăbovi o secundă pe ecran.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Mai eşt' acolo?

DUKE: Dap. Nu lua totul ca atare. Păzeşte-ţi spatele.

BUFNIŢA DE NOAPTE: El a cerut-o.

DUKE: Da, el a cerut-o.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Ura mea s-a transformat în ceva înălţător, a devenit un fel de exaltare care mă inspiră.

DUKE: Mă inspiri şi pe mine.

BUFNIŢA DE NOAPTE: El îmi va arăta calea spre înălţare.

DUKE: O să-mi spui, când se va termina totul?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Tu vei fi primul care va afla.

Capitoul 26

Străzile erau toate pustii în timp ce Bufniţa de noapte mergea prin Lordship Lane, o zonă prosperă din South London. Trecu pe lângă un şir de magazine particulare, învăluite în întuneric. Totul era tăcut, în afară de fâşâitul roţilor bicicletei şi de zumzetul îndepărtat al oraşului.

Era aproape miezul nopţii, însă căldura încă se mai ridica din asfalt, iar Bufniţa de noapte transpira pe sub echipamentul de alergare negru. Cu maşina s-ar fi mişcat mai iute, dar pe la toate colţurile erau atârnate camere de supraveghere, fotografiind oameni şi numere de înmatriculare. Era, pur şi simplu, prea riscant.

Adresa bărbatului fusese uşor de găsit: o simplă căutare pe internet. Era cunoscut de multă lume şi îi plăcea să fie prezent pe reţelele sociale. Bufniţa de noapte rânji, dezvăluind un şir de dinţi mici şi strâmbi.

Şi-a făcut simţită prezenţa un pic prea des.

Dat fiind că următoarea sa victimă avea să fie o figură publică – şi adesea controversată –, Bufniţa de noapte îşi făcuse griji că avea să dea peste o casă înţesată de sisteme de alarmă, însă o simplă vizită în timpul unei zile înăbuşitor de fierbinţi din săptămâna trecută fusese suficientă – precedată de un fals apel telefonic şi de un pliant din partea firmei BELL SALE SECURITY. Fusese un adevărat şoc să-i vadă chipul atât de aproape. Îi fusese extrem de greu să-şi înfrâneze ura şi să rămână relaxat şi protocolar.

Bufniţa de noapte ieşi de pe Lordship Lane şi se opri lângă un zid înalt, frânele bicicletei scoaseră un scârţâit slab, care păru asurzitor pe strada liniştită.

Zidul acesta înalt reprezenta marginea unui şir lung de grădini din spatele caselor. Casele care se pierdeau în depărtare erau moderne şi elegante. Bufniţa de noapte îşi ascunse bicicleta în spatele unei cutii poştale montate aproape de zid, de care se folosi pentru a-l escalada. Patru case din acel şir erau dotate cu sisteme de alarmă. Un zid

înalt marginea toate cele şase grădini, oprindu-se într-un depou pentru autobuze.

Prima grădină era floare la ureche. În casa aceea locuia doar o bătrână şi grădina rămăsese neîngrijită; ferestrele casei erau învăluite în întuneric. Bufniţa de noapte traversă grădina în foşnet de frunze şi de iarbă şi se căţără pe gardul scund al celei de-a doua grădini.

Din nou, nu se aprinse nicio lumină, însă proprietarul casei construise o anexă întinsă, ce se îndepărta mult de casă şi reducea grădina la o simplă fâşie de iarbă lipită de gardul înalt din spate. Prima fereastră de la parter era întunecată, dar a doua era deschisă câţiva centimetri şi prin ea ieşea o pâlpâire multicoloră. Era o cameră a copiilor cu o suprafaţă impresionantă, aproape complet goală, în afară de un enorm pătuţ din lemn pentru bebeluşi, aşezat aproape de fereastră.

În pătuţ stătea un copilaş cu ochi mari şi o chică de păr negru şi ciufulit, care se ţinea cu mânuţele dolofane de marginea pătuţului. Copilul putea vedea în grădină datorită luminii slabe ce provenea de la o veioză de noapte rotitoare. Bufniţa de noapte se apropie de fereastra deschisă, şoptind:

— Bună.

Copilul se mişcă un pic, strângând cu mâinile marginea pătuţului. Era o fetiţă. Era îmbrăcată cu o salopetă din cap până în picioare, iar pe deasupra avea o bluziţă roz împletită. Aerul era înăbuşitor şi peretele de cărămidă încă mai emitea căldură acumulată pe timpul zilei.

— Şi ţie îţi e cald şi eşti plictisită? şopti Bufniţa de noapte, surâzând.

Fetiţa surâse şi ea şi se legănă înainte şi înapoi în pătuţ. Se trase de bluziţă şi scoase un vaiet aproape neauzit.

Mai erau încă trei grădini de străbătut, însă Bufniţa de noapte rămăsese captivat de această fetiţă nevinovată, ce se cocea în camera aceasta fierbinte. Fereastra se deschise cu uşurinţă, apoi Bufniţa de noapte săltă un picior pe pervaz şi se strecură înăuntru. Fetiţa se uita la el cu ochi mari şi rotunzi, neştiind ce era cu persoana aceea care

pătrunsese la ea în cameră.

— E-n regulă... E totul bine, şopti Bufniţa de noapte. Tu eşti nevinovată. Şi, totuşi, ai ocazia să provoci haos în lume.

Mişcându-se cu iuţeală, Bufniţa de noapte ridică fetiţa din pătuţ şi o ţinu la distanţă de un braţ de el. Fetiţa chicotea. Aşezând-o la loc, Bufniţa de noapte desfăcu rapid nasturii micuţi care strângeau partea din faţă a bluziţei tricotate, ţinând-o astfel încât fetiţa să nu-şi piardă echilibrul, după care i-o trase după fiecare braţ şi i-o scoase de tot.

— Gata, e mai bine aşa? gânguri Bufniţa de noapte.

Fetiţa îi dădu voie să o ridice şi să o întindă apoi pe salteaua micuţă. Materialul era alb, cu un model cu elefănţei gri. Întinse mâinile în timp ce Bufniţa de noapte trase în jos de sfoara caruselului ce atârna deasupra pătuţului.

În timp ce melodia „Twinkle Twinkle Little Star” începu să cânte, Bufniţa de noapte dispărea încet, încet din raza vizuală a fetei.

A treia grădină avea un bec cu senzor montat pe peretele din spate, aşa că traversarea ei era riscantă, deci trebuia să se menţină suficient de departe cât să nu intre în raza lui.

A patra grădină era un fel de junglă în miniatură, plină de buruieni înalte şi răzoare cu flori crescute alandala. Bufniţa de noapte trecu pe lângă un leagăn din plastic şi o groapă cu nisip năpădită de iarbă şi se ghemui în faţa uşii spălătoriei.

Bufniţa de noapte îşi trase gluga pe cap, astfel încât doar o pereche de ochi mai pâlpâia în întuneric, ascultă la uşă, apoi scoase la iveală o bucată de sârmă lungă şi subţire, pe care-o strecură în încuietoare.

Capitolul 27

După ce prezentatorul TV Jack Hart ieşi din barul rezervat doar membrilor deja înscrişi de pe Charlotte Street, Central London, se opri pentru a se bucura de noaptea caldă de vară. În pofida orei târzii, un grup numeros de fotografi aştepta pe trotuar şi bliţurile camerelor acestora fulgerară ca la un semn atunci când Jake se îndreptă în direcţia lor coborând un şir de doar câteva trepte.

Jake era suplu şi chipeş, cu păr blond platinat ras, conform trendului, începând de jos, dinspre gât, şi lăsat să crească doar niţel pe părţi şi la spate, dar decorat în vârf cu un moţ discret. Dinţii-i avea la fel de albi ca părul, iar costumul elegant era croit special pentru talia lui subţire şi înaltă. Era încântat să vadă jurnalişti de la BBC, ITV şi Sky News aşteptându-l acolo, alături de obişnuita gloată de la tabloide – dintre care unii erau foşti colegi de-ai săi. Nu lăsă ca plăcerea să i se citească pe chip, ci adoptă o expresie solemnă şi serioasă.

— Consideri că eşti responsabil de moartea lui Megan Fairchild? strigă un reporter, citind de pe una din foile tipărite pe care le strângea în mână.

— Crezi că îţi vor anula spectacolul? ţipă altul.

— Haide, Jack. Nu tu ai omorât-o? bâigui unul dintre paparazzi, venind mai aproape de el, cu camera video împrăştiind în jur o lumină orbitoare.

Jack ignoră întrebarea şi-şi făcu loc printre ei, suindu-se într-un taxi negru ce-l aştepta lipit de bordură. Trânti uşa şi maşina se îndepărtă uşor, urmărită de un val de camere video, ale căror lentile se loveau de geamuri şi umpleau interiorul taxiului cu un val de lumină. După ce trecură de colţul lui Charlotte Street, şoferul izbuti să prindă viteză.

— Nevastă-mea îţi adoră spectacolul, amice, zise şoferul, privindu-l în oglinda retrovizoare. Da’ totu’ e trucat, aşa-i?

— E în direct, şi se poate întâmpla orice, zise Jack, repetând fraza şablon cu care-şi începea fiecare emisiune.

— Am auzit că fata aia care a fost prezentă în emisiunea ta, acea Megan care s-a sinucis, avea o groază de probleme cu capul. Pun pariu că oricum ar fi făcut-o, amice, zise şoferul, privindu-l iar în ochi în oglinda retrovizoare.

— E-n regulă. Oricum aveam de gând să-ţi las un bacşiş generos, spuse Jack.

Se lăsă pe spate şi închise ochii, mişcarea lină a maşinii liniştindu-l în timp ce taxiul înainta prin Central London.

— Cum vrei tu, amice, murmură şoferul.

The Jack Hart Show era transmis în direct timp de cinci dimineţi pe săptămână şi ratingul îi crescuse în ultimul an – dar tot mai avea mult până să egaleze emisiunea rivală, *The Jeremy Kyle Show.*

Jack Hart era tare mândru de faptul că emisiunea sa era transmisă în direct. Le oferea un stimulent şi îi menţinea în rândul jurnaliştilor de top. Cinci zile pe săptămână, invitaţii săi, conform tradiţiei împământenite de *The Jerry Springer Show,* căutau şi se luptau pentru cincisprezece minute de faimă spălându-şi rufele în public, în faţa camerei, iar lumea se dădea în vânt după emisiune.

Jack îşi începuse cariera de jurnalist pe Fleet Street şi învăţase cum să lupte murdar cât timp lucrase ca jurnalist de investigaţii şi scosese la iveală aventuri spumoase de-ale celebrităţilor, fapte ale unor politicieni alunecoşi sau poveşti „de interes public”. El descria adesea *The Jack Hart Show* drept un fel de ziar de scandal citit prin intermediul lentilelor unei camere video.

Cazul lui Megan Fairchild ajunsese în atenţia producătorilor emisiunii. Concubinul ei, cu care rămăsese însărcinată, se culcase cu propriul ei tată, însă anchetatorii emisiunii nu izbutiseră să scoată la iveală şi faptul că tatăl lui Megan o abuzase sexual în copilărie. La o zi după difuzarea emisiunii respective, Megan se sinucisese şi-şi omorâse şi copilul din pântec, bând un litru de erbicid.

Jack se căise în mod public, şi nici nu era genul de om lipsit de inimă, pe care nu-l întristează moartea unei fiinţe umane. Însă, în particular, el şi producătorii emisiunii se

bucuraseră de mediatizarea din presă, sperând că furtuna mediatică avea să le ofere nişte ratinguri de invidiat.

Deschise ochii şi-şi scoase telefonul, logându-se pentru a-şi verifica fluxul de ştiri de pe Twitter. Fu mulţumit să vadă că lumea încă mai vorbea despre moartea lui Megan şi că încă mai apăreau tweeturi cu „Odihnească-se în pace" din partea unor celebrităţi de mâna a şaptea. Le distribui mai departe, apoi se logă la pagina *Go Fund Me* creată special pentru a strânge bani în amintirea lui Megan. Donaţiile ajunseseră deja la suma de 100.000 de lire. Distribui mai departe acest mesaj, însoţit de un mulţumesc, după care se lăsă la loc pe banchetă, fredonând „And the Money Kept Rolling"[4] din muzicalul său preferat, *Evita*[5].

Trei sferturi de oră mai târziu, taxiul parcă în faţa imensei şi elegantei case a lui Jack, în Dulwich. Îi mulţumi şoferului, simţindu-se parţial uşurat, parţial dezamăgit de faptul că nu era aşteptat de mai mulţi fotografi acolo. Nu erau decât cinci. *Probabil c-au obţinut ce-au vrut în faţa barului, fără să trebuiască să mai traverseze şi râul,* se gândi el. Coborî din maşină şi-i plăti şoferului prin geamul uşii pasagerului. Fotografii începură să apese butoanele camerelor, făcând ca bliţurile strălucitoare să se reflecte în vopseaua neagră a taxiului şi-n geamurile caselor dimprejur.

Îşi făcu loc prin micul grup de oameni şi deschise poarta care dădea către uşa din faţă, reflectând la faptul că această stranie scenă ce avea loc într-un colţ liniştit al Dulwichului, în South London, putea apărea în curând în paginile ziarelor din toată ţara.

— Ai vreun mesaj pentru mama lui Megan Fairchild? întrebă unul dintre fotografi.

Jack se opri în faţa uşii şi se întoarse, zicând:

---

[4] Cântec scris de Tim Rice şi Andrew Lloyd Webber, care face parte din coloana sonoră a filmului *Evita* (*N.t.*).

[5] Film din 1996, regizat de Alan Parker, cu Madonna, Antonio Banderas şi Jonathan Pryce în rolurile principale (N.t.).

— De ce n-ai grijă, mai bine, de fiica ta?

Tăcu, privind gânditor camerele care-l orbeau în continuare cu lumina lor. După care se răsuci pe călcâie, descuie uşa şi intră în casă, închizând-o şi lăsând-o pradă bliţurilor.

Tonul de avertizare al sistemului de alarmă începu să ţiuie discret, aşa că apăsă cu forţă cele patru butoane care alcătuiau codul. Ecranul deveni verde şi alarma rămase tăcută. Jack se dezbrăcă de jacheta subţire, apoi îşi scoase portofelul şi cheile şi le lăsă pe masa din hol. Merse până-n sufrageria nedespărţită în niciun fel de restul locuinţei, a cărei fereastră panoramică dădea în grădina învăluită în întuneric. Când aprinse luminile, i se păru că spaţiul întins şi gol îl privea şi el, la rândul său. Se duse la frigider şi rămase privind imaginile lipite pe uşa acestuia, care fuseseră desenate de fiul şi fiica lui. Deschise uşa şi scoase o sticlă de Bud[6]. Nu scoase niciun fâsâit; dopul se desfăcu fără zgomot, zăngănind în timp ce ricoşa de blatul dulapului.

Luă o gură de bere. Era rece, dar lipsită de acid. Se întoarse la frigider şi văzu că era ultima sticlă. Era sigur că lăsase trei acolo... Medită o clipă la acest lucru, stinse luminile şi începu să suie treptele ce duceau la etaj.

Sufrageria rămase învăluită în tăcere. Din baia de la etaj se auziră câteva bufnituri şi izbituri, după care începu să curgă apa în duş. Încet, o siluetă măruntă şi compactă, îmbrăcată în negru, se strecură afară din spălătorie, scăldată în umbre. Mişcându-se neauzit, traversă bucătăria şi porni în sus pe scări, călcând cu toată talpa pe fiecare treaptă, pentru a evita să le facă să scârţâie.

Holul din capătul scărilor era întunecos, iar de sub uşa băii se iţea o rază de lumină subţire. Bufniţa de noapte se apropie de uşă, doar o pereche de ochi sclipind prin deschizătura glugii.

Jack era robust, cu un trup subţire şi puternic. Bufniţa de noapte îl privea stând în duş, clătindu-şi spuma lăsată de şampon din părul ud. Un jet de apă plină de spumă se

---

[6] Budweiser, marcă de bere americană *(N.t.)*.

scurgea în jos pe spatele musculos şi printre fese. În timp ce se spăla, Jack începu să fredoneze încet, deşi n-avea ureche muzicală.

— Mă dezguşti, şopti Bufniţa de noapte.

Cântecul se opri atunci când capul lui Jack ajunse sub apă, părul ud semănând acum cu blana umedă a unei foci.

Era un sentiment înălţător să stea şi să privească, neobservat. Şi când te gândeai că toată lumea din ţară vorbea despre acest om... un ticălos arogant şi egoist. Apa se opri cu un scârţâit metalic, iar BUFNIŢA de noapte dispăru discret înapoi în întuneric.

Jack ieşi din duş, trecând pe lângă dormitoarele fiului şi fiicei sale. Lăsa închise uşile celor două camere goale ale copiilor. Cu uşile închise, putea trece pe lângă ele în fiecare seară fără să simtă nicio umbră de regret sau dor. Lipăi cu tălpile goale pe podea până în elegantul dormitor principal al casei, ţinând într-o mână sticla de Bud, iar în cealaltă prosopul, cu care îşi frecă părul pentru a şi-l usca. Rămase gol pe marginea patului, lăsând prosopul să cadă pe covor. Berea se încălzea şi-şi pierdea cu iuţeală aciditatea, aşa că dădu pe gât ultima gură şi lăsă apoi sticla goală pe noptiera de lângă pat, pe un colţişor rămas liber.

Se gândi la trupul cald şi plăcut al soţiei sale. La desele ocazii când ea rămânea trează, cu o carte în mână, prefăcându-se că citeşte, atunci când el venea acasă noaptea târziu. Cartea reprezenta de fapt doar un pretext, o scuză să rămână trează şi să-şi poată exprima, astfel, dezaprobarea.

Se hotărî să se ridice şi să coboare la parter pentru încă o băutură, dar îşi simţea, dintr-odată, capul foarte greu. La fel şi membrele, şi se simţea tare obosit. Se lăsă să cadă pe spate, răsucindu-se în aşa fel încât capul să-i ajungă pe pernă. Întinse mâna după telecomanda de pe noptiera de lângă pat şi dădu drumul la televizor. Înregistrări cu el părăsind clubul de pe Charlotte Street în urmă cu o oră rulau pe postul Sky, iar sub imagini se afla o burtieră roşie,

pe care scria „BREAKING NEWS”, însoţite de textul: OFCOM[7] E PE CALE SĂ ÎNCEAPĂ ANCHETAREA SCANDALULUI JACK HART”.

Privind de jur împrejur prin cameră, i se păru că dinspre ştirile de la televizor încep să erupă dungi colorate. Jack ridică niţel capul şi camera se roti violent cu el. Se prăbuşi înapoi pe pernă. Tremura tot, în ciuda căldurii. Izbuti să scoată cearşaful pilotei de sub el şi să se acopere cu el, bucurându-se de căldura lui.

— Staţi niţel, staţi niţel, murmură el, vag conştient de cuvintele care traversau ecranul.

Zgomotele de la televizor treceau peste el; camera se învârtea. Smuci din cap când îşi închipui că o pată neagră se mişca pe lângă patul lui. Un fulger scurt în dreptul uşii şi pata dispăru. De undeva, din adâncurile minţii, Jack îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Poate că tocmai ce căpătase vreo formă de gripă ce trecea peste douăzeci şi patru de ore. *Staţi niţel, ar trebui să sun pe cineva, dacă voi fi subiectul unei anchete efectuate de OFCOM,* se gândi el.

Bufniţa de noapte se mişcă iute, coborând scările şi punând lanţul la uşa din faţă, apoi luând un cleşte nou nouţ şi retezând firele telefonului fix şi ale modemului pentru internet. Luminiţele modemului se stinseră imediat. Bufniţa de noapte se apropie de jacheta pe care Jack o atârnase pe hol, trase afară telefonul Blackberry din buzunar, îi scoase cu o mişcare precisă cartela SIM şi lăsă apoi mobilul să cadă pe podea, apăsându-i ecranul cu călcâiul, până ce acesta se îndoi şi crăpă.

Ultimul lucru pe care-l făcu fu să lase în jos siguranţa iluminatului principal. Tabloul cu siguranţe scoase un bip, Bufniţa de noapte tastă codul PIN, după care se lăsă tăcerea. De sus, de la etaj, pluti până la el un geamăt slab. Bufniţa de noapte prinse balustrada cu mâna şi începu să urce treptele care duceau la etaj.

---

[7] OFCOM: The Office of Communications, echivalentul CNA-ului de la noi *(N.t.).*

Jack stătea în continuare întins în pat, însă camera se învârtea din ce în ce mai repede cu el. Îi luă câteva secunde să-şi dea seama că televizorul era stins şi nu mai scotea niciun sunet, iar dormitorul era învăluit în întuneric. Panica era gata-gata să-l înşface în gheare, deşi încă era un sentiment destul de îndepărtat. Începu să se gândească din nou la Marie, soţia lui. În întuneric, întinse mâna pentru a atinge partea de pat unde de obicei dormea ea. Unde era?

Simţi cum salteaua se mişcă şi se ondulează lângă el; cineva se căţărase în pat, lângă el. Întinse mâna şi simţi un trup cald alături.

— Marie? croncăni el. Pipăi primprejur şi simţi carne pe sub un veşmânt subţire. Marie? Când ai venit acasă?

În ciuda drogurilor din sânge, îşi aducea aminte că ea îl părăsise. Plecase împreună cu copiii. Înţepeni şi încercă să se tragă într-o parte.

— Şşşşt... încearcă să te linişteşti, zise o voce.

Nu era glasul lui Marie. Era aspru şi a avea un ton surprinzător de înalt.

Jack încercă să scape, în timp ce patul se înclina şi se mişca sub el. Dar membrele nu aveau nici forţă, nici nu erau capabile de mişcări coordonate. Înşfăcă telefonul fix de pe noptieră, trântindu-l pe podea. Simţi apoi cum persoana din pat i se urcă în spate, după care simţi cum e răsucit cu faţa în jos. Membrele îi căzură lipsite de energie în timp ce încerca să se împotrivească, însă mâini puternice şi dibace îi legară încheieturile laolaltă şi-l răsuciră înapoi cu faţa în sus.

Jack încercă să zbiere, însă avea gura amorţită; cuvintele ieşeau slab şi indistinct:

— Cin' eşt'?

— Doar cineva care-şi doreşte cincisprezece minute de faimă, râse glasul.

Jack auzi sunetul unui fermoar şi un foşnet, apoi simţi cum peste cap îi alunecă încet o pungă de plastic. Mâinile se mişcară iute, trăgând de ceva ce semăna cu un şnur, pe

care Jack îl simţi înfăşurându-se în jurul gâtului şi strângându-se din ce în ce mai tare. Începu să răsufle mai repede, iar plasticul foşni şi i se strânse în jurul capului, lipindu-i-se din ce în mai strâns de piele. Un ochi îi rămăsese închis, în timp ce celălalt îi rămăsese deschis, prins ca într-o capcană de plasticul pungii. Apoi nu mai găsi aer pe care să-l tragă în plămâni.

Bufniţa de noapte ţinea strâns de punga de plastic, bucurându-se de zgomote: horcăieli şi gâlgâieli. Jack continuă să se zbată, puterea sporindu-i parcă odată cu dorinţa de-a trăi. Bufniţa de noapte simţi o explozie de durere atunci când capul lui Jack îl pocni cu forţă în figură. Bufniţa de noapte spori strânsoarea, strângând şi mai tare şnurul în jurul gâtului lui Jack şi izbind apoi cu pumnul faţa contorsionată de agonie de sub punga de plastic.

Unul din ultimele gânduri ale lui Jack fu că probabil fotografii încă se mai învârteau pe-afară şi că ce poveste grozavă avea să iasă din cele întâmplate.

În cele din urmă, cutremurându-se şi mai scoţând un ultim geamăt slab, Jack rămase nemişcat. Bufniţa de noapte mai rămase întins câteva minute lângă trupul lui Jack, privind, trăgând guri mari de aer, îmbătat de euforie, tremurând de emoţie.

După care Bufniţa de noapte se ridică fără zgomot şi se strecură afară din casă, precum o umbră nevăzută.

Capitolul 28

Era a doua zi dimineaţă şi, în pofida orei matinale, valul de căldură revenise în forţă. Părea că izbuteşte să pătrundă prin zidurile secţiei Lewisham Row. Cu toate că ventilatoarele erau date la putere maximă, sala de operaţiuni era ca un cuptor. Moss stătea în faţa panourilor albe, vorbind în faţa Erikăi şi a întregii echipe.

— Nu am găsit nicio amprentă pe rama tabloului de la numărul 14 de pe Laurel Road, dar avem o identificare pozitivă în cazul unuia dintre tinerii zăriţi intrând la Gregory Munro de către vecinul de vizavi, începu ea. Aseară, Marie şi Claude Morris au reuşit să ne ajute cu identificarea.

Erika şi restul echipei priveau chipul care se alăturase fotografiilor lui Gregory Munro şi Gary Wilmslow. Era un tânăr cu păr negru pieptănat pe spate, ce dezvăluia o frunte înaltă şi un chip frumos şi îngrijit.

Moss îi dădu mai departe:

— Inspectorul Warren s-a hotărât să-şi lărgească orizontul de căutare şi-a petrecut cea mai mare parte din noapte navigând printre profilele website-urilor cu băieţi de închiriat…

Se auziră mai multe fluierături imitând urlete de lup, care-l făcură pe Warren să-şi dea ochii peste cap şi să roşească.

— Şi acum avem asta…

Moss prinse cu un bold o fotografie de profil de pe un site numit Rent-Boiz. Era remarcabil de asemănătoare cu cea din registrul lor electronic. Tânărul superb din poză care privea fix la cameră avea în plus ochii verzi şi o barbă extrem de scurtă, tunsă la un frizer de fiţe. Moss se opri şi-şi şterse fruntea cu mâneca suflecată, după care dădu din cap aprobator spre Warren.

Acesta se ridică în picioare, niţel cam timid.

— Ăă, bun. Numele lui de profil este JordiLevi şi pe site scrie că are optsprezece ani şi e din Londra. Percepe o

taxă de 250 de lire pe oră şi se pare că e dispus să facă orice dacă primeşte suficienţi bani. Fireşte, nu-şi dă numele real sau vreo adresă. Am luat legătura cu administratorul website-ului, care mi-a spus că înregistrarea e anonimă, deci niciun rezultat de-acolo, însă am de gând să sap în continuare.

Moss îi făcu cu ochiul şi poliţistul se aşeză la loc pe scaun.

— Acuma, putem fi cu toţii de acord că tipul arată exact precum cel pe care-l avem şi noi, zise ea indicând fotografia din registrul electronic şi pe cea a lui JordiLevi. Cred că asta înseamnă un pas important pentru noi.

Izbucni un ropot de aplauze în sală. Erika se ridică de la locul ei, dintre imprimante, cu inima grea.

— O treabă excelentă, Moss şi Warren, vă mulţumesc! Dar trebuie să vă informez că, după o îndelungată dezbatere împreună cu comisarul-şef Marsh şi cu chestorul-şef, s-a decis ca acest caz să fie încredinţat uneia dintre Echipele de Anchetă a Crimelor specializate în crime cu motivaţie sexuală, le explică Erika. Aş vrea ca toţi cei de faţă să vă pregătiţi dosarele şi datele strânse până acum, pentru că din după-amiaza asta, cazul ne va fi luat.

— Şefa, nu vezi cât de important a devenit acum? Dacă putem da de acest JordiLevi, el ar putea reprezenta legătura noastră directă cu omorârea lui Gregory Munro. Ar fi putut fi martorul a ceva extrem de important! zise Moss.

— Şefa, mai avem nevoie de timp, sări şi Crane, şi nu prea mult. Am putea alcătui un profil fals pe Rent-Boiz şi am putea aranja o întâlnire cu acest JordiLevi. Tipul ar putea să ne ofere o potrivire pentru toţi cei care-au dat pe-acasă pe la Gregory Munro şi ne-am putea obţine, astfel, suspectul.

— Îmi pare rău, dar nu negociem, zise Erika.

Moss se lăsă pe spate în scaun, încrucişându-şi braţele la piept pentru a-şi exprima frustrarea.

— Nici mie nu-mi face mai multă plăcere ca vouă. Vă rog să vă pregătiţi rapoartele şi să vă adunaţi toate datele

legate de caz până la prânz.

Urmă un cor de proteste în timp ce Erika părăsea încăperea. Porni pe holul care ducea la automatul de cafea, introduse măruntul necesar şi apăsă des folositul buton pe care scria „cappuccino”, însă nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou şi din nou şi din nou butonul, vărsându-şi nervii şi frustrarea pe idioata aia de maşinărie. N-o auzi pe Moss apropiindu-se.

— E-n regulă, şefa? O criză de furie provocată de lipsa de cofeină?

Erika se întoarse spre ea şi dădu din cap.

— Dă-te înapoi.

Erika făcu un pas în spate şi Moss ridică un picior încălţat în gheată şi izbi maşinăria sub imaginea unei ceşti de cafea aburinde ce-i împodobea partea din faţă. Urmă un ţiuit, apoi un pahar căzu în dozator şi începu să se încarce.

— Trebuie să ţinteşti farfurioara, o informă Moss.

— Excelentă treabă, inspectore, o felicită Erika. Talentele tale n-au limită?

— Trebuie să te anunţ că funcţionează şi în cazul ceaiului şi, uneori, dacă apeşi butonul pentru supă.

— Există un buton pentru supă?

— Da, supă din coadă de bou. Eu una nu m-aş încumeta.

Erika rânji anemic şi-şi luă cafeaua de sub dozator.

— Şefa, pot să te întreb ceva? Chiar crezi că acest caz va fi rezolvat mai prompt de către o altă echipă?

Erika suflă în cafea.

— Da, cred.

Ura ideea că nu putea discuta cu Moss despre această problemă. Ea îi fusese mereu loială şi gata să-i asculte ofurile.

— Am auzit că există un post de subcomisar liber, zise Moss. N-are nimic de-a face cu graba ta de-a scăpa de acest caz păcătos, nu?

— Credeam că mă cunoşti, Moss. Nu e genul meu.

— Bine. Deci, care-i motivul? Pe tine te cunosc. Nu renunţi uşor la un caz. Eşti precum Charlton Heston[8] în

---

[8] Actor american legendar (1923-2008), cu o carieră de peste şaizeci

privinţa asta.

— Ce?

— „Din mâinile mele reci şi moarte”[9], recită Moss, cu un accent american prost. Se opri, apoi continuă: Hai, şefa, suntem al dracului de aproape, după ce ne-am dat cu capul de toţi pereţii până acum.

— Moss, am zis deja tot ce-am avut de zis despre asta. Decizia mea e definitivă.

— Bine, bine. Nu poţi vorbi despre asta. Dar dacă clipeşti o dată pentru da şi de două ori pentru nu?

— Moss... o avertiză Erika, scuturând din cap.

— Dacă tot nu-mi poţi spune despre ce-i vorba, măcar îţi pot spune eu ce cred că se întâmplă?

— Am de ales?

— Cred că suntem copleşiţi de numărul de cazuri şi că Marsh e silit să încerce să salveze aparenţele. Cazul acesta devine din ce în ce mai complex şi mai sensibil. Vrea să scape de el.

— Moss...

— Cred că singurul mod de-a găsi un motiv este dacă am putea găsi un tipar. Ca să găsim un tipar, trebuie să mai apară un cadavru.

— Care să se potrivească.

— Şi ştiu pur şi simplu ce se va întâmpla dacă acest caz va încăpea pe mâinile altcuiva. Dacă apare încă un cadavru, va fi clasat ca un conflict între gay, şi-atunci nu se vor mai sfârşi discuţiile şi temerile legate de comunitatea gay. Au loc de zece ori mai multe crime comise de heterosexuali. Când bărbaţii violează şi omoară femei, sunt consideraţi răi. Dar dacă o persoană gay face acelaşi lucru, se consideră că e doar o prelungire naturală a sexualităţii

---

de ani. A jucat în filme precum *The Ten Commandments* (1956), *Ben-Hur* (1959), *El Cid* (1961), *Planet of the Apes* (1968) sau *Soylent Creen* (1973) *(N.t.).*

[9] *„From my cold, dead hands”:* replică a lui Charlton Heston la un discurs al NRA (National Rifle Association), pe 20 mai 2000, parte a unuia dintre sloganurile acestei asociaţii: *„I’ll give you my gun when you take it from my dead, cold hands” (O să-ţi dau arma mea când o să o iei din mâinile mele reci şi moarte) (N.t.).*

sale! A modului său de viaţă ca întreg!

Erika o privea în tăcere pe Moss cum se înfierbânta din ce în ce mai tare.

— Scuze, şefa. Doar că... m-am săturat. Doar ce-am început să lucrăm la asta. Dacă noi muncim peste program, cum stau cei care lucrează în echipele de anchetare a crimelor? Şi cel puţin ştiam că acest caz era pe mâini bune cu tine la conducere. Deja pot vedea titlurile: „Conflict între gay în suburbie?”, „Groază printre homosexualii din zona metropolitană londoneză!”

— N-am ştiut că a devenit personal pentru tine.

— Nu în mod direct... Şcoala lui Jacob a organizat un fel de exerciţiu săptămâna trecută pentru Ziua Tatălui şi copiii au desenat felicitări pentru această ocazie, iar idioata lui de învăţătoare – care se întâmplă să fie căsătorită cu vicarul – n-a fost capabilă să accepte faptul că băiatul nostru are două mame. L-a obligat să deseneze o felicitare pentru tăticul lui care era „pe-acolo, pe undeva”. Celia a trebuit să mă ţină cu forţa ca să nu merg acolo şi s-o plesnesc.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Se-ntâmplă. Speram doar să apuc să văd acest caz rezolvat. Şi speram ca şi tu să simţi la fel. Nu poţi fi dusă cu vorba şi ştii întotdeauna ce trebuie să faci. Bine, până...

Erika îşi dădu seama că Moss se abţinu la timp să nu spună „până acum”. O secundă, nu mai scoaseră niciun cuvânt.

— Ştii pe unde umblă Peterson azi? întrebă Erika.

— A sunat şi-a zis că e bolnav, şefa.

— A zis ce s-a întâmplat?

Moss rămase tăcută suficient timp pentru a-i arăta Erikăi că ştie ceva, după care răspunse:

— Nu, şefa, n-a zis nimic. O să am grijă ca toată lumea să-şi pregătească rapoartele înainte de prânz.

— Mersi, zise Erika.

Înţelegând că voiau amândouă să spună lucruri pe care nu puteau să le spună, rămase privind-o pe Moss cum se întoarce înapoi în sala de operaţiuni.

Capitolul 29

Petrecură restul dimineţii într-o tăcere deprimantă în sala de operaţiuni supraîncălzită, căci ştiau că până la prânz vor trebui să renunţe cu totul la ancheta faţă de care Erika se simţea atât de apropiată.

Erika nu-şi mai putea scoate din minte cuvintele lui Moss. *Din mâinile mele reci şi moarte...* Iat-o acum, cu o pistă incredibil de promiţătoare în cazul uciderii lui Gregory Munro, cu echipa pregătită să muncească pe brânci, iar ea trebuia să renunţe la caz! Cu puţin înainte de ora unu, Erika era în continuare în spatele biroului, zgâindu-se la ecranul computerului, când Moss îşi făcu apariţia.

— Şefa...

— Mda?

— Ai trimis deja dosarul?

Erika ridică privirea.

— Nu. De ce?

— Am primit un apel de la poliţia în uniformă. Bărbat alb, găsit gol şi asfixiat în pat, într-o casă din Dulwich. Niciun semn de pătrundere prin efracţie sau împotrivire din partea lui. O identificare preliminară a stabilit c-ar fi vorba de Jack Hart.

— De ce mi-e cunoscut numele?

— E gazda emisiunii *The Jack Hart Show,* un tabloid în imagini pentru şomeri şi părinţi care muncesc acasă. Celia se uită la ea.

— Şi poliţia de patrulă crede că e vorba de acelaşi tip care l-a omorât şi pe Gregory Munro?

— Ei aşteaptă să vină cineva de la brigada de anchetare a crimelor, dar aşa li s-a părut. Încă mai e cazul nostru?

— Mda. Oficial, e în continuare ancheta noastră. Hai să mergem acolo, zise Erika.

Capitolul 30

Casa lui Jack Hart era situată într-o zonă luxoasă din Dulwich, South London. Şoseaua urca abrupt, după care se prăbuşea practic la fel de abrupt. Un cordon al poliţiei închisese deja strada, iar dincolo de el se puteau vedea cinci maşini de poliţie, o ambulanţă şi două dube masive pentru intervenţii, care blocau strada cu totul. Erika parcă maşina aproape de trei agenţi în uniformă care desfăşurau banda împrejmuitoare a poliţiei. În faţa casei se strânsese deja un grup numeros, cu camere şi telefoane mobile în mâini.

— Hristoase, dar repede mai circulă veştile, exclamă Erika în momentul în care ea şi Moss coborâră din maşină.

Îşi făcură loc cu greu prin mulţime, care era alcătuită dintr-un grup numeros de adolescenţi, pe lângă care se mai strânseseră câteva babe şi o femeie ce ţinea în braţe un bebeluş cu părul negru.

— E vorba de Jack Hart? strigă un tânăr cu păr roşcat.

— E casa lui Jack Hart. L-am mai văzut pe-aici, adăugă o fată cu cercel în buză.

— Aici e un loc al crimei, opriţi-vă din filmat, zise Erika.

— Nu e ilegal să filmăm într-o zonă publică, spuse o fată măruntă de statură, cu păr de un gri şobolan şi cu un rucsac roz şi pufos, după care îşi ridică mobilul şi i-l împinse în faţă Erikăi. Zâmbeşte: eşti pe YouTube.

— Ce-ar fi să arătaţi niţel respect? E vorba de un loc al crimei, răspunse Moss, pe un ton calm.

Babele nu scoteau nicio vorbă, ci doar asistau la scena din faţa lor.

— A fost un adevărat ticălos, Jack Hart ăla. La fel de bine ar fi putut-o omorî el pe Megan Fairchild. A profitat de oameni, aşa că eu de ce să nu profit de pe urma lui? întrebă un băiat ras în cap.

Îmboldiţi de vorbele acestuia, câţiva tineri începură şi ei să filmeze cu telefoanele mobile.

— Împingeţi gloata asta ceva mai încolo, i se adresă

Erika unuia dintre agenţi.

— Dar am întins deja bandă de jur împrejur, răspunse el.

— Atunci fă ceva de bun-simţ: mişcă banda ceva mai departe, se răsti Erika.

Chiar atunci, o dubă de-a postului Sky News îşi făcu apariţia pe stradă, cu antena parabolică imensă montată pe capotă, şi parcă pe partea cealaltă a străzii.

— Dacă mai ai nevoie de întăriri, nu ezita să le ceri. Dar fă-o, spuse Erika.

— Da, doamnă, răspunse poliţistul.

Erika şi Moss semnară hârtiile, se aplecară pe sub bandă şi porniră spre casă.

Un poliţist în uniformă le ieşi în întâmpinare Erikăi şi lui Moss, care fură apoi conduse înăuntru. În hol era mai răcoare decât afară. Era decorat cu gust, cu o oglindă enormă cu rame aurite pe perete şi cu o mochetă crem ce se întindea în susul unui şir de trepte cu balustrade din lemn lăcuit. Îl urmară pe poliţist în sus pe scări, apoi ajunseră la holul din capătul treptelor, care era la rândul său acoperit de aceeaşi mochetă. Casa era tulburător de liniştită. Erika îşi dădu seama că locuinţa era extrem de bine izolată, dacă reuşea să blocheze toate zgomotele din stradă. Dormitorul principal se afla la capătul holului. Prin uşa deschisă pătrundea lumina soarelui, care făcea ca firele de praf să se învârtejească leneş în aer.

— Iisuse! exclamă Moss după ce trecură de uşa dormitorului.

Trupul gol al victimei era întins pe saltea. Părea să fi fost înalt, cu piele palidă şi foarte netedă şi aproape complet lipsit de păr. Zăcea întins pe spate cu o pungă de plastic trasă pe cap şi strânsă în jurul gâtului. Avea gura căscată şi un ochi, a cărui pleoapă fusese prinsă de plasticul pungii, rămăsese larg deschis. Celălalt ochi era lovit atât de rău, încât se închisese cu totul din cauza umflăturii. Buzele îi erau trase înapoi, de parcă dorise dinadins să-şi dezgolească dinţii.

— Cine-a găsit cadavrul? întrebă Erika.

— Un producător al emisiunii, o lămuri poliţistul. S-a căţărat şi a spart geamul ca să poată intra în casă.

Se răsuciră şi văzură o fereastră uriaşă, care dădea înspre grădină. În sticla acesteia se vedea o gaură, înconjurată de o reţea de crăpături. Mocheta crem de sub toc era acoperită cu sticlă spartă.

— Deci ea a confirmat că e vorba de Jack Hart? întrebă Erika.

— Dap, încuviinţă agentul.

— Ştiam că emisiunea era transmisă în direct în fiecare zi a săptămânii? Azi e vineri, zise Moss.

Reflectară cu toţii în linişte la această constatare.

— Bun. Trebuie să-i chemăm cât mai repede pe cei de la medicină legală, zise Erika, pregătindu-se să-şi scoată mobilul.

Isaac Strong şi echipa de la medicină legală sosiră foarte repede şi începură să-şi îmbrace veşmintele de protecţie albastre. Două ore mai târziu, Erika şi Moss urcară din nou în dormitorul de la etaj, îmbrăcate şi ele cu aceleaşi costume albastre. Un şir de cutii de oţel fusese aşezat în jurul patului, pentru a-i împiedica pe poliţişti să altereze probele.

— Bine, Isaac. Crezi că e vorba de acelaşi ucigaş ca şi în cazul lui Gregory Munro? O pungă de plastic, tipul e gol, bărbat, singur, începu Erika.

— Hai să urmărim această ipoteză, deocamdată, zise Isaac, ridicând privirea spre ea şi Moss şi renunţând la ceea ce făcea de cealaltă parte a patului dublu. Un fotograf patolog se aplecă între ei şi mai făcu o poză cadavrului. E mort de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Încă mai putem distinge dovezi ale rigor mortis în mâinile lui încleştate, la gură şi la ochi. Partea asta de casă e orientată către est, aşa că, mai ales această încăpere, are parte de umbră pe tot parcursul zilei, deci temperatura scăzută a favorizat încetinirea procesului de descompunere. Şi a fost fotografiat venind târziu acasă azi-noapte, ceea ce reprezintă o dovadă mai solidă decât

ştiinţa. Punga de plastic i-a fost legată sub bărbie...

Isaac le indică locul în care şnurul fusese strâns legat, muşcând adânc din piele, apoi continuă:

— Probabil că a fost şi-o luptă; ochiul stâng e învineţit rău, probabil de la lovirea cu un obiect bont, poate o mână sau un pumn. Pe noptiera de lângă pat am găsit o sticlă de bere goală, pe care am trimis-o pentru un test toxicologic. În plus, există puţine semne care să indice o luptă în jurul patului sau în cameră; totul e ordonat şi curat. Posibil ca victima să fi fost scoasă din funcţiune... copleşită de cel care a făcut asta. Nu există indicii ale unei agresiuni sexuale. Aşa cum zic de fiecare dată, voi afla mai multe după ce-l deschid.

— Ce-i asta, pe cearşaf? întrebă Erika, arătând un loc de lângă cadavru, pe cearşaful de pat bleumarin, unde se vedea un reziduu de culoare alb-cenuşiu.

Erika se lăsă în genunchi şi aruncă o privire sub pat, unde dădu de două şosete desperecheate şi un strat gros de praf, ce fusese împrăştiat.

— Praf, îşi răspunse ea singură la întrebare. A fost răscolit sub pat şi aruncat tocmai pe salteaua patului.

— Sfinte Sisoe, cineva a fost sub pat.

Fotograful patolog se aplecă pentru a face o poză de aproape victimei, iar camera foto scoase iar nişte bliţuri orbitoare. Brusc, din spatele lor se zări un alt bliţ. Erika se întoarse şi văzu un bărbat ghemuit pe o fâşie de acoperiş plată de dincolo de fereastra dormitorului. Era un tip subţirel, cu părul strâns într-o coamă de un albastru aprins pe mijlocul capului. Tipul strecură obiectivul aparatului foto prin gaura din geam şi mai făcu două poze.

— Hei! strigă Erika, dându-şi jos masca protectoare.

Dădu fuga la fereastră, însă bărbatul, care era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurţi din dril şi un tricou negru cu formaţia AC/DC, se lăsă în jos şi mai făcu două poze printre picioarele ei. Apoi se repezi către marginea acoperişului şi, cu un clinchet de sticlă spartă, începu să coboare cu iuţeală, agăţându-se de glicina ce creştea în şuviţe groase în jurul unui burlan de scurgere.

— Rahat, cine era ăla? întrebă Erika.

— Părea a fi paparazzo, răspunse Moss.

Se uitară pe fereastră cum bărbatul cobora deja pe gazonul de dedesubt. În grădină nu se afla picior de poliţist. Erika se întoarse spre Moss, apoi ţâşniră amândouă afară din cameră.

Capitolul 31

Erika şi Moss alergară spre scara principală, evitând la mustaţă să se izbească de un tehnician de la medicină legală ce ţinea în braţe o tavă cu probe adunate în pungi speciale. Se năpustiră pe scări în jos şi ajunseră în sufragerie. Alergară până la fereastra înaltă din podea până-n tavan ce dădea în grădina din spate, iar Erika încercă să o deschidă. Fotograful cu creastă albastră se îndrepta înspre gardul de pe partea dreaptă a grădinii.

— Vreau să deschidă cineva fereastra asta! strigă Erika, fără să fie în stare să recunoască vreun chip din mulţimea de tehnicieni îmbrăcaţi în costume albastre care-o priveau uluiţi.

— Şefa, aici! strigă şi Moss, ieşind în spate printr-o uşă situată lângă un frigider în două uşi, în stil american.

Erika o urmă. Uşa dădea într-o spălătorie ocupată de o maşină de spălat enormă şi de un uscător. Printr-o fereastră lungă se vedea grădina aranjată impecabil, dar nu se zărea nici urmă de fotograf. Moss încercă ivărul unei uşi din lemn masiv.

— E încuiată! Şi n-avem nicio nenorocită de cheie! ţipă ea.

Priviră prin fereastră în grădină şi văzură că fotograful era pe jumătate căţărat pe gard. Deasupra maşinii de spălat şi-a uscătorului se aflau mai multe poliţe pline cu produse de curăţenie. Erika ochi o cheie din fier masivă pe prima poliţă. O înşfăcă şi-o potrivi iute în broasca uşii. Uşa se deschide imediat, permiţându-le să ţâşnească în grădină. Erika o luă la fugă la dreapta, se prinse de marginea de sus a gardului şi se săltă peste el, urmată îndeaproape de Moss. Ateriză pe o fâşie de iarbă pârjolită de pe partea cealaltă şi se pipăi după staţia radio, în timp ce alerga prin grădină.

— Va ieşi pe Dunham Road, strigă Moss din spatele ei.

— Avem un suspect care va ieşi din grădina de la marginea lui Dunham Road, Dulwich. Am nevoie imediat

de întăriri.

Erika ajunse în partea cealaltă a celei de-a doua grădini şi se năpusti iar peste gard, aterizând cu îndemânare pe partea cealaltă. Vedea că fotograful rămânea în continuare departe de ele, iar creasta albastră îi dispărea peste gardul următor. *Nu-l pot lăsă pe tipul ăsta să scape cu pozele făcute la locul crimei – ar putea apărea online în doar câteva minute,* se gândi Erika.

Traversă iute şi următoarea grădină, ocolind un leagăn de plastic, apoi escaladă gardul şi ateriză dureros în picioare într-un lac, cu apa adâncă până la genunchi, pe care o împroşcă în toate părţile.

— Hei, ne încalci proprietatea! Avem crapi koi acolo! strigă o tânără îmbrăcată cu o rochie de vară şi cu ochelari la ochi, care tocmai ieşea pe terasă.

— Sunt agent de poliţie! strigă şi Erika, de pe care se scurgea apa în timp ce alerga către următorul gard.

Văzu că micşorase distanţa dintre ea şi fotograf: acesta tocmai se întindea să prindă marginea gardului din partea opusă a grădinii şi se pregătea să-şi treacă piciorul pe partea cealaltă.

— Opriţi acel bărbat! ţipă Erika, şi chiar dacă părea un lucru absolut normal de zis, tot i se părea ridicol.

Se întoarse şi o văzu pe Moss sărind peste gardul din spatele ei şi aterizând cu capul înainte în lac, împroşcând şi mai multă apă. Iar femeia de pe terasă ţipa şi mai tare acum.

Căldura devenise apăsătoare, iar Erika era epuizată şi transpira din greu cu toate hainele pe ea, căci pe deasupra mai avea şi echipamentul protector de la locul crimei. Moss ieşi din apă cu alge-n păr.

— Sunt bine, şefa. DU-TE! strigă ea.

Erika fugi mai departe, cocoţându-se pe următorul gard şi simţind cum mai multe aşchii de lemn îi pătrund prin salopeta protectoare şi prin haine, până în pulpa piciorului. Văzu că fotograful ajunsese deja la marginea ultimei grădini, care era împrejmuită de un gard înalt din cărămidă deschisă la culoare.

— Stai pe loc! strigă ea.

Fotograful îşi întoarse spre ea chipul roşu de oboseală, deasupra căruia îi flutura creasta albastră, ce semăna cu aripioara unui rechin. Îşi azvârli aparatul foto pe umăr, îi arătă Erikăi degetul mijlociu şi sări, prinzându-se de marginea de sus a zidului şi săltându-se peste el.

Erika alergă pe pământul gol şi prăfos din ultima grădină, trecând printre nişte adăpători pentru păsări crăpate şi acoperite de licheni. Fotograful alunecă niţel în jos, în încercarea lui de-a ajunge la marginea de sus, astfel încât Erika izbuti să-l prindă de un picior. El izbi în spate, lovind-o în figură, şi deşi era încălţat doar cu tenişi, durerea din obrazul lovit o năuci pe moment. Îl prinse totuşi strâns de picior şi reuşi să-i scoată un tenis, dar el îi scăpă din prinsoare şi sări peste zid. Erika auzi o bufnitură şi un ţipăt în partea cealaltă.

Se săltă şi ea peste zid, bucurându-se că e atât de înaltă, în timp ce trăgea de marginea zidului pentru a se ridica, văzu că trotuarul din partea cealaltă era mai jos decât nivelul grădinii. Încălţat doar cu un tenis, fotograful aterizase greşit pe piciorul gol. Încerca să-şi adune camera de pe jos şi să se îndepărteze cât mai iute de-acolo. Erika sări jos. Ateriză cu graţie pe trotuar, aşa că-i fu uşor să se mişte repede şi să-l prindă. El se împotrivi, încercând să scape.

— Nu... n-o... să... gâfâi ea, încercând să tragă aer în plămâni.

Câteva clipe mai târziu îşi făcu apariţia şi Moss peste zid, se strecură peste el şi ateriză pe trotuar, apoi se năpusti spre ei. Reuşi să-i prindă fotografului mâinile la spate şi să-i pună cătuşele, în timp ce Erika-l ţinea strâns.

— Curve nenorocite! ţipă el.

— Trebuie să te linişteşti, zise Erika.

— De ce? Mă arestaţi?

— Te reţinem, răspunse Moss.

— Pe ce bază?

— Pe baza faptului că nu te-ai oprit, ci ai fugit de la locul crimei, când noi nu voiam decât să stăm de vorbă cu tine.

Şi mi-ai lovit colega cu piciorul în faţă, adăugă Moss.

— Nu-i împotriva legii să faci poze! zise el, încercând să scape din strânsoarea lor.

— Acolo era un loc al crimei, zise Erika.

— Ei, atunci nu-i împotriva legii nici să faci poze la locul unei crime!

— Nu, dar trebuie să-ţi confisc aparatul, ca probă. Ar putea conţine informaţii preţioase pentru cazul nostru, zise Erika, încercând să-şi recapete răsuflarea.

N-o mai văzuse niciodată pe Moss atât de furioasă. Avea părul şi salopeta protectoare pline de apă şi transpira din plin. Erika puse mâna pe camera foto, care încă se mai afla pe umărul fotografului, prinsă de curea. Deschise capacul din lateral şi se uită înăuntru.

— Unde-i cardul de memorie? întrebă ea.

— Habar n-am.

Fotograful o privea sfidător, citindu-i-se reproşul în ochi.

— Unde-i cardul de memorie? L-ai aruncat? Pentru că am putea scotoci prin grădinile alea, îl avertiză Moss.

El rânji răutăcios şi ridică din umeri.

— N-o să-l găsiţi.

— Cum te numeşti?

Doar o ridicare din umeri.

Erika întinse mâna printre mâinile lui prinse în cătuşe şi-i trase afară portofelul din buzunarul de la spate, îl deschise şi scoase carnetul de conducere al acestuia, citind de pe el:

— Mark Rooney, în vârstă de treizeci şi nouă de ani. Pentru cine lucrezi?

— Sunt liber profesionist.

— De ce făceai poze?

— Ce întrebare prostească. E *Jack Hart.* Nu ştiam că e mort, nu?

— Şi noi de unde să ştim că nu tu eşti făptaşul? Informaţia încă n-a fost făcută publică. Şi nu s-a făcut nicio identificare preliminară a cadavrului.

— V-am zis deja, n-aveam de unde să ştiu că e mort. Azi noapte era în regulă.

— Ai fost aici azi noapte? De ce? întrebă Erika.
— E peste tot în presă de când s-a omorât fata aia.
— Ce ai fotografiat azi noapte?
— Pe el, venind acasă cu un taxi, după care i-am făcut câteva poze în dormitor.
— Când anume s-a întâmplat asta? întrebă Moss.
— N-am idee. Pe la douăsprezece şi jumătate, poate unu?
— Şi ai rămas toată noaptea?
— Nu.
— De ce nu?
— Am primit un pont. Una dintre surorile Kardashian se află în Londra, şi-am auzit că a rămas până târziu în oraş. Pozele cu surorile Kardashian valorează mult mai mult decât cele cu Jack Hart…
— Bun, am stat toţi trei niţel de vorbă. Acum vreau să-mi dai cardul acela de memorie, spuse Erika.
— Ţi-am zis deja, nu-l mai am!
— Îl aveai acum cinci minute.
Rânjet.
— O! Probabil c-am uitat să-l pun în aparat. Se-ntâmplă. Cardurile de memorie sunt mici şi-alunecoase. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, da, chiar am uitat. Am uitat să-l bag în aparat.
— Ştii ce, m-am săturat de ăsta, zise Moss.
Lăsă din mână braţele încătuşate ale fotografului, desfăcu fermoarul salopetei şi scoase o mănuşă de latex din buzunarul pantalonilor. Îşi suflecă mâneca salopetei şi-şi trase mănuşa pe ea. Cu mâna liberă, îl apucă pe Mark de creasta albastră şi-l smuci cu putere pe spate.
— Hei! Ce faci? Au! ţipă el.
Moss îi înfipse în gură două degete înmănuşate, pe care le împinse adânc în gâtul acestuia. El se prăbuşi în faţă şi vomită pe trotuar. Erika şi Moss izbutiră să sară niţel în spate.
— Ce de chestii suntem nevoite să facem, se plânse Moss, în timp ce tipul tuşea, se îneca şi scuipa.
Erika îl răsuci cu faţa la zid.

— Aşa cum mă gândeam. L-ai înghiţit, nemernic şmecher, îl dojeni Moss în timp ce aduna un card de memorie mic şi negru dintr-o baltă de vomă de pe trotuar, pe care-l introduse apoi într-o pungă pentru probe transparentă. Mai bine afară, decât înăuntru, aşa cum obişnuia mama să zică.

— Curvo! O să vă dau în judecată pentru brutalitate, strigă Mark, stând sprijinit de zid şi tuşind în continuare.

— Nu fi copil, am folosit o mănuşă curată, zise Moss, scoţând-o de pe mână şi aruncând-o în cel mai apropiat coş de gunoi.

O maşină de poliţie luă curba cu sirenele urlând şi se opri lângă bordura din faţa lor.

— Era dracu' şi timpul, se plânse Erika, în timp ce doi poliţişti în uniformă dintre cei care formaseră cordonul de protecţie pe stradă coborau din maşină.

— Scuze, şefa, am dat de o stradă cu sens unic de care nu ştiam, începu unul dintre ei.

— M-au atacat cu brutalitate! ţipă Mark.

— Duceţi-l la cea mai apropiată gară şi lăsaţi-l acolo, îi îndemnă Erika.

Poliţiştii îl împinseră în maşină şi porniră la drum, lăsându-le pe Moss şi pe Erika să-şi recapete răsuflarea.

— Bună treabă, o lăudă Erika, luând de la ea punga pentru probe şi ridicând-o în lumina soarelui, pentru a privi cardul mai cu atenţie.

— Am mers prea departe? Că mi-am înfipt degetele în gâtlejul lui? o întrebă Moss.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Erika. Acum, haide, să ne întoarcem la casa victimei.

Capitolul 32

Mulţimea se strânsese în capătul străzii când Erika şi Moss reveniră la locul crimei. În drum spre casă, observară că dubei celor de la Sky News i se alăturaseră acum şi cele ale posturilor BBC şi ITN. Fură întâmpinate de ofiţerul responsabil de locul crimei, Nils Åckerman, care le oferi salopete noi de protecţie cu care să se schimbe.

— Liniile telefonice au fost tăiate, la fel cum s-a procedat şi pe Laurel Road, le informă el, în timp ce Erika şi Moss se schimbau.

— E acelaşi criminal, el trebuie să fie, zise Moss în timp ce trăgea în sus fermoarul salopetei de protecţie şi-şi acoperea capul cu gluga acesteia.

Erika trăgea şi ea de fermoar, rămânând tăcută. Scăpară de salopetele ude şi pline de noroi dându-le unui tehnician, care le introduse într-o pungă pentru probe.

— Am nevoie să scoţi tot ce poţi de pe ăsta, spuse Erika, înmânându-i lui Nils punga de probe mai mică în care ţineau cardul de memorie. A fost înghiţit, dar nu a stat prea mult înăuntru.

— N-ar trebui să fie o problemă, zise el, luând punga. Dar, mai întâi, trebuie să vezi ceva.

Îl urmară în casă, prin holul mochetat, încă plin de tehnicieni criminalişti îmbrăcaţi în salopete albastre, apoi ajunseră în sufrageria deschisă şi pătrunseră în spălătoria care dădea în grădina din spatele casei. Uşa era deschisă. Ieşiră în lumina soarelui. O maşină de tuns iarba zumzăia în depărtare.

— Am verificat toate ferestrele casei. Sunt un amestec de UPVC şi ferestre cu trei straturi de geam, prin care e greu de pătruns dacă nu cumva le spargi. Toate sunt încuiate dinăuntru, în afară de fereastra dormitorului, care a fost spartă de către colega de serviciu a lui Jack Hart când i-a descoperit trupul, spuse Nils. Erika şi Moss se uitară şi ele în direcţia în care privea el, la fereastra spartă

din spatele casei. Nu există amprente şi nici alte semne ale unei pătrunderi prin efracţie.

— Dar uşa din faţă? întrebă Erika.

— Încuiată pe dinăuntru, are o yală cu cheie şi cu dispozitiv de blocare, răspunse Nils. Ceea ce nu ne lasă decât spălătoria, şi cred că pe aici s-a intrat în casă.

Uşa era făcută din lemn masiv şi vopsită cu un lac albastru închis. Clanţa era din fier gros, iar cheia cea mare din metal pe care o găsise Erika pe poliţă rămăsese în broască, pe dinăuntru.

— Era încuiată. A trebuit s-o descui când am început să-l urmăresc pe fotograf, zise Erika.

— Ajung şi acolo într-o clipă, spuse Nils, împingând uşa şi închizând-o. Dacă arunci o privire atentă pe dinafară, vei da de o fâşie îngustă de lemn la baza uşii, pe care se află un strat de vopsea mai vechi.

Se lăsară pe vine pe iarba de dincolo de uşă ca să vadă o fâşie lată de un centimetru, de culoare verde deschis, de-a lungul marginii de jos a tocului uşii.

— Pe când uşa era verde, în partea de jos a fost lipită cu adeziv o bandă de cauciuc care să împiedice curentul de aer să intre în cameră. Acea bandă de cauciuc a fost îndepărtată de curând; am găsit-o în spatele maşinii de spălat şi-a uscătorului, le lămuri Nils, deschizând uşa şi intrând înapoi în spălătorie, de unde luă o fâşie de cauciuc lungă şi îngustă de pe maşina de spălat. O aşeză peste dunga verde din josul uşii şi apoi o dădu la o parte.

— Vezi cum a fost desprinsă de la baza uşii? Astfel, lasă un spaţiu de o jumătate de centimetru sub uşă.

Erika îi aruncă o privire lui Moss.

— Asta nu explică modul în care a intrat în casă, doar dacă nu cumva e Fiat Stanley[10], spuse Moss.

— O să v-arăt, zise Nils.

Îi făcu semn unuia dintre tehnicienii care se ocupau de

---

[10] Personaj al unei serii de cărţi pentru copii scrise de Jeff Brown. Personajul respectiv suferă un accident în timp ce doarme şi devine capabil să se strecoare pe sub uşi, să poată fi rulat ca un covoraş etc *(N.t.)*.

prelevarea amprentelor, iar acesta traversă bucătăria şi veni la ei ţinând în mână un fir de sârmă lung şi subţire şi o foaie de ziar. După care închise uşa şi o încuie, lăsându-i pe toţi în grădină. Nils se lăsă în genunchi, desfăcu foaia de ziar dublă şi o strecură prin spaţiul de o jumătate de centimetru rămas sub uşă. Luă apoi sârma, o introduse prin gaura cheii, apoi împinse uşor sârma şi-o răsuci. Erika şi Moss văzură prin fereastră cum cheia se mişcă în gaură, apoi sare din broască şi aterizează cu un clinchet pe ziarul de dedesubt. După care Nils trase uşor ziarul pe sub uşă, scoţând şi cheia odată cu el, pe care o introduse în broască şi deschise uşa.

— *Voilà!* rânji el, victorios.

Femeile îl priveau gânditoare. O gură de aerisire de lângă uşă scoase un gâlgâit.

— Îţi iroseşti talentul la medicină legală. Ar trebui să ai deja propriul tău show de magie, îl lăudă Moss.

— E genial, dar de unde ştii că aşa a pătruns înăuntru făptaşul nostru? întrebă Erika.

— Am găsit o bucată de sârmă ruptă în broască, iar o fâşie mică de ziar a rămas prinsă sub uşă, răspunse Nils, scoţând, cu o fluturare a mâinii, o pungă pentru probe din buzunar.

Erikăi i se formă în minte o imagine. O baie plină cu abur. Mark, purtând doar un prosop în jurul taliei, apăsându-şi o bucăţică la fel de mare de hârtie igienică pe o tăietură făcută de aparatul de bărbierit, prin care se vedea formându-se o picătură de sânge.

Zumzetul maşinii de tuns iarba se auzi din nou, readucând-o pe Erika la realitate.

— Aţi găsit vreo amprentă pe opritorul acela din cauciuc? o auzi întrebând pe Moss.

Nils clătină din cap.

— Dacă ucigaşul a intrat în casă folosindu-se de trucul cu ziarul băgat pe sub uşă, cum a reuşit să iasă din casă – a încuiat uşa şi apoi a lăsat cheia pe poliţă?

— Nu. La fel ca şi în cazul lui Gregory Munro, i-ar fi putut face o vizită în prealabil. Poate i-a luat cheia, a făcut

o copie, după care a pus-o la loc, zise Moss.

— E posibil. Niţel cam tras de păr, dar e posibil. Ar putea rezista totuşi la tribunal? întrebă Erika.

— Da, coroborat cu urma pe care am descoperit-o pe partea exterioară a uşii, aici, în partea de jos, zise el, arătându-le vopseaua albastră lucioasă.

— Aţi prelevat o amprentă digitală? întrebă Erika.

Nils îşi trimise tehnicianul înapoi în casă.

— Nu o amprentă...

Le arătă un card de amprentare alb, pe care se zărea conturul perfect al unei urechi.

— Şi-a lipit urechea de uşă, pentru a asculta, zise Nils. Urma era mică, aproape ca de copil. În ciuda căldurii înăbuşitoare din grădină, pe Erika o trecură fiorii.

Capitolul 33

Erika şi Moss se urcaseră acum într-una dintre încăpătoarele dube de intervenţie ale poliţiei parcate în faţa casei. Vizavi de ele, aşezată în faţa unei măsuţe mici din plastic, se afla Danuta McBride, femeia care descoperise cadavrul lui Jack Hart. Un poliţist în uniformă veni la ele cu trei pahare de plastic pline cu cafea, pe care le aşeză pe masă. Cele trei femei luară paharele şi sorbiră din ele.

Erika aprecie că Danuta era trecută bine de patruzeci de ani. Părea şocată şi era palidă la faţă. Avea părul negru, lung şi lucios, iar pe frunte îi atârna un breton scurt. Era îmbrăcată cu o rochie dintr-o singură fâşie de material cu motiv floral, care-i acoperea cu totul silueta masivă şi pe care şi-o prinsese în jurul taliei cu o curea lată. De un şnur prins în jurul gâtului îşi atârnase telefonul mobil cu ecran enorm, iar în picioare purta o pereche de tenişi roz cu degetul mare decupat, la mare modă acum.

— În ce relaţii erai cu Jack? începu Erika şirul de întrebări.

— Ăă, eu sunt producătorul executiv al emisiunii sale. Şi suntem parteneri la HartBride Media. Firma noastră, cea care realizează emisiunea.

— Îl cunoşteai de mult timp?

— Da, am fost la universitate împreună. Am făcut jurnalism, zise Danuta, cu o privire neîncrezătoare pe chip. Îmi daţi şi mie o ţigară? Îi tot întreb pe colegii voştri dacă pot fuma una de vreo două ore încoace, le zise arătând către doi poliţişti în uniformă tineri ce stăteau în faţa uşii.

— Desigur. Şi mie mi-ar prinde bine una, zise Erika, scoţându-şi ţigările şi bricheta.

— Scuze, nu puteţi fuma aici – sănătate şi siguranţă, spuse unul dintre agenţii în uniformă, un tinerel brunet.

— Ei, atunci poţi ieşi şi inspira aerul de-afară, şi o s-avem noi grijă să nu ardem mobilierul, îi răspunse Erika, înfigându-şi o ţigară în colţul gurii şi oferindu-i şi Danutei

pachetul.

Recunoscătoare, aceasta-şi scoase o ţigară. În timp ce Erika aprindea cele două ţigări, agentul în uniformă se pregăti să mai spună ceva, însă-şi dădu seama că n-are rost şi tăcu.

— Ai idee cine-ar fi dorit să-i facă aşa ceva lui Jack? întrebă Erika, lăsând pachetul de ţigări pe măsuţa dintre ele.

Ventilatoarele din tavan munceau din greu, dar înăuntru era tot cald.

— O mulţime, zise Danuta, dând fumul afară şi fixând cu privirea măsuţa de plastic.

— Va trebui să fii ceva mai precisă, zise Moss.

— Era un fel de erou negativ de faţadă... Cam cum este Marmite[11]. Adorat de milioane de oameni şi detestat de milioane de oameni, în egală măsură. A fost mulţi ani ziarist de investigaţii pentru *The Sun,* apoi pentru *The Mirror* şi *The Express,* apoi pentru *News of the World.* Un ziarist al dracului de bun. Întotdeauna obţinea povestea, indiferent cum. Dar s-a despărţit de soţia lui în urmă cu câteva luni, după ce l-a prins trăgându-şi-o cu o angajată de la investigaţii. Deci şi-a făcut o mulţime de duşmani în timpul ascensiunii sale către vârf, dar cine nu şi-a făcut? Chiar nu-mi imaginez cine ar fi fost în stare să facă... aşa ceva...

Danutei i se umplură ochii de lacrimi, pe care însă şi le şterse iute cu dosul palmei.

— De când s-a sinucis Megan Fairchild, a început să primească o mulţime de mesaje de ameninţare. Bine, aş zice că majoritatea proveneau de la bărbaţi, mai ales online.

— El cum a primit vestea morţii lui Megan?

---

[11] Pastă vegetală pe bază de extract de drojdie, de culoare maro închis, produsă de Unilever, extrem de populară în vestul şl în nordul Europei. Are un gust distinct şi este deosebit de sărată, ceea ce justifică perfect sloganul el oficial: *„Ori o iubeşti, ori o urăşti”.* A devenit atât de populară printre consumatori, încât s-a transformat într-un fel de metaforă a lucrurilor capabile să creeze controverse sau pentru expresia „gust dobândit” *(N.t.).*

— Cum credeţi? se răsti Danuta. Amândoi am fost distruşi. Prostia e că Megan *ne-a scris.* Ea a venit la Londra pentru a da probe. De două ori. Noi le-am explicat tuturor cum decurge emisiunea. I-am avertizat cu privire la atenţia pe care ne-o acordă presa, la indiscreţia jurnaliştilor, dar ei tot îşi doreau cele cincisprezece minute de faimă. Deşi abia dacă primeau cinci, nu mai zic de cincisprezece. Jack obişnuia să spună că-şi dorea ca Andy Warhol[12] să mai fi fost încă în viaţă, ca să poată vedea de ce sunt în stare lunaticii ăştia pentru a apărea la TV.

— Pe la cât ai venit acasă la Jack?

— Habar n-am, poate pe la unsprezece. Trebuia să ajungă la o şedinţă de urgenţă cu producătorii şi cu postul TV despre problema cu Megan.

— Credeam că emisiunea era transmisă în direct în fiecare dimineaţă de la 9? Azi e vineri, zise Erika.

— Doar de luni până miercuri e în direct. Miercurea înregistrăm celelalte două emisiuni, după cea în direct de dimineaţă, pentru a le difuza joi şi vineri „în direct”. Economisim timp şi bani pentru post.

— Şi n-ai văzut pe nimeni dând târcoale?

— Nu, am văzut doar ce era în dormitor şi m-am panicat, am coborât repede înapoi în grădină şi am sunat la 999.

— O cunoşteai pe soţia lui Jack?

— Mda. Claire; l-a părăsit acum vreo două luni. A luat şi copiii cu ea.

— Ce vârste au copiii?

— Nouă şi şapte ani.

— Am citit în presă că a fost diagnosticată cu cancer? spuse Moss.

— A aflat despre asta la o lună după ce l-a părăsit. Jack i-a zis să se întoarcă la el, a încercat să repare lucrurile, dar ea l-a refuzat. Presa n-a relatat şi aspectul ăsta; preferă să-

---

[12] Andy Warhol, pe numele său adevărat Andrew Warhola (1928-1987), grafician, pictor şi realizator de filme american, exponent de seamă al curentului pop art. După 1960, a început să folosească tehnici precum serigrafia sau tiparul fotomecanic, creând adevărate capodopere şi mergând pe ideea că arta trebuie să fie accesibilă *(N.t.).*

l zugrăvească drept un personaj negativ, spunând că şi-a înşelat soţia bolnavă. Claire locuieşte acum împreună cu mama ei, la malul mării, în Whitstable.

— Tu ai fost vreodată implicată într-o relaţie amoroasă cu Jack? întrebă Erika.

— Ne-am tras-o de vreo câteva ori în timpul studenţiei. Acum sunt măritată, iar Jack îmi era ca un frate.

Ţigara Danutei arsese complet. Erika împinse un pahar de plastic până în mijlocul mesei, pentru a-l folosi drept scrumieră.

— Cum ai intrat în casă? Spuneai că te-ai căţărat? întrebă Moss.

— Da. M-am căţărat până la fereastra dormitorului, în spatele casei.

— Ai face aşa ceva în mod normal?

— Nu. Bine, am mai făcut-o o dată, când nu s-a mai trezit în dimineaţa unei zile în care avea emisiune în direct, deşi, ca să fim corecţi, acest lucru s-a întâmplat a doua zi după emisiunea aceea maraton de douăzeci şi patru de ore, *Text Santa,* pentru o strângere de fonduri în scopuri caritabile. A picat mort după aceea... Adică, a dormit ca mortul, asta vreau să zic. M-am căţărat şi i-am bătut în geam până când s-a trezit.

— Iar azi, i-ai spart geamul?

— Dap.

— De ce? Credeai că încă mai era în viaţă?

— Nu... Da... Nu ştiu. Avea o pungă trasă pe cap. Credeam că voi reuşi să-l salvez. Am găsit o scrumieră din piatră pe acoperiş. Jack mai ieşea uneori acolo şi fuma. Cu ea am spart geamul. Apoi, după ce-am intrat, mi-am dat seama că nu mai aveam cum să-l ajut...

— Ai crezut că încerca să se sinucidă?

— Nu.

— Dar ce-ai crezut?

— Habar n-am.

— Jack era heterosexual? întrebă Moss.

— Sigur că era heterosexual, ce dracu'? Şi nu era homofob. La emisiune lucrează şi tipi gay, iar el lucrează

foarte bine cu ei. Lucra cu ei.

— Îi plăcea să bea mult, lua droguri?

Danuta privi pe micul geam al dubei, înspre casa din care tehnicienii de la medicină legală continuau să iasă şi să intre întruna.

— Întrebarea asta rămâne doar între noi. Ne va ajuta în anchetă, zise Erika.

— Îi plăcea să fumeze...

— Marijuana?

Danuta încuviinţă din cap.

— Şi a mai luat şi ecstasy odată, acum mulţi ani, când am făcut un documentar la Burning Man[13] – dar toţi am luat atunci. Îi plăcea să mai exagereze din când în când, dar n-aş zice că avea o problemă cu băutura sau cu drogurile.

— Bine.

— El e proprietarul casei? întrebă Moss.

— Da.

— Mai vrei să adaugi şi altceva?

— Purtaţi-vă cu blândeţe când îi veţi da vestea soţiei lui, da? A trecut prin multe.

Erika încuviinţă din cap. Văzură prin geam cum din casă este scos un sac negru pentru cadavre întins pe o targă, care apoi fu cărat la o ambulanţă. Departe, în capătul străzii, mulţimea devenise şi mai numeroasă. Bliţurile camerelor păreau mici luminiţe din pomul de Crăciun.

Cineva bătu în uşa laterală a dubei, apoi Crane îşi iţi capul pe după ea.

— Bună, şefa, se poate să stăm niţel de vorbă?

— Mulţumesc, Danuta! Îţi facem noi rost de o maşină care să te ducă acasă, zise Erika.

Danuta dădu din cap fără vlagă. Erika şi Moss se scuzară şi ieşiră din dubă.

— O vecină vrea să stea de vorbă cu tine. Spune că

---

[13] Festival de opt zile care se desfăşoară anual la Black Rock City, un oraş construit temporar în statul Nevada, SUA. Evenimentul începe în ultima zi de luni a lui august şi se încheie în prima zi de luni a lui septembrie, care coincide cu Labor Day *(N.t.).*

cineva i-a intrat azi noapte în casă şi i-a furat nişte hăinuţe de bebeluş, zise Crane.

— De unde ştie sigur? întrebă Erika.

— Bebeluşul era îmbrăcat cu ele.

Capitolul 34

— Şi n-a mai fost luat nimic altceva? întrebă Erika, apropiindu-se de fereastra dublă din camera de joacă a copilului.

Încăperea se afla la parter, iar pe geam se vedea un gazon îngălbenit de soare, cu răzoare de flori lăsate să crească prea mult. Soarele se strecura în cameră, proiectând două pătrate de lumină pe mocheta bej nouă. Pereţii erau proaspăt vopsiţi în alb, iar la baza acestora mărşăluia o turmă de elefanţi multicolori.

— Nu. Nimic... zise tânăra femeie, care locuia la două case distanţă de casa lui Jack Hart.

Părea palidă şi extenuată, şi-şi ţinea fetiţa cu păr negru strâns la piept. Aveau amândouă păr brunet şi des, tuns scurt, şi ochi căprui şi mari.

Moss se mişcă de lângă pătuţul izolat în mijlocul camerei şi se apropie de o comodă de lemn cu sertare înaltă, lipită de peretele din stânga. Deasupra acesteia se afla un suport pentru schimbat bebeluşi, o sticlă încăpătoare plină cu loţiune şi un aparat de supraveghere a bebeluşilor.

— Monitorul acesta a stat aici tot timpul? întrebă Moss.

— Da.

— Şi a fost pornit toată noaptea, doamnă Murphy? întrebă şi Erika.

— Vă rog, spuneţi-mi Cath. Da. A fost pornit toată noaptea. Dormitorul nostru e lipit de camera copilului. Intru des să o verific pe Samantha.

— Cât de des?

— La fiecare trei ore. Îmi fixez alarma să sune.

— Ştiţi la ce oră aţi observat că a dispărut hăinuţa?

— N-am de unde să ştiu sigur. Am observat abia azi-dimineaţă.

— Şi n-aţi auzit nimic neobişnuit din monitorul bebeluşului? Nimic care, privind retrospectiv, să vi se pară ciudat? întrebă Moss, apropiindu-se de fetiţă cu degetul

ridicat.

Fetiţa i-l luă în mânuţele ei minuscule şi chicoti.

— Nu. Samantha e un bebeluş foarte liniştit. Nu mi-am dat seama decât după ce am văzut agitaţia de-afară. E adevărat că Jack Hart a fost găsit strangulat? La fel ca doctorul acela, acum vreo două săptămâni?

— Nu putem face comentarii legate de caz, spuse Erika.

— E casa mea! Am dreptul să ştiu!

— Considerăm ca fiind un caz de moarte suspectă. Asta e tot ce putem spune.

— Era un tip drăguţ. La Jack Hart mă refer. Era unul dintre puţinii locuitori de pe stradă care spunea întotdeauna bună. Se oprea şi întreba de Samantha. Ne lăsa câte o felicitare prin fanta din uşă. Nici nu semăna cu omul de la televizor.

— A mai fost cineva prin cartier în ultimele două săptămâni, care să întrebe din uşă-n uşă despre sisteme de alarmă? întrebă Moss.

— Din ce ştiu eu, nu. Îl pot întreba şi pe soţul meu, când se întoarce.

— Când se întoarce?

— Diseară, târziu. Lucrează în oraş.

— Bine. A fost deschisă vreuna dintre aceste ferestre azi noapte? Nu se observă niciun semn de pătrundere prin efracţie.

Femeia părea vinovată.

— Da, dar n-am deschis-o decât puţin. De obicei, zona asta e una destul de sigură, şi ne simţim cam înghesuiţi între atâtea case. A fost o noapte deosebit de călduroasă. N-am ştiut ce să fac. Voiam să-i fie cald, dar nici să-i fie prea cald. Doar ştiţi şi voi o mulţime de chestii despre copii, care se bat cap în cap…

Începu să plângă şi-şi strânse şi mai mult copila la piept.

— Samantha e primul tău copil? întrebă Moss, al cărei deget rămăsese în continuare în minusculul pumn al fetiţei. Cath încuviinţă din cap. E greu să fii mamă, zise Moss. Toată lumea o face, dar nimeni nu e dispus să recunoască ce greu e. Şi vorbesc şi din punctul de vedere

al poliţistului.

Cath se mai relaxă niţel şi surâse. Erika privea cu interes de jurul împrejurul proaspăt vopsitei camere a copilului, doar pe jumătate atentă la discuţia lui Moss cu vecina despre copii. Îşi împinse în adâncurile minţii instinctele materne şi se apropie de fereastră, uitându-se la iarba de afară.

— Şi eşti sigură că nu soţul tău sau bona a luat bluza pentru a o spăla?

— Nu avem bonă. Am scotocit prin toată casa, chiar şi în spălătorie. Doar eu mă trezesc s-o verific pe timpul nopţii, iar ea e prea mică pentru a descheia nasturii aceia aşa mici... Cath părea din nou gata să-şi piardă glasul; o strânse iar tare pe Samantha la piept. De ce ar vrea cineva să facă aşa ceva? E pur şi simplu bolnav. Încearcă dinadins să stârnească teamă. O să încui toate ferestrele. Şi n-am să le mai deschid niciodată!

Erika şi Moss ieşiră din casă câteva minute mai târziu.

— Vreau să fie prelevate amprente din toată camera copilului, din podea şi până-n tavan. Şi fiecare grădină de pe partea aceasta a străzii să fie scotocită până în cel mai mic ungher, zise Erika. Oricine a făcut asta, va comite o greşeală, mai devreme sau mai târziu. A omorât deja doi oameni.

— Deci vorbim deja despre un ucigaş în serie? întrebă Moss.

— Nu ştiu. De ce să iei, totuşi, hainele unui bebeluş, şi să nu-i faci nimic copilului? N-are niciun sens. A mai fost o dată în casa victimei, în timpul zilei, şi noi n-avem nimic.

— Avem conturul unei urechi, zise Moss.

Erika îşi aduse iar aminte de urechea aceea şi de conturul desenat cu negru pe o hârtie de prelevat amprente. Simţi cum o cuprind iar fiorii.

Capitolul 35

Erika ajunse târziu acasă la ea, în apartament. Când deschise uşa de la intrare, căldura şi întunericul parcă o copleşiră cu totul. Apăsă comutatorul din hol, însă becul nu se aprinse. Rămase în prag o clipă, apoi becul de pe scări, care era cu temporizator, se stinse şi el. Întunericul era deplin.

În minte îi apăru chipul lui Jack Hart. Ochiul deschis, prins ca într-o capcană sub plasticul pungii. Un strigăt neauzit.

Erika trase de câteva ori aer în piept, apoi ieşi iarăşi pe holul scărilor şi apăsă butonul becului. Lumina se aprinse din nou şi începu să scoată un ticăit uşor. Se întoarse iar în pragul apartamentului său şi-şi scoase telefonul, căruia îi activă lanterna. Aceasta arunca un arc de lumină în interiorul apartamentului, de care Erika profită pentru a înainta în holul întunecos şi, apoi, în dormitor. Pipăi peretele şi găsi comutatorul, dar nu se schimbă nimic. Plimbă braţul cu telefonul de la stânga la dreapta, iluminând toate ungherele camerei, apoi se lăsă în genunchi şi se uită şi sub pat. Apoi deschise uşile şifonierului.

Nimic.

Alte imagini îi veniră în minte: Gregory Munro, Jack Hart. Zăcând despuiaţi, întinşi pe spate, cu trupurile goale expuse în faţa lumii, cu capetele diforme pe sub plasticul transparent al pungilor întins pe piele.

Uşa de la intrare se închise cu un clic.

— Rahat, zise ea, în şoaptă.

Inima îi bubuia cu putere. Încă mai simţea pe pielea asudată mirosul greţos al apei din lacul în care căzuse în grădină. Ieşi iute din dormitor şi, ţinând tot timpul sub observaţie uşa de la intrare, se repezi la uşa băii pentru a trage de şnurul becului din tavan. Nu se întâmplă nimic când trase de el. Plimbă raza lanternei pe după uşa băii, pentru a privi înăuntru. Era goală: toaleta albă, cada şi

chiuveta. Smuci de perdeaua albă a duşului. Nimic. Raza lanternei se lovi de oglinda băii, orbind-o timp de câteva secunde. Încercă să scape de senzaţia dureroasă şi de pata albă din ochi în timp ce se grăbea să iasă din baie, trecând iar prin faţa uşii de la intrare şi ajungând în living.

Încercă iar comutatorul, dar, din nou, nimic. Casa era la fel cum o lăsase: vraişte. În jurul cănilor de cafea rămase pe blatul din bucătărie roiau câteva muşte. Se mai linişti niţel. Apartamentul era gol. Se întoarse la uşa de la intrare şi-i puse lanţul de siguranţă, apoi veni iar în living. Prinse cu mâna şnurul storurilor care acopereau fereastra dinspre terasă şi le trase în sus.

Silueta unui bărbat înalt aştepta în faţa ferestrei. Erika ţipă şi se împletici înapoi, împiedicându-se de măsuţa de cafea şi căzând peste ea în zăngănit de ceşti sparte.

Scăpă telefonul, cufundând iar casa în întuneric.

Capitolul 36

În timp ce Erika zăcea întinsă pe jos, silueta înaltă de la fereastră mai rămase o clipă nemişcată, apoi se legănă uşor, zicând prin geam:

— Şefa? Eşti bine? Eu sunt, Peterson.

Îşi făcu palmele căuş, lipindu-le de geam, şi se chiorî înăuntru.

— Şefa?

— De ce mama dracului te-ai găsit să vii la mine acasă? întrebă Erika, ridicându-se de pe jos şi deschizând uşa terasei.

Fotopoluarea îl făcea pe Peterson să pară scăldat într-o lumină portocalie.

— Scuze, dar n-am găsit uşa din faţă. N-am ştiut că e aşezată pe partea laterală a clădirii.

— Vorbeşti ca un adevărat poliţai, zise Erika. Aşteaptă un moment.

Îşi recuperă telefonul din întunericul de sub măsuţa de cafea, îi porni iar lanterna şi înhăţă un scaun ca să poată ajunge la tabloul cu siguranţe montat pe perete, deasupra televizorului. Îl deschise şi ridică iar siguranţa principală. Se aprinseră luminile din tot apartamentul, în afară de cea din hol, de deasupra uşii de la intrare.

Prin uşile terasei îl putea vedea acum foarte bine pe Peterson. Era îmbrăcat cu blugi, cu un tricou Adidas vechi şi era neras de câteva zile. Bărbatul îşi frecă ochii injectaţi.

— S-a ars becul, zise Erika, mai mult de uşurare, decât ca să ofere o explicaţie.

Coborî de pe scaun şi-şi netezi părul, dându-şi seama că probabil arăta ca o sălbăticiune speriată.

— Pe unde-ai umblat astăzi? adăugă ea, privindu-l pe Peterson de sus până jos.

Putea simţi un uşor iz de alcool stătut în jurul lui.

— Pot intra să stăm puţin de vorbă? întrebă el.

— E târziu.

— Te rog, şefa!

— Bine.

Peterson intră în sufragerie. Odată cu el pătrunse şi o pală de aer mai rece.

— E… drăguţ aici, zise el.

— Nu, nu e, îl contrazise Erika, întorcându-se în bucătărie. Vrei ceva de băut?

— Ce ai?

— N-o să obţii nimic care să conţină alcool. Şi-aşa miroşi ca şi cum ai fi băut prea mult.

Aruncă iute o privire prin dulapurile aproape goale, într-unul avea o sticlă de Glenmorangie aspectuoasă, nedesfăcută. În frigider avea o sticlă de vin alb mai veche, în care mai rămăseseră câţiva centimetri de lichid. Borcanul de cafea era aproape gol.

— Am apă de la robinet sau… Um Bongo, zise ea pe un ton sec, după ce găsi două mici cutii de carton cu suc din fructe tropicale, ascunse sub nişte lăptuci mucegăite din sertarul pentru salate.

— Sucul, atunci, acceptă Peterson.

Erika închise frigiderul şi-i dădu una dintre cutiile cu suc. Ea-şi recuperă pachetul cu ţigări din geantă, apoi ieşiră amândoi pe pătratul cu pavele de ciment de dincolo de uşile terasei. Nu avea niciun scaun afară, aşa că se aşezară amândoi pe zidul scund dincolo de care începea iarba.

— Nu ştiu de unde ai mai putut face rost de Um Bongo, începu Peterson, desfăcând un mic pai de plastic prins sub un celofan lipit de cutia de suc şi înfigându-l prin mica gaură din folie argintie.

— Sora mea a trecut împreună cu copiii pe la mine acum câteva luni, îl lămuri Erika, aprinzându-şi o ţigară.

— Nu ştiam că ai o soră.

Ţigara nu se aprinsese cum trebuie de prima dată, aşa că Erika trase o dată cu putere din ea, ca să-i aprindă vârful. Apoi dădu fumul afară şi încuviinţă din cap.

— Câţi copii are?

— Doi. Şi încă unul pe drum.

— Băieţi sau fete?

— Un băiat, o fată şi un bebeluş… încă nu-i ştie sexul.
— Şi băiatul şi fata sunt mici?
— Cât e ceasul? Rahat, voiam să văd ştirile de noapte, zise Erika.
Sări în sus de pe zid şi intră iar pe uşile de la terasă. O urmă şi Peterson, în timp ce ea căuta de zor pe sub pernuţele de pe canapea.
— E-aici, zise el, scoţând telecomanda de sub o cutie goală de mâncare la pachet uitată pe măsuţa de cafea. Erika i-o luă din mână şi aprinse televizorul.
Ştirile de pe ITV înfăţişară simbolul rotitor al Scotland Yard, apoi sfârşitul unui interviu cu Marsh, care părea îngrijorat.
— ...Echipa noastră de la Omoruri şi Infracţiuni Majore a făcut din acest caz prioritatea noastră numărul unu, zicea el. Urmăm în acelaşi timp mai multe piste.
Apoi, pe ecran apăru un fragment din *The Jack Hart Show.* Camera se mişca acum pe deasupra publicului din studio extrem de gălăgios, care era în picioare, huiduind, ţipând şi fluierând. Apoi imaginea se fixă asupra unei fete tinere ce stătea pe scenă, lângă un tânăr îmbrăcat în trening şi cu o şapcă pe cap. Pe o burtieră ce rula pe ecran, sub imaginea cu ei, scria: AM AVORTAT TRIPLEŢII FERTILIZAŢI IN VITRO PENTRU A-MI MĂRI SÂNII.
— E viaţa mea – pot să fac ce vreau, zicea fata, nepărând cuprinsă de remuşcări.
Camera se apropie apoi foarte mult de Jack Hart, care se afla şi el lângă tânărul cuplu, cu sprânceana arcuită teatral. Era aranjat impecabil, iar costumul albastru cu care era îmbrăcat îi venea de minune.
— Dar nu e doar viaţa ta. Cum rămâne cu cea a copiilor nenăscuţi? toarse el.
O voce din fundal recita:
— Jack Hart a fost o figură controversată, adorată şi detestată în egală măsură, iar astăzi a fost găsit mort în casa lui din cartierul Dulwich, South London. Poliţia n-a emis încă nicio declaraţie oficială, dar a confirmat că acest deces este considerat suspect.

— Iisuse, l-a omorât cineva? zise Peterson.

— Unde ai fost toată ziua? întrebă Erika, dar Peterson rămase tăcut. A fost omorât exact în acelaşi mod ca şi Gregory Munro – bine, încă mai aşteptăm rezultatul testului toxicologic.

Pe ecran, publicul din studio scanda: „Ucigaşa! Ucigaşa! Ucigaşa!” Tânărul cu şapcă pe cap se ridică în picioare şi începu să-i ameninţe pe cei din primul rând.

— Cât crezi că va dura până când presa va afla că această crimă are legătură cu uciderea lui Gregory Munro? întrebă Peterson.

— Nu ştiu. Poate douăzeci şi patru de ore, deşi sper că va dura mai mult.

— Ai discutat cu Marsh?

— Mda, l-am pus la curent acum vreo câteva ore, răspunse Erika.

Reportajul arăta acum imagini din timpul zilei: lume adunându-se în jurul cordonului întins de poliţie în faţa casei lui Jack Hart, apoi o imagine tremurătoare, luată de la mare distanţă, a sacului pentru cadavre cărat cu targa afară din casă.

— Isaac Strong va efectua autopsia la noapte. Vom avea rezultatele la primele ore ale dimineţii.

Ştirile de noapte se terminară şi în locul lor începu vremea. Erika opri volumul complet şi se întoarse spre Peterson, care privea la televizor fără să scoată un cuvânt, cu paiul de plastic înfipt în colţul gurii, prin care trăgea ultimele picături de suc rămase în cutie.

— Peterson, ai apărut la mine acasă, trăgând cu ochiul pe geam. Ce se întâmplă? Pe unde-ai umblat astăzi?

El înghiţi sucul.

— A trebuit să reflectez.

— A trebuit să reflectezi. Bun. Şi-a trebuit s-o faci pe banii contribuabililor? Pentru asta ai weekendurile la dispoziţie.

— Scuze, şefa. Toată treaba asta cu Gary Wilmslow m-a dat peste cap...

Erika îşi mai aprinse o ţigară. Întâmplarea cu Gary

Wilmslow părea să se fi petrecut în urmă cu un an; prea multe se întâmplaseră în ultimele câteva zile.

Peterson continuă, deşi glasul i se frânse de mai multe ori din cauza emoţiilor.

— Ideea că am compromis o operaţiune de amploare pentru anihilarea unei reţele de pedofili... Dacă i-am alertat? Dacă-şi vor face pur şi simplu bagajele şi vor dispărea, abuzând în continuare copii şi făcând toate acele filme bolnave? Înseamnă că eu sunt direct responsabil pentru acei copii, pentru acele abuzuri dezgustătoare.

Îşi duse degetele la ochi şi buza de jos începu să-i tremure.

— Hei, hei! Peterson... Erika îl înconjură cu un braţ, iar cu celălalt îl strânse de umeri. Gata, ajunge! Mă auzi?

El trase de mai multe aer adânc în piept şi-şi şterse ochii cu podul palmelor.

— Peterson, el încă se mai află sub supraveghere. Acoperirea lor n-a fost distrusă. Voi încerca să aflu mâine mai multe detalii.

Erika îl fixă cu privirea o secundă. Avea din nou ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Peterson, ce s-a întâmplat?

El înghiţi în sec, apoi trase iar o gură mare de aer.

— Sora mea a fost molestată, când eram mici. Bine, ea era mică, eu eram suficient de mare încât să nu mai prezint... *interes.*

— Cine a fost?

— Tipul care conducea şcoala noastră de duminică, domnul Simmonds. Un tip alb şi bătrân. Sora mea ne-a povestit totul abia anul trecut. După ce a încercat să se sinucidă. A înghiţit un pumn de pastile. Dar mama a găsit-o la timp.

— Şi l-au prins?

Peterson clătină din cap.

— Nu, acum e mort. Ea a fost prea speriată ca să povestească cuiva. I-a zis că dacă spune cuiva, o s-o omoare. I-a zis că va găsi el o cale de a intra în dormitor la ea, ca să-i taie gâtul. Ani de zile, ea a făcut pipi în pat.

Obişnuiam să i-l iau pe Mickey pentru asta. Dacă aş fi ştiut. Când a murit domnul Simmonds, părinţii mei au participat la înmormântarea fastuoasă organizată la biserica noastră din Peckham. Ca să-i omagiem serviciile deosebite aduse comunităţii noastre.

— Îmi pare rău, Peterson.

— Acum sora mea are aproape patruzeci de ani. N-a uitat niciodată ce i-a făcut moşul acela. Iar eu ce pot să fac?

— Te poţi întoarce la treabă. Te poţi strădui să fii cel mai capabil poliţist... Pe lumea asta există o mulţime de ticăloşi pe care să-i prinzi.

— Mi-ar plăcea tare mult să-l prind pe nemernicul ăla de Gary Wilmslow, spuse Peterson printre dinţii încleştaţi. Dacă aş avea o oră singur cu el într-o cameră...

— Doar ştii şi tu că asta nu se va întâmpla, nu? Şi dacă ai încerca să o faci să se-ntâmple... Ei, Peterson, chiar nu vrei să o apuci pe acel drum. Crede-mă.

— Sunt al dracului de furios, zise el, lovind cu pumnul în masă.

Erika nici nu tresări. Rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând ţârâitul greierilor pitiţi în întuneric, prin jurul mărului din grădină. Erika se ridică, se duse la dulapul din bucătărie şi scoase două pahare şi sticla de Glenmorangie. Turnă două măsuri generoase în fiecare pahar şi le luă cu ea. Îi întinse unul lui Peterson, apoi se aşeză iar lângă el.

— Furia e unul dintre cele mai nesănătoase sentimente, zise Erika, lăsându-şi paharul jos şi aprinzându-şi altă ţigară. Numele lui Jerome Goodman încă-mi mai face sângele să fiarbă. Am petrecut extrem de multe ore ticluind moduri complicate şi dureroase de a-l omorî. Furia mea aproape că n-are limite.

— El e cel care...

— El e cel care mi-a omorât bărbatul şi patru colegi. El e cel care mi-a distrus viaţa. Vechea viaţă, adică. Şi el e cel care aproape că m-a distrus şi pe mine. Dar n-a făcut-o. N-o să-l las.

Peterson nu scotea o vorbă.

— Ideea e că oameni răi există pretutindeni. Lumea e plină de bine, dar, în acelaşi timp, e copleşită de rău. De oameni care comit orori şi fapte rele. Trebuie să te concentrezi pe ceea ce *poţi* face, pe ceea ce *poţi* influenţa. Să-i poţi vâna pe cei care merită. Ştiu că sună simplist, dar mi-a luat mult timp să realizez aceste lucruri, iar, în final, mi-am găsit pacea.

— Unde-i acum Jerome Goodman? întrebă Peterson.

— A dispărut de pe faţa pământului, după acel schimb de focuri... Nu ştiu dacă a primit ajutor din interior, sau dacă pur şi simplu a avut noroc. Dar n-a fost găsit. Încă.

Apoi tot ea continuă:

— Cred în soartă. Ştiu că, într-o bună zi, în viitor, mă voi întâlni din nou cu Jerome Goodman, iar atunci îl voi prinde. Şi va rămâne după gratii pentru tot restul zilelor.

Sublinie ultima parte strângând pumnul.

— Şi dacă n-ai să poţi?

— Ce anume?

— Să-l prinzi?

Erika se răsuci spre el. Avea ochii mari şi nu clipea deloc.

— Singurul lucru care m-ar putea împiedica să-l prind ar fi moartea. A lui, sau a mea.

Se răsuci la loc şi luă o înghiţitură prelungă din paharul cu whisky.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, şefa... Erika...

— Şi mie îmi pare rău pentru sora ta.

Se întoarse iar spre el şi se priviră ochi în ochi câteva secunde. Apoi Peterson se aplecă pentru a o săruta. Dar ea îi astupă gura cu mâna.

— Opreşte-te.

El se trase înapoi.

— Rahat, îmi pare rău.

— Nu, n-ai de ce. Te rog, chiar n-ai de ce.

Se ridică şi se îndepărtă, apoi se întoarse după scurt timp, ţinând în braţe o pătură şi o pernă.

— Ar trebui să dormi pe canapea. Nu poţi conduce.

— Şefa, îmi pare foarte rău.

— Te rog, Peterson. Doar mă ştii. Suntem bine, da?

El încuviinţă din cap.

— Şi-ţi mulţumesc că mi-ai povestit despre sora ta. Îmi pare foarte rău. Dar m-ai ajutat să înţeleg anumite lucruri. Acum, treci la culcare.

Erika mai rămase trează o vreme, singură în pat, privind în gol în întuneric. Se gândea la Mark, chinuindu-se să-şi aducă aminte de chipul lui. Să-l păstreze viu în memorie. Fusese atât de aproape să răspundă la sărutul lui Peterson, însă Mark o făcuse să se retragă. O parte a sa îşi dorea un bărbat în pat, lângă ea, un trup cald care s-o ţină în braţe, însă, deocamdată, era un pas prea mare pentru ea.

Un pas care s-o îndepărteze şi mai mult de viaţa ei alături de Mark.

Capitolul 37

Erika se trezi cu puţin înainte de ora şase. Razele soarelui se strecurau prin fereastră. Când veni în sufragerie, descoperi că Peterson deja plecase, lăsând un bileţel Post-it pe frigider.

MERSI, ŞEFA – SCUZE DACĂ M-AM COMPORTAT CA UN TÂMPIT
MERSI K M-AI LĂSAT SĂ ZAC PE CANAPEA
NE VEDEM @ MUNCĂ – JAMES (PETERSON)

Se bucură că nu-i desenase şi un emoticon cu un sărut la sfârşit, sperând totodată că nu vor fi tensiuni între ei la serviciu. Şi-aşa exista destulă tensiune la muncă şi fără a mai pune la socoteală viaţa ei personală.

Era răcoare şi linişte pe coridorul pe care Erika mergea acum, cel în capătul căruia se afla morga. Apăsă butonul de apel şi privi micuţa cameră video montată deasupra uşii. Urmă un bip, iar uşa masivă din oţel se deschise în mod automat, scoţând un şuierat. Aerul rece dinăuntru se scurse afară, însoţit de o jerbă de vapori.

— Neaţa, o întâmpină Isaac la uşă.

Era îmbrăcat în continuare cu echipamentul de protecţie albastru, pe care se zăreau mai multe pete de sânge.

Se îndreptară către imensa încăpere în care aveau loc autopsiile. Podeaua era pavată cu gresie victoriană pusă în romb, într-o combinaţie de alb şi negru. Tavanul era înalt, însă nu existau ferestre, iar pereţii erau îmbrăcaţi cu faianţă albă. Un şir de uşi metalice era aliniat pe o parte, iar în mijlocul încăperii erau prinse patru mese din oţel inoxidabil. Tăbliile a trei dintre ele străluceau de curate ce erau în lumina becurilor fluorescente. Pe cea situată cel mai aproape de uşă zăcea întins cadavrul lui Jack Hart.

Unul dintre asistenţii de la morgă ai lui Isaac, o chinezoaică minionă, cosea la loc tăietura în formă de Y,

care începea imediat sub buric. Fata ajunsese la jumătatea tăieturii, aproape de osul stern, şi acum cosea cu grijă marginile pielii, înaintând uşor în sus, către punctul unde incizia se despărţea în două şi pornea înspre umeri. Copcile erau netede, însă late şi destul de vizibile.

— La fel ca şi în cazul lui Gregory Munro, am găsit un nivel ridicat de flunitrazepam în sângele lui, începu Isaac. A fost ingerat în formă lichidă. Acest lucru se corelează cu sticla de bere Bud pe care am găsit-o pe noptieră şi care conţinea o mare cantitate de flunitrazepam.

— Deci a fost drogat? întrebă Erika.

— Nivelul din sânge a fost mult mai ridicat decât în cazul lui Gregory Munro. Nu pot spune cu certitudine dacă a fost un accident sau a făcut parte din plan. Spre deosebire de Gregory Munro, Jack era mai tânăr şi într-o condiţie fizică excelentă: foarte puţină grăsime corporală, muşchi extrem de bine dezvoltaţi.

— Probabil că ucigaşul a crezut că va avea nevoie de o doză mai mare de drog ca să-l imobilizeze, zise Erika, în timp ce priveau amândoi cum asistenta peticea pieptul, trăgând muşchii pectorali foarte frumos lucraţi ai defunctului pentru a-i uni la fel cum fuseseră înainte.

— Deci crezi că e vorba de aceeaşi persoană?

— N-am zis asta. Asemănările sunt remarcabile, dar e treaba ta să tragi concluzii.

— Bine. Cauza morţii? întrebă Erika.

— Asfixie cu ajutorul unei pungi de plastic trase pe cap.

— Faţa lui arată diferit de cea a lui Gregory Munro. E acoperită cu urme roşii, iar pielea are o tentă foarte ciudată.

— Gregory Munro s-a asfixiat foarte rapid; nu i-a luat decât un minut sau două. În cazul lui Jack Hart, forţa plămânilor săi i-a oferit posibilitatea de-a reţine mai mult oxigen în condiţii de stres extrem, astfel încât urmările asfixiei şi simptomele sunt mult mai severe. Punctişoarele acestea roşii de pe faţă sunt hemoragii peteşiale. Iar tenta vineţie e cauzată de cianozare, când pielea îşi pierde culoarea datorită proastei circulaţii a sângelui. Toate

organele interne sunt pătate de astfel de hemoragii.

— Deci cât crezi că a durat până să moară?

— Patru, cinci... poate chiar şase minute. Mâinile i-au fost legate la spate, dar probabil că s-a zbătut din toate puterile şi s-a împotrivit, determinându-l pe criminal să-l lovească. Vânătaia de la ochiul stâng corespunde unei lovituri în figură şi am găsit zgârieturi pe buze şi pe gingii, ceea ce sugerează că asupra feţei s-a exercitat o apăsare puternică. Şi trebuie să-ţi mai arăt ceva.

Isaac se apropie de cadavru. Asistenta făcu câţiva paşi în spate, lăsându-l pe Isaac să deschidă gura cadavrului.

— Iisuse! exclamă Erika.

— Mai că şi-a retezat limba când şi-a muşcat-o, zise Isaac. A fost o moarte extrem de lungă, de chinuitoare şi de dureroasă.

— Vreun semn de abuz sexual?

— Nu.

Isaac încuviinţă din cap, aşa că asistenta reluă munca de peticire a cadavrului. Silueta imobilă se mişcă uşor în timp ce aţa continua să-i strângă pielea şi să-i apropie marginile. Erika se gândi că bucăţile de piele desprinse una de alta arătau mai degrabă ca nişte bucăţi de plastic vopsit decât a carne de om.

— Mai e ceva ce vreau să-ţi arăt, dacă vii la mine în birou, continuă Isaac.

În biroul doctorului era cald prin comparaţie cu morga. Soarele pătrundea prin fereastra decupată la mare înălţime în zid. Pereţii încăperii erau plini de poliţe pentru cărţi, înţesate toate cu cărţi despre medicină. Într-un sistem audio Bose pâlpâia un iPod. Biroul era organizat impecabil, iar pe ecranul laptopului sărea de colo-colo un cub rotitor.

— Punga folosită pentru a-l asfixia pe Jack Hart e acelaşi model, spuse Isaac, scoţând o pungă pentru probe din birou.

Înăuntrul acesteia se afla o pungă de plastic mototolită, pătată cu sânge uscat şi resturi asemănătoare cu laptele. Şnurul cu care fusese prinsă punga era şi el plin de sânge

închegat şi uscat.

— Ce vrei să spui? Că provine din acelaşi supermarket? întrebă Erika în timp ce lua punga din mâna lui.

— Nu, pungile acestea sunt fabricate pentru a-i ajuta pe oameni să se sinucidă. Sunt cunoscute sub numele de pungi „pentru sinucidere” sau pungi „de evadare.” Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de când l-am examinat pe Gregory Munro. Abia când l-am examinat pe Jack Hart şi am găsit altă pungă, am făcut legătura.

— Dar cum anume te ajută o astfel de pungă să te sinucizi? De ce să nu foloseşti o pungă obişnuită?

— E foarte dificil să-ţi tragi pur şi simplu o pungă pe cap şi să aştepţi să te sufoci. Avem în gene instinctul de-a nu ne lăsa să ne sufocăm singuri. Numim acest reflex răspuns de alarmă în caz de hipercapnie. Atunci când o persoană este lipsită de oxigen, aceasta îşi sfâşie punga din cauza panicii. Aşa că cineva a venit cu ideea fabricării acestei pungi. După cum vezi, punga este înaltă – nu ţi se potriveşte perfect pe cap, mai rămâne şi spaţiu gol deasupra. Ideea e că trebuie să-ţi tragi punga peste cap, apoi să introduci un furtun de plastic pe sub şnur, înainte de a-l strânge în jurul gâtului – dar nu prea mult, căci trebuie să poţi pompa înăuntru un gaz inert precum heliul sau azotul. Se ştie că sunt oameni care cumpără tuburi cu heliu folosit la umflarea baloanelor. Aceştia inspiră gazul, care-i împiedică să intre în panică, să simtă că se sufocă şi astfel să nu se mai zbată, să nu se mai împotrivească în timp ce alunecă în inconştienţă.

— Deci persoana care a făcut asta ar fi trebuit să fi cumpărat această pungă de undeva? întrebă Erika.

— Da.

— De unde?

— Pot fi cumpărate online, de pe site-uri de specialitate, mă gândesc, răspunse Isaac.

— Deci, în principiu, am putea obţine o listă a celor care au cumpărat astfel de pungi? întrebă Erika.

— Acum depinde de tine, răspunse Isaac.

După ce terminară, Isaac o însoţi pe Erika până la

intrarea în morgă.

— Ar trebui să tragi şi tu un pui de somn. Arăţi extenuat, zise Erika.

— O să dorm. Isaac apăsă butonul care deschidea uşa, permiţându-i să iasă. Ăă, ştiu că săptămâna viitoare se împlinesc doi ani de când Mark...

Erika se opri şi se întoarse spre el.

— De când Mark a murit, continuă ea, privindu-l în ochi.

— Da, de când Mark a murit. Dacă ai nevoie de mine, să ştii că-ţi stau la dispoziţie. Dacă nu, e-n regulă şi aşa. Am putea ieşi, am putea sta în casă. Dar nu vreau să rămâi şi să suferi de una singură.

— Sper că voi rezolva acest caz, zise ea zâmbind. Mi-ar putea distrage atenţia de la tot.

— Sigur. Doar să ştii că-ţi sunt aproape.

— Mersi! Cum merg lucrurile cu Stephen?

Isaac privea vinovat în podea.

— Bine. Se mută la mine.

Erika încuviinţă din cap.

— Nu mă judeca, adăugă el.

— Eu sunt ultima persoană care te-ar judeca, îl linişti ea, ridicând palmele în sus. Ne vedem cât de curând.

Rânji la el şi porni pe holul cel lung.

Capitolul 38

Erika îşi convocase întreaga echipă la o şedinţă matinală. Acum stătea în faţa tablelor albe împânzite cu fotografii ale locului crimei din casa lui Gregory Munro, cărora li se alăturaseră şi cele din cazul lui Jack Hart. Tocmai îşi ocupaseră cu toţii locurile pe scaune, când sosi şi Peterson.

— S-a întors şi Peterson, şi-a adus cu el şi o cafea mai decentă, zise Moss, zărindu-i tava întinsă plină cu pahare de cafea.

— Uite, şefa, zise Peterson, oferindu-i Erikăi o tavă plină cu pahare de la Starbucks.

— Unde ai fost ieri? întrebă ea, luând un pahar.

— Am mâncat o chinezească păcătoasă, explică el, fără să-i tresară vreun muşchi.

— A, bun, atunci mă bucur c-ai revenit printre noi, zise ea, zâmbitoare.

— Mersi, şefa, zise şi el, părând uşurat, apoi dădu ocol camerei, pentru a le oferi cafele tuturor celor prezenţi.

— Deci, ia zi de chinezeasca asta păcătoasă. Unde ai întâlnit-o? întrebă Moss cu un rânjet pervers pe faţă, în timp ce se aplecă pentru a lua un pahar de pe tava care se golea cu repeziciune.

— A fost vorba de Pui Kung Pao, zise Peterson.

— A, i-ai dat şi nume! Pare ceva stilat: are prenume dublu.

— Dispari, Moss, râse el.

— Bun, atunci, hai să ne concentrăm la ce trebuie, interveni Erika. Toţi cei din încăpere ciuliră urechile la ce avea de zis ea. Iată-ne din nou. Avem acum pe cap două crime, comise la două săptămâni distanţă între ele. Ambele victime locuiesc într-o zonă cu raza de cincisprezece kilometri. Pot confirma faptul că au fost omorâte în acelaşi mod: drogate şi asfixiate cu o pungă de plastic.

Făcu o pauză, în timp ce camera se umplea de şuşoteli.

— Prima victimă era un medic de familie obişnuit.

Cealaltă era una dintre cele mai cunoscute vedete ale televiziunii britanice. Deci, aşa cum spun de fiecare dată, haideţi să o luăm de la început. Şi nu vreau s-aud întrebări stupide.

— Ambii sunt bărbaţi, zise inspectorul Warren.

— Da, asta vedem din pozele luate la locul faptei, zise Erika, indicând trupurile goale ale celor doi bărbaţi zăcând întinse în pat. Şi?

— Au fost scoşi din joc cu ajutorul unui drog pentru violuri administrat în băuturi alcoolice, pe proprietăţile lor, ceea ce a ajutat la sufocarea lor cu ajutorul unei pungi de plastic, zise Singh.

— Da, şi e vorba de aceeaşi pungă specială în cazul ambelor crime. O pungă „pentru sinucideri” sau „pentru evadare”. Pungile acestea se pot găsi pe site-uri speciale, pe internet. Deci trebuie să verificăm care site-uri le comercializează, să obţinem un istoric al cumpărăturilor, o listă cu tranzacţii efectuate cu un card de credit şi nişte adrese.

— Ambii aveau înălţimi asemănătoare, zise Moss. Gregory Munro era mai în vârstă, şi nu era la fel de în formă şi de sănătos precum Jack Hart.

— Ucigaşul a potrivit doza pentru corpul fiecărei victime. Lui Jack Hart i s-a administrat o doză mai mare decât lui Gregory Munro, deci e posibil ca ucigaşul să-şi fi supravegheat şi evaluat victimele de la distanţă, punctă Erika.

— Au fost amândoi vânaţi, noaptea, adăugă Peterson.

— De ce foloseşti cuvântul „vânaţi”?

— La fel de bine, ucigaşul s-ar fi putut afla în interiorul caselor lor când au ajuns acasă… Probabil că i-a urmărit de undeva din preajma casei, supraveghindu-le mişcările. Posibil să nu fi făcut asta pentru prima dată, explică Peterson.

— Mda, totul a fost planificat. Le-a supravegheat casele din timp. A tipărit un fluturaş fals pentru o firmă de securitate în cazul lui Gregory Munro; şi a ştiut cum să pătrundă în casa lui Jack Hart, adăugă Moss.

— Poate că e un fost militar? Practic, n-a lăsat nicio urmă de ADN, zise Singh.

— Sau lucrează într-un spital sau într-o farmacie. A putut face rost de flunitrazepam lichid şi de o seringă… Am găsit capacul unei seringi sub patul lui Jack Hart. Deşi poţi face rost de toate aceste lucruri şi de pe internet, în zilele noastre, adăugă inspectorul Warren.

— Asta ar putea stabili o legătură între el şi Gregory Munro, interveni Peterson.

— Dar cum îl leagă de Jack Hart? întrebă Erika.

— Nu există niciun fel de zvon sau poveste despre relaţii gay din prezent sau trecut în cazul lui Jack? continuă Peterson.

— Nu, din câte ştim noi, răspunse Erika. Soţia lui va veni în cursul zilei de azi pentru a face o identificare formală a cadavrului, dar e limpede că va trebui să ne purtăm cu mănuşi cu ea când îi vom pune întrebări. Gregory Munro are un fiu; Jack Hart are doi copii mici. Ambii bărbaţi erau separaţi de mamele copiilor. N-are nimeni de zis nimic despre asta?

Tăcere.

— Trebuie să existe un motiv pentru care tipul ăsta i-a ales tocmai pe aceşti doi bărbaţi! zise Erika, desenând un cerc mare şi negru în jurul celor două fotografii ale victimelor prinse pe tabla albă.

— Dar ce dracu' are de-a face un doctor de familie de cartier cu un prezentator de emisiune tabloid? întrebă Moss.

— Ei bine, noi suntem cei care trebuie să desluşim acest mister, şi asta foarte repede, zise Erika. Legătura trebuie s-o reprezinte ucigaşul. Oricine ar fi el, şi-a *ales* victimele. Le-a supravegheat în zilele premergătoare crimelor. Acum, n-am reuşit să recuperăm niciun fel de amprentă de la vreunul dintre locurile crimei, ori din casa vecinei lui Jack Hart, unde criminalul a pătruns în camera bebeluşului, dar am obţinut amprenta unei urechi de pe exteriorul uşii din spatele casei lui Jack Hart. Avem cumva ceva informaţii mai vechi de la, Crane – cum ai zis că se numeşte?

— Centrul Naţional de Antrenament pentru Sprijin Ştiinţific al Diviziei Criminalistice, răspunse Crane. Tocmai am aflat că sunt gata să-şi verifice baza de date, care conţine mai bine de două mii de amprente de urechi. Aşa că am putea primi un apel în orice moment.

— Nu-mi fac speranţe prea mari, dar două mii de urechi – şansele sunt mult mai bune decât mi-am imaginat, zise Erika.

— Doar ce-am primit fotografiile de pe cardul de memorie confiscat de la ziarist, zise Moss, cu ochii în calculator.

— De ce-a durat aşa mult? se interesă Erika.

— Contactele de metal erau îndoite; probabil jurnalistul le-a îndoit când a smuls cardul din aparat şi l-a înghiţit, o lămuri Moss.

— Bun, haideţi să le punem pe proiector, zise Erika.

Inspectorul Warren luă un proiector multimedia de pe o poliţă din spatele sălii de operaţiuni, apoi veni la calculatorul lui Moss şi îl conectă. După vreo două minute de ajustări, imaginile se proiectau pe tabla albă.

Erika stinse luminile, cufundând încăperea în întuneric, după care, pe peretele din spate apăru imaginea unei maşini pe o stradă aglomerată, înconjurată de oameni.

— Bun, şefa, acum am să sar peste astea, zise Moss, apăsând butonul mouse-ului.

Câteva poze asemănătoare urmară cu viteză una după alta, după care apărură nişte fotografii de paparazzi luate unei celebrităţi necunoscute părăsind restaurantul Ivy într-o maşină cu geamuri fumurii.

— Bun, iată şi ce ne interesează pe noi. Casa lui Jack Hart.

În prima poză apărea Jack Hart, întorcându-se acasă în noaptea uciderii sale. Moss derulă pozele pe repede înainte, de parcă erau într-un desen animat. Jack ieşind din taxiul negru, îndreptându-se spre poartă, deschizând-o, oprindu-se o clipă pentru a se întoarce şi a spune ceva. După care, Jack apropiindu-se de uşa din faţă şi scoţându-şi cheile, apoi deschizând-o şi intrând în casă.

— Bun, deci paparazzii de-afară l-au imortalizat intrând în casă, zise Moss. Ora imprimată pe această ultimă poză este… 12:57 noaptea.

Mai derulă nişte poze, după care cadrul se schimbă cu cel din grădina din spatele casei lui Jack Hart. Apoi se opri la o poză luată dintr-un unghi jos, când obiectivul fusese îndreptat către fereastra dormitorului din spate, în care era aprinsă lumina.

— Iisuse! Afurisitul ăla de fotograf s-a aflat în grădină chiar înainte ca Jack Hart să fie omorât, exclamă Erika.

Imaginea sări apoi la pozele făcute pe acoperişul plat, chiar în afara ferestrei dormitorului. Draperia era trasă, iar patul putea fi văzut din lateral. Apoi, ca într-o animaţie, în dormitor intră silueta despuiată a lui Jack Hart. Într-o mână ţinea un prosop, iar în cealaltă avea o sticlă de bere. Se apropie de comoda de sub geamul ferestrei dinspre partea din faţă a casei, lăsă sticla pe ea şi se aşeză pe marginea patului.

— Stop! Ce-i aia? ţipă Erika. Înapoi, două imagini.

— Rahat, uite! Acolo, sub pat, zise Peterson.

Jack stătea pe pat, cu spatele gol întors spre aparatul foto. Sub pat, ghemuită, se zărea cu claritate silueta unei persoane.

— Aşteptaţi. Pot da zoom imaginii, zise Moss, apăsând butonul mouse-ului şi deplasându-l pe suportul special.

Imaginea se mări şi se mişcă, astfel încât tabla era acum umplută de o siluetă neagră şi înceţoşată ghemuită sub pat. Acum se distingeau cu claritate două mâini întinse pe covor, cu degetele răsfirate, şi jumătatea de jos a feţei care fusese prinsă în lumină, pe care se vedeau vârful nasului şi gura.

Gura era cea care o tulbura cel mai mult pe Erika. Rânjea larg şi dinţii i se vedeau cu claritate.

— Iisuse Hristoase. Era deja în casă, aşteptându-l pe Jack, zise Erika.

Ceea ce întrerupse liniştea mormântală care se lăsase în sala de operaţiuni fu un apel telefonic. Crane ridică receptorul şi începu să vorbească pe un ton scăzut.

— Moss, o mai poţi mări? întrebă Erika.

Poza era mărită în dreptul chipului de sub pat, însă imaginea era prea înceţoşată şi granulară.

— O să le-o trimit băieţilor de la infracţiuni cibernetice şi vom vedea dacă îi pot îmbunătăţi calitatea, zise Moss.

— Şefa, o să vrei să auzi asta, zise Crane nerăbdător, imediat după ce puse telefonul jos.

— Spune-mi, te rog, că e ceva – vreo probă despre tipul care-a făcut asta? se rugă Erika.

— E o probă. Dar nu-i un tip.

— Ce?

— Nils Åkerman a lucrat cu puţina cantitate de ADN pe care a adunat-o din amprenta urechii de pe uşa din spate a casei lui Jack Hart, pe care a coroborat-o cu mostrele de celule de piele de pe exteriorul pungii pentru sinucideri folosite pentru a-l omorî. E o femeie.

— Ce?

— Provine de la o femeie albă. Nils a verificat proba ADN prin baza de date naţională, dar n-a găsit nicio potrivire, nicio condamnare anterioară – dar ADN-ul e de femeie. O femeie este cea care comite crimele.

Sala de operaţiuni se umplu de murmure.

— Dar cum rămâne cu faptul că am legat între ele cele două crime? întrebă Peterson.

— Chiar *am* legat cele două crime între ele, zise Erika. Ce? Legătura e acum aruncată în aer din cauză că este vorba de o femeie?

— Rahat. Oricine-ar fi ea, are un mare avans faţă de noi. Căci noi am tot căutat un bărbat, zise Moss.

Cu toţii se gândeau acum la acest lucru. Erika reveni la tablă şi privi de aproape chipul de sub pat, a cărui parte de jos, ce ieşea din întunericul de sub pat, rânjea larg la ei, arătându-şi toţi dinţii.

— Bun. Deci o luăm de la început. Vom reexamina fiecare probă în parte. Vom relua interogatoriile rezidenţilor locali. Şi aduceţi-mi nenorocitul ăla de fotograf, pentru a-l lua la întrebări. Căutăm o femeie. O femeie ucigaşă în serie.

Capitolul 39

Simone sosi acasă după o tură lungă la muncă şi închise uşa, bucurându-se de liniştea din holul cufundat în semiîntuneric. Îşi dădu haina jos, apoi se duse la calculatorul care stătea cuibărit în nişa de sub scări. Îl deschise, se logă la camera de chat şi începu să tasteze:

BUFNIŢA DE NOAPTE: Salut, Duke. Eşti acolo?

Trecură câteva secunde, apoi DUKE începu să scrie.

DUKE: Salut, Bufniţă de noapte. Care-i treaba?

BUFNIŢA DE NOAPTE: L-am văzut iar. Pe Stan. Soţul meu.

DUKE: Serios? Eşti bine?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Nu chiar. Ştiam că nu-i real, dar era acolo, la fel de real ca restul lumii.

DUKE: Ai început să iei medicamente noi?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Dap.

DUKE: Care anume?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Halcion.

DUKE: Care ţi-e doza? 0,125 mg?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Dap.

DUKE: Halucinaţiile sunt un efect advers al lor.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Zi-mi mai multe despre ele.

DUKE: Am trecut prin asta, aşa că ştiu destule. Îmi dădeau până la 0,5 mg şi tot nimic: zile întregi fără somn... Deci, ce pui la cale?

Simone fixa computerul cu privirea. Imaginea acestuia începu să se înceţoşeze, determinând-o să-şi frece ochii obosiţi şi iritaţi. Suferea de ani de zile de insomnie. Începuse pe vremea când se afla în grija autorităţilor, când se temea să-nchidă ochii după ce se băga în patul din salonul orfelinatului unde-şi ducea traiul de zi cu zi.

De-a lungul a mai bine de douăzeci şi ceva de ani,

învăţase să se împace cu insomnia, cu senzaţia de epuizare permanentă, asemănătoare cu amorţeala, cu senzaţia că trupul i se descompunea, încet, încet, pe dinăuntru. Învăţase să funcţioneze precum o persoană normală.

Tânjea după somn – îi ocupa în mod constant gândurile – dar când venea vremea să se *bage în pat, o* noţiune care i se părea o glumă proastă ori de câte ori o auzea pomenită de cineva, trupul ei era cuprins de o panică rece. Panică la gândul că somnul va refuza să se lase prins, că va petrece nenumărate ore zăcând întinsă în pat, privind pâlpâirea rece a ceasului digital, în timp ce tot felul de idei aveau să înceapă să i se-nvârtească nebuneşte în cap, scăpate de sub control.

Teama, Simone o ştia prea bine, venea mai ales noaptea. Când toţi oamenii par că se îndepărtează cu totul de lumea reală, insomniacii rămân singuri, blocaţi la jumătatea drumului dintre lumină şi întuneric. Insomnia lui Simone o făcuse să o apuce pe drumul unei relaţii abuzive şi-al unei sarcini nedorite. Copilul îl pierduse la scurt timp după ce se căsătorise, mai mult din obligaţie, cu Stan, ca să evite şuşotelile celorlalţi. Era ceva normal, îi explicase doctorul. Ceva extrem de des întâlnit în cazul în care rămâi gravidă pentru prima oară. Dar ei nu i se păruse ceva normal. Fusese devastată. Crezuse că viaţa ei intrase, în sfârşit, pe un făgaş normal, şi abia aştepta să facă cunoştinţă şi să aibă grijă de micuţa viaţă ce creştea înăuntrul ei.

Ca proaspăt căsătorită, Simone îşi închipuise că dacă împărţea patul cu altcineva avea să scape şi de insomnie, însă se trezise din nou holbându-se în gol, în întuneric. Stătea şi-l urmărea pe Stan cum alunecă prin diversele stadii ale somnului: pieptul masiv ridicându-se şi coborând uşor, zbaterea pleoapelor în timp ce ochii i se mişcau cu iuţeală pe sub ele.

Uneori, fără veste, ritmul greoi al respiraţiei lui Stan se oprea cu totul, iar ochii i se deschideau şi rămâneau aşa, hulpavi şi goi. Apoi, la o oră din noapte când Simone se simţea cel mai vulnerabilă, mai epuizată şi mai neatractivă, el se urca pe ea fără să scoată o vorbă şi-i despărţea

picioarele cu dosul palmei – ca şi cum nici nu-i păsa ce face, de parcă picioarele ei nu erau decât nişte banale obstacole ce trebuiau înlăturate din calea lui.

La început, ea îndurase fără să crâcnească. Sexul era de multe ori dur. De multe ori o lăsa plină de dureri, dar ea credea că dorinţa lui faţă de ea îl făcea să-şi piardă controlul. Şi-n plus, Simone simţea că e de datoria ei să fie o soţie bună. De datoria ei era să scoată sunetele care trebuiau scoase şi să mimeze entuziasmul.

Şi îşi dorea din tot sufletul să fie iar răsplătită cu un copil; să i se dea încă o dată şansa de-a fi mamă.

Apoi, într-o noapte, când el pompa la ea cu voioşie, o muşcase de sân. Rămăsese şocată. Şocul aproape c-o făcuse să uite de durere. El îşi ridicase brusc capul, cu dinţii plini de sânge, şi-şi continuase treaba netulburat.

Îşi ceruse scuze, spăşit, a doua zi dimineaţă. Vărsase lacrimi şi-i promisese că n-o să se mai întâmple niciodată, şi, o vreme, chiar şi sexul la ceas de noapte încetase cu totul.

Apoi, încetişor, lucrurile au început să se repete. Perioada aia a coincis cu una în care Simone nu izbutea să adoarmă nopţi întregi, nici măcar pentru câteva minute. Era slăbită şi disperată, aşa că l-a lăsat să-şi facă de cap. De-a lungul lunilor, şi-apoi al anilor, împotrivirea ei s-a stins cu totul, lucru care n-a făcut decât s-alimenteze întunecatele dorinţe ale soţului ei. Se întreba cum de ajunsese viaţa ei s-arate aşa. Nu a avut şi ea visuri? N-au existat şi pentru ea lucruri pe care să şi le dorească de la viaţă: călătorii, evadări, o viaţă alături de altcineva?

Salvarea ei nu putea veni decât de la un copil, era sigură de acest lucru – însă n-a mai avut niciodată un alt copil, iar testele, într-un final, i-au arătat că nu mai e în stare să conceapă încă unul, un rezultat al complicaţiilor din timpul primei sarcini. Durerea din sufletul ei nu a făcut decât să amplifice problemele cu care şi-aşa se confrunta mariajul lor. Simone era violată în mod constant, apoi lăsată să zacă trează, în întuneric şi durere. De fiecare dată, Stan o lăsa acolo, în pat, şi se întorcea iar în lumea viselor.

Uneori, îşi imagina că ar putea învăţa să suporte violenţa şi abuzurile dacă ar reuşi să adoarmă. Lipsa de somn era mai mult o formă de tortură. Era ceva malefic, răuvoitor. Substanţele din creierul ei conspirau pentru a o ţine blocată în lumea asta, în timp ce alţii puteau evada şi dispărea în lumea viselor lor.

Când Simone ajunsese la treizeci şi cinci de ani, soţul ei se transformase deja într-un băutor înrăit, şi erau amândoi înglodaţi în datorii. Cam în acelaşi timp îşi instalaseră şi internet, iar în timpul unor nopţi fără somn, Simone a descoperit un punctişor de lumină: camerele de chat Online. La început, a gravitat în jurul unor grupuri de sprijin, discutând cu alte soţii distruse şi abuzate, a căror singură scăpare din ghearele spaimei era să vorbească despre pătimirile lor. Dar a văzut cum propria ei situaţie se reflectă în postările lor, iar din exterior i s-au părut patetice.

Apoi l-a întâlnit pe Duke.

La fel ca ea, şi Duke era insomniac. O asculta fără s-o judece. Şi discutau despre lucruri normale: emisiuni TV care le plăceau amândurora, chestii amuzante care li se întâmplaseră în trecut. Flirtau amândoi.

Duke se descria ca fiind înalt şi cu pielea închisă la culoare (lucruri de care Simone se îndoia), însă şi ea se descria ca fiind înaltă şi blondă (care, la fel, era o minciună). Au mers mai departe şi-au început să aibă discuţii private, în intimitatea spaţiilor virtuale, care uneori deveneau fierbinţi şi încărcate de dorinţă. El îi descria ce-ar fi vrut să-i facă din punct de vedere sexual; ea-i răspundea. El o făcea să se simtă iubită şi dorită.

Ea s-a deschis faţă de el şi i-a descris ce îndura. I-a povestit despre soţul cel abuziv, căruia nu i-a pomenit niciodată numele. I-a spus totul lui Duke. Cele mai intime secrete, dorinţe şi fantezii. El a făcut la fel. Singurul lucru pe care l-au păstrat secret unul faţă de altul a fost unde locuiau şi numele lor reale. El era DUKE, iar ea, BUFNIŢA DE NOAPTE.

Ea nu-şi mai aducea aminte când începuseră discuţiile

lor să capete o turnură întunecată. Se întâmplase după o noapte în care fusese violată. Ea începuse deja să se refere la partidele de sex în acest fel – violuri – nu sex. Se plânsese de faptul că doctorul îi prescrisese un alt gen de pastile, care n-o ajuta cu nimic în lupta cu insomnia. Iar Duke îi scrisese:

DUKE: Poate că aceste pastile vor funcţiona mai bine în cazul soţului tău!

Ea rămăsese îndelung cu ochii fixaţi asupra ecranului. Apoi continuaseră să discute despre ale lor.

Avusese nevoie de două nopţi pentru a-şi aduna curajul necesar. I-a gătit lui Stan spaghete bolognese şi, în timp ce sosul de roşii fierbea pe aragaz, a desfăcut una dintre capsulele de Zopiclone, cele mai recente pastile care-i fuseseră prescrise. Îşi amintea cum a rupt în două capsula şi a ţinut în mână cele două jumătăţi deasupra tigăii ce dăduse în clocot... Apoi cum a presărat praful alb în mâncare.

A privit cu nervozitate cum Stan a devorat o farfurie plină, apoi, după ce-a terminat de mâncat, cum s-a lungit pe canapea cu o bere în mână. A adormit buştean în câteva minute.

Euforia lui Simone că totul funcţionase aşa cum trebuie a fost iute înlocuită de teamă, de realizarea faptului că se comportase prosteşte. Nu se gândise în avans, la ce se va întâmpla după ce-l va scoate din joc. Dacă el avea să rămână pe canapea toată noaptea? Dacă se va trezi dimineaţă şi va vedea că-i tot pe canapea? Ar fi intrat la bănuieli, desigur.

A fost nevoie de un efort supraomenesc ca să-l ridice pe Stan şi să-l târască pe scări în sus, sprijinindu-l ca pe un beţivan. Era convinsă că o făcuse de oaie, aproape că s-a îmbolnăvit de frică, şi l-a supravegheat toată noaptea. Gânduri sălbatice i-au tot trecut prin minte: să fugă de acasă, chiar să-şi ia viaţa. Apoi a răsărit soarele, iar el s-a trezit. Nervos, nesuferit – dar a plecat la muncă aruncând

doar un comentariu în treacăt, cum că probabil fusese teribil de obosit.

Aşa uşor să fíe? s-a gândit ea.

A mai trecut o lună, iar abuzul s-a înrăutăţit. Într-o după-amiază de care-şi aduce aminte cu groază, stăteau şi se uitau la televizor, când, fără vreun motiv anume, Stan a început să ţipe la ea, zicându-i cât de mult o urăşte şi că i-a distrus viaţa. A început s-o bată, iar ea a izbutit să scape şi s-a încuiat în baie.

A rămas acolo, ghemuită în cadă, ascultându-l urlând şi aruncând cu obiecte prin bucătărie. Apoi acesta s-a repezit în uşă şi-a dat năvală în baie cu o cratiţă în mână. A dezbrăcat-o de toate hainele şi a ţinut-o în cadă, în timp ce turna apă fierbinte peste trupul ei gol.

S-a ales cu arsuri grave pe piept şi pe abdomen. Arsurile i s-au infectat atât de rău şi i-au provocat dureri atât de mari, încât Stan n-a mai avut de ales şi-a trebuit să o ducă la doctor. Ea a privit acest lucru ca pe-o oportunitate de-a povesti cuiva prin ce chinuri trece. Dar doctorul Gregory Munro a interpretat povestea ei ca pe un simptom al paranoiei şi psihozei cauzate de insomnie. A crezut că-l minte! Stan şi-a interpretat rolul perfect, comportându-se ca un soţ model, preocupat de sănătatea ei.

Da, ea mai pierduse uneori contactul cu realitatea în trecut, mai avusese halucinaţii şi-i mai povestise câteodată doctorului Munro despre chestiile pe care le vedea şi le auzea, dar acum, când avea chiar în faţa ochilor arsurile şi lacrimile ei, doctorul Munro n-o credea. Ea avusese încredere în el, şi uite cum o răsplătea. I-a luat apărarea lui Stan, aproape compătimindu-l pentru c-avea o soţie aşa ţicnită, şi-a internat-o în spital.

I s-a dat drumul la o săptămână, apoi, o vreme, brutalităţile au încetat. Dar ea era prea înspăimântată ca să-l părăsească şi devenise deja disperată, simţind că nu mai are nicio scăpare din situaţia în care intrase.

L-a drogat iar, de data asta punându-i două pilule în berea pe care el o bea în pat. În câteva minute, dormea buştean. Ea chiar a încercat să-l trezească – l-a împuns cu

mâna, a tras de el – însă fără niciun rezultat. El s-a trezit la fel cum s-a culcat, plângându-se, ca de obicei, că picase lat de oboseală.

Cam pe atunci, Duke a încetat cu totul să mai doarmă. A început să vorbească despre ideea de a-şi lua viaţa, expunând detalii despre cum avea de gând să o facă.

DUKE: Aş folosi o pungă pentru sinucideri.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Ce e o pungă pentru sinucideri?

DUKE: Mai sunt numite şi pungi pentru evadare…

BUFNIŢA DE NOAPTE:???

DUKE: E o pungă de plastic ceva mai mare, care are la gură un şnur de care poţi trage. Pot fi folosite pentru a te sinucide.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Pare dureros.

DUKE: Nu şi dacă o foloseşti în combinaţie cu un gaz, precum heliu sau azot. Cu heliul e mai uşor. Poţi cumpăra butelii cu heliu pentru petrecerile copiilor. Îţi tragi punga peste cap şi începi să o umpli cu gaz… Te împiedică să intri-n panică, doar aluneci în braţele somnului. Un somn nesfârşit. O binecuvântare.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Aşa uşor e?

DUKE: Dap, e uşor cu o pungă pentru sinucideri. Am citit totul pe un forum din acesta, pentru sinucigaşi. Ştiai că dacă se înlătură punga, şi dacă persoana respectivă nu s-a împotrivit, e dificil de aflat cum anume s-a sufocat persoana respectivă, sau chiar cum a murit?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Te rog să n-o faci.

DUKE: De ce?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Am nevoie de tine.

DUKE: Chiar?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Da… Citeam despre mitologia estică…

DUKE: Da! continuă să vorbeşti! În sfârşit, simt că adorm!

BUFNIŢA DE NOAPTE: Ha ha. Vorbesc serios.

Citeam despre Yin şi Yang. Două extreme care se potrivesc perfect. Dacă am fi în pat amândoi?

DUKE: Te-ascult. Trebuie să fim dezbrăcaţi?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Poate... Dar eu vorbesc despre somn. Dacă am putea pleca undeva, departe de-aici, şi să dormim amândoi în acelaşi pat?

DUKE: Unde?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Nu ştiu. Undeva departe. Ne-am ţine amândoi în braţe, până am adormi.

DUKE: Mi-ar plăcea enorm. Imaginează-ţi, să te trezeşti odihnit.

Atunci s-a produs declicul pentru Simone. S-a hotărât că nu-şi doreşte să moară. Ceea ce-şi dorea ea nu era să rămână o victimă. A continuat să discute cu Duke despre punga pentru sinucideri, apoi şi-a şters istoricul vizitelor de pe calculator. A comandat una pentru ea, care i-a fost livrată la spitalul unde lucra.

Fireşte, punga pentru sinucideri nu era pentru ea. Era pentru Stan. Simone îşi dăduse seama că n-avea nevoie de heliu: avea la dispoziţie o cantitate nelimitată de pastile.

Când Stan a violat-o ultima oară, s-a comportat extrem de violent cu ea. Ca şi cum, cumva, el a ştiut că era pentru ultima oară. Dar acest lucru i-a întărit decizia lui Simone.

În dimineaţa următoare, când Stan era în duş, Simone s-a hotărât că o va face în noaptea aceea, când el se va întoarce acasă de la muncă. Ea era la parter, pregătind ceaiul, cu privirea fixată asupra cutiei cu pastile ce stătea pe cuptorul cu microunde, când a auzit o bufnitură la etaj. A dat fuga sus şi l-a găsit pe Stan căzut grămadă în duş, sub jetul de apă. Era alb tot.

Ea a sunat după ambulanţă, aproape din reflex. A fost declarat mort la sosirea medicilor. Atac de cord la vârsta de treizeci şi şapte de ani.

Viaţa i s-a schimbat, iar Simone s-a transformat într-o văduvă îndurerată. Şi în moarte, soţul ei s-a transformat într-un erou tragic. N-a plătit niciodată pentru tot ce i-a făcut. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar, odată cu

trecerea săptămânilor, ea n-a mai simţit decât mânie.

Un nod din ce în ce mai mare de mânie pe faptul că un bărbat i-a răpit atâţia ani din viaţă. A devenit obsedată. A încetat cu totul să mai doarmă; toată energia îi fusese luată. Îi plăcea să creadă că Stan încă trăia. În felul ăsta, el nu mai putea primi niciun fel de compătimire.

Simone îşi dădu seama că începuse să rătăcească prin alte lumi. Ca prin ceaţă, începu să vadă iar imaginile de pe monitorul calculatorului. Duke îi scrisese mai multe mesaje, întrebând-o unde-a dispărut.

DUKE: Bufniţă de Noapte?
DUKE: Eşti acolo????
DUKE:???????
BUFNIŢA DE NOAPTE: Scuze, Duke, visam cu ochii deschişi.
DUKE: Deci? Ce se întâmplă mai departe? Voi reuşi şi eu să te-ntâlnesc, până la urmă? O să ajung să stau întins în pat, lângă tine? Departe, foarte departe?
BUFNIŢA DE NOAPTE: Curând. Foarte curând. Mai am să mă ocup de încă un nume de pe listă.

Simone se tot gândea la acea listă. Nu exista decât în capul ei. Dar era cât se poate de reală. După ce l-a omorât pe dr. Gregory Munro – doctorul care-l crezuse pe Stan, în loc s-o creadă pe ea – i-a tăiat numele cu o linie groasă şi neagră. A procedat la fel şi-n cazul lui Jack Hart. Hart fusese ceva mai greu de găsit. Pe vremea când scrisese acel articol despre mama ei cea crudă şi nepăsătoare, el era un jurnalist extrem de ambiţios; pentru el, povestea ei fusese un articol de tabloid plin de senzaţionalism. Îl ajutase mult să se caţere pe culmile succesului în carieră... Dar Simone sfârşise la orfelinat, complet singură, având de înfruntat un nou şir de orori. Jack Hart fusese cel care-i răpise mama de lângă ea.

Simone se gândi la următoarea victimă şi zâmbi în barbă. Avea să fie cea mai reuşită dintre toate.

Capitolul 40

Erika ajunse la secţia Lewisham Row la ora şapte treizeci în dimineaţa următoare. Fusese convocată la o nouă şedinţă de informare. O întâlnire aranjată în pripă, după ce, cu o zi înainte, îi raportase lui Marsh că are de gând să se ocupe în continuare de caz – şi că acum se află pe urmele unei ucigaşe în serie.

Parcă maşina şi ieşi în aerul fierbinte al dimineţii. Macaralele zumzăiau în jurul clădirilor pe jumătate înălţate, iar aerul era greu şi fierbinte. Nori joşi se formaseră deja şi acum sclipeau precum oţelul în lumina soarelui. Erika îşi încuie maşina şi porni spre intrarea principală în secţie. Furtuna era aproape, atât afară, cât şi în viaţa ei de la serviciu.

— Neaţa, şefa! o întâmpină Woolf când intră în recepţie.

Era aplecat peste ziarul de dimineaţă şi în mâna stângă ţinea un pateu danez pe jumătate mâncat. Firimiturile căzute din pateu acopereau în mare parte un articol despre Jack Hart din *Daily Star.* Titlul spunea: **„ŞOC! UCIGAŞ ÎN SERIE ÎN CAZUL CRIMEI LUI JACK HART”.**

— Rahat! exclamă Erika, aplecându-se peste birou pentru a vedea mai bine articolul.

— Uite, au reuşit să scoată până şi un supliment, zise Woolf, arătându-i o revistă neagră şi lucioasă, pe care trona o uriaşă fotografie a lui Jack Hart privind fix în cameră. Deasupra capului său era scris „RIP”[14].

— N-o poţi atinge fără să te murdăreşti pe mâini, mormăi Woolf, arătându-i locul în care tuşul negru îi lăsase o pată pe mână.

— Poate că-i doar o metaforă, sugeră Erika, în timp ce-şi trecea cardul de acces prin fanta montată pe uşă.

— Chiar crezi că a fost omorât de-o *femeie?* întrebă Woolf, ridicând dintr-o sprânceană.

---

[14] *Rest in peace = Odihneşte-te în pace (N.t.).*

— Da, zise Erika, trăgând de uşă şi intrând în secţie.

Aerul condiţionat din sala de şedinţe fusese reparat, aşa că adăuga un plus de răcoare atmosferei şi-aşa destul de reci. În jurul mesei lungi stăteau Erika, comisarul-şef Marsh, Colleen Scanlan, Tim Aiken, psihologul criminalist şi chestorul-şef de poliţie Oakley.

Oakley trecu direct la subiect:

— Inspector-şef Foster, mă tulbură profund faptul că ai ajuns deja la concluzia că aceste crime au fost comise de către o femeie.

— Domnule, există şi criminali în serie femei, răspunse Erika.

— Ştiu asta! Doar că probele din acest caz sunt mai mult decât străvezii. Avem ADN prelevat din amprenta unei urechi găsite pe uşa din spate a casei lui Jack Hart...

— Domnule, am reuşit şi să adunăm celule de piele de pe punga prinsă pe capul lui Jack Hart. Lui i-a luat câteva minute bune până să se asfixieze, şi credem că s-a zbătut din greu, lovindu-şi şi ucigaşa în faţă.

Oakley îşi lăsă capul pe un umăr şi nu mai scoase niciun cuvânt. Erika ştia destul de bine că aceasta era doar o tehnică de-a lui, să rămână tăcut. Strategia respectivă îl făcea adesea pe cel care era luat la întrebări să înceapă să se bâlbâie, sau să scoată pe gură ceva pe care mai târziu urma să-l poată folosi pentru a-şi sprijini argumentul. Erika nu mai zise nici ea nimic.

— Mi-ar plăcea tare mult s-aud şi ce-are Tim de zis despre acest caz, continuă Oakley, întorcându-şi privirea în direcţia psihologului criminalist.

Tim, care scria ceva într-un carneţel, ridică şi el privirea. Părul de pe cap îi stătea ridicat în toate direcţiile şi era neras de câteva zile.

— Singura dovadă solidă că avem de-a face cu o femeie provine din două surse. Amprenta urechii de pe uşa din spate şi punga de plastic. Acest lucru ar putea fi explicat în mai multe feluri. Uşa a fost proaspăt vopsită, cu şase săptămâni înainte de crimă: amprenta ar fi putut fi lăsată

de unul dintre muncitori. A existat un caz, în urmă cu câţiva ani, când amprenta unei urechi a fost folosită la tribunal în cazul unei spargeri de locuinţă care s-a lăsat cu asasinarea unui bărbat şi a soţiei acestuia. Amprenta urechii a fost folosită pentru a acuza un om care, s-a dovedit mai târziu, nu fusese decât un biet instalator care muncise pe acea proprietate.

— Şi cum explici, atunci, punga de plastic? se interesă Erika.

— Spălătoria este locul în care Jack Hart îşi păstrează uneltele şi lucrurile pe care le foloseşte prin grădină. În raportul întocmit la locul crimei, se specifică faptul că acolo s-au găsit două sertare care conţineau saci pentru gunoi, pungi pentru congelator şi nişte ziare vechi. Pare perfect posibil ca acelaşi vopsitor-zugrav să fi deschis unul dintre acele sertare şi să fi alterat punga de plastic cu propriul ADN.

— Arma crimei nu e pur şi simplu o pungă de plastic obişnuită. A fost o pungă pentru sinucideri, sau pungă pentru evadare. Un obiect special, care a trebuit să fie comandat online.

— Da, iar această pungă pentru sinucideri seamănă foarte mult cu pungile de plastic industriale sau cu pungile cu fermoar folosite peste tot în casă, când faci diverse treburi. Lăsând o clipă la o parte toate aceste dovezi fizice, profilul nostru se potriveşte mult mai bine unui ucigaş în serie bărbat. N-ar trebui să uităm faptul că, în cazul primei victime, Gregory Munro, am avut de-a face şi cu un element legat de comunitatea gay… Şi ambele victime au fost găsite dezbrăcate, în pat. Nu vreau să apelez la stereotipuri, dar femeile ucigaşe în serie sunt incredibil de rare, iar noi avem nevoie de mult mai multe dovezi solide înainte de-a abandona teoria conform căreia avem de-a face cu un bărbat alb şi singur.

— Deci spui că pur şi simplu ar trebui să ignorăm dovezile medico-legale şi să ne concentrăm pe statistici? întrebă Erika.

— Acoperirea mass-media este extrem de intensă,

interveni Colleen, care avea în faţă un teanc mare cu ziarele proaspăt apărute. Trebuie să facem o conferinţă de presă, iar această perioadă este privită ca fiind foarte slabă în presă. Nu se întâmplă prea multe lucruri notabile, în afară de valul acesta de căldură. Povestea unui ucigaş în serie va rula la nesfârşit.

— Cred că o femeie este responsabilă de aceste crime, zise Erika. Dacă amprenta urechii de pe uşa din spate ar fi fost singura noastră probă ADN, atunci aş fi propus să fim precauţi. Dar pe punga folosită pentru a-l omorî pe Jack Hart s-a găsit tot ADN de femeie, şi în scurt timp vom obţine mai multe detalii despre furnizorii acestui tip de pungă – un website care s-a arătat de acord să ne ofere detaliile cumpărătorilor. Avem o şansă în plus s-o prindem pe criminală dacă ne concentrăm cercetările pe găsirea unei femei. Sugerez să facem o reconstituire. Colleen, aş vrea să-i contactezi pe realizatorii emisiunii *Crimewatch* de la BBC. Ar trebui să-şi difuzeze emisiunea lunară peste câteva zile. Putem reconstitui ultimele mişcări din viaţa lui Gregory Munro şi a lui Jack Hart premergătoare asasinării lor.

Tăcere. Colleen privea când la Marsh, când la Oakley.

— Paul, ai fost foarte tăcut, îi zise Oakley lui Marsh.

— Eu sprijin poziţia Erikăi, zise Marsh. Simt că avem de-a face cu un caz unic, iar cu aceste probe ADN ar fi prudent să ne concentrăm pe găsirea acestei femei. Ca un plus de precauţie, i-aş sugera Erikăi să avem totuşi în vedere şi eventualitatea în care această femeie ar fi putut acţiona cu ajutorul unui bărbat. Le-am putea cere membrilor publicului să aibă şi ei în vedere acest aspect.

— Dar e un lucru nemaiîntâlnit până acum. În toţi anii mei de muncă în poliţie, nu am fost nevoiţi niciodată să vânăm o femeie ucigaşă în serie, interveni Oakley.

— Poate c-ar trebui să vă mai lărgiţi niţel orizonturile, domnule, zise Erika, ceea ce-i atrase o privire aspră din partea lui Marsh.

— Foarte bine, atunci, cum zici tu, Erika. Deşi voi urmări foarte îndeaproape acest caz, o avertiză Oakley.

✶

Erika ieşi din sala de şedinţe şi porni în jos pe scări, către sala de operaţiuni, entuziasmată peste poate de victoria repurtată. Auzi uşa deschizându-se deasupra ei. Ridică privirea şi-l văzu pe Marsh, aşa că se opri, ca el să o poată ajunge. Se întâlniră pe holul dintre etaje, unde o fereastră imensă dezvăluia priveliştea vastei întinderi a zonei Greater London. Nori negri se formau deasupra liniei orizontului.

— Vă mulţumesc pentru sprijin, domnule, începu Erika. Vom începe să lucrăm împreună cu echipa *Crimewatch* pentru reconstituire.

— E o mare oportunitate, această reconstituire făcută de televiziune. Să n-o dai în bară.

— Nu, domnule.

— Erika. Sunt doar pe jumătate convins că avem de-a face cu o femeie ucigaşă în serie, dar, cum spuneam, e treaba ta.

— Am un raport destul de bun în rezolvarea cazurilor, domnule. Ştiţi bine că rareori mă înşel în astfel de treburi. Întotdeauna le rezolv.

— Ştiu.

— Deci, apropo de rezolvarea cazurilor, ceva veşti despre promovare?

— Prinde-o pe curva asta nebună şi apoi mai vorbim despre promovări, zise Marsh. Acum, trebuie să plec. Să mă ţii la curent.

O lăsă pe Erika singură pe scări, ca să admire oraşul prin fereastra de sticlă înaltă.

Ciudat cât de multe lucruri avem noi două în comun, tu, ucigaşa în serie, şi eu, se gândea Erika. *Ambelor ni se pun la îndoială calităţile noastre de femei.*

Capitolul 41

După câteva zile, Erika şi Moss se aflau pe Laurel Road, admirând cum filma echipa *Crimewatch* reconstituirea. În dimineaţa aceea se sfârşise şi valul de căldură, iar ploaia era torenţială, răpăind asurzitor pe capotele celor două care de televiziune ale BBC-ului parcate în capătul străzii.

Erika şi Moss se adăpostiseră în faţa uneia dintre dube sub o umbrelă gigantică şi priveau cum un actor ales să-l interpreteze pe Gregory Munro îşi repeta rolul mergând de-a lungul străzii şi intrând la numărul 14 de pe Laurel Road. Un cameraman îl urmă îndeaproape, învăluit într-un enorm poncho de ploaie din plastic transparent, cu Steadicamul prins de corp cu ajutorul unui cadru de metal negru. Restul membrilor echipei de filmare stăteau înghesuiţi sub umbrele pe un zid de vizavi, iar vecinii care nu erau plecaţi la muncă se zgâiau curioşi de pe propriile verande, la adăpost de ploaie.

În capătul celălalt al străzii fusese montat un şir de bariere pentru înconjurarea locurilor accidentelor de circulaţie, în spatele căruia stăteau aliniaţi jurnaliştii şi diverşi spectatori, strânşi acolo să urmărească procedura.

Regizorul şi producătorul emisiunii le spusese că este nevoie de o cantitate enormă de ploaie pentru a se vedea pe cameră, dar în timp ce Moss şi Erika urmăreau repetiţia, apa de ploaie curgea voios la vale, aruncând stropi peste bordură şi făcând gurile de scurgere să gâlgâie însetate.

— Asta nu cred c-o să izbutească să trezească în minţile oamenilor amintirea unei zile de vară călduroase, zise Erika, trăgând din ţigară.

Un băiat bun la toate, îmbrăcat cu unul dintre acele imense ponchouri transparente, se apropie de ele ţinând un clip-board în mână. Alături de el se afla o fată mărunţică şi brunetă, îmbrăcată cu pantaloni negri de trening şi cu un hanorac negru. Ambii se adăpostiseră sub o umbrelă încăpătoare.

— Bună, care dintre voi este inspector-şef Foster? întrebă tânărul.

— Eu sunt, zise Erika, adăugând: Ea este inspector Moss.

Îşi strânseră toţi mâinile.

— Eu sunt Tom, iar ea este Lottie Marie Harper, care a fost selectată în rolul criminalei.

Tânăra era minionă, cu trăsături compacte şi un chip imobil, imposibil de citit. Avea o gură mică şi, când zâmbea, arăta o parte din dinţii de jos.

— Mi se pare mai degrabă ciudat, zise Lottie, vorbind cu un accent cultivat.

Ridică mâna spre cap, pentru a verifica dacă funda îi ţinea în continuare prins bine părul brunet.

— N-am mai jucat niciodată rolul unei criminale. Ce altceva îmi mai puteţi zice? Agentul meu n-a dezvoltat foarte mult pe marginea subiectului...

Erika îl privi de sus în jos pe băiatul bun la toate.

— E-n regulă, am pus-o deja să semneze declaraţia şi acordul de confidenţialitate, zise el.

Erika încuviinţă din cap.

— Bine. E o persoană foarte metodică. Credem că se pregăteşte îndelung, verificând cu multe zile înainte casele pe care le-a luat la ochi. A intrat în case de fiecare dată şi şi-a pândit victimele ascunsă, aşteptându-le să bea sau să mănânce ce le-a injectat ea cu sedativ.

— Glumeşti! exclamă Lottie, ducându-şi la gura micuţă o mână mică, cu manichiură perfectă.

— Mă tem că nu, zise Moss.

— Dar pur şi simplu nu-mi pot imagina cum poate cineva pătrunde la mine în apartament, darămite s-o facă de mai multe ori, ca să afle diverse lucruri despre mine...

Moss scoase de sub un braţ un dosar de plastic, din care extrase fotografia criminalei ghemuite sub patul lui Jack Hart. Fusese îmbunătăţită digital, pentru a înfăţişa cât mai clar posibil chipul siluetei ascunse. Era înspăimântătoare. Era vizibilă jumătatea de jos a feţei, dar, de la nas în sus, aceasta dispărea în umbră. Gura era mică şi aproape

identică cu cea a tinerei actriţe.

— Au nimerit-o cu partea de jos a feţei, zise Erika, ţinând fotografia lângă capul lui Lottie. Bănuiesc că veţi lua şi câteva instantanee de aproape?

— O va face regizorul, da, răspunse tânărul bun la toate.

Lottie luă fotografia din mâna lui Moss şi o privi o clipă în tăcere. Picăturile de ploaie răpăiau în continuare cu putere pe umbrele.

— Şi totul s-a întâmplat, de-adevăratelea, în casa aceea, zise ea, privind peste umăr la casa de la numărul 14.

— Da. Iar noi vom reuşi s-o prindem cu ajutorul pe care ni-l vei oferi tu astăzi, zise Moss. Eşti sigură că e-n regulă să faci acest lucru? Pari mult prea drăgălaşă şi prea bună ca să fii criminală.

— Am făcut cursuri la ARAD, adică Academia Regală de Arte Dramatice, răspunse Lottie, uşor fonfăită, înapoindu-i poza lui Moss.

Urmă o pauză stingheritoare, întreruptă doar în momentul în care regizorul se apropie de ei. Era un bărbat înalt şi exuberant, cu faţa roşie ca focul.

— Bun, suntem gata să începem, zise el. Avem la dispoziţie trei ore, după care ne putem muta cu totul în Dulwich, pentru a filma şi bucata de emisiune rezervată celei de-a doua crime.

Cei trei se îndepărtară apoi, lăsându-le pe Erika şi pe Moss singure sub umbrelă. Zgomotul scos de ploaie se intensifică pe tabla dubei din spatele lor.

— Nu te preocupă faptul că o femeie micuţă ca aia ar putea fi ucigaşa noastră? întrebă Moss. Doar ai văzut şi tu ce s-a scris în presă.

— Mie mi se pare ciudat doar faptul că dacă anchetăm un viol sau o crimă comise de un bărbat, ni se pare ceva de la sine înţeles. Bărbaţii violează femei – şi le şi omoară – iar oamenii par să nu creadă că au nevoie de „motive” ca să o facă... Dar dacă o femeie face aceleaşi lucruri, întotdeauna vor exista, din partea societăţii, nenumărate păreri despre de ce şi unde şi cum anume...

Moss o aprobă, dând din cap.

— Iar acest lucru se potriveşte cu profilul unei femei ucigaşe în serie. Când femeile ajung să ucidă, au tendinţa să premediteze şi să planifice totul cu foarte multă atenţie şi cu mult timp înainte. Iar otrăvirea e adesea o metodă aleasă de femei responsabile de crime multiple.

— Deşi, de data asta, a combinat-o cu atacurile violente, şi-şi mai şi vânează victimele noaptea, adăugă Erika.

— „Vânător de noapte”… Titlul unui articol din *The Sun,* ediţia de astăzi.

— L-am văzut, zise Erika, răsucindu-se cu faţa spre Moss.

— Se potriveşte. Aş vrea să mă fi gândit şi eu la el, rânji Moss.

— Mda, bine, o să-ţi aduc aminte pe viitor, când se va întoarce să ne bântuie, glumi Erika.

Se întoarseră ca să privească de-a lungul străzii, în bubuitul asurzitor al unui tunet îndepărtat, în timp ce Lottie repeta cu cameramanul şi cu regizorul. În capătul de jos al străzii, în spatele barierei, un grup de fotografi începură să apese butoanele aparatelor şi să facă poze, în timp ce gură-cască se grăbiră şi ei să-şi scoată telefoanele la iveală. Împreună cu actorii aleşi pe sprânceană şi cu membrii echipei de filmare, totul părea caraghios, redus parcă la o pantomimă.

— Te preocupă faptul că am putea să ne înşelăm? întrebă Moss.

— Da, răspunse Erika. Dar pe mine mă preocupă multe lucruri. De instinctul meu trebuie să ţin cont. Instinctul îmi spune că asta ar putea fi ucigaşa noastră. Iar faptul că se va vedea pe sticla ecranului ar putea-o îndemna să facă ceva necugetat şi să greşească.

Erikăi îi sună telefonul. Îl scoase din geantă şi răspunse.

— Şefa, sunt Crane… Ai o secundă? întrebă el.

— Ce e?

— Îţi mai aduci aminte de prostituatul care l-a vizitat pe Gregory Munro, acel JordiLevi?

— Mda.

— Ei bine, am luat-o înainte şi l-am contactat pe unul

dintre anchetatorii noştri sub acoperire pe internet, care a alcătuit un profil fals pe Rent-Boiz. A tot făcut schimb de mesaje cu el, prefăcându-se că vrea să-i fie client. Vrea să ne întâlnim. Astăzi.

— Unde?

— În pubul Railway, în Forest Hill, la patru după-amiaza.

— Bună treabă, Crane. Ne întâlnim acolo, la patru fără un sfert, zise Erika.

Închise telefonul şi-i relată şi lui Moss discuţia.

— Eu voi rămâne aici şi-o voi supraveghea pe ucigaşa noastră în serie, zise Moss, privind-o de departe pe Lottie, care acum aştepta cuminte sub o umbrelă, în timp ce o doamnă într-un poncho de ploaie îi aplica machiajul.

— Mda, pun pariu că o s-o faci, rânji Erika, dându-şi ochii peste cap.

Capitolul 42

Pubul Railway din Forest Hill era situat foarte aproape de casa în care locuia Estelle, mama lui Gregory Munro. Ironia acestui lucru nu-i scăpă Erikăi, în timp ce trăgea maşina în parcare. Era o casă de modă veche, îmbrăcată în faianţă de porţelan, cu felinare din bronz lustruit deasupra fiecărei ferestre şi cu o firmă ce se legăna în vânt, prinsă deasupra intrării în parcare.

Lipită de parcare era o terasă de vară, în interiorul căreia, la una din mese, îl zări stând pe Crane, care părea că vrea să se piardă printre clienţii ce voiau să savureze o băutură rece în soarele după-amiezii.

— Doar ce-a intrat înăuntru, acum câteva minute, zise Crane, ridicându-se de la masă când ea se apropie de el.

— Bine. A cui poză au folosit-o? Cu cine crede el că se va întâlni? se interesă Erika, în timp ce-şi făceau loc printre mese, către intrarea principală.

— A inspectorului Warren... Mi-am închipuit c-ar fi mai bine să folosim pe cineva mai atrăgător ca mine!

— Nu te subestima, îl contrazise Erika. Aşa cum spunea soţul meu, fiecare cratiţă are un capac potrivit.

— O să o iau ca pe un compliment... cred, rânji Crane.

Interiorul pubului avea toate piesele originale, însă pereţii fuseseră vopsiţi în alb, un sistem de iluminare discret fusese montat de curând, iar deasupra barului fusese prins un meniu în stil gastro-pub destul de scump. Nu erau multe persoane înăuntru şi Erika îl ochi din prima pe tânăr, stând singur într-un separeu din colţ şi îngrijindu-se de o jumătate de bere şi de un shot.

— Cum procedăm? murmură Crane.

— Cu grijă, cu mare grijă, răspunse Erika. Mă bucur că a ales un separeu.

Se apropiară de separeul în care se afla tânărul şi se aşezară amândoi la câte-un capăt al băncii curbate, astfel încât acesta să nu poată fugi. Avea pe el un trening roşu strălucitor cu negru, iar părul lung îi cădea până la umeri

şi era despărţit pe mijloc de o cărare discretă.

Îi arătară amândoi legitimaţiile.

— JordiLevi? întrebă Erika. Sunt inspector-şef Foster, iar el e agent-şef Crane.

— Ce? Nu pot să beau şi eu ceva? Nu e nimic ilegal la faptul că...

— Şi îl aştepţi pe tipul ăsta, cu care ai aranjat o întâlnire, completă Crane, scoţând la iveală poza lui Warren.

— N-aveţi de unde să ştiţi asta.

— Ba da. Eu sunt cel care-a stabilit-o, zise Crane.

Băiatul îşi ţuguie buzele şi dădu shotul pe gât.

— Ei bine, nu e deloc împotriva legii să-ţi dai întâlnire cu cineva într-un pub, spuse el, trântind paharul pentru shoturi pe masă.

— Nu, nu este, zise Erika. Noi doar vrem să stăm de vorbă cu tine. Ce bei?

— O vodcă dublă. Şi vreau şi nişte Kettle Chips.

Erika încuviinţă din cap şi Crane plecă la bar. Ea se aşeză mai comod.

— Jordi. Ştii de ce vrem să discutăm cu tine?

— Mă pot încumeta să ghicesc, zise el, dându-şi pinta de bere pe gât şi lăsând paharul pe masă.

— Nu suntem de la Moravuri. Nu ne interesează ce faci tu ca să te poţi întreţine, zise Erika.

— Ce fac ca să mă întreţin! Doar nu sunt un afurisit de tehnician dentar...

— Anchetez moartea lui Gregory Munro, un medic de familie. A fost omorât acum zece zile. Erika scoase din geantă fotografia lui Gregory Munro şi zise mai departe: El este.

— Ei, ce dracu', doar nu l-am omorât eu! zise Jordi, abia aruncând o privire la fotografie.

— Nici nu credem c-ai făcut-o tu. Dar un vecin te-a zărit intrând în casa lui, cu câteva zile înainte ca el să moară. Poţi confirma că ai fost acasă la el?

Jordi se lăsă pe spate şi ridică din umeri.

— Nu scriu într-o agendă, toate zilele se pierd una într-

alta.

— Noi doar vrem să aflăm dacă ai văzut ceva. Ne-ai ajuta în anchetă. Nu eşti suspect. Te rog, uită-te din nou la poză. Îl recunoşti?

Jordi privi din nou poza şi încuviinţă din cap.

— Mda, îl recunosc.

Crane se întoarse cu o tavă plină cu băuturi. Îi dădu lui Jordi o vodcă dublă şi cartofii prăjiţi, iar Erikăi, unul dintre cele două pahare cu Cola de pe tavă. Crane se aşeză pe canapeaua din faţa lor. Jordi îşi dădu părul după urechi şi desfăcu punga cu chipsuri. Trupul îi emana un miros pregnant şi unghiile îi erau neîngrijite.

— Bun. Vrem să ştim dacă ai fost în casa lui Gregory Munro între ziua de luni, 20, şi luni, 27 iunie? întrebă Erika.

El ridică din umeri.

— Cred că da.

Erika luă o gură de suc.

— După părerea ta, Gregory Munro era gay?

— Nu şi-a dat niciodată numele adevărat şi da, era gay, spuse Jordi, cu gura plină de chipsuri.

— Şi ştii sigur asta?

— Atunci, dacă nu era, nu sunt sigur ce căuta sula mea în curul lui.

Lui Crane i se ridicară sprâncenele până pe frunte.

Erika vorbi mai departe, netulburată:

— Cum aţi aranjat să vă întâlniţi?

— Pe Craiglist. Am pus acolo un anunţ.

— Ce fel de anunţ?

— Genul de anunţ prin care mă întâlnesc cu diverşi tipi, şi care-mi pot oferi donaţii. Nu este ilegal să oferi donaţii.

— Şi Gregory Munro ţi-a oferit şi el o donaţie?

— Mda.

— Cât de mare?

— O sută de lire.

— Şi ai rămas la el peste noapte?

— Mda.

— Jordi, despre ce anume aţi discutat?

— N-am vorbit prea mult. O mare parte din timp am avut gura plină… rânji el.

Erika scoase din geantă una dintre pozele făcute la locul crimei şi o aşeză pe lemnul lustruit al mesei, în faţa lui Jordi.

— Crezi că asta-i amuzant? Uite. Aici e Gregory, zăcând în pat, cu mâinile legate şi cu o pungă de plastic legată în jurul capului.

Jordi fu gata să se înece când văzu poza, şi puţina culoare pe care-o avea în obraji îi dispăru cu totul.

— Acum, te rog. Este extrem de important. Spune-mi tot ce ştii despre Gregory Munro, spuse Erika.

Jordi luă o înghiţitură mare de vodcă.

— Era exact la fel ca toţi ceilalţi soţi care se simţeau vinovaţi. Tânjind după o călăreală zdravănă şi după aia vinovaţi şi-n lacrimi. A doua oară când am fost la el era foarte nervos. M-a tot întrebat dacă i-am luat eu cheia.

— Ce cheie?

— Cheia de la uşa din faţă.

— De ce?

— Credea că sunt o târfă hoaţă… Mulţi cred că ai să furi de la ei, însă apoi m-a întrebat dacă am fost în casă la el în lipsa lui.

Erika îi aruncă o privire lui Crane.

— Ai fost în casă la el în lipsa lui?

Jordi clătină din cap.

— Mi-a zis că anumite lucruri fuseseră mutate de la locul lor.

— Ce lucruri?

— Lenjerie intimă întinsă pe pat… Era înspăimântat de-adevăratelea din acest motiv.

— Era în curs de-a divorţa, zise Erika, a cărei nerăbdare creştea din ce în ce. Crezi că de vină ar fi putut fi soţia lui?

— El spunea că n-avea cum să fie ea. Doar ce-şi schimbase toate încuietorile. Nimeni altcineva nu mai avea cheia. A chemat o femeie să verifice totul, de la o firmă de securitate.

Erika şi Crane schimbară iar o privire cu subînţeles.

— Ai văzut-o pe această femeie?
— Nu.
— El a zis cum arăta?
— Nu.
— Bun, atunci îţi aduci cumva aminte dacă el a precizat *când* anume a venit această femeie la el acasă?
Jordi îşi ţuguie buzele şi se gândi.
— Habar n-am. Staţi niţel; s-a întâmplat a doua oară când am fost la el. Ea doar ce trecuse pe-acolo. El părea cu adevărat uşurat că femeia aceea verificase totul.
— Îţi mai aduci aminte dacă s-a întâmplat într-o zi de luni? Dacă da, ar fi trebuit să cadă pe data de 20 iunie.
Jordi se strâmbă iar când văzu poza şi-şi muşcă buza.
— Ăă, mda... Mda, sunt aproape sigur că a fost într-o luni.
Erika se scotoci prin geantă, de unde scoase trei bancnote de douăzeci de lire şi i le dădu lui Jordi.
— Ce-i cu asta? întrebă el, uitându-se la bani.
— O donaţie, răspunse Erika.
— Am căzut de acord cu o sută.
— Nu eşti în poziţia de-a negocia.
Jordi luă banii, înhăţă un rucsac mic de sub masă şi se strecură pe lângă ea.
— Suntem atât de-al dracului de aproape, zise Crane, la câteva minute după plecarea lui Jordi. Crezi că ea a înscenat o spargere, apoi a intrat iar şi a pretins că e de la GuardHouse Alarms, în ziua de luni, 20 iunie?
— Dap. La dracu'! Dacă Jordi ar fi văzut-o, am fi putut combina reconstituirea făcută de *Crimewatch* cu baza de date cu portrete online, zise Erika.
Cineva deschise uşa barului, făcând-o să-şi îndrepte poziţia în canapea. Gary Wilmslow intrase însoţit de un bărbat brunet şi înalt, îmbrăcat cu jeanşi şi cu un tricou al echipei Miliwall. Împreună cu ei se afla şi un băieţel, iar Erika îşi dădu seama că era Peter, fiul lui Gregory Munro.
— Iisuse! Exact de asta aveam nevoie acum, zise Crane.
Cei trei se apropiară de bar, apoi Gary îi observă. Îi spuse ceva bărbatului brunet şi se apropie de ei, împreună cu

Peter.

— Bună seara, copoilor, îi ironiză el.

— Salut, zise Erika. Bună, Peter, ce mai faci?

Băieţelul o privea pe Erika de jos în sus, cu faţa palidă şi suptă.

— Tata e mort... Ieri au săpat o groapă în pământ şi l-au pus în ea, zise el, pe un ton plat.

— Îmi pare rău, zise Erika.

— El e prietenul tău? întrebă Gary, dând din cap înspre Crane.

— Nu, sunt agent-şef Crane, spuse Crane, arătându-i legitimaţia.

— Oau, care-i treaba cu legitimaţia? se interesă Gary.

— Doar ce-ai întrebat cine e, îi explică Erika.

Situaţia începea să se tensioneze. Gary privea când la unul, când la altul.

— Deci, ce caută doi copoi aici? Pur şi simplu v-aţi hotărât să beţi ceva în barul meu?

— Există o mulţime de localuri primprejur, Gary, interveni Crane.

— Cine-i prietenul tău? întrebă Erika, în timp ce bărbatul de la bar plătea un rând de băuturi.

— Un partener de afaceri... Acum, eu o să mă întorc la el.

— Eşti bine, Peter? E totul în ordine? îi scăpă Erikăi, uitându-se la băieţelul apatic.

— Tatăl lui a murit nu demult. Ce întrebare fututâ şi prostească, exclamă Gary.

— Hei, mai uşor, spuse Crane.

— O iau uşor, rosti Gary. Acum, o să plec.

Se îndepărtă, trăgându-l şi pe Peter după el. Erika voia să-l înşface pe băieţel şi să-l ia cu ea de acolo, dar ştia că ar fi fost o nebunie. Cum ar fi explicat faptul că l-a luat de acolo, fără să strice o importantă operaţiune sub acoperire?

Erika şi Crane ieşiră din bar direct în lumina soarelui. Mesele de pe terasă erau pline acum. Erika recunoscu un bărbat brunet, înalt şi slab, ce se afla alături de o femeie

care stătea aplecată deasupra telefonului, scriind mesaje. Femeia era îmbrăcată cu un maiou cu bretele subţiri. Avea un nas proeminent şi părul dat pe spate şi prins în coadă. Bărbatul avea un ten deschis la culoare şi năpădit de cicatrice provocate de acnee, iar părul gras şi negru, lung până la umeri, era dat pe spate, descoperindu-i fruntea înaltă. Era îmbrăcat cu un tricou simplu şi cu pantaloni scurţi, de culoare bej.

În timp ce înaintau printre mese, Erika rămase în faţa lui Crane şi o luă drept spre ei.

— Inspector-şef Sparks? zise ea când se apropiară de masă.

— Inspector-şef Foster, zise şi el, părând surprins.

Femeia care se afla cu el ridică capul şi-şi îndreptă privirea înspre fereastra pubului.

— Ai zi liberă? Şi ai ieşit să bei ceva? întrebă Erika, urmărind direcţia privirii femeii.

— Ăă, ceva de genul, răspunse Sparks.

Crane intră şi el în jocul Erikăi:

— Toate bune, Sparks, nu ne-am mai văzut de mult... Pe unde mai eşti acum? se interesă el.

— Umm, acum conduc propria Echipă de Anchetare a Crimelor, cu baza în North London, răspunse el, privind când la Crane, când la Erika. Ea e inspector Powell, preciză el.

Se salutară cu toţii.

— Crane, e-n regulă dacă ne întâlnim în maşină? întrebă Erika.

— E-n regulă, zise Crane.

Îi aruncă Erikăi o privire ciudată şi plecă.

— Deci, sunteţi amândoi aici, într-o zi lucrătoare, bând ceva în South London şi încercând să treceţi neobservaţi. Are cumva ceva de-a face cu Gary Wilmslow? întrebă Erika după ce se lămuri că nu mai puteau fi auziţi de Crane.

— Scuză-mă, dar cine eşti tu? întrebă femeia.

— Sunt inspector-şef Erika Foster, o fostă colegă de-a lui Sparks cel de-aici, răspunse Erika pe un ton coborât. Aveţi doi tipi care sunt adânc implicaţi în producerea de

material pornografic cu minori în acel pub, nesupravegheaţi şi însoţiţi de un băieţel.

— Ştim... începu femeia.

Sparks se aplecă peste masă.

— Trebuie să te întorci şi să te îndepărtezi de noi, Foster. Asta e o supraveghere sub acoperire.

— Operaţiunea Hemslow, nu? zise Erika.

Sparks şi Powell schimbară o privire.

— Da. Erika. Am fost aleşi pentru a suplimenta forţa de muncă a operaţiunii, explică Sparks, cu ochii la ferestrele pubului. Acum va trebui să pleci, înainte să ne strici acoperirea.

— Mda, bine, voi doi ieşiţi în evidenţă ca doi elefanţi roz. Aveţi idee cât de expus poate fi acel băieţel în acest moment? Peter, aşa se numeşte.

— Ştim. Şi dacă n-o să pleci imediat, nu numai că ai să ne strici acoperirea, dar am să am grijă să vorbesc eu personal cu superiorul tău, zise Sparks.

Erika le mai aruncă o privire lungă, apoi porni spre maşină.

— Şefa, despre ce-a fost vorba? întrebă Crane, când ea intră în maşină.

— Despre nimic, răspunse Erika, şi-şi dădu seama că încă mai tremura.

— Nu l-am mai văzut pe Sparks de când l-ai înlăturat din ancheta morţii Andreei Douglas-Brown... Nu e chiar cel mai bun copoi din lume, nu? Adică nu e unul preocupat îndeosebi de detalii.

— Nu, nu este, se arătă de acord Erika.

— Aceea era prietena lui?

— Mă îndoiesc.

— Are sens. Ea e un pic peste puterile lui, deşi majoritatea femeilor se încadrează în această categorie, continuă Crane. Oricum, avem încă o identificare pozitivă a unei femei la locuinţa lui Gregory Munro. Şi asta numesc eu un rezultat adevărat!

— Mda, spuse Erika.

În timp ce se îndepărtau, se gândi iar la micul Peter,

rămas singur cu Gary Wilmslow şi cu „partenerul său de afaceri” brunet şi se simţi neputincioasă.

Capitolul 43

În seara următoare, după o săptămână lungă de muncă, Isaac Strong stătea întins pe canapea, alături de Stephen Linley. Pregătise o masă pentru amândoi, pentru a sărbători faptul că Stephen terminase în sfârşit cel mai recent roman şi-l trimisese către editură.

— Stevie, mai vrei puţină şampanie? întrebă Isaac.

— Te referi la şampania din frapiera cu gheaţă, cu cârpă albă înfăşurată în jurul gâtului? întrebă Stephen, ridicând capul de pe pieptul lui Isaac, pentru a-l privi.

— Ce e-n neregulă cu faptul că vreau să fac totul ca la carte? murmură Isaac în timp ce depunea un sărut pe fruntea lui Stephen.

— Nu mai cunosc pe nimeni altcineva dispus să ofere şampanie acasă ca şi cum s-ar afla într-un restaurant, râse Stephen. Se mută niţel, pentru a-i permite lui Isaac să se ridice. Şi de unde-ai făcut rost de aia? întrebă Stephen, ridicând paharul şi arătând înspre frapiera aşezată pe un suport de metal tras lângă canapea.

— Din catalogul Lakeland, spuse Isaac, ridicând sticla cu un clinchet de cuburi de gheaţă şi umplând paharele amândurora.

— Şi suportul?

— De la morgă. În mod normal, pe el ţin fierăstrăul de oase şi bisturiele... Mi-am închipuit că este suficient de macabru ca să-ţi sărbătorim noua carte.

— Domnul Corectitudine fură de la serviciu! Mă simt onorat, zise Stephen, luând o gură din şampania rece şi înţepătoare.

Isaac se întoarse şi se întinse iar pe canapea. Un ceas electronic ţiui în bucătărie, făcându-l să se ridice iar, ca să-l oprească.

— Alt documentar? gemu Stephen.

— Nu, l-am setat pentru că trebuia să înceapă *Crimewatch.*

— Căcat! Iar poliţista aia afurisită şi nemanierată... şi

netunsă cum trebuie.

— Erika nu este nemanierată. Şi nici netunsă cum trebuie.

— Ei, să ştii că părul ăla al ei are un oarecare aspect practic. E cumva lesbiană?

Isaac oftă.

— Nu, a fost măritată, doar ţi-am mai spus... E văduvă.

— S-a spânzurat, săracul?

— A fost omorât în timp ce-şi făcea treaba...

— Ah, da, spuse Stephen, luând încă o înghiţitură de şampanie. Acum mi-am adus aminte, raidul acela împotriva traficanţilor de droguri. Ea a fost răspunzătoare de moartea lui şi de decesul a încă patru membri ai echipei sale... Să ştii şi tu, chiar ar reprezenta un bun subiect pentru o carte.

— Stephen, eşti pur şi simplu crud. Şi nu-mi place.

— Ştiai prea bine ce-o să-ţi iei pe cap, rânji Stephen. Sunt o curvă brutală... Oricum, i-aş schimba numele.

— N-o să te foloseşti de povestea ei într-o carte... Şi ne uităm împreună la *Crimewatch.* E un caz la care lucrez şi eu. Am un interes profesional, pe lângă unul personal.

Isaac luă telecomanda şi porni televizorul. Pe ecran apăru genericul cu realizatorii emisiunii *Crimewatch.*

— Aveţi de-a face, deci, cu o crimă dublă şi cu un criminal în serie. Da?

— Da.

— Un adevărat şoc. Şi una dintre victime a fost Jack Hart, da? întrebă Stephen.

— Şttt! şuieră Isaac.

Urmăriră în tăcere cum un prezentator al emisiunii *Crimewatch* povestea despre caz.

— Prima victimă a fost dr. Gregory Munro, un medic de familie de la clinica Honor Oak Park din South London. Ultima oară, a fost văzut venind acasă în jurul orei 7 seara, pe data de 27 iunie...

Actorul care-l interpreta pe Gregory pe ecran se îndrepta către casa de pe Laurel Road. Era încă zi, iar un mic grup de copii săreau coarda în stradă.

— Nu se respectă realitatea. Cine-şi mai lasă copiii să se joace pe stradă în zilele noastre? începu Stephen, sorbind o altă gură de şampanie. Toţi stau închişi în casă. Părinţii îi ţin înăuntru, iar ei stau la calculatoare sau pe telefoane... Şi care e principala modalitate prin care molestatorii de copii ajung să-i racoleze? Îi agaţă pe internet, o adevărată nebunie...

— Gura! îl repezi Isaac.

Pe ecran, actriţa cea tânără era îmbrăcată în negru şi înainta pe o cărare întunecoasă mărginită de tufişuri, aflată în spatele casei. Camera luă un instantaneu de aproape al chipului ei în timp ce era iluminat de trenul care trecea zăngănind pe calea ferată din spate.

— E foarte frumoasă, zise Isaac.

— O adevărată spiriduşă, se arătă Stephen de acord. Chiar credeţi că e vorba de-o femeie? Fata aia nu are mai mult de-o şchioapă...

Imaginea de pe ecran înfăţişa acum spatele casei, din punctul de unde se afla acum fata, pe cărare. Aceasta întinse mâna în sus şi trase spre ea creanga unui copac, permiţând telespectatorilor să-l vadă pe actorul care-l interpreta pe Gregory Munro cum se mişcă de colo-colo prin bucătărie. Apoi fata îşi trase gluga neagră de alergare peste faţă şi se lăsă pe vine, strecurându-se prin gard şi, apoi, în grădină.

— De unde ştiu toate astea? întrebă Stephen.

— Nu pot discuta despre caz cu tine, i-o întoarse Isaac. Doar ştii prea bine.

— Ne uităm la o emisiune de pe BBC One alături de alte milioane de sadici, într-o seară de vineri. Cred că deja secretul vostru a fost de mult dat în vileag, zise Stephen, dându-şi ochii peste cap. Haide, mai bine ne uităm la vreun film porno, apoi te las să mi-o tragi. Sunt beat criţă şi pus pe prostii...

— Stephen, trebuie să mă uit la emisiune!

Urmăriră amândoi cum femeia înaintează pe gazon, apoi pătrunde în casă printr-o fereastră laterală şi intră în bucătărie.

— E un gând destul de înfricoşător, zise Stephen. Cineva să se furişeze prin spatele tău, să-ţi umble de colo-colo prin casă, fără ca tu să ai habar...

Capitolul 44

Simone avusese o zi reuşită la serviciu; izbutise să petreacă câteva ore extrem de plăcute în compania lui Mary. Doctorul o vizitase pe bătrână şi spusese că starea ei arăta semne de ameliorare, mergând până acolo încât să afirme c-ar fi posibil chiar să se şi trezească. Din fericire, el nu spusese nimic despre vânătaia de pe tâmpla lui Mary. O fi presupus, pesemne, că o căpătase înainte de internarea în spital. Deci, numai veşti bune. Mary avea să trăiască, iar Simone urma să se afle lângă ea în momentul externării. Simone avea două camere libere acasă. Avea de gând să le vopsească pe-amândouă în culori pastel plăcute privirii, iar Mary putea să o aleagă pe care voia ea. Deşi spera că Mary n-avea să fie externată prea curând. Mai avea încă un nume trecut pe listă, aşa că avea o mulţime de detalii de pus la punct.

Înainte de-a ieşi, Simone se hotărî să-şi pregătească mâncarea preferată: macaroane cu brânză de la conservă, cu un sos special – firimituri de pâine veche şi brânză rasă mărunt pe deasupra. Îşi luă castronul aburind şi fierbinte pe o tavă şi porni spre sufragerie, în care se aflau o mulţime de ziare şi reviste, strânse teancuri, teancuri în jurul pieselor de mobilier. Se aşeză pe canapea şi deschise televizorul, căutând serialul *Coronation Street.* Se opri şi rămase cu ochii căscaţi larg la televizor. Câteva clipe lungi, se gândi că i-au revenit halucinaţiile.

Dar de data asta erau diferite.

Halucinaţiile rulau chiar pe ecranul propriului său televizor. Urmări, cu fascinaţie morbidă, cum o femeie asemenea ei se mişca prin toată casa lui Jack Hart.

Îşi plecă, derutată, capul pe un umăr.

Fata de pe ecran era minionă, cu trăsături micuţe şi atrăgătoare. Prin comparaţie, Simone era mică, dar mătăhăloasă. Avea fruntea înaltă şi lată, încruntată chiar şi când nu simţea nicio emoţie, iar ochii albaştri i se păreau banali, spre deosebire de cei ai fetei, care scânteiau.

Fata cea frumoasă de pe ecran îl privea acum de la depărtare pe bărbatul care arăta precum Jack Hart; îl supraveghea din uşa băii, cum se spăla în duş. Apoi, ea intră în dormitor. Avea o talie atrăgătoare, în timp ce-a lui Simone era lipsită de formă şi lăsată, cu coloana uşor curbată.

Începu să se audă muzica specifică emisiunii *Crimewatch,* apoi imaginea de pe ecran se mută în studioul televiziunii. Un prezentator începu să vorbească:

— După cum spuneam, am lăsat pe dinafară elementele reconstituirii de natură să tulbure telespectatorii. O avem alături de noi, în studio, pe inspector-şef Erika Foster. Bună seara...

Simone se aplecă în faţă, dat fiind că era pentru prima oară când o vedea pe poliţista care conducea echipa de anchetă. *Era femeie.* O femeie palidă şi subţire, cu păr blond şi scurt şi cu ochi căprui şi blânzi, iar timp de-o secundă, Simone se gândi că era de bine, că poate o femeie avea să o înţeleagă, să empatizeze cu chinul prin care a trecut ea până acum. Dar, ascultând-o vorbind pe inspectorul-şef Foster, Simone începu să simtă furia clocotind în ea. Sângele începu să-i bubuie în urechi.

— Cerem publicului să ne ofere orice fel de informaţie. Dacă aţi văzut-o pe această femeie, sau dacă v-aţi aflat în zonă în nopţile în care au fost comise aceste crime, vă rugăm să luaţi legătura cu noi. Credem că e mică de statură, dar sfătuim publicul să nu se apropie de ea: este o individă extrem de periculoasă şi profund tulburată.

Simone simţi durere, şi-şi plecă privirea, pentru a se trezi că-şi încleşta şi descleşta pumnii în castronul cu macaroane fierbinţi. Sosul de roşii i se scurgea printre degete. Ridică din nou privirea şi-o văzu pe târfa de poliţistă pe ecran, o auzi repetând că se aflau în căutarea unei femei profund tulburate, care era posibil să sufere de grave probleme psihiatrice. Smulse castronul de pe tavă şi-l azvârli în perete, unde se făcu ţăndări.

— Eu sunt victima! urlă ea la ecran şi se ridică în picioare. „VICTIMA”, curvă nenorocită ce eşti! Tu nu ştii

NIMIC despre toţi anii de abuz! Habar nu ai ce mi-a făcut! Îşi aţinti degetele în sus, înspre tavan, deasupra căruia se afla patul conjugal. Nu ştii NIMIC! urlă iar, şi o jerbă de sos cu brânză, subţire şi sintetic, se împrăştie pe chipul inspectorului-şef Foster.

— Deci, vă rugăm, dacă ştiţi ceva, sunaţi-ne sau trimiteţi-ne un email. Informaţiile trimise de dumneavoastră vor fi confidenţiale. Detaliile la care le puteţi trimite le puteţi găsi în josul ecranului, chiar acum, încheie prezentatorul.

Simone se ridică în picioare, tremurând, şi se îndreptă spre computerul dosit în nişa de sub scări.

Rămase în picioare şi trase tastatura spre ea, fără să observe că mâinile-i erau o masă comună de sos şi piele roşie opărită.

Tastă pe Google: „INSPECTOR-ŞEF FOSTER” şi începu să citească rezultatele, răsuflarea începând să i se domolească pe măsură ce în minte i se înfiripa deja un plan.

Capitolul 45

Se făcuse târziu deja când duba televiziunii o lăsă pe Erika în faţa apartamentului ei din Forest Hill. Când ajunse înăuntru, se simţi iar deprimată din cauza pustietăţii care domnea în casă. Mai fusese pe la televiziuni şi înainte, mai făcuse astfel de apeluri, dar de data asta fusese diferit. Se aflase într-un studio de televiziune adevărat, şi se simţise nervoasă. Moss îi sugerase să-şi închipuie că stă de vorbă cu o familie şi să-şi proiecteze în minte imaginea lor şezând în propria lor sufragerie.

Singura persoană pe care fusese în stare să şi-o proiecteze în minte fusese Mark: cum obişnuia să se tolănească pe canapea, sau modul în care trupul ei se potrivea perfect cuibărit sub braţul lui. Astea fuseseră imaginile care-i veniseră în minte în timpul transmisiunii în direct. Iar acum, că ajunsese acasă, îşi dădu seama că mai găsise încă un mod de a-i fi dor de el. Îi era dor de momentul când se întorcea acasă de la muncă şi îl găsea pe canapea, în faţa televizorului. Îi era dor de-a avea pe cineva cu care să discute, de cineva care să o ajute să evadeze din propria ei minte şi să fugă undeva, departe de ea. Aici, acasă, acum, se trezise între patru pereţi, pe care îi simţea cum se strâng în jurul ei.

Îi sună telefonul, făcând-o să bâjbâie febril prin geantă, pentru a răspunde la el. Era tatăl lui Mark.

— Nu mi-ai zis şi mie că ai să apari la televizor, îi reproşă Edward.

Trecuseră deja câteva săptămâni de la ultima lor discuţie, realiză Erika, simţindu-se vinovată. Emoţiile ameninţară s-o copleşească cu totul, iar cuvintele îi rămaseră blocate în gât. Glasul lui Edward era atât de asemănător cu al lui Mark.

— Totul a fost organizat în ultima clipă... Nici eu nu am văzut transmisiunea. Sper că n-am semănat cu o profesoară bătrână şi acră, nu?

— Nu, fato, chiar deloc, chicoti Edward. Deşi mi s-a

părut că iar ai dat peste un lunatic scăpat de sub control. Sper că ai să fii precaută?

— Acesteia îi plac bărbaţii, zise Erika. Nu – nu vreau să par neserioasă. Până acum, a luat la ţintă doar bărbaţi.

— Da. Am văzut emisiunea, zise Edward. Chiar crezi că o femeie are atâta curaj, încât să facă toate astea?

— Ai fi îngrozit să afli despre psihicul omenesc dacă ai veni să munceşti alături de mine fie şi numai câteva zile...

— Pun pariu că ai dreptate. Dar, iubita, aşa cum spun de fiecare dată: Fii vitează, nu proastă.

— Am să-ncerc.

— Am tot vrut să-ţi dau un telefon, dar văzându-ţi mutra la televizor, m-am simţit îmboldit s-o fac chiar acum. Voiam să-ţi cer adresa surorii tale, Lenka.

— Aşteaptă niţel, că o am pe-aici, pe undeva, zise Erika, vârându-şi telefonul sub bărbie, apoi apropiindu-se de poliţe şi începând să frunzărească prospectele restaurantelor cu livrare la domiciliu, sub care-şi găsi, până la urmă, agenda cu adrese ultra-subţire.

— Cum de te-ai hotărât să-mi ceri adresa Lenkăi? întrebă ea, în timp ce dădea pagină după pagină.

— N-ar trebui să nască în curând?

— O, ba da, mai că am şi uitat. Trebuie să nască peste câteva săptămâni.

— Nu-i aşa că timpul zboară dacă vânezi oameni scăpaţi de sub control? zise Edward.

— Foarte amuzant! Ar trebui să fii comic de stand-up, râse Erika.

— Băieţelul şi fetiţa ei sunt adorabili, continuă el. Eu tot nu reuşesc să înţeleg despre ce tot trăncănesc ei doi, sau sora ta, dar ne înţelegem de minune!

Când sora Erikăi venise să stea la ea, Edward se deplasase şi el până la ele cu trenul, chiar în ziua aceea, apoi merseseră cu toţii să vadă Turnul Londrei. Fusese o zi istovitoare. Lenka nu vorbea nicio boabă de engleză, iar Erika se trezise nevoită să traducă atât pentru ea, cât şi pentru cei doi copii, Karolina şi Jakub.

— Crezi că le-a plăcut Turnul Londrei? întrebă Edward.

— Nu, cred că Lenka s-a cam plictisit. Tot ce voia ea era să meargă la Primark şi să-şi facă iar plinul de haine, răspunse Erika, pe un ton plat.

— N-a fost totuşi destul de scump biletul de intrare în turn? Mă întreb, oare ce procent primeşte Regina?

Erika zâmbi. Îi era dor de Edward şi-şi dorea ca el să locuiască mai aproape de ea.

— A, gata, am găsit-o, spuse ea, apoi citi adresa cu voce tare, ca el să şi-o noteze.

— Mersi, iubita! Voiam să-i trimit nişte euro, pentru bebeluş, dacă am să pot ajunge la poşta din Wakefield. Ştiai că au închis biroul de schimb valutar care-şi avea sediul în poşta noastră locală?

— Sunt vremuri de austeritate, zise Erika.

Tăcură amândoi. Edward îşi drese glasul şi continuă:

— A sosit iar momentul, aşa-i? întrebă el, încet.

Se referea la aniversarea morţii lui Mark.

— Da, a venit. Doi ani.

— Vrei să vin până la tine? Aş putea rămâne la tine câteva zile. Canapeaua ta e destul de confortabilă.

— Nu. Dar îţi mulţumesc. Am multe treburi pe cap. Hai să aşteptăm până termin cu cazul ăsta, ca să putem face ceva cum se cuvine. Mi-ar plăcea tare mult să petrec câteva zile în nord… Tu ce-ai de gând să faci?

— Am fost întrebat dacă nu mi-ar plăcea să adun iar echipa de popice de interior. Cred că ştiu şi ei că am nevoie să mi se mute gândul de la anumite lucruri.

— Atunci ar trebui să faci cum îţi cer, zise Erika. Ai grijă de tine.

— Şi tu, fată, zise el.

După ce închise, Erika dădu drumul la televizor exact la timp pentru a putea vedea rezumatul de final al reconstituirii filmate de echipa *Crimewatch.* Îşi dădu seama, oripilată, cum arată pe un ecran de înaltă definiţie: fiecare rid, pungă sau încreţitură, clar vizibile. Când apăru numărul de apel la final, îi sună iar telefonul, la care răspunse imediat.

— Inspector-şef Foster? rosti un glas ascuţit şi înăbuşit.

— Da?

— Te-am văzut vorbind despre mine la televizor... Nu ştii nimic despre mine, rosti glasul, cu calm.

Erika înţepeni. Mintea începu să i se învârtească. Sări în sus, închise luminile şi se apropie de fereastra terasei. Grădina era învăluită în întuneric, iar ramurile mărului se mişcau în bătaia vântului.

— Poţi să stai liniştită. Nu sunt aproape de tine, zise glasul.

— Bine. Atunci, unde eşti? întrebă Erika, cu inima bubuindu-i năvalnic.

— Undeva unde n-ai să mă poţi găsi, rosti vocea.

Urmă o altă pauză, timp în care Erika se gândi ce-ar putea să facă. Îşi privi telefonul, însă n-avea idee cum să înregistreze o convorbire.

— Încă nu s-a terminat, continuă vocea.

— Ce vrei să spui? zise Erika.

— Haide, inspector-şef Foster. Doar ce te-am căutat. Ai fost o stea în ascensiune în poliţie. Ai o diplomă în psihologia criminalilor. Ai multe recomandări. Şi, în ultimul rând, ai ceva în comun cu mine.

— Şi anume?

— Şi soţul meu a murit – deşi, din nefericire, spre deosebire de tine, nu eu am fost responsabilă de moartea lui.

Erika închise ochii şi strânse telefonul tare în mână.

— Tu ai fost responsabilă, nu-i aşa?

— Da, eu am fost, răspunse Erika.

— Îţi mulţumesc că eşti sinceră, spuse glasul. Soţul meu a fost un porc violent şi sadic. Îi plăcea să mă tortureze. Am cicatrice care o pot dovedi.

— Ce s-a întâmplat cu soţul tău?

— Am plănuit să îl omor. Şi, dacă aş fi avut ocazia, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Dar a căzut mort, în mod nesperat. Şi apoi, am devenit o văduvă fericită.

— Ce vrei să spui cu încă nu s-a terminat?

— Ce vreau să spun e că vor mai muri şi alţi bărbaţi.

— Să ştii că nu se va termina cu bine, o avertiză Erika. O

să faci o greşeală. Avem martori care te-au văzut. Suntem extrem de aproape să aflăm cum arăţi…

— Cred că e suficient, pentru moment, Erika. Tot ce-ţi cer e să mă laşi în pace, spuse vocea.

Urmă un clic şi apelul se întrerupse.

Erika formă repede 1471, însă glasul înregistrat o informă că numărul nu era disponibil. Verifică dacă uşa de sticlă glisantă era încuiată şi scoase cheia din ea, vârând-o în buzunar. Apoi se duse la uşa de la intrare şi verifică dacă pusese lanţul. Se plimbă primprejurul apartamentului, închizând şi încuind toate ferestrele.

Aerul dinăuntru începu să se încălzească cu iuţeală, dat fiind că închisese toate ferestrele. Începuse deja să asude când formă numărul secţiei Lewisham Row. Îi răspunse Woolf:

— O, e noul chip al Poliţiei Metropolitane. Te-ai descurcat destul de bine la televizor, o lăudă el.

— Woolf, m-a căutat cineva la telefon? întrebă Erika.

— Da, i-am avut pe cei de la *Playboy* pe fir; voiau să realizeze un pictorial cu tine. Le-am spus că accepţi numai dacă vor face o treabă excelentă. Nu vreau ca părţile tale apetisante să se piardă tocmai acolo unde se îndoaie hârtia…

— Woolf, vorbesc serios!

— Scuze, şefa, glumeam şi eu. Aşteaptă…

Îl auzi cum caută în jurnalul de apeluri.

— A sunat o producătoare, de la *Crimewatch.* Ţi-a înapoiat geanta?

— Am geanta cu mine, zise Erika, uitându-se la locul în care o aruncase, pe măsuţa de cafea.

— A sunat ca să mă întrebe dacă ţi-ai uitat poşeta la ei în studio şi m-a rugat să-i dau numărul tău de telefon… Deci, ţi-ai găsit geanta?

— Nu, nu mi-am recuperat-o. Şi o să-mi spui că apelul a fost efectuat de pe un număr ascuns?

— Ăă, da, de pe unul ascuns… începu Woolf. Dacă n-a fost producătoarea, atunci cine a fost?

— Doar ce-am primit un telefon de la Vânătorul de

noapte, zise Erika.

Capitolul 46

Când Simone sosi înapoi acasă, după ce o sunase pe Erika Foster, un miros urât o lovi în plin. Văzu sosul pentru macaroane împrăştiat peste oglinda din hol şi peste calculator. În sufragerie, dădu peste acelaşi lucru: pe perete, pe televizor, peste tot.

În timp ce curăţa mizeria, începu să răsucească în minte evenimentele recente. Cum de aflase poliţia că ea era vinovată? Cum de ştia că era vorba de o femeie?

Fusese atât de ingenioasă, de precaută.

Nu fusese mai mult decât o umbră.

Freca sârguincioasă covorul din living, când văzu o mişcare cu coada ochiului. Se opri din frecat. În spatele ei se auzea un zgomot de picurare, pic, pic, pic. Strânse peria de lemn şi se întoarse.

În uşa livingului stătea Stan, despuiat, cu apa scurgându-se de pe pielea păstoasă, adunându-se într-o baltă pe mocheta ei curată. Gura bărbatului se deschise larg, scoţând la iveală un şir de dinţi înnegriţi. Simone era surprinsă că nu simţea teamă faţă de el. Se ridică încet în picioare, făcându-şi genunchii să pocnească.

— *Duhu... kah,* fu zgomotul care ieşi din gura lui Stan.

Nu era chiar un glas, ci mai mult un oftat. O expirare.

— Duhu... kah, Duhu... kah.

Braţele îi căzură pe lângă corp şi colţurile gurii i se traseră într-o parte, formând un rânjet. Era rânjetul de care ea îşi aducea aminte prea bine: flămând, atârnând foarte aproape de faţa ei, odată cu el venind şi durerea. El începu să se apropie de ea, în timp ce apa izvora din el şi uda mocheta. Acum simţi şi ea teama.

— NU! ţipă ea. NU!

Azvârli cu peria cea grea din lemn înspre el. El dispăru, şi-n urma lui se auzi o lovitură puternică, atunci când peria lovi oglinda din hol. Oglinda se prefăcu în ţăndări şi acestea se împrăştiară pe toată podeaua.

Stan dispăruse. Covorul era uscat, iar ea îşi dădu seama

ce auzise din gura lui.

Duke. Spusese *Duke.*

Se repezi la calculatorul din hol, montat sub scări, şi se logă la el.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Duke?

Câteva clipe mai târziu se logă şi Duke.

DUKE: Salut, Bufniţă de noapte! Grea noapte?

BUFNIŢA DE NOAPTE: De ce spui asta?

DUKE: Pentru că te cunosc. Mai bine decât te cunoşti tu însăţi.

Simone se opri cu mâinile deasupra tastaturii.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Totuşi, chiar mă cunoşti? Chiar mă CUNOŞTI cu-adevărat?

De data asta, pauza fu mai lungă. Simone se holbă la cursor, în timp ce acesta clipea. Se întrebă dacă şi Duke stătea acolo cu mâinile pregătite, încercând să se gândească la ce avea să scrie în continuare. Oare făcuse şi el nişte calcule şi trăsese concluzii?

Pentru prima dată, se întrebă unde locuia Duke. Se obişnuise să-şi închipuie că locuia aici, la ea în calculator. Vorbise de-atâtea ori de-a lungul ultimilor ani despre planurile ei, despre fanteziile ei, despre durerea pe care avea de gând să i-o cauzeze doctorului, bărbatului de la televizor, persoanelor care urmau pe listă. Duke fusese întotdeauna cel care o încuraja. Şi cel care vorbea deschis despre propriile lui temeri – de întuneric şi despre încercările lui eşuate de-a se sinucide. Ea-şi aducea aminte de înfricoşătoarea lui descriere a modului în care încercase să se sinucidă cu o pungă pentru sinucideri fără să folosească gaz. Şi-o aşezase pe cap, strânsese şnurul în jurul gâtului şi apoi, când începuse să se asfixieze, se panicase şi rupsese punga cu unghiile, smulgându-şi-o în

cele din urmă de pe cap – însă coarda i se prinsese în ochiul drept, smulgând cu totul pleoapa şi lăsându-i globul ocular dezgolit.

El îi spusese că ar muri fără ea, iar ea-l crezuse. Simone clipi. Cursorul se muta din nou de-a lungul ecranului.

> DUKE: Fireşte că te cunosc, Bufniţă de noapte. Te cunosc mai bine decât ei toţi. Te iubesc. Şi îţi promit că secretele tale vor muri odată cu mine.

Capitolul 47

Erika se afla alături de Crane într-una dintre aglomeratele camere tehnice lipite de sala de operaţiuni.

— Bun, deci acesta este noul tău telefon, spuse Crane. Păstrează-l şi pe cel vechi cu tine, încarcă-l în mod regulat, dar nu-l folosi decât dacă te sună ea iar. Acum îţi monitorizăm numărul. Dacă te sună, dispozitivul de urmărire va porni în mod automat. Fără întârzieri. Să nu uiţi asta – cunosc poliţişti care au fost prinşi în mod accidental în timp ce efectuau apeluri personale, care au fost înregistrate.

— Nu-ţi face griji. N-am să uit. Deşi viaţa mea personală este foarte plictisitoare, îl informă Erika, luând telefonul. Aşteaptă, acesta e cu touch screen, adăugă ea, văzând noul mobil pe care-l primise. Nu mai aveţi nimic cu butoane?

— Ei bine, tehnic vorbind, e o îmbunătăţire faţă de vechiul tău telefon, şefa, o lămuri Crane.

Se auzi un ciocănit în uşă, apoi Moss îşi iţi capul înăuntru.

— Şefa, ai o secundă? întrebă ea.

— Mda.

— O să încerc să-ţi fac rost de un mobil Nokia mai vechi, zise Crane.

— Mersi, spuse Erika.

O urmă pe Moss în aglomerata sală de operaţiuni, care o chemă la imensa hartă ce înfăţişa Greater London, prinsă pe perete. Era un pătrat cu latura de un metru optzeci, ce reprezenta un labirint de străzi. Petele verzi reprezentau parcurile răsfirate prin toată capitala, dar cel care ieşea cel mai tare în evidenţă dintre toate era fluviul Tamisa, o linie albastră şerpuitoare care trecea drept prin mijlocul oraşului.

— Te-a sunat de la un telefon public, începu Moss. L-am urmărit şi-am dat de el pe Ritherdon Road, o stradă rezidenţială din Balham. E la şase kilometri şi jumătate

distanţă de apartamentul tău din Forest Hill. Cabina telefonică respectivă nu este vizitată prea des. E primul apel telefonic efectuat de-acolo de trei luni încoace. Din această cauză, British Telecom are de gând să o scoată din uz la sfârşitul lunii.

— De ce un telefon public? Credem cumva că n-are telefon acasă? întrebă Peterson, înfigând un bold roşu în Ritherdon Road, aproape de partea de jos a hărţii.

— Nu, cred că e isteaţă, îl contrazise Erika. Ştie că putem urmări un telefon mobil. Chiar dacă ar fi folosit un telefon preplătit, am fi fost în stare să depistăm apelul către cel mai apropiat releu mobil şi să facem astfel rost de codul IMEI şi de toate datele telefonului ei mobil. Astfel, însă, rămâne anonimă. Să îndrăznesc să întreb despre camerele de supraveghere video?

— Bun, deci aceasta e cabina telefonică, zise Moss, indicând boldul roşu înfipt în hartă, iar primul grup de camere de supraveghere se află la patru sute de metri distanţă, continuă ea, plimbându-şi degetul de-a lungul lui Ritherdon Road, până la intersecţia cu Balham High Road. Acolo se află un magazin Tesco Metro, la colţul lui Balham High Road, stradă cunoscută şi ca A24, în dreptul căreia se află camere video îndreptate în ambele direcţii. L-am trimis pe agentul Warren, să dea de urma telefonului şi să obţină înregistrările camerelor de supraveghere montate în parcarea Tesco şi ale camerelor montate şi de-a lungul lui A24, în ambele sensuri de mers...

— Dar uitaţi-vă şi voi unde se află cabina telefonică pe hartă. S-ar fi putut îndrepta în direcţia opusă şi să ajungă în orice loc din această reţea de străzi rezidenţiale, care să nu fie acoperite de camere video, concluzionă Erika. Mai aveţi şi altceva?

— Bun, deci cabina telefonică a fost vestea bună, spuse Moss, apropiindu-se de locul în care stătea Singh, lângă grupul de imprimante. Am făcut, în sfârşit, rost de datele celor trei site-uri web care vând acest model de pungă pentru sinucideri în Regatul Unit.

— Şi?

— Şi, după cum vedeţi, există o cantitate foarte mare de date de procesat. Trei mii de nume, preciză Singh. Iar reprezentanţii oficiali sunt destul de reţinuţi când vine vorba să dezvăluie astfel de informaţii. Şi o parte din numele pe care le-am căutat am aflat că au plătit prin PayPal, lucru care-i face pe oameni extrem de greu de urmărit.

— Rahat! exclamă Erika. Bun, atunci aş propune să începem să-i căutăm pe cei care locuiesc în zona Greater London. Ar trebui să acţionăm pe baza teoriei că m-a văzut la *Crimewatch.* S-a înfuriat şi a mers la o cabină telefonică, de unde m-a sunat pe mobil.

— Bine, şefa, zise Singh.

— Ce-am obţinut până acum în urma apelurilor la numărul afişat pe ecran?

— Nu mare lucru, interveni Peterson. Studiem îndeaproape apelurile telefonice primite până acum, însă cred că emisiunea a speriat o mulţime de oameni. Un bărbat din North London a sunat în timpul emisiunii pentru a ne spune că a băgat spaima într-un hoţ care încerca să pătrundă printr-o fereastră de la parter, o femeie din Beckenham crede că a văzut o siluetă mărunţică furişându-se prin grădina ei la scurt timp după terminarea emisiunii… O doamnă bătrână, care locuieşte aproape de Laurel Road, s-a trezit şi-a speriat un intrus la ea în dormitor, care a fugit apoi pe fereastră… A, şi acum avem trei vecini de pe Laurel Road care cred că au văzut o femeie mică de statură, care se potrivea cu actriţa noastră din reconstituire, livrând cutii cu verdeţuri la ei în zonă, mai spuse Peterson. Ne va lua o groază de timp să selectăm toate apelurile astea.

— Am primit şi noi o copie a emisiunii *Crimewatch?* întrebă Erika. Mi-ar plăcea s-o urmăresc şi eu. Poate că ceva ce-am spus eu a determinat-o să mă caute, să-mi afle numărul şi să mă sune. Căutaţi-l pe Tim Aiken, căci vreau să discut cu el. Cine ştie, poate va avea şi el ceva interesant de zis, până la urmă.

Aruncă din nou o privire către imensa hartă a Londrei,

ce se întindea pe tot peretele.

Citindu-i gândurile, Moss zise:

— Atât de multe locuri întunecoase în care te poţi ascunde.

Capitolul 48

Erika, Peterson, Moss, Marsh şi Tim Aiken stăteau adunaţi în jurul monitorului TV, într-una dintre camerele de vizionare ale secţiei. Urmăreau cu toţii apariţia Erikăi la *Crimewatch.*

Erika ura să se vadă pe ecran: i se părea că are glasul ascuţit, strident chiar. Era totuşi mulţumită că Poliţia Metropolitană încă nu trecuse la televizoare de înaltă definiţie. Dar acestea nu erau totuşi decât gânduri trecătoare, care ajungeau cu iuţeală într-un colţ îndepărtat al minţii sale. Ceea ce-şi dorea ea cu adevărat să afle era de ce criminala răspunsese la emisiunea TV aşa cum o făcuse, asta presupunând că o văzuse.

Ajunseră la partea în care Erika dădea interviul în studio.

„Credem că e mică de statură, dar sfătuim publicul să nu se apropie de ea. Este o individă extrem de periculoasă şi profund tulburată", spunea Erika pe ecran.

Apoi prezentatorul începu să citească adresele de email şi numărul de telefon de contact, care apărură în josul ecranului.

— Deci? întrebă Erika, răsucindu-se înspre Tim Aiken.

— Există o mulţime de variabile, începu Tim, scărpinându-şi bărbia ţepoasă şi făcând să zornăie brăţările multicolore împletite când ridică mâna.

— Dacă ucigaşa privea emisiunea în direct, cum ar fi putut ea reacţiona când şi-a văzut crimele imitate pe ecran?

— I-ar fi putut stârni egoul. Ucigaşii în serie pot fi indivizi mânaţi de ego, acţionând impulsiv şi prosteşte, spuse Tim.

— Deci faptul că în reconstituire este interpretată de o femeie tânără, atrăgătoare şi drăguţă ar fi putut să o facă să se simtă flatată? întrebă Moss.

— Depinde de ce anume consideri *atrăgător* sau drăguţ, spuse Tim.

— Ei, adică *eu* una n-aş da-o jos din pat. Peterson? Domnule? întrebă Moss.

Peterson se pregătea să deschidă gura, însă fu întrerupt de Marsh:

— N-am să intru într-o dezbatere despre atractivitatea actriţei folosite la reconstituire, spuse el, iritat.

Tim continuă:

— Sau ea însăşi ar putea fi neatrăgătoare, iar atunci ar putea fi nemulţumită de modul în care a fost portretizată. Mergând în aceeaşi direcţie, ar putea, la fel de bine, să fie mult mai puternică din punct de vedere fizic. Ar putea fi nemulţumită de faptul că o fată atât de delicată îi joacă rolul în reconstituire... Nu trebuie să uităm faptul că aici nu e vorba despre ea, ci despre ce face ea şi din ce cauză face ceea ce face. Ia bărbaţi la ţintă şi-i omoară. Ambele victime erau înalte şi puternice, cu constituţii fizice atletice. Posibil să fi fost abuzată de un bărbat sau de mai mulţi – de soţ, de tată...

— Ne poţi alcătui un profil? întrebă Marsh.

— Deja am alcătuit un profil bazat pe faptul că avem de-a face cu un prădător gay mascul...

— Ipoteză pe care, evident, deja am exclus-o, spuse Marsh.

— Se întâmplă extrem de rar să intrăm în contact cu o femeie ucigaşă în serie. Să le alcătuieşti profile psihologice poate fi extrem de dificil. Avem la dispoziţie foarte puţine date.

— Ei bine, te plătim destul de generos. Încearcă, îl îndemnă Marsh.

— Tim, mai poţi obţine şi altceva în urma vizionării înregistrării emisiunii? interveni Erika.

— Am putea lua în considerare faptul că a făcut o comparaţie între ea şi tu însăţi, între valoarea ei, ca om, şi tine, inspector-şef Foster. Apărând în emisiune, tu te-ai prezentat ca fiind persoana care urmează să o prindă, lăsând la o parte restul echipei care lucrează pentru tine. Poate că a interpretat totul ca o luptă pentru supremaţie. În plus, ai denumit-o „o individă extrem de periculoasă şi

profund tulburată”.

— Şi ar putea simţi că ea este victima, îl completă Erika.

— Da. Şi ai demascat-o în direct, la televizor. Pesemne că asta a durut-o cel mai tare. Şi e motivul pentru care a început să te caute.

După ce terminară, Marsh îi ceru Erikăi să rămână, ca să mai stea niţel de vorbă.

— Nu-mi place asta, începu Marsh. Deja l-am luat la rost pe Woolf din cauză că dezvăluie numere personale.

— N-a ştiut.

— Dacă vrei, aş putea aranja să ai o maşină de pază în faţa apartamentului. Discretă. M-aş putea lipsi de doi agenţi.

— Nu, domnule. A avut noroc când a făcut rost de numărul meu de telefon, dar nu vreau să am o maşină parcată în faţa casei. O să fiu cu ochii în patru.

— Erika, o dojeni Marsh, părând dezamăgit.

— Domnule. Vă mulţumesc, dar nu vreau. Acum trebuie să plec. Vă ţin la curent, spuse Erika şi ieşi din camera de vizionare.

Marsh rămase pe loc, uitându-se la ecranele TV goale şi simţindu-se neliniştit.

Capitolul 49

Simone îl urmărise pe bărbat de la distanţă aproape toată după-amiaza. Călătoria lor începuse în faţa apartamentului bărbatului din Bowery Lane Estate, situată în apropierea lui Old Street, din Central London. Acesta ieşise afară la scurt timp după prânz şi traversase districtul financiar, către Liverpool Street Station. La început, Simone fusese derutată, întrebându-se unde pleca bărbatul fără bagaj şi îmbrăcat doar cu o pereche de blugi scurţi eleganţi şi un tricou fără mâneci. Rămăsese la douăzeci de metri în urma lui. Grupuri numeroase de oameni se repezeau spre lungul şir al porţilor pentru verificarea biletelor, aproape târând-o şi pe ea după ei, însă el se îndreptase în direcţia opusă, iar pentru câteva clipe, ea îl pierduse cu totul.

Privirea îi fugise către grupul de lifturi montate pe peretele din capăt, care ducea la mezaninul plin cu magazine, deasupra cărora, la mare înălţime, se întindea imensul acoperiş de sticlă al staţiei. Ea se ridicase pe vârfuri, încercând să vadă ceva pe deasupra mulţimii, apoi îl zărise îndreptându-se către un şir de lifturi duble ce duceau la toaletele publice. Intră şi ea într-un WH Smith[15] de lângă lifturi, alăturându-se celorlalţi oameni ce scotoceau prin rafturile magazinului, ţinând totuşi sub observaţie toaletele.

Rămăsese aşteptând şi frunzărind diverse ziare, dintre care multe conţineau articole şoc despre identitatea „Vânătorului de noapte”. Aproape chiţăise de plăcere când văzuse că un ziarist de la *The Independent* o numise un „geniu al subterfugiului”. Femeia de lângă ea îi aruncase o privire ciudată, aşa că se uitase urât la ea până când aceasta lăsase la loc revista pe raft şi o zbughise târându-şi valiza după ea.

Trecuseră zece minute, apoi douăzeci... Simone privea

[15] Lanţ de magazine britanic, fondat de Henry Walton Smith împreună cu soţia sa, Anna, în 1792 *(N.t.)*.

cum lifturile coborau către toaletele publice. Oare i se făcuse rău? Oare-l ratase? Aşteptase cu ochii aţintiţi asupra lifturilor aproape secundă de secundă – bine, în afară de momentul în care femeia aia idioată se uitase la ea. Abia atunci îşi dădu seama de procentajul mare de bărbaţi singuri ce dispăreau în jos cu liftul şi cât de mult păreau să zăbovească acolo, şi realiză că tipul se afla în căutare. Coborâse la acele toalete tocmai pentru a face sex.

Multe lucruri o dezgustau pe Simone în privinţa bărbaţilor: nerăbdarea lor, deviaţiile sexuale, modul în care apelau la violenţă atunci când voiau să deţină controlul sau lucrurile nu mergeau aşa cum voiau ei. Acest lucru n-o surprinse – era doar un alt lucru de adăugat pe listă – dar îi întări hotărârea. Simone avea întotdeauna o răbdare nesfârşită cu bărbaţii pe care-i lua la ţintă. Era pregătită să aştepte săptămâni întregi, să stea deoparte şi să alcătuiască un tablou al fiecărei ţinte de pe lista sa. Gregory şi Jack fuseseră bifaţi exact în acest mod.

Privi în jos, către exemplarul din *The Independent* pe care-l ţinea în mână şi citi din nou descrierea: *geniu al subterfugiului.* Trebuia să cumpere ziarul, îşi zise-n gând. Era primul lucru drăguţ pe care-l auzea la adresa sa în ultimii câţiva ani.

Se pregătea să plece spre casă ca să plătească ziarul, când îl văzu că iese din lift – uşor roşu la faţă, cu ochii sticloşi şi relaxat. Simone lăsă ziarul la loc, apoi îl lăsă să i-o ia înainte, după care începu iar să-l urmărească. El se îndreptă înspre partea din spate a staţiei, intrând într-o cafenea Starbucks.

Ea rămase pe loc câteva minute, după care se alătură cozii de oameni. Continuă să-l ţină sub supraveghere cu coada ochiului, uitându-se din când în când la prăjiturile şi produsele de patiserie expuse în vitrină. Se afla cel mai aproape de el de când începuse să-l urmărească – doar trei persoane se aflau între ei doi.

Da, era tânăr şi avea un corp bine lucrat. Putea fi puternic. Deşi era şi subţirel – degeaba, însă.

Îl privi cum ajunge în faţa casei de marcat şi cum flirtează cu tânărul şi frumosul barista de culoare, aplecându-se şi lăsându-şi mâna să zăbovească pe braţul acestuia, spunându-şi numele cu glas tare, pentru a se asigura că i-l scrie corect pe pahar.

În curând, gura aia sugătoare de sule va scoate afară ultima gură de aer, îşi zise ea în gând. După care îi surâse şi ea tânărului barista şi comandă o delicioasă felie de prăjitură cu fructe şi un cappuccino.

— Pe ce nume, iubita? întrebă barista.

— Pentru Mary, spuse Simone. Îmi închipui că e destul de banal, pe lângă multe alte nume exotice pe care le auzi aici.

— Mie îmi place numele Mary, zise barista.

— L-am primit de la mama. Şi pe ea o cheamă Mary. E în spital acum. Foarte bolnavă. Eu sunt tot ce i-a mai rămas.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse barista. Îţi mai pot oferi şi altceva?

— Doar un exemplar din *The Independent.* Vreau să-i citesc din el mai târziu. Adoră să afle ce lucruri s-au mai întâmplat prin lume.

Simone luă ziarul, cafeaua şi prăjitura, apoi se îndreptă către un scaun.

În tot acest timp, nescăpându-şi următoarea victimă din ochi.

Capitolul 50

Intervalul de vreme răcoroasă nu ţinu foarte mult. În următoarele câteva zile, soarele începu iar să ardă nemilos şi, odată cu el, şi ancheta începu iar să înainteze în ritm de melc.

Reconstituirea celor de la *Crimewatch* rămase disponibilă încă o săptămână pe BBC iPlayer şi cât timp lumea o viziona în reluare, poliţia continuă să primească şi să analizeze tot mai multe telefoane şi emailuri.

După ce se întoarseră şi ultimii locuitori de pe Laurel Road din vacanţele programate din vreme, printre ei se răspândi vestea că strada lor a apărut într-o emisiune televizată cu acoperire naţională. O parte dintre ei şi-a adus aminte că au văzut o tânără brunetă umblând din uşă-n uşă pentru a împărţi prospecte, alţii, de o tânără care livra cutii cu verdeţuri sau de o fată într-o dubă de instalator reparând un burlan de scurgere în apropierea casei lui Gregory Munro.

Explozia aceasta de reperări subţie şi mai mult resursele echipei Erikăi. Merseră până acolo încât dădură chiar şi de urma instalatoarei, care se dovedi a fi, până la urmă, doar un tânăr cu faţă de copil, şi o găsiră chiar şi pe tânăra brunetă care livra în fiecare săptămână verdeţuri de sezon proaspete, ambalate în cutii cu sigla „Nature's Finest" în zona respectivă. Ambii se prezentară în mod voluntar la poliţie, răspunseră la întrebări şi oferiră chiar şi probe ADN. După douăsprezece ore de aşteptare ca pe ace, rezultatele obţinute au fost negative. ADN-ul lor nu se potrivea cu probele prelevate de pe uşa din spate a lui Jack Hart şi de pe punga pentru sinucideri.

Doi locuitori de pe Laurel Road şi unul dintre vecinii lui Jack Hart se prezentară la secţia Lewisham Row pentru a căuta, împreună cu un agent, în registrul electronic de profile o potrivire cu femeia pe care o văzuseră livrând prospecte. Erika avea mari speranţe că acest lucru va duce la un progres, dar toate imaginile obţinute semănau

identic cu Lottie, actriţa care apăruse în episodul produs de echipa emisiunii *Crimewatch.*

Cu toate acestea, cea mai deprimantă sarcină a fost să dea de urma londonezilor care cumpăraseră pungi pentru sinucideri prin intermediul celor trei site-uri web. Mult prea multe apeluri avuseseră la celălalt capăt al firului părinţi şi soţi îndureraţi, care au informat poliţia că da, într-adevăr, fusese cumpărată o asemenea pungă şi că da, tentativa de sinucidere avusese succes.

În după-amiaza zilei de 15 iulie, aerul din sala de operaţiuni era teribil de apăsător. Cu o zi înainte, şase membri ai echipei Erikăi fuseseră repartizaţi unui caz de trafic de droguri, iar ea tocmai ce terminase de vorbit cu un bărbat furios, rămas singur cu trei copii, după ce soţia lui îşi luase zilele şi a cărui fiică mai mică fusese cea care-i găsise trupul cu o pungă de plastic trasă pe cap.

Era vineri, iar Erika ştia şi ea că restul echipei abia aştepta să ajungă acasă şi să se bucure de weekend. Nu-i putea învinovăţi; munciseră pe brânci în fiecare zi. Obţinuseră prea puţine rezultate, în pofida muncii grele, iar ziarele erau pline de imagini cu mulţimi de oameni îndreptându-se către plaje sau către parcurile din zonă.

Moss şi Peterson stăteau la birourile lor, alături de Crane şi Singh. Erika studia tablele albe cam pentru a mia oară, concentrându-şi atenţia asupra pozelor lui Gregory Munro şi Jack Hart. Lângă ele, acum se afla şi o poză descărcată de pe unul dintre acele site-uri web specializate în sinucideri, care înfăţişa un manechin chel şi bronzat ce zăcea într-un dormitor murdar, cu o pungă pentru sinucideri trasă pe cap, de sub care ieşea furtunul unei butelii cu gaz. Pleoapele îi erau vopsite cu mov şi aveau pictate pe ele şi gene lungi.

— Şefa, e Marsh la telefon, spuse Moss, acoperind difuzorul telefonului.

— Nu-i poţi spune că am plecat? răspunse Erika.

Îşi închipuia că acesta avea s-o lipsească de şi mai mulţi oameni din echipă, iar ea nu mai suporta gândul unei alte şedinţe într-o cameră supraîncălzită.

— Ar vrea să te duci la el în birou. Spune că e important.

— Poate vrea să-ţi spună că în sfârşit vom avea şi noi parte de un aer condiţionat decent, rânji Peterson.

— Trăiesc doar cu speranţa, răspunse Erika.

Îşi vârî bluza în pantaloni, îşi trase jacheta pe ea şi părăsi sala de operaţiuni, suind cele patru şiruri de trepte până la biroul lui Marsh.

Bătu la uşă şi, auzindu-l strigând, intră. Rămase surprinsă văzând că şeful ei făcuse ordine în birou: dispăruseră atât teancurile de dosare desperecheate şi obiectele vestimentare, cât şi cuierul pentru haine. Pe masă se afla o sticlă de Chivas Regal vechi de optsprezece ani.

— Îţi pot oferi ceva de băut? întrebă el.

— Bine. Având în vedere că e vineri.

Marsh se îndreptă spre un colţ al biroului, iar Erika văzu că în locul teancului de haine şi de hârtii se afla acum un mic frigider. Marsh deschise frigiderul şi scoase o tăviţă cu cuburi de gheaţă din compartimentul de congelare. Îl privi în timp ce adăuga gheaţă în două pahare de plastic, peste care turnă apoi două porţii generoase de whisky.

— Vrei gheaţă? întrebă el.

— Da, mulţumesc!

El puse apoi dopul sticlei, o lăsă jos pe birou, apoi îi înmână unul dintre pahare.

— Ştiu că mâine are loc cea de-a doua aniversare, zise el încet. Voiam doar să beau ceva cu tine. Şi să-ţi spun că n-am uitat. În cinstea lui Mark.

Ridică paharul, iar ea dădu noroc cu el. Luară amândoi câte o înghiţitură.

— Ia loc, te rog.

Se aşezară amândoi, iar Erika îşi coborî privirea înspre lichidul chihlimbariu ce se amesteca cu gheaţa care se topea extrem de iute. Se simţea mişcată de gest, dar era hotărâtă să nu plângă.

— A fost un om bun, Erika.

— Nu-mi vine să cred că au trecut deja doi ani, zise ea. În primul an, m-am trezit aproape în fiecare dimineaţă

uitând de multe ori că nu mai e. Dar acum am început să mă obişnuiesc oarecum cu faptul că nu-l mai am lângă mine, ceea ce mi se pare mai rău.

— Marcie m-a rugat şi ea să-ţi trimit salutări.

— Mersi... Erika se şterse la ochi cu mâneca şi schimbă subiectul: Am primit rezultatele vizionărilor profilurilor electronice. Toate s-au dovedit simple reproduceri ale actriţei din *Crimewatch.*

— Da, am văzut, încuviinţă Marsh.

— Mă tem că vom mai înregistra un progres abia atunci când ea va mai ucide pe cineva, continuă Erika. Dar avem de gând să cercetăm în continuare. Săptămâna viitoare vreau să cer întregii echipe să revizuiască toate probele. Vom începe cu mărunţişurile. Întotdeauna există ceva, oricât ar fi de neimportant...

Marsh se lăsă pe spate în scaun. Părea îndurerat.

— Erika, ştii şi tu cum funcţionează lucrurile. Ea ar putea lovi din nou în câteva săptămâni sau peste câteva zile... Sau ar putea aştepta încă vreo câteva luni. Am lucrat şi eu la Operaţiunea Minstead. La un moment dat, atacatorul s-a oprit timp de şapte ani.

— Acesta e modul dumneavoastră de-a mă zori să termin, cu blândeţe?

— Nu, mi-ar plăcea să-ţi acord mai mult timp, însă mă văd nevoit să-ţi reamintesc că resursele noastre nu sunt nelimitate.

— Atunci, pentru ce este whisky-ul?

— Este un gest sincer. N-are nimic de-a face cu munca.

Erika sorbi iar din pahar şi, o vreme, nu mai scoase niciunul niciun cuvânt. Ea începu să admire priveliştea din spatele lui Marsh: cerul albastru, casele micşorându-se în depărtare, lăsând loc peticelor de verde ce se-ntindeau până la linia orizontului.

— Ce faci mâine? Va fi cineva cu tine? întrebă Marsh.

— Tatăl lui Mark s-a oferit să vină la Londra, dar m-am gândit, cu cazul...

Renunţă să-şi mai sfârşească ideea.

— Ia-ţi zi liberă, Erika. Ai muncit trei săptămâni fără

pauză.

— Da, domnule.

Erika bău restul de whisky şi lăsă apoi paharul de plastic pe masă.

— Domnule, cred că ea îşi plănuieşte următoarea crimă. N-a intrat în hibernare. Nu cred că va mai dura nici măcar şapte săptămâni, darămite şapte ani.

Capitolul 51

Simone îl mai urmări pe bărbat de încă trei ori. Acestuia îi plăcea să-şi petreacă după-amiezile în sauna pentru gay din Waterloo, ascunsă bine în spatele gării. Ea-l urmărise de două ori până acolo, aşteptând discret într-un internet cafe plasat mai în josul străzii. Vizitele lui duraseră câteva ore bune. Într-o altă dimineaţă, el luase metroul din staţia Barbican. Ea aşteptase în acelaşi vagon cu el, ascunsă bine printre ceilalţi navetişti şi prefăcându-se că citea ziarul *Metro,* în timp ce garnitura de metrou se hurduca şi se clătina de-a lungul liniei Circle, până ajunseră în staţia subterană Gloucester Road.

Se simţi cam nelalocul ei urmându-l ca o umbră prin West London. Era o lume extraterestră pentru ea. Duhnea a bani, cu amestecul ei de case şic în stil victorian şi oameni exotici sorbindu-şi băuturile în cafenele cu mese direct pe trotuar. El sunase la uşa unei clădiri elegante de pe o stradă rezidenţială şi dispăruse înăuntru, fără a privi înapoi.

Ea se întorsese în acea zi pentru a studia îndeaproape clădirea în care locuia el. Bowery Lane Estate era un bloc cu apartamente înalt de şase etaje, destul de masiv şi mai degrabă şters, în formă de U, cu un dreptunghi de iarbă verde în mijloc. Blocul era un cub brut de beton, construit pentru a găzdui apartamente ale consiliului local imediat după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, când mare parte din Londra era alcătuită doar din mormane de dărâmături. Acum, la şaizeci de ani distanţă, apartamentele fuseseră redecorate şi redenumite obiective cu importanţă arhitecturală. Construcţia de beton purta numele oficial de clădire, şi fiecare apartament costa undeva pe la o jumătate de milion de lire sau chiar mai mult – locatarii mai noi şi cu mai mulţi bani îşi dădeau întâlnire acolo cu ultimii chiriaşi pe care primăria îi lăsa să locuiască în continuare în clădire.

Mai demult, intrarea principală şi scările principale

fuseseră accesibile dinspre stradă, însă un atac armat de la sfârşitul anilor optzeci dusese la împrejmuirea acestora cu sticlă armată, iar acum, prin uşa din sticlă masivă nu se putea pătrunde decât prin intermediul unui sistem de acces video.

Simone îşi alese un punct de observaţie dintr-un internet cafe de peste drum şi începu să caute soluţii pentru a pătrunde în bloc. Cea mai evidentă cale ar fi fost să aştepte pe cineva care locuia acolo şi să intre când acesta intra sau ieşea din clădire. Dar acest lucru funcţionează rareori în cazul străinilor: de două ori, ea însăşi văzuse distribuitori împiedicaţi să pătrundă înăuntru de către locuitori mai vârstnici care voiau să intre. Rezidenţii folosiseră un breloc de plastic pentru a deschide uşa, pe care-l apăsaseră pe un pătrat tot din plastic situat sub şirul de sonerii, descuind încuietoarea.

Acest lucru o îngrijora pe Simone. Se descurca bine cu încuietorile, dar i-ar fi fost greu să facă rost de unul dintre acele brelocuri fără a fi luată la întrebări. Sau fără a crea o diversiune.

Apoi, la două după-amiaza, observă un grup de bătrâne ieşind pe masiva uşă de sticlă, ţinând fiecare câte un prosop de baie rulat. Acestea porniră greoi de-a lungul curţii acoperite cu iarbă şi intrară apoi în clădire printr-o uşă situată în spatele clădirii în formă de U. O oră mai târziu, se întoarseră cu părul ud, sporovăind şi umblând agale prin iarba pârjolită de soare, folosindu-şi apoi brelocurile pentru a deschide uşa principală.

Simone căutase pe Google „Bowery Lane Estate” şi aflase că la parterul acesteia se afla o piscină administrată de consiliul local. Patru zile pe săptămână, aceasta era rezervată persoanelor în vârstă de peste şaizeci de ani.

Cu acest gând în minte, Simone aşteptă un interval de timp favorabil. Îl urmări pe bărbat până la una dintre sesiunile sale regulate de saună la Waterloo, apoi se întoarse înapoi la Bowery Lane Estate, exact în momentul în care bătrânele doamne ieşeau pentru a merge la piscină.

De-a lungul timpului, Simone învăţase că lucrurile simple funcţionează cel mai bine, aşa că, îmbrăcată cu una dintre uniformele de asistentă medicală şi purtând pe cap o perucă neagră, cu păr scurt, lăsată în urmă într-un dulap de către o pacientă recent răpusă de cancer, ea se apropie de uşa de sticlă din faţă, în timp ce doamnele ieşeau afară.

Îi fu de-ajuns un simplu zâmbet, o scuză că-şi uitase cheia, şi doamnele o lăsară să intre. Uneori ajută mult să fii ştearsă şi să nu sari în ochi nimănui.

Bărbatul locuia în apartamentul cu numărul treizeci şi şapte, la etajul doi. Fiecare etaj era de fapt un hol lung de beton, care dădea direct afară, la aer curat, de-a lungul căruia se aflau uşile apartamentelor. Simone înaintă încrezătoare, trecând prin dreptul ferestrei fiecărui apartament şi dându-şi seama, brusc, că fiecare dintre acele ferestre dădea direct în bucătărie. Într-una dintre ele, o doamnă bătrână stătea în picioare şi spăla vasele; în alta, zări o frântură dintr-o sufragerie prin uşa deschisă a bucătăriei, în care doi copii mici stăteau pe jos pe covor şi se jucau cu nişte jucării.

Ajunse în faţa uşii cu numărul treizeci şi şapte – al treilea apartament înainte de capăt – cu o cheie deja pregătită în mână. Ar fi pus prinsoare că uşa de la intrare avea o broască simplă, cu cinci pini. Era cel mai des întâlnit tip de broască, pentru care n-aveai nevoie decât de o cheie subţire. Duke i-a povestit totul despre cum se loveşte o broască. Era posibil să forţezi o broască cu pini cu ajutorul unei chei cu marginea zimţată. Singura problemă era că puteai isca un zgomot puternic. Odată introdusă în broască, cheia trebuia să fie trasă afară foarte uşor, apoi lovită brusc cu un ciocan sau cu un obiect bont. Manevra respectivă forţa cei cinci pini care alcătuiau mecanismul broaştei, păcălindu-i că aceasta era cheia potrivită.

Duke comandase pe internet o cheie universală pentru ea, alături de pungile pentru sinucideri. Simone exersase cu cheia pe uşa ei din spate, însă acum inima îi ajunsese în gât în timp ce se apropia de uşa bărbatului. Rămase

extrem de încântată văzând că avusese dreptate cu broasca uşii, aşa că vârî cheia în ea. În cealaltă mână avea o piatră mică şi netedă, cu care izbi scurt cheia – o dată, de două ori – şi răsuci mânerul.

Simţi o adevărată senzaţie de triumf când deschise uşa. Dacă aceasta ar fi avut şi zăvor pe dinăuntru, i-ar fi fost aproape imposibil să intre, însă uşa se deschise, iar ea se strecură înăuntru neauzită de nimeni. Verifică dacă exista vreo alarmă şi se bucură să vadă că nu era niciuna. Se părea că intrarea prin intermediul sistemului de supraveghere video îl convinsese pe bărbat că nu mai era nevoie de măsuri de siguranţă în plus.

Rămase câteva secunde cu spatele lipit de uşă, aşteptând să i se potolească ritmul respiraţiei.

Începu să se mişte cu iuţeală prin apartament. Prima uşă pe stânga dădea în bucătărie – era mică, dar utilată modern. Holul ducea direct într-un living încăpător. Printr-o fereastră de sticlă imensă, putea zări turnul înalt al băncii Lloyds, ce făcea ca restul blocurilor turn din jur să pară nişte pitici. În interiorul camerei se afla un televizor cu ecran plat şi o canapea în formă de L destul de masivă. Deasupra canapelei, o fotografie uriaşă a unui bărbat gol se holba la ea cu răutate. Un perete întreg era înţesat de cărţi, iar poliţa de jos era rezervată exclusiv alcoolului: cincizeci de sticle, poate chiar mai multe.

Erau mult prea multe sticle. Oare trebuia să apeleze la ajutorul unei seringi?

Într-un colţ se afla o scară de metal în formă de spirală, care dispărea în tavan. Simone urcă pe scară şi văzu că şi suprafaţa nivelului de deasupra era destul de mică: o adevărată provocare.

Inima începu să-i bată mai energic, la gândul a ceea ce-o aştepta de-acum înainte. Era mult mai încântată de acest bărbat decât fusese de ceilalţi. Verificase locul în care erau amplasate tabloul electric şi liniile telefonice şi dat fiind că rezultatele erau mai mult decât mulţumitoare, se întoarse la uşa de la intrare. Pe peretele de lângă uşă atârna o suită de haine din cele mai variate: lungi, scurte, groase şi

subţiri. O plachetă micuţă era prinsă cu holşuruburi în perete, iar de ea atârnau mai multe chei. Alese una câte una şi încercă uşa cu ele, până o găsi pe cea care se potrivea.

Uneori trebuie ca lucrurile să se întâmple pur şi simplu, reflectă ea, părăsind apartamentul şi încuind uşa în urma ei.

Capitolul 52

Pentru aniversarea morţii lui Mark, Moss o invitase pe Erika la un grătar la ea acasă, spunându-i că-l va invita şi pe Peterson. Erika le era recunoscătoare pentru grijă, dar le spuse că prefera să-şi petreacă ziua singură.

Ceea ce-o surprindea era că nu primise nicio veste de la Isaac. Fusese destul de tăcut în ultima săptămână, iar ea-şi dădu seama că nu-l mai văzuse de când efectuase autopsia lui Jack Hart. Pesemne că obiecţiile ei la adresa lui Stephen duseseră la răcirea relaţiei dintre ea şi el.

Erika se trezi devreme, iar unul dintre primele lucruri pe care le făcu fu să lase cu faţa în jos ceasurile din bucătărie şi din dormitor. Televizorul, laptopul şi telefonul mobil le va lăsa închise. Ora patru şi jumătate după-amiază era adânc întipărită în creierul ei. Acesta era momentul în care, în urmă cu doi ani, dăduse ordinul raidului asupra casei lui Jerome Goodman.

Era o altă zi fierbinte, dar ea ieşi ca să alerge, avântându-se în aerul umed de-a lungul străzilor din jur, apoi înconjurând parcul Hilly Fields şi ocolindu-i pe cei care ieşiseră să-şi plimbe câinii, pe jucătorii de tenis de pe terenurile fără plată sau pe copiii care se jucau unii cu alţii. Copiii care se jucau declanşară ceva în adâncul ei. Se opri după două ture şi se întoarse acasă.

Odată ajunsă acasă, începu să bea, luându-se la trântă cu sticla de Glenmorangie pe care-o deschisese când fusese vizitată de Peterson.

Se aşeză pe canapea, lăsând căldura să circule prin toată casa şi ascultând în surdină zumzetul unei maşini de tuns iarba. În pofida faptului că-şi tot impusese să meargă mai departe, să o apuce pe un nou drum, se simţi trasă înapoi, în mijlocul acelei zile înăbuşitoare, în timpul acelui asalt de pe strada din Rochdale...

Putea simţi cum echipamentul protector de poliţie i se lipea de piele prin ţesătura bluzei. Şi marginile

ţepene şi ascuţite ale vestei antiglonţ din kevlar în timp ce înainta pe stradă, lovindu-i bărbia în timp ce se ghemuia în spatele zidului jos al casei terasate.

O însoţeau şase poliţişti, care se ghemuiră şi ei, lipiţi de zid, câte trei de fiecare parte a stâlpilor ce străjuiau poarta de la intrare. Lângă ea se afla inspectorul Tom Bradbury, cunoscut şi ca Brad – un poliţist alături de care ea lucra încă de când se alăturase poliţiei din Manchester ca proaspăt recrut. Bărbatul mesteca gumă şi răsufla cu încetineală. Sudoarea i se scurgea pe faţă, iar el se foia nervos.

Lângă Brad se afla Jim Black, poreclit Beamer[16]*. Avea un chip serios, care putea fi transformat cu iuţeală prin intermediul unui zâmbet enorm, de unde şi porecla. Erika se trezea mereu râzând la gândul că el putea fi o adevărată fiară nemiloasă şi severă când îşi făcea treaba de poliţist,*

Însă era în stare să afişeze un astfel de surâs orbitor. Ea şi Mark deveniseră prieteni apropiaţi cu Beamer şi cu soţia acestuia, Michelle, care făcea parte din personalul civil angajat să ajute personalul secţiei lor de poliţie.

De cealaltă parte a porţii din faţă se afla Tim James, o stea în plină ascensiune şi un membru complet nou al echipei ei. Un poliţist strălucitor. Era înalt, subţire şi avea un chip minunat. În timpul zilei aresta tipi cu aspect dur, apoi, pe timpul nopţii, se strecura în spatele gratiilor pentru a se combina cu ei. Tim James îşi câştigase porecla TJ când se alăturase echipei, iar când colegii săi poliţişti au aflat că-i plac bărbaţii, a devenit BJ[17] *– dar aceasta era o poreclă afectuoasă, iar el era suficient de inteligent încât să-şi dea seama de acest lucru.*

Lângă BJ se afla Sal, al cărui nume întreg era Salman Dhumal: un indo-britanic înfricoşător de inteligent, cu o chică deasă de păr negru şi cu ochi la fel de întunecaţi.

[16] *To beam = a zâmbi fericit, a radia, a străluci, în engleză (N.t.).*
[17] *Bj = blow job, adică felaţie (N.t.).*

Familia sa era stabilită de patru generaţii în Bradford, însă el tot mai suferea în mod regulat abuzuri verbale de genul „du-te înapoi de unde-ai venit” din partea unor scursuri ale societăţii. Soţia sa, Merra, avea grijă de cei trei copii ai lor, pe lângă faptul că era una dintre reprezentantele de seamă ale lanţului de magazine Ann Summers[18] *în regiunea de nord-vest.*

Şi, în sfârşit, ultimul era Mark. Întotdeauna, doar Mark. Nu că ar fi fost plictisitor sau neinteresant. Era prieten cu toată lumea, amabil şi înspăimântător de loial. Mark avea timp pentru toată lumea, iar Erika ştia că acesta era motivul pentru care şi ea avea atâţia prieteni – el izbutea să netezească muchiile ei ascuţite. Îi îndulcea duritatea, iar ea, în schimb, îl învăţa să nu mai lase pe absolut oricine să profite de el.

Şi iată-i deci pe toţi acolo, la 4:25 după-amiaza, pe data de 25 iulie, transpirând în grup în faţa casei traficantului de droguri pe nume Jerome Goodman. Îl aveau sub supraveghere de mai mulţi ani, iar în ultimele optsprezece luni fusese implicat în masacrarea unui alt mare traficant de droguri, într-un pub din Moss Side. În urma vidului de putere rezultat, Jerome preluase furnizarea şi fabricarea de cristale de metamfetamină şi de Ecstasy. Iar în această zi, pe o stradă amărâtă din Rochdale, ei aşteptau să ia pe sus enorma lui casă terasată – unul dintre sălaşurile traficantului.

O echipă de sprijin destul de consistentă îi ajuta pe Erika şi oamenii săi de la sediul poliţiei. Casa se afla sub supraveghere de săptămâni întregi, iar imaginile acesteia îi erau întipărite în creier. Beton golaş în faţă, completat de tomberoane de gunoi pe două roţi dând pe dinafară de pline ce erau. Pe zid, un contor pentru gaze şi curent electric, al cărui capac fusese smuls.

---

[18] Lanţ britanic multinaţional de magazine, specializat în vânzarea de jucării erotice şi lenjerie intimă, cu peste 140 de magazine situate în zone centrale ale oraşelor din Marea Britanie, Irlanda şi Channel Islands *(N.t.).*

Un agent sub acoperire făcuse rost de planul interiorului casei. Îşi plănuiseră din timp locul prin care aveau să intre: drept pe uşa din faţă, apoi în sus pe scări. O uşă la stânga pe holul de la etaj dădea într-un dormitor din spate, unde credeau ei că se pregăteşte toată metamfetamina.

În ultimele câteva zile, cei care supravegheau casa de la distantă zăriseră o femeie intrând şi ieşind din casă însoţită de un băieţel. Ceea ce era un risc. Era de aşteptat ca Jerome să se folosească de copil pe post de scut uman, ca instrument de negociere, sau, în cel mai rău caz, să-i ameninţe că-i va lua copilului viaţa – însă erau pregătiţi pentru absolut orice. Erika repetase succesiunea de manevre de nenumărate ori cu echipa ei. Şi lucrau de minune împreună.

Simţi cum o învăluie teama în clipa în care ceasul ajunse să indice ora 4:30 după-amiaza. Ridică privirea şi dădu ordinul. Privi cum colegii ei trec pe lângă stâlpii porţii şi se reped spre uşă. Ea le păzea spatele, trecând fără să scoată nici cel mai mic zgomot pe lângă stâlpi. Ceva strălucitor îi atrase privirea, năucind-o pe moment. Realiză faptul că era doar soarele ce se reflecta în discul rotitor al contorului electric. Sclipi din nou şi din nou, potrivindu-se aproape perfect cu berbecele de doborâre a uşilor. La a treia încercare, din lemn săriră aşchii în toate părţile şi uşa de la intrare se izbi de peretele interior al casei cu un bubuit.

Se lămuriră imediat că Jerome primise un pont. În câteva clipe care au schimbat vieţi, Brad, Beamer şi Sal zăceau deja morţi. Erika primi un glonţ în vestă, care-o trânti pe spate, apoi un altul îi trecu prin gât, ratându-i toate arterele majore. Mark se afla aproape când ea începu să se ţină de gât, pe care şi-l apăsa cu degetele printre care îi şiroia sângele.

El se uită la ea, cu o groază crescândă când realiză ce se întâmpla – când păru să se oprească.

În acel moment, Erika conştientiză faptul că partea din spate a capului lui Mark era deschisă larg.

Erika şi inspectorul Tim James au fost evacuaţi pe calea aerului de la locul faptei, răniţi grav. Ea îşi lăsase agenţii acolo – prietenii şi soţul – morţi.

În realitate, totul se petrecuse în doar câteva secunde, dar de la ora 4:30 după-amiaza din acea zi fatidică, viaţa îşi încetinise ritmul pentru Erika. De atunci încoace, ea a început să simtă ca şi cum înainta printr-un coşmar din care n-avea să se mai trezească niciodată.

Capitolul 53

Simone se dădu câţiva paşi înapoi, privind-o pe Mary cum stătea într-o rână în pat, pe jumătate dezgolită de cămaşa de noapte cu modele. Răsufla anevoie şi era furioasă.

Văzuse cămaşa de noapte într-un magazin pentru nevoiaşi din Beckenham şi se hotărâse s-o cumpere pentru Mary. Era un loc potrivit să găseşti adevărate chilipiruri; oamenii care aveau tendinţa să doneze către magazinele pentru nevoiaşi în Beckenham erau mult mai de calitate decât cei din zona ei, aşa că de-acolo te puteai alege cu lucruri foarte bune.

Cămaşa o lăsase fără douăsprezece lire în buzunar. La început, fusese reticentă să dea atâţia bani pe ea, însă-i plăcuse modelul cu cireşe pe un fond alb şi se gândise că lui Mary îi va sta foarte bine cu ea.

Problema era că nu i se potrivea. Umerii lui Mary erau mult prea laţi şi Simone petrecuse un sfert de oră încercând să-i vâre trupul imobil în ea, doar ca să rămână blocată aşa. Bătrâna zăcea acum întinsă cu cămaşa de noapte acoperindu-i capul, strângându-i umerii laolaltă, dar ridicându-i în schimb braţele, în aşa fel încât acestea nu făceau decât să împingă materialul în faţă.

Simone străbătea în lung şi-n lat camera îngustă. Mai erau doar câteva minute până la servirea mesei, moment în care asistentele aveau să vină să hrănească pacienţii. Mary nu mânca, dar cineva avea să deschidă uşa până la urmă.

— De ce nu mi-ai zis că porţi mai mult decât mărimea doisprezece? întrebă Simone. Nu mănânci. Am cheltuit o groază de bani pe asta!

O înhăţă de gulerul cămăşii de noapte şi trase cu putere. Capul lui Mary se bălăngăni în faţă şi-n spate, nesprijinit de torsul care nu se mai odihnea pe saltea. Simone se opinti să tragă de veşmântul bătrânei, care cedă brusc, scoţând un sunet de sfâşiere şi făcând-o pe Mary să se

prăbuşească pe o parte, lovind cu capul bara de siguranţă de pe marginea patului.

— Acum uite ce-ai făcut, îi reproşă Simone, ţinând de cămaşa de noapte ruptă. Nici măcar n-o mai pot duce înapoi la magazin!

O privi pe bătrână, simţindu-i trupul moale, fragil şi mic, între mâini. Apoi îi dădu drumul.

— De ce oamenii mă dezamăgesc de fiecare dată?

O vârî cu brutalitate pe Mary înapoi în cămaşa de spital desfăcută la spate şi-o împinse la loc sub pături.

— N-o să mai vorbesc cu tine o vreme, o anunţă Simone, împăturind cămaşa de noapte şi băgând-o înapoi în geantă. M-ai dezamăgit. Nu eşti decât o grăsană bătrână, şi dizgraţioasă pe deasupra. Mi-am cheltuit banii câştigaţi cu greu pe nişte haine noi şi drăguţe şi tu nici măcar n-ai decenţa să arăţi bine în ele!

Simone îşi azvârli geanta pe umăr şi deschise uşa. Un geamăt reverberă pe holul spitalului.

Se întoarse spre Mary.

— Nici nu-i de mirare că te-a părăsit George... Iar eu trebuie să merg la altcineva în vizită.

Capitolul 54

Erika deschise ochii. Sufrageria era scufundată în semiîntuneric şi totul se vedea în ceaţă. Afară se lăsase întunericul, iar o briză uşoară se strecura înăuntru prin uşa deschisă a terasei. Se ridică şi simţi cum capul îi zvâcneşte de durere: începutul unei mahmureli de la atâta whisky băut.

O grămăjoară de frunze fusese suflată prin uşa terasei şi acum briza le tot rostogolea pe covor. Erika se aplecă şi le adună pe toate. Erau nişte frunze lungi şi cerate şi, când le pipăi, îşi dădu seama că erau de eucalipt. Le duse la nas şi inhală mirosul mentolat, proaspăt şi îmbătător. Se simţi invadată de căldura amintirii lui Mark. Mirosul de eucalipt fusese preferatul lui. Ea obişnuia să-i cumpere sticluţe cu ulei de eucalipt, pe care i le turna în cadă. Ţinu frunzele lipite de nas şi păşi prin uşa deschisă a terasei, ieşind în grădină. Pale de vânt răcoros îi ciufuliră părul, şi ea reuşi să vadă conturul întunecat al unui eucalipt uriaş de pe strada din spatele casei.

Se auzi bubuitul unui fulger, iar o picătură enormă se lovi de piciorul ei. Câteva clipe mai târziu se auzi încă unul şi, cu un ultim bubuit asurzitor, începu să plouă torenţial. Rămase afară nemişcată, cu faţa ridicată în sus, să primească ploaia, savurând senzaţia de apă rece căzând peste ea. Tunetul pârâi şi bubui în continuare în timp ce ploaia spori în intensitate, năpustindu-se asupra străzilor, udând-o până la piele pe Erika şi spălându-i lacrimile şi sudoarea acumulată peste zi.

Apoi veni şi revelaţia. Uşa terasei rămăsese închisă cât timp stătuse ea pe canapea, după ce o furase somnul. Se răsuci şi mai aruncă o privire în direcţia uşii deschise a terasei, care se căsca precum o gaură neagră. Nu putea vedea înăuntru. Se apropie de marginea grădinii, înhăţând o piatră masivă din răzorul de flori care se întindea de-a lungul gardului şi, ţinând-o bine în mână, se înapoie în apartament.

Aprinse lumina. Sufrageria era pustie. Străbătu holul, aprinse becul, ţinând tot timpul piatra ridicată şi fiind deja pregătită să lovească atunci când aprinse lumina din baie. Nimic. Ajunse la uşa dormitorului şi aprinse becul şi acolo. Şi aceasta era gol. Se lăsă în genunchi şi verifică sub pat, apoi îl văzu.

Un plic voluminos, de culoare crem, era aşezat pe perna ei. Pe el scria, cu cerneală albastră: INSPECTOR-ŞEF ERIKA FOSTER.

Erika rămase holbându-se la scrisoare, cu inima bubuindu-i în piept. Îşi făcu curaj strângând piatra la piept şi traversă sufrageria. Trânti uşa terasei, apoi o încuie. Afară era întuneric beznă şi ploaia se izbea surd de geam. Se apropie de geantă şi scoase din ea o pereche de mănuşi din latex. Din cauza tremurului mâinilor, avu nevoie de mai multe încercări ca să le scoată. Se întoarse în dormitor şi se apropie cu precauţie de bilet, ridicându-l de pe pernă.

Fusese înăuntru... chiar la ea în casă. Vânătorul de noapte, Erika era sigură de asta. Luă biletul cu ea în bucătărie şi-l aşeză pe blatul de gătit. Ploaia continua să bată în ferestrele apartamentului. Deschise uşor plicul cu un cuţit şi scoase afară o felicitare. Pe ea era înfăţişat un apus de soare, deasupra mării. Soarele semăna cu un imens gălbenuş de ou însângerat, umplând aproape cu totul orizontul. Trase adânc aer în piept şi deschise felicitarea. Înăuntru, cu un scris elegant, cu cerneală albastră, scria:

Nu sta şi plânge la mormântul meu.
Nu sunt aici; n-am cum să dorm.
Sunt mii de vânturi care bat.
Sunt diamante în zăpadă, ce sclipesc.
Sunt soarele ce coace grânele.
Sunt ploaia blândă de toamnă.
Când te trezeşti în liniştea dimineţii.
Eu sunt iureşul năvalnic ce te-nalţă.
Al păsărilor care tac şi se rotesc pe cer.
Sunt stelele ce licăresc discret pe cerul nopţii.

Nu sta şi plânge la mormântul meu,
Nu sunt acolo; n-am murit.[19]

Sub poezie era scris:

Trebuie să înveţi să renunţi la el, Erika…
Ca de la o văduvă la alta. VÂNĂTORUL DE NOAPTE

Erika lăsă să cadă felicitarea pe blatul din bucătărie şi făcu un pas în spate, trăgându-şi mănuşile de latex cu mâini tremurătoare. Străbătu iar tot apartamentul, verificând dacă ferestrele şi uşile erau încuiate. Vânătorul de noapte fusese la ea în apartament; se aflase la ea în casă, în timp ce Erika dormea. Cât stătuse înăuntru? O privise pe Erika în timp ce dormea?

Erika privi de jur împrejurul sufrageriei şi se cutremură. Nu numai că fusese la ea în casă, ci parcă o făcea să se simtă că fusese chiar în mintea ei. Poezia era splendidă, îi vorbea, practic, vorbea cu sentimentele ei de pierdere şi de suferinţă. Cum de era posibil ca cineva atât de defect şi de bolnav să stabilească o legătură cu ea la un nivel atât de profund?

---

[19] *Do not stand at my grave and weep. /I am not there; I do not sleep. /I am a thousand winds that blow, /I am the diamond glints on snow, /I am the sun on ripened grain, /I am the gentle autumn rain. /When you awaken in the morning's hush /I am the swift uplifting rush /Of quiet birds in circled flight,/I am the soft stars that shine at night. /Do not stand at my grave and cry, /I am not there; I did not die.* – poezie scrisă de Mary Elizabeth Frye (1905-2004) *(N.t.).*

Capitolul 55

Simone alerga cu iuţeală pe străduţele adiacente celor principale, aflate în număr prea mare în Central London. Ploua cu găleata şi ea putea simţi cum îi curge sânge pe o parte a gâtului; avea gura amorţită şi simţea o durere năprasnică în buza de sus, care i se umpluse de sânge. Planul ei nu funcţionase. Stricase totul.

Începuse exact cum trebuia. Izbutise să intre în apartamentul din Bowery Lane Estate cu ajutorul uniformei de asistentă medicală. Holul de la etajul al doilea era pustiu şi ea se mişcase fără a fi zărită de nimeni, trecând prin faţa ferestrelor de bucătărie. Printr-o fereastră văzuse un bărbat dormind în faţa unui televizor deschis. Simone se oprise şi-l privise câteva secunde. Stătea cu picioarele larg desfăcute, cu un braţ aşezat pe piept, care i se ridica şi cobora în lumina pâlpâitoare…

S-a forţat să-şi continue drumul prin umbre până ce a ajuns la numărul 37, la uşa lui Stephen Linley. Şi-a lipit urechea de vopseaua roşie, dar n-a auzit nimic. A strecurat cheia în broască, apoi uşa s-a deschis cu un clic discret.

Stephen Linley a sosit acasă o oră mai târziu. Ea l-a aşteptat la parterul locuinţei, ascunsă în umbră, şi l-a ascultat cum umbla prin bucătărie. Printr-o ferestruică de sticlă, ce dădea în sufragerie, l-a urmărit cum îşi toarnă un pahar cu suc, în care ea amestecase cu generozitate drogul pentru violuri. El l-a băut dintr-o singură sorbitură, apoi şi-a mai turnat o porţie, pe care a luat-o sus, la etaj.

Trecu foarte aproape de locul în care aştepta Simone, în spatele unui pliu gros al draperiei din faţa ferestrei panoramice. Ea simţi aerul mişcându-se odată cu trecerea lui şi-i inspiră mirosul: un miros dulce, îmbătător, de colonie, amestecat cu sudoare stătută şi sex. Iar ura ei faţă de el crescu şi mai mult.

Îl ascultă intrând în baie şi-l urmări în întuneric, nescoţând niciun zgomot pe mocheta moale. Uşa băii era

trasă într-o parte, lucru care-i permise să audă clinchetul scos de curea când o desfăcu şi începu să urineze.

Bucură-te de ea, este ultima oară când o mai foloseşti, gândi Simone. Se îndreptă spre dormitor şi desfăcu uşor borseta pentru bani pe care o ţinea prinsă în jurul taliei, scoţând din ea punga de plastic împăturită frumos.

Se duse la pat şi se întinse pe mochetă, apoi se strecură dedesubt. Lui Simone îi plăcea enorm această parte, când stătea întinsă şi aştepta. Îi aducea aminte de acele coşmaruri ale copilăriei cu Omul-Negru de sub pat, sau cu monştrii ce aşteptau ghemuiţi în întunericul din dulap. Ea era monstrul acum, şi o ştia prea bine, lucru care-i sporea plăcerea.

Ascultă cu atenţie zgomotele înfundate pe care le scotea Stephen în baie. Sunetul scos de apa care începu să curgă, foşnetul scos de perdeaua duşului atunci când acesta o desfăcu cu totul.

Câteva minute mai târziu apăru şi el, iar ea urmări cu atenţie picioarele bărbatului intrând în dormitor, apoi mişcându-se ezitant prin jurul patului. Lui începu să-i sune telefonul, făcându-l să înjure, după care începu să caute prin buzunarele pantalonilor. Urmă un clic atunci când el respinse apelul, apoi telefonul căzu pe mochetă, lângă ea. Lumina ecranului pâlpâia slab. Apoi el îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în pat. Simone se trase şi mai mult dedesubt, ascunzându-se în întuneric. Salteaua se tot mişca deasupra ei.

— Iisuse, cât am băut? îl auzi murmurând.

Simone mai aşteptă un minut înainte de-a se apropia de locul în care se afla telefonul. Întinse mâna şi-l trase spre ea, apoi îl închise. Încet, încet, se strecură afară de sub pat. Îl vedea zăcând pe o parte, cu spatele la ea; mâna i se mişca în sus şi-n jos, tremurător, deasupra feţei. Ea rămase încă o secundă în picioare, privindu-l, ascultându-i gemetele, apoi ieşi repede din dormitor şi coborî scările. Tabloul de curent electric se afla într-un mic bufet de sub scara în spirală. Îl deschise şi opri electricitatea.

Ei i se obişnuiseră deja ochii cu lumina slabă. Privirea i

se plimbă pe deasupra titlurilor scrise de el, care stăteau înşirate pe poliţe: *Coborâre în infern, Din mâinile mele reci şi moarte, Fata din pivniţă.* De mintea lui Stephen Linley se temea ea cel mai tare şi de asta o ura cel mai mult. Soţului ei îi plăcuseră cărţile lui, savurase din plin ororile şi torturile din ele. Se gândi la momentele în care Stan o ţinuse cu forţa şi turnase apă fierbinte peste trupul ei gol... cum alesese tocmai această metodă de tortură din romanul *Din mâinile mele reci şi moarte.*

Rămase nemişcată încă un minut, savurând tăcerea întreruptă doar de murmurul de la etaj al lui Stephen.

— Vin după tine. Vin să-ţi fac de petrecanie, nemernic malefic ce eşti, şopti Simone, apoi porni iute pe scări în sus şi intră în dormitor.

Patul scârţâi şi se mişcă atunci când Simone se urcă lângă el. Plasticul pungii foşni uşor când ea se întinse şi-i strecură punga pe cap.

Stephen se panică şi se smuci, izbind-o pe Simone cu pumnul într-o parte a capului. Ea încercă să ignore durerea şi explozia de stele din faţa ochilor şi smuci tare de şnur, strângându-l puternic în jurul gâtului. El se împotrivi cu toată forţa şi se smuci din nou, lovind-o în gură. Duritatea loviturii lui o luă prin surprindere; îşi închipuia că el ar fi trebuit deja să-şi fi pierdut toată vlaga, să fie aproape adormit de drogul care-i alerga acum prin vene. Strânse şi mai tare de şnur şi i-l apăsă cu mai multă forţă în jurul gâtului, îngropându-i-l în pielea gâtului. El începu să se zbată pe saltea, încercând să se îndepărteze cât mai mult de ea pe lăţimea patului. Ea crezu că el încearcă să scape, însă îşi dădu seama ce voia el să facă abia atunci când îi văzu braţul ridicându-se şi ceva foarte dur şi foarte greu o izbi în ceafă. Însă el nu mai avu totuşi suficientă putere ca să-i dea o lovitură zdravănă, aşa că obiectul masiv doar se frecă de capul ei şi se rostogoli pe saltea.

Punga era acum strânsă în jurul capului lui Stephen, iar plasticul începuse deja să formeze un vid pe chipul lui şi-n jurul gurii prin care mai ieşeau doar gemete. Simone ţinu

punga doar cu o mână şi începu să caute cu cea rămasă liberă după obiectul care-o lovise. Cotul lui Stephen o izbi dureros în tâmplă chiar când mâna ei se strângea în jurul unei scrumiere din marmură mare şi grea. El trăgea înnebunit cu unghiile de plasticul care-i acoperea faţa, înecându-se şi icnind după aer. Apoi îşi înfipse picioarele în saltea şi îşi împinse toată greutatea în ele. Simone simţi cum îi scapă capul din strânsoare. Ridică scrumiera în aer şi, adunându-şi toată forţa, îl lovi cu ea în cap. Urmă un bufnet greţos atunci când partea din faţă a căpăţânii bărbatului se adânci înăuntru. Ea ridică din nou scrumiera şi-l mai lovi o dată, apoi încă o dată. La a treia lovitură, punga explodă şi sângele şi fărâmele de os adunate înăuntru se împrăştiară pe tot peretele.

Femeia rămase pe saltea, tremurând. O făcuse. O făcuse. Dar o dăduse rău de tot în bară. Atunci o zbughi din dormitor, aproape prăbuşindu-se pe scări, şi continuă să fugă, până ieşi din apartament. Nu se opri decât atunci când ajunse în siguranţă, afară, înconjurată doar de întuneric şi de ploaia torenţială.

Capitolul 56

Erika sări în sus când începu să-i sune telefonul fix, care reuşi să răzbată chiar şi prin răpăitul ploii. Nu mai ştia exact cât timp stătuse şi se holbase la scrisul elegant de pe felicitare. Înhăţă telefonul de pe jos, de lângă uşa de la intrare, şi răspunse.

— Erika, ajută-mă, e mort! auzi ea o voce pe care de-abia o recunoscu.

— Isaac, tu eşti?

— Da! Erika, trebuie să m-ajuţi. E Stephen... Doar ce-am ajuns în apartamentul lui şi l-am găsit... Of, Doamne... Am văzut sânge, sânge peste tot...

— Ai sunat la poliţie? întrebă Erika.

— Nu, n-am ştiut pe cine altcineva să sun... Zace întins pe pat, e gol...

— Isaac, ascultă-mă, trebuie să suni la 999.

— Erika... E mort şi are o pungă de plastic trasă pe cap...

Ploaia se înteţise şi mai mult când Erika ajunse la Bowery Lane Estate. În timp ce ştergătoarele încercau din greu să şteargă diluviul, luminile albastre ale maşinilor de poliţie ce se strânseseră în faţa intrării păreau să se amestece cu apa, formând dungi de diferite culori. Ea îşi parcă maşina în spatele unei dube pentru suport tehnic şi ieşi afară, în ploaia biciuitoare.

— Doamnă, mutaţi-vă maşina, nu puteţi parcă aici! strigă un poliţist în uniformă în direcţia ei.

Ea-şi scoase însă legitimaţia.

— Sunt inspector-şef Foster, am răspuns la apel, minţi ea.

— Tu eşti ofiţerul-şef însărcinat cu cazul acesta? întrebă agentul, ducându-şi o mână la ochi pentru a şi-i feri de ploaia care păcănea când se lovea de impermeabilul ce-i acoperea casca.

— O să ştiu mai multe detalii după ce văd locul crimei,

răspunse ea.

El îi făcu semn să treacă. Se îndreptă către cordonul format de poliţie. Maşinile de poliţie erau parcate pe stradă, iar o ambulanţă trăsese pe iarba din curtea blocului, luminile sale adăugându-se simfoniei de culori albastre şi roşii care se roteau pe faţada blocului de apartamente.

Erika ridică privirea şi observă că pe la ferestre începeau să se aprindă luminile. Un poliţist în uniformă striga la oameni să se întoarcă înăuntru, iar Erika văzu un grup de fete tinere în pijamale mânate de la spate de mama lor.

Îi arătă legitimaţia poliţistului din spatele cordonului.

— Nu te afli pe listă, strigă agentul în uniformă ca să se facă auzit din cauza ploii şi a sirenelor maşinilor de poliţie.

— Sunt prima care am dat curs apelului. Inspector-şef Foster, strigă şi ea, scoţându-şi iar legitimaţia la iveală.

El încuviinţă din cap, ea semnă pe clip-board şi el ridică banda ca s-o lase să treacă.

Pătrunse în clădire printr-o uşă masivă de sticlă, apoi o luă în sus pe scările goale. Betonul era cenuşiu şi plin de pete acumulate de-a lungul anilor. Găsi o mulţime consistentă de oameni când ajunse la apartamentul lui Stephen Linley. Îşi scoase iar legitimaţia şi primi un costum, o mască şi ciupici pentru pantofi, pe care şi-i trase cu iuţeală în picioare, pe hol. Când intră în casă, observă că toate spaţiile disponibile din micul apartament erau împroşcate cu praf pentru amprente şi fotografiate. Poliţiştii responsabili cu locul crimei lucrau în tăcere şi nu-i dădură nicio atenţie când o porni, cuprinsă de teamă, pe scara în spirală. Auzea murmure pe mai multe voci venind de sus, şi clicul şi păcănitul aparatului de fotografiat.

Dormitorul arăta mai rău decât îşi imaginase. Un bărbat despuiat zăcea pe o saltea albă, care era îmbibată cu sânge. Trupul îi era aproape neatins, însă capul era de nerecunoscut sub punga de plastic. Peretele alb din spate era brăzdat de dâre de sânge. Camera era plină de poliţişti – în rândul cărora se făcea remarcat unul singur, datorită

staturii înalte. Lângă el se afla un poliţist mult mai scund şi mai gras, care trăsese afară sertarul unui dulap enorm, din care scotea un adevărat arsenal de dildouri, hamuri de piele şi câteva obiecte ce semănau cu glugile de tip fetiş. Acesta ridică în sus una dintre glugile negre din PVC.

— Pare un fel de dispozitiv fetiş pentru controlul respiraţiei, zise el.

— Iisuse, nici nu mă mir c-a dat de belea, zise şi poliţistul cel înalt.

Erikăi i se strânse inima când îşi dădu seama cui îi aparţinea acel glas.

— Inspector-şef Foster, ce cauţi aici? întrebă inspectorul-şef Sparks.

Bărbatul corpolent de lângă el vârî gluga într-o pungă de probe cu o mână învelită în mănuşă, apoi se răsuci spre ei. Sprâncenele de deasupra ochilor obosiţi erau lungi şi ţepoase.

— Am… Am primit un apel, răspunse ea.

— De la cine? Primii care au răspuns au fost cei de la City of London Police[20]. Ei mi-au chemat echipa, o informă Sparks. Iar el este subcomisarul Nickson.

Sparks şi Nickson o priveau fix din spatele măştilor. Stând aşa, toţi trei fură orbiţi de alte două bliţuri.

— Eşti cam departe de casă, nu crezi? adăugă Nickson, cu un glas aspru, care nu părea înclinat să glumească.

— Eu… ăă… Am primit un telefon de la medicul legist Isaac Strong, zise Erika cu glas tremurător.

— Eu sunt medicul legist, Duncan Masters, interveni un tip firav şi cu privirea intensă, care lucra într-un colţ. Doctorul Strong este chestionat de poliţiştii în uniformă. Nu se află aici în calitate de expert.

— Bună, dr. Masters, îl salută Erika. Eu sunt cea care se ocupă de cazul dublu de crimă prin asfixiere, cărora le-au

[20] Forţele de poliţie responsabile doar cu zona istorică centrală a Londrei, diferite de Poliţia Metropolitană (Metropolitan Police Service), responsabilă cu Greater London, zona lărgită din jurul capitalei Angliei. The City of London are o populaţie de doar 9000 de locuitori, cu un aflux de peste 400.000 de navetişti şi alte câteva mii de turişti *(N.t.).*

căzut victime Jack Hart şi Gregory Munro. Eu sunt aici în calitate de expert. Consider că această crimă ar fi putut fi comisă de către aceeaşi persoană.

— Şi ce te face să crezi asta? Doar ce-ai dat buzna la locul faptei, spuse dr. Masters.

— Acest bărbat a fost lovit mortal cu o scrumieră de marmură şi are curul plin de spermă, interveni Sparks. Mie mi se pare că e unul de-al nostru. Aşa că preluăm noi de aici. Se întoarse spre un agent: O poţi conduce pe această femeie până la unul dintre vehiculele noastre pentru suport tehnic? Trebuie să fie interogată cu privire la aşa-zisul pont pe care l-a primit în legătură cu locul crimei.

— Sunt inspector-şef Foster şi – începu Erika, înainte de-a se simţi apucată strâns de braţ de o mână puternică. Bine, bine. Nu-i nevoie să mă bruschezi. Văd şi eu uşa. Ies şi singură.

Agentul îmbrăcat cu un costum de protecţie albastru o conduse afară. Chiar dacă doar ochii i se mai vedeau de sub veşmântul albastru, Erika îşi dădea seama că toţi vedeau cât de umilită se simţea.

Capitolul 57

La fel ca doctorii de rang înalt care se văd nevoiţi să devină pacienţi, nici inspectorului-şef Foster nu îi făcu plăcere să fie luată la întrebări de către unul dintre agenţii din duba pentru suport tehnic. Afară continua să plouă cu găleata, picăturile lovind metalul dubei cu bubuituri din ce în ce mai puternice.

Doi agenţi de sex masculin, inspectorul Wilkinson şi inspectorul Roberts, stăteau în faţa ei la masă, în timp ce o poliţistă în uniformă cu păr castaniu, dat într-o parte de pe chipul tineresc, îi privea din uşa deschisă.

— Deci ce l-a determinat pe Isaac Strong să te sune mai întâi pe tine, apoi să apeleze 999? întrebă inspectorul Wilkinson.

Avea o faţă îngustă, de şobolan, şi dinţi care i se potriveau de minune.

— Era îngrozit. Şi în stare de şoc, răspunse Erika.

— Deci sunteţi apropiaţi? Eşti implicată într-o relaţie cu Isaac Strong? întrebă inspectorul Roberts.

Era blond şi chipeş prin comparaţie cu colegul său.

— Nu, suntem doar amici, replică Erika.

— Doar amici foarte buni? zise inspectorul Roberts, ridicând o sprânceană. Nimic mai mult?

— Asta face parte din munca ta de detectiv, să-ţi dai cu presupusul despre cine şi-o trage cu cine?

— Răspunde la întrebare, domnişoară Foster, îi ceru inspectorul Wilkinson.

— V-am spus deja de două ori, sunt inspector-şef Foster, zise ea, scoţându-şi legitimaţia şi trântind-o pe masă, în faţa lor. Anchetez un caz dublu de crimă despre un intrus care a pătruns prin efracţie şi şi-a asfixiat ambele victime trăgându-le o pungă de plastic peste cap. Ambele victime au fost bărbaţi. Probabil c-aţi auzit despre ele: victimele au fost dr. Gregory Munro şi Jack Hart. Eu sunt ofiţerul-şef responsabil de caz şi dr. Isaac Strong este medicul legist responsabil de el. Cu doctorul Strong mă întâlnesc şi în

afara serviciului. Mai socializăm, din când în când, ca prieteni, dar ştiu că el este gay. Se pare că acum vieţile noastre profesionale şi personale au interacţionat cu cea a partenerului lui Isaac, Stephen Linley, care e bărbatul ce zace mort la etaj, cu ţeasta făcută ţăndări. E de înţeles că dr. Strong a fost extrem de tulburat găsindu-l aşa şi că m-a sunat mai întâi pe mine. Dacă veţi asculta transcrierea acelui apel, mă veţi auzi clar cum îl îndemn să sune la 999. După aceea, am încheiat apelul şi am venit la locul faptei. Vă pot informa că punga folosită în cazul celorlalte crime este un obiect extrem de special, şi cred că exact acelaşi tip de pungă a fost folosit pentru a-l omorî pe Stephen Linley. Acum, cel mai bine ar fi să începeţi să ascultaţi ce vă spun şi să-mi arătaţi ceva mai mult respect, deoarece, în câteva ore, dacă vă veţi ocupa în continuare de acest caz, voi veţi fi cei care veţi primi ordine de la mine.

Se lăsă pe spate şi-i privi cu atenţie pe cei doi poliţişti. Ambii schimbară priviri neliniştite unul cu celălalt.

— Foarte bine, doamnă, zise Wilkinson, care părea jenat.

— Acum, mai aveţi să-mi puneţi şi alte întrebări?

— Cred că e de ajuns, pentru moment, spuse Roberts.

— Mulţumesc. Aş vrea să discut cu doctorul Strong, vă rog. Unde e? întrebă Erika.

Poliţista de la uşă ridică privirea spre ei după ce termină de vorbit în staţia radio.

— Era centrul de comandă, spuse ea. Tocmai ce mi s-a spus că inspectorul-şef Sparks l-a lăsat singur la locul crimei pe subcomisarul Nickson şi l-a luat cu el pe Isaac Strong, la secţia din Charing Cross.

— L-a luat cu el? întrebă Erika. Adică l-a arestat? Sau s-a dus el, din proprie iniţiativă?

Agenta repetă întrebarea în staţie, apoi se opri pentru a asculta, urmară câteva clicuri şi bipuri, apoi glasul reveni şi-i informă că Isaac fusese arestat, fiind bănuit de uciderea lui Stephen Linley.

Capitolul 58

Erika şovăi înainte de-a întinde mâna şi-a lovi în uşă cu ciocănelul masiv din bronz. Se dădu înapoi un pas şi privi în sus la casa întunecată. Ploii îi luase locul un vânt rece şi chiar dacă era udă fleaşcă, răcoarea era o schimbare binevenită după valul de căldură. Îşi strânse geaca de blugi în jurul trupului şi se pregăti să mai bată o dată, când micuţa fereastră din mijlocul uşii se ilumină dintr-odată.

— Cine e? întrebă Marsh, pe neaşteptate.

— Şefule, sunt Erika, inspector-şef Foster.

— Ce dracu' se întâmplă? îl auzi ea mormăind în timp ce trăgea mai multe zăvoare, răsucea cheia în două încuietori şi apoi deschise în cele din urmă uşa, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri.

— Am un motiv foarte bun să fac asta, zise ea, ridicându-şi palmele în sus.

Douăzeci de minute mai târziu, geaca de blugi a Erikăi scotea norişori de aburi lângă soba Aga şi ea stătea alături de Marsh, la masa din lemn de stejar lăcuit din bucătăria acestuia. Marsh îşi trăsese pe el un costum de trening, iar soţia lui, Marcie, cu părul lung şi negru despletit şi nemachiată, turna cu linguriţa frunze de ceai într-o cratiţă, cât timp apa fierbea în fierbător.

— Iisuse! exclamă Marsh, după ce Erika îi povesti totul despre ce i se întâmplase lui Stephen Linley.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat pe amândoi, dar îmi fac griji dacă să sun sau nu de pe telefonul meu mobil, zise Erika.

— Dar nu ai şi tu un telefon mobil personal? întrebă Marsh.

— Nu.

— Şi cum procedezi când trebuie să dai şi tu un telefon personal?

— Nu sun prea des, zise Erika.

Răspunsul ei pluti în aer o vreme. Apa din fierbător începu să fiarbă şi Marcie o turnă în oală.

— Ideea e, continuă Erika Foster, că ce-am discutat eu la telefon cu Isaac va fi o probă în cazul nostru, acum că el a devenit suspect. Dar, domnule, nu el a făcut-o. Am văzut locul crimei. De vină a fost Vânătorul de noapte, sunt sigură de asta.

— Spui că Stephen Linley a fost lovit în cap cu o scrumieră?

— A fost vorba de acelaşi tip de pungă de plastic, cea pentru sinucideri; era gol în pat. Pesemne că ceva a mers prost, poate că ucigaşa s-a panicat. Cel mai probabil, el s-a luptat cu ea.

— Chiar credeţi că responsabilă pentru toate astea e o femeie? întrebă Marcie, incredulă.

— Da, aşa credem, răspunse Erika.

Marcie se apropie de ei şi aşeză ceştile cu ceai în faţa lor. Telefonul lui Marsh, aşezat pe masă, începu să sune.

— E subcomisarul Nickson, zise Marsh, privind ecranul înainte de-a răspunde.

— A fost alături de inspectorul-şef Sparks la locul crimei, îl informă Erika.

— Alo? John, sunt Paul Marsh...

Ieşi din bucătărie şi închise uşa după el. Erika ascultă cum glasul i se pierdea încet, încet pe hol. Marcie veni la masă şi se aşeză în faţa ei.

— Vrei şi tu? întrebă ea, deschizând o cutie cu biscuiţi şi aşezând-o între ele. Pari niţel cam palidă.

— Mersi, zise Erika.

Luară fiecare câte unul şi începură să mestece în tăcere.

— Ştiu ce-i astăzi – aniversarea, zise Marcie. Şi-mi pare rău. Ştii şi tu că-mi pare rău. N-are cum să-ţi fie uşor.

— Mersi, zise Erika, luând încă un biscuit. Dar cred că, într-un fel, în seara asta am început să mă împac cu ideea. Ştii ce vreau să spun? Continui să mă gândesc la el tot timpul, dar am început să accept faptul că nu se va mai întoarce niciodată.

Marcie încuviinţă din cap. Erika se gândi cât de

frumoasă era fără tot acel machiaj pe care-l purta tot timpul. Îi îndulcea trăsăturile.

— Te gândeşti să te stabileşti definitiv aici, în sud? continuă Marcie, mai luând un biscuit şi înmuindu-l graţios în ceaşca de ceai.

— Încă nu ştiu. Ultimii doi ani parcă au fost ca o repetare a primilor doi ani din viaţa mea. La început a fost prima zi de la moartea lui Mark, apoi o săptămână, o lună, un an...

— E imposibil să-ţi faci planuri dinainte, termină Marcie în locul ei.

— Mda.

— Încă mai ai casa aceea din nord, de pe Ruskin Road?

— Mda.

— Ce casă drăguţă, atât de confortabilă.

— Nu m-am mai întors niciodată de atunci. Am angajat o mulţime de experţi în împachetări şi i-am pus să ducă totul într-un depozit. Acum e închiriată, spuse Erika, muşcând furioasă dintr-un biscuit.

— Ar trebui s-o vinzi, Erika. Îşi mai aduci aminte de casa noastră din Mountview Terrace? Doar ce-am văzut pe internet că s-a vândut cu cinci sute de mii de lire! Ştiam că preţurile au luat-o razna în Manchester, dar nici chiar aşa. Acum şase ani, noi am vândut-o cu trei sute de mii, apoi ne-am mutat aici. Ai putea să-ţi cumperi ceva în Londra. Sunt o mulţime de case şic în jurul lui Hilly Fields... Şi am văzut o casă redecorată atât de frumos în Forest Hill...

Erika ciuli urechile pentru a auzi ce vorbea Marsh pe hol.

— Marcie, n-am venit aici să discut despre preţurile caselor, spuse Erika.

Marcie se încordă vizibil.

— Dar ai venit în schimb să ne baţi la uşă la trei dimineaţa. Ai putea măcar să te comporţi cum trebuie.

— A fost o zi lungă şi groaznică, Marcie.

— Nu astfel sunt toate zilele pentru tine, Erika? zise Marcie, ridicându-se şi aruncându-şi restul de ceai în chiuvetă şi stropind plăcile de faianţă cu el.

— Îmi cer scuze.

— Nimeni altcineva din departamentul lui Paul nu consideră că e-n regulă să vii la noi şi să dai telefoane nepotrivite fix în miez de noapte.

— Nu e...

— Ce-ai tu aşa special?

— Nimic. Ne ştim amândoi de foarte mult timp şi n-am vrut să discut cu el la telefon, se justifică Erika.

Marsh reveni în uşa bucătăriei. Privi tabloul din faţa sa: Marcie stând în picioare lângă Erika, cu degetul aţintit spre ea şi pregătindu-se să zică ceva.

— Marcie, ne poţi lăsa singuri?

— Desigur. Orice pentru unul dintre poliţiştii *tăi.* Ne vedem dimineaţă, se răsti ea.

Lui Marsh i se întunecă privirea. *Oare dorm în dormitoare separate?* se întrebă Erika în gând.

Marsh închise uşa şi afişă o expresie complet diferită.

— Îl vor reţine pe Isaac peste noapte. Aşteaptă mai întâi rezultatele ADN.

— Ce rezultate?

— Se pare că Stephen Linley era o persoană destul de... promiscuă. Avea în casă o mulţime de echipamente bondage şi din piele, şi s-au găsit o grămadă de articole pornografice destul de extreme la el în apartament.

— Ce fel?

— Nimic ilegal, dar chestii fetişiste, unele având legătură cu sufocarea... Au ascultat mesajele vocale lăsate pe telefonul lui Linley şi se pare că el şi Isaac treceau printr-o perioadă destul de grea. Isaac a lăsat o mulţime de mesaje spunând că, iar aici citez „vreau să-l omor pe nenorocit”.

— Şi eu am mai lăsat astfel de mesaje, domnule.

— Erika...

— Nu, ştiţi şi dumneavoastră cum e. Dacă te străduieşti îndeajuns, corespondenţa oricărui om poate deveni incriminatoare. Nu Isaac a făcut-o.

— Şi ce vrei de la mine, Erika? Bun, hai să sistăm ancheta doar pentru că tu-l crezi nevinovat?

— Ştim amândoi foarte bine cum funcţionează astfel de treburi! Are un avocat?

— Cred că da, da.

— Îmi puteţi permite accesul? Dacă-l va lua cineva la întrebări, aş vrea ca eu să fiu aceea.

— Ştim amândoi că n-are cum să se întâmple aşa ceva...

Erika îşi vârî mâna în geantă şi scoase felicitarea afară.

— Ar trebui să vedeţi asta, zise ea şi i-o întinse, desfăcută în punguţa de plastic, peste masă.

Marsh se apropie şi-şi luă ochelarii de citit de pe blatul de gătit, apoi se întoarse la masă şi privi cu atenţie felicitarea. O răsuci spre el, citind ce scria înăuntru.

— Unde ai primit-o?

— Am dormit până târziu după-amiază. Când m-am trezit, uşa de la terasă era deschisă şi am găsit asta pe pernă.

— Pe pernă! Şi de ce nu mi-ai zis?

— Vă zic acum! M-am trezit, am găsit biletul – nu l-am atins, l-am manevrat cu mănuşi de latex – apoi am primit telefonul de la Isaac. Am mers direct la apartamentul lui Stephen Linley, iar după aceea am venit încoace.

— Începe să ne scape cu totul din mână, zise Marsh. Convoacă o şedinţă de urgenţă la prima oră a dimineţii. Am să dau un telefon, o să fie nevoie ca cei de la medicină legală să-ţi intre în apartament.

— E-n regulă.

— Vrei să rămâi să dormi pe canapea?

— Nu, domnule. În curând se face patru dimineaţa. Merg la un hotel şi încerc să prind vreo câteva ore de somn.

— Bine. Ne vedem la secţie la 9 fix.

Capitolul 59

Ploua iar cu găleata când Erika a ţâşnit din maşină pentru a ajunge cât mai iute la intrarea principală în secţia Lewisham Row. De serviciu era Woolf şi zona recepţiei clocotea de agitaţie din cauza unui grup de tinere supărate ce stăteau pe un şir de scaune de plastic. Două dintre ele împingeau înainte şi înapoi bebeluşi în cărucioare. Trei copilaşi ceva mai mari stăteau pe scaunele din capătul rândului: doi băieţi şi o fată. Băteau din picioruşele lor goale în scaunele de plastic verde, râzând şi desenând figuri în condensul adunat pe geamul ferestrei. Deasupra capetelor lor, unde ei nu puteau ajunge, cineva de mult plecat de-acolo scrisese: TOŢI PORCII AR TRE' SĂ MOARĂ. Copiii erau murdari şi gălăgioşi, dar ceea ce-o mişcă pe Erika era faptul că în spatele lor, pe podeaua de beton, se aflau trei perechi de şlapi, aşezate frumos una lângă alta.

— Neaţa. Marsh a cerut ca toată lumea să meargă în sala de operaţiuni, o întâmpină Woolf, ridicându-şi privirea la ea din spatele biroului de primire.

— A zis şi de ce? Ar fi trebuit să ţin o şedinţă de informare pentru toată lumea la ora nouă.

Woolf se aplecă în faţă şi spuse cu un glas scăzut:

— Are legătură cu arestarea doctorului Strong pentru uciderea iubitului său cu o scrumieră... Nu ştiam nici măcar că o ia în gură, darămite că o ia şi-n fund!

— Agent-şef, tu n-ai nimic altceva mai bun de făcut decât să stai la bârfă? Şi tu eşti tot timpul de serviciu? întrebă Erika, privindu-l cu asprime, apoi trecându-şi legitimaţia prin fanta uşii şi trântind-o în urma ei.

Woolf o urmări pe monitorul de supraveghere video cu circuit închis îndepărtându-se nervoasă pe coridor.

— Hei! Noi cât mai avem de aşteptat aici? strigă una dintre femei.

— O să îţi regăseşti iubirea vieţii cât de curând, o linişti Woolf. Şi voi la fel. Mai au doar să li se ia amprentele şi să

fie acuzaţi de atac deosebit de grav.

Femeile îi aruncară priviri furioase şi se întoarseră la discuţiile lor.

— Nimeni nu pare a avea simţul umorului în dimineaţa asta, mormăi Woolf în timp ce-şi deschidea ziarul şi muşca din pateul danez.

Toată lumea era prezentă şi nu scotea niciun cuvânt când Erika ajunse în sala de operaţiuni. Marsh aştepta în faţa lor, bându-şi ceaşca de cafea.

— A, Erika, ia loc, te rog.

— Credeam că eu trebuia să ţin şedinţa de informare în dimineaţa asta, domnule.

— Şi eu la fel, dar s-au schimbat nişte lucruri. Ia loc, te rog.

Erika se cocoţă pe un şir lung de mese din fundul sălii, unde grupul de imprimante era neobişnuit de tăcut.

Marsh începu:

— Azi noapte, dr. Isaac Strong, care a lucrat la această anchetă şi la multe altele alături de noi în calitate de medic legist, a fost acuzat de omorârea partenerului său, scriitorul Stephen Linley.

Marsh se opri, dându-le timp poliţiştilor să asimileze informaţia.

— Acest lucru ne-a pus într-o situaţie delicată. O mare parte din probele adunate de noi până acum în anchetarea morţii lui Gregory Munro şi Jack Hart au fost analizate de dr. Strong, iar în două cazuri, concluziile sale ne-au ajutat să alcătuim profilul ucigaşului. Modul în care a fost omorât Stephen Linley are anumite asemănări cu asasinările lui Gregory Munro şi Jack Hart. Lui Stephen Linley i s-a găsit o mare cantitate de flunitrazepam în sânge. În plus, a fost sufocat cu acelaşi tip de pungă „pentru sinucideri”, însă, în cazul lui, se pare că s-a luptat cu atacatorul. Autopsia şi raportul toxicologic au indicat faptul că Linley era un consumator regulat de droguri recreaţionale – benzodiazepine şi Rohypnol, denumirea de pe piaţă a flunitrazepamului – şi că avea o mare toleranţă la astfel de

substanţe. Singura probă ADN găsită la locul crimei este masculină.

Marsh se opri iar, pentru a le permite celor prezenţi să asimileze noile informaţii, apoi continuă:

— Se pare că lui Stephen îi plăcea să schimbe des partenerii sexuali, iar seara trecută a fost la o saună pentru gay. Camerele de supraveghere indică faptul că a rămas la sauna pentru gay Chariots din Waterloo de la 6 după-amiaza până la 10 seara. Pe lângă această probă, uciderea lui Stephen Linley s-a produs în Bowery Lane Estate, în EC1, ceea ce înseamnă că intră în jurisdicţia Poliţiei din City of London. Deci, nu numai că nu ne priveşte pe noi, dar nici măcar nu intră în jurisdicţia Poliţiei Metropolitane.

— Domnule, doar nu pot crede că Isaac Strong este ucigaş în serie? întrebă Erika.

— Pot să termin, te rog?

— Aş fi preferat să mă fi informat mai întâi pe mine, domnule. Eu sunt ofiţerul superior răspunzător de caz şi acum aud pentru prima dată toate aceste informaţii.

Poliţiştii din sala de operaţiuni se foiau stingheriţi în scaune.

— Erika, şi mie mi s-au adus la cunoştinţă toate aceste informaţii de către chestorul-şef în urmă cu douăzeci de minute, zise Marsh. Mă laşi să continui?

— Da, domnule, căzu de acord Erika.

— Dr. Strong a fost găsit la locul faptei. Iniţial, a fost reţinut pentru întrebările de rutină – a spus că el a descoperit trupul lui Stephen. Au început să vină rezultatele de la locul crimei. Pe laptopul lui Stephen Linley s-a găsit o mare cantitate de poze, inclusiv o identificare pozitivă a lui JordiLevi.

— El este băiatul de închiriat pe care l-am interogat. A fost în casa lui Gregory Munro cu câteva zile înainte de crimă, interveni Crane.

— Da, mai multe poze de pe laptop îl arată pe JordiLevi împreună cu Stephen Linley şi Isaac Strong: poze cu ei făcând sex. Poliţia a percheziţionat casa doctorului Strong

şi a găsit o cantitate mică de Ecstasy, marijuana şi flunitrazepam, drogul folosit în cazul celor trei crime. S-au mai descoperit şi o mulţime de echipamente de tip fetiş: cagule şi pungi, de tipul celor folosite în cazul asfixierii erotice sau al jocurilor de controloare a respiraţiei – semi-sufocarea ta sau a partenerului tău pentru plăcere sexuală…

Erika stătea în fundul încăperii, simţind cum îi îngheaţă sângele în vene. Rotiţele din mintea ei începuseră să se rotească nebuneşte, gândindu-se la toate acele ocazii în care se aflase în casa lui Isaac. Oare să fie adevărat?

— Acum, la fel ca de fiecare dată, continuă Marsh, o persoană este considerată nevinovată până la proba contrarie, iar acest caz are un plus de delicateţe deoarece doctorul Strong e unul de-al nostru, un reputat medic legist, cu o carieră lipsită de pată. Dar probele împotriva lui s-au adunat într-un număr alarmant de mare, aşa încât City Police n-a avut ce face decât să-l aresteze pentru uciderea lui Stephen Linley. Isaac Strong este, de asemenea, considerat suspect pentru uciderea lui Gregory Munro şi a lui Jack Hart.

— Şi atunci, unde ne situează asta pe noi, ca echipă? interveni Erika.

Marsh se opri câteva secunde.

— Aşa cum ştiţi cu toţii, trebuie să păstrăm transparenţa. Aţi făcut cu toţii o treabă excelentă la acest caz, şi vă mulţumesc fiecăruia dintre voi. Inspector-şef Foster, tu ai lucrat alături de dr. Strong şi acum va trebui să ne uităm pe rapoartele sale ca să vedem dacă ar fi putut influenţa mersul anchetei. În plus, dr. Strong te-a sunat de la locul crimei, înainte de-a alerta poliţia…

Toate privirile din sala de operaţiuni se întoarseră spre Erika.

— Îl cunosc pe Isaac – dr. Strong – din punct de vedere social, zise Erika. Pur şi simplu s-a întâmplat să dea peste iubitul lui care fusese omorât.

— Erika, eu nu te acuz de nimic. Dar a trecut o linie atunci când te-a sunat pe tine. Nu putem permite ca

ofiţerul însărcinat de conducerea unui caz să primească telefoane de la suspectul de crimă aflat la locul crimei. Unul dintre foştii noştri colegi, inspectorul-şef Sparks, a ajuns la locul crimei noaptea trecută, iar acest lucru, coroborat cu faptul că acum conduce o extrem de experimentată echipă de anchetare a crimelor, înseamnă că el va prelua acest caz în calitate de ofiţer responsabil.

Mai mulţi poliţişti din sala de operaţiuni se întoarseră s-o privească pe Erika, în timp ce aceasta încerca să păstreze o mină indiferentă.

Marsh continuă să vorbească:

— Mă aflu aici pentru a vă mulţumi tuturor pentru munca depusă, dar vreau ca toată lumea de faţă să-şi predea dosarul de caz în această dimineaţă, cât mai curând posibil. E posibil ca inspectorul-şef Sparks să mai păstreze o parte dintre voi pentru a se alătura echipei sale.

Erika se ridică în picioare.

— Domnule, pot vorbi cu dumneavoastră, vă rog?

— Erika...

— Aş vrea să vorbim în biroul dumneavoastră, domnule. Acum.

Capitolul 60

— Erika, îmi pare rău, începu Marsh.

Ea stătea în faţa lui, în biroul lui Marsh.

— Nu-mi vine să cred că mi-aţi zis în faţa echipei *mele,* fără să mă puneţi mai întâi la curent.

— Cum spuneam, mai întâi am vorbit cu Oakley la telefon. Era deja aranjat. Mie doar mi s-a adus la cunoştinţă decizia.

— Oakley. Are sens...

— Nu este ceva personal. M-ai auzit doar, jos, în sala de operaţiuni.

— Credeţi că Isaac este cel care a comis toate crimele? continuă ea, luând loc pe scaunul din faţa biroului lui Marsh.

Marsh se duse la scaunul său şi se aşeză pe el.

— Nu mă întreba. Eu de-abia îl cunoşteam. E medic legist. Tu te-ai apropiat destul de mult de el – ce impresie ţi-a făcut?

— Nu m-am *apropiat* de el. Am fost la el la cină de câteva ori.

Erika îşi dădu seama că începea să-i trădeze prietenia şi realizarea acestui lucru o făcu să se oprească. *Chiar m-am transformat şi eu într-o scorpie nemiloasă?* se gândi ea. *E unul dintre prietenii mei cei mai apropiaţi.* Dar, trebuia să recunoască, probele pe care le auzise împotriva lui o şocaseră chiar şi pe ea.

— Dar iubitul lui? Cu ce impresii ai rămas când i-ai văzut împreună? întrebă Marsh.

— Ştiam că Isaac avea o relaţie volatilă cu Stephen Linley. Deşi nu mi-a oferit prea multe detalii, ştiam că Stephen l-a înşelat şi că s-au despărţit. Apoi, din senin, am mers la el la cină şi acolo am dat iar peste Stephen. Nu cred că Stephen mă plăcea. Deşi mi se pare şi mie că am început să par o acritură în ultima vreme.

— În ultima vreme? rânji Marsh.

În pofida situaţiei, Erika rânji şi ea.

— Ai citit vreuna dintre cărţile lui Stephen Linley? întrebă Marsh.

— Nu, răspunse Erika.

— Marcie a descărcat una, *Coborâre în noapte,* pentru a o citi în vacanţă… N-a putut trece de primele patru capitole.

— De ce?

— Dădea impresia că-i plăcea să tortureze femei.

— Sunt thrillere poliţiste, domnule.

— Aşa i-am zis şi eu. I-am zis că ar trebui să rămână la comediile ei romantice… În fine. A trebuit să aranjez ca tot ce aparţine de cazurile lui Gregory Munro şi Jack Hart să fie transferat inspectorului-şef Sparks şi echipei sale. Vor avea sprijinul unui alt medic legist, care va trebui să ia totul de la capăt.

Erika se ridică şi rămase privind cartierul Lewisham, ce sclipea sub un plafon jos de nori negri.

— Cum de-a ajuns nemernicul de Sparks să-mi ia cazul? Mi se pare cea mai perversă lovitură a sorţii!

— Asta-i problema atunci când ajungi să-ţi faci duşmani, Erika. Se retrag şi pun la cale comploturi, şi de multe ori ajung să prospere în umbră. Sparks se pricepe destul de bine la asta.

— Cât de bine? întrebă Erika. Pen’ că-i destul de clar că s-a străduit din greu pentru acest lucru… Conduce o echipă proprie, a fost chemat să dea o mână de ajutor la o supraveghere sub acoperire pentru Operaţiunea Hemslow.

Marsh o asculta şi nu zicea nimic.

— Domnule, să nu-mi ziceţi că şi el concurează pentru postul de subcomisar?

— O mulţime de alţi poliţişti sunt avuţi în vedere. Nu doar voi doi.

— Şi-acum, ce-i de făcut?

— Laşi cazul în pace. Şi singurul motiv pentru care trebuie să faci un pas în spate e că ai un conflict de interese. Ai socializat cu medicul legist care acum s-a transformat în suspect.

— Dacă sunt îndepărtată de la caz, atunci măcar daţi-mi

altceva de făcut. Cu mare bucurie aş lua şi eu parte la Operaţiunea Hemslow. Sparks trebuie să o lase deoparte. Aşa că vor avea nevoie de un alt inspector-şef.

— Subcomisarul Nickson n-a fost prea încântat de faptul că ai dat buzna peste ei noaptea trecută, la locul crimei... Sau de modul în care te-ai purtat cu agenţii săi. Marsh văzu privirea de pe chipul Erikăi. Da, am auzit şi despre asta. Şi Oakley a auzit.

— Domnule, îmi cer scuze, credeţi-mă, tot ce încerc de fiecare dată este să încerc şi să fiu o poliţistă capabilă. Nu-mi pun în minte să supăr pe toată lumea, dar...

— Dar aşa te-ai obişnuit, termină Marsh în locul ei. Uite. Ai la dispoziţie trei săptămâni de concediu, pe care încă nu ţi le-ai luat. Îţi sugerez să profiţi de soare. Uneori e mai bine să te faci nevăzută.

— Domnule, nu sunt genul care să meargă să se prăjească la soare pe plajă.

— Atunci, încearcă. Cumpără-ţi nişte cremă cu factor de protecţie 50 şi dispari într-un loc plăcut. Ţi-ai face singură un serviciu scăpând de acest caz al Vânătorului de noapte, ai cuvântul meu.

— Da, domnule.

— A, şi, Erika, dacă aud că ţi-ai vârât iar nasul, va fi cea mai rapidă cale să-ţi curmi visul de-a deveni subcomisar.

— Nu e un vis...

— În fine. Ia-ţi o vacanţă.

— Foarte bine, domnule.

Erika dădu aprobator din cap în faţa lui Marsh şi ieşi din birou.

Sala de operaţiuni era pustie. Luminile fluorescente fuseseră lăsate aprinse. Erika rămase câteva secunde tăcută, privind de colo până colo tablele albe, pe care erau prinse cu bolduri toate dovezile strânse de-a lungul ultimilor trei săptămâni pline de agitaţie. Munca grea a echipei sale.

O femeie ciocăni la uşă şi intră. Era unul dintre agenţii de sprijin, al cărei nume Erika nu-l cunoştea.

— Scuze, doamnă, e-n regulă dacă începem să strângem datele pentru a le preda? întrebă femeia în timp ce-şi plimba ochii peste birourile goale.

Erika încuviinţă din cap şi ieşi din cameră. Dădu peste Woolf în drumul ei pe hol.

— Scuze pentru mai devreme, şefa... îl cunoşteai bine pe dr. Strong? întrebă el.

— Da, dar acum, dacă stau să mă gândesc, nu...

— A, bine. Totul e bine când se termină cu bine, rânji Woolf.

— Ce vrea să însemne remarca asta a ta?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Mama obişnuia s-o spună tot timpul, Dumnezeu să aibă grijă de sufletul ei. O babă nesuferită. Oricum, am reuşit să-ţi fac rost de ăsta, continuă el, apoi îi înmână un telefon Nokia. Încă funţionează, fără probleme.

— Ţi-ai amintit, zise ea, luându-l în mână.

— A fost primul lucru pe care mi l-ai spus atunci când te-ai alăturat secţiei Lewisham Row. „Fă-mi rost de un telefon cu butoane, gras nemernic!”

— N-am spus niciodată „gras nemernic”! rânji Erika.

— Mda, eu am inventat formularea, zise el.

Rămaseră amândoi privind prin geamul despărţitor cum agenţii de sprijin dădeau jos de pe tablele albe pozele făcute la locurile crimelor.

— Unde-a dispărut toată lumea? se interesă Erika.

— O mare parte a plecat acasă şi aşteaptă să li se dea alte sarcini, şi e duminică. Cred că voiau şi ei să profite de o neaşteptată zi liberă înainte de începerea unei noi săptămâni aglomerate.

Erika se simţi dezamăgită, şi niţel abandonată. Îndepărtă aceste senzaţii din minte, realizând cât de prosteşte se comporta. Era serviciul şi-atât.

— Şi-acum ce mai urmează, şefa?

— Eu sunt în vacanţă în următoarele trei săptămâni.

— O, ce frumos! Eu aş face moarte de om pentru trei săptămâni libere. Distracţie plăcută!

Woolf o bătu prieteneşte pe umăr şi plecă în direcţia

recepţiei.

Distracţie... Erika nici măcar nu-şi mai aducea aminte când se distrase ultima dată. Se întoarse iar la privitul tablelor albe prin geam; acum erau aproape goale. Îşi aruncă geanta pe umăr şi părăsi secţia, nesigură de ce avea să facă mai departe.

Capitolul 61

Erika îşi petrecu restul dimineţii plimbându-se cu maşina de colo-colo, simţindu-se lipsită de puteri şi frustrată. Trecu prin faţa casei lui Isaac din Blackheath şi văzu că era percheziţionată de poliţie. În faţa casei stătea un poliţist şi peste uşa de la intrare era trasă o bandă a poliţiei. I se părea ciudat să vadă casa lui şic, cu două plante yucca străjuindu-i uşa de la intrare şi cu ferestrele ghilotină scânteind în soare, şi totuşi să ştie că el era reţinut în continuare în arestul poliţiei.

Apoi se îndreptă spre Shirley, trecând prin faţa casei lui Penny Munro. Strada era liniştită şi mai multe case aveau draperiile trase, pentru a ţine soarele la distanţă. Casa lui Penny ieşea în evidenţă datorită pajiştii verzi şi luxuriante din faţă. Pesemne că Gary continua să ignore interzicerea folosirii furtunului de apă pentru a o stropi. Erika voia să ştie ce mai punea acesta la cale şi se gândi să încetinească niţel, dar îşi zise că mai bine s-ar abţine, întoarse maşina şi porni înapoi spre Forest Hill.

Începuse iar să plouă când ajunse acasă. Se suci în toate părţile, căutând ceva de băut, însă frigiderul era gol, la fel ca majoritatea dulapurilor.

Se plimbă prin tot apartamentul, simţindu-se ca un animal în cuşcă, apoi deschise calculatorul şi-l lăsă pe blatul din bucătărie cât timp îşi turnă ultimul pahar de whisky. Rămase holbându-se în gol, urându-şi viaţa, urându-şi serviciul, urând totul. Începuse să plouă mai tare. Deschise uşa de la terasă şi rămase la adăpostul tocului ei, aprinzându-şi o ţigară. În spatele ei se auzi un sunet de cădere pe ceva moale – i se deschisese fereastra de Skype. Începu să sune, determinând-o să se întoarcă în casă, la gândul că putea fi Vânătorul de noapte.

Era sora ei, Lenka, sunând din Slovacia.

— Încep s-o iau razna, murmură Erika atunci când îşi dădu seama că se simţea dezamăgită. Aş prefera să primesc telefon de la o ucigaşă în serie, decât de la propria

mea soră.

Trase aer adânc în piept şi răspunse la apel.

— *Ahoj zlatko!*[21] ciripi sora ei.

Lenka stătea în sufrageria ei pe o imensă canapea de piele, acoperită cu o pătură din blană de oaie. Peretele din spatele ei era vopsit într-o nuanţă de portocaliu care-ţi lua ochii şi pe care se vedeau mai multe poze cu copiii ei, Karolina şi Jakub, împrăştiate pe toată suprafaţa acestuia. Părul lung şi blond şi-l ţinea adunat într-un coc în vârful capului, şi-n ciuda faptului că avea o enormă burtă de gravidă, avea pe ea doar un maiou roz şi subţire.

— Bună, Lenka, zâmbi Erika, vorbind în slovacă. Parcă eşti gata să plesneşti!

— Mda. Nu mai am mult, zise sora ei. A trebuit să te sun. Am făcut ultima ecografie şi am veşti proaspete. E tot băiat!

— E minunat, felicitări, zise Erika.

— Marek e încântat. M-a dus la bijutierul din oraş – ţi-aduci aminte de el, cel şic de pe strada principală – şi mi-a cumpărat o brăţară pentru gleznă.

Marek era soţul Lenkăi şi fusese închis nu demult pentru că achiziţionase bunuri furate.

— Şi Marek cum se va descurca? întrebă Erika.

— A început să muncească din nou.

— Să muncească? Credeam că e la închisoare.

— A ieşit pentru bună purtare. Acum o lună.

— Cum să iasă dintr-odată pentru bună purtare? Doar a primit patru ani.

— Erika, ştiam că o să te comporţi aşa... Şi-a adus aminte de ceva folositor pentru poliţie, aşa că i-au dat drumul... Şi te-am sunat şi ca să-ţi spun că nu mai e nevoie să-mi trimiţi bani. Mulţumesc.

— Lenka...

— Nu, Erika, sunt în regulă. Acum că s-a întors Marek, lucrurile au revenit la normal.

— De ce nu-ţi creezi un alt cont bancar? Voi continua să-ţi trimit bani, pe care i-ai putea pune deoparte, pentru

[21] *Bună, draga mea!* (lb. slovacă, în original) *(N.t.).*

tine.

— Erika, nu trebuie să ai tu grijă de mine.

— Ba da. Doar ştii şi tu că oamenii care lucrează pentru mafie ajung întotdeauna ori în pământ, ori după gratii. Vrei să rămâi o mamă singură cu doi copii – trei, acum că ai mai făcut unul cu el?

— S-a străduit din greu să se îndrepte şi a ieşit pentru bună purtare, zise Lenka, ridicându-şi mâinile în sus, furioasă, ca şi cum acest lucru îl făcea mult mai bun decât ceilalţi taţi. Viaţa s-a schimbat aici, Erika.

— Asta nu înseamnă neapărat că în bine.

— Nu înţelegi. Nu poţi măcar să te bucuri? Marek are grijă de noi. Copiii au haine drăguţe, au chiar şi iPhone-uri. Şi copilaşul ăsta mic nu va duce lipsă de nimic. Vom fi în stare să-i dăm la şcoli bune…

— Ferească Dumnezeu să trebuiască să petreacă prea multe ore învăţând din greu, când Marek ar putea foarte bine să meargă şi să le ameninţe învăţătorul că o să-i spargă rotulele!

— Erika, nu mai vreau să discut despre asta. Nu te-am sunat ca să mă cert cu tine, zise Lenka, aranjându-şi cocul din vârful capului cu aerul că vrea să sfârşească discuţia. În fine. Tu eşti bine? Am tot încercat să te sun pe Skype. Te-am sunat de patru ori în ziua aniversării lui Mark.

— Sunt bine.

— Ar trebui să-ţi pui şi tu nişte poze prin casă, continuă Lenka, chiorându-se în cameră. Arată ca o celulă de la puşcărie.

— O s-o menţin aşa pentru data viitoare când vii cu Marek. Să-l fac să se simtă ca acasă.

În pofida remarcii sale, începură amândouă să râdă.

— Te salută şi copiii, zise Lenka, după ce se liniştiră. Au ieşit la bazinul de înot cu prietenii.

— Sărută-i din partea mea, spuse Erika. Şi anunţă-mă când o să intri în travaliu, bine?

— Bine… Te anunţ. Te iubesc.

Lenka îşi apăsă buzele cu degetele şi-i trimise un sărut. Erika îi răspunse la fel, apoi ecranul deveni negru.

După conversaţia de pe Skype, tăcerea deveni asurzitoare în apartament. Erika îşi plimbă privirea peste pereţii goi, apoi poposi asupra poliţelor ticsite cu tot felul de lucruri inutile. Lângă un exemplar din *Cincizeci de umbre le lui Grey* se afla volumul semnat de Stephen Linley, dăruit chiar de el însuşi. Se ridică şi scoase afară exemplarul romanului *Din mâinile mele reci şi moarte* şi începu să citească.

Capitolul 62

Moss profitase de această neaşteptată duminică liberă şi rămăsese acasă, ca să-l îmbăieze şi să-l bage la culcare pe fiul ei Jacob. Doar ce terminase să-i citească o poveste şi văzu că pe băiat îl furase somnul. Îi sărută chipul adormit şi reglă veioza în aşa fel încât să continue să-i cânte cât timp dormea şi luminiţele să pâlpâie, împrăştiate pe pereţi.

Când ieşi afară din dormitor, pe hol, o găsi pe soţia ei, Celia, ţinând în mână telefonul.

— E Erika Foster, spuse Celia.

Moss luă telefonul şi porni înspre micuţul dormitor pe care-l foloseau amândouă drept birou. Apoi închise uşa.

— Moss, scuze că te sun acasă, începu Erika.

— E-n regulă, şefa. Ce s-a întâmplat?

— Toată lumea a şters-o azi.

Stânjenită, Moss nu zise nimic o vreme.

— Cam da. Scuze pentru asta. Credeam că vei fi ocupată cu Marsh?

— A, am fost. Ai petrecut în mod plăcut ziua liberă?

— Dap, am fost în St. James's Park. A fost superb.

— Poţi vorbi?

— Da. Doar ce i-am terminat de citit *Omida mâncăcioasă*[22] lui Jacob şi acum am poftă de-o salată – ceea ce cred că este o premieră pentru mine.

— Am citit una dintre cărţile cu inspectorul-şef Bartolomew, cele pe care le scrie, pardon, scria, Stephen Linley...

— Şi vrei să înfiinţezi un club de carte? întrebă Moss.

— Foarte amuzant. Nu, am început să citesc *Din mâinile mele reci şi moarte* şi mi se pare destul de tulburătoare...

— În ce sens?

— N-am probleme cu macabrul, dar am găsit nişte

[22] *The very hungry caterpillar* (1969), faimoasă carte ilustrată pentru copii, scrisă şi desenată de Eric Carie, tradusă în 45 de limbi şi publicată în peste 25 de milioane de exemplare. La noi a apărut la editura Cartea Copiilor, în 2007 *(N.t.)*.

chestii extrem de dure şi de întunecate. Am dat peste un criminal în serie care răpeşte noaptea femei şi apoi le închide la el în beci şi le torturează.

— Ca în *Tăcerea mieilor*[23]?

— Nu, *Tăcerea mieilor* are o anumită fineţe şi reţinere când vine vorba de descrieri violente. Aici nu e decât torture porn. M-am forţat să citesc mai departe, pagini întregi pline cu violuri prelungite şi grafice, iar între ele criminalul toarnă apă fierbinte peste trupurile lor goale.

— Iisuse!

— E aproape ca şi cum ar avea orgasm în timp ce scrie toate astea... O fi puţin exagerat, dar cum ar fi dacă Vânătorul de noapte l-a omorât pe Stephen din cauza atitudinii sale la adresa femeilor?

— Credeam că noua direcţie a anchetei se concentrează asupra ipotezei că Isaac Strong l-a omorât pe Stephen? Şi parcă ai fost îndepărtată de la caz?

— Moss, tu chiar crezi că Isaac ar fi putut s-o facă?

— Nu. Dar, pe de altă parte, eu nici nu-l cunoşteam aşa de bine.

— Moss, eu am fost la locul crimei. Toate dovezile indicau că este vorba de acelaşi ucigaş. Cu puţin timp în urmă l-am căutat pe Google pe Stephen Linley şi am aflat că vinde tone de cărţi, însă de multe ori creează tot felul de controverse la evenimente literare. S-a întâmplat de multe ori să vină lume la el şi să-l întrebe de ce preferă să-şi trateze personajele feminine cu o asemenea violenţă; există un fel de boicot îndreptat împotriva operei sale. Dacă aceasta-i legătura? Cum ar fi dacă opera lui a inspirat pe cineva să se comporte violent cu Vânătorul de noapte? În timpul convorbirii telefonice cu ea, mi-a spus că soţul ei a torturat-o, dar că acesta a murit înainte să-l poată omorî chiar ea.

---

[23] *The silence of the lambs* (1988), celebru roman scris de Thomas Harris. A fost ecranizat în 1991, de Jonathan Demme, cu Jodie Foster în rolul detectivei Clarice Starling şi cu Anthony Hopkins în rolul dr. Hannibal Lecter, un criminal psihopat condamnat pe viaţă, care o ajută pe Clarice din închisoare *(N.t.)*.

— E o teorie foarte reuşită, şefa. Sau încerci să afli cine a făcut-o din modul în care a făcut-o? întrebă Moss.

— Cred doar că încă n-am studiat îndeajuns motivul pentru care a făcut-o. Am irosit timp crezând că autorul a fost doar un homosexual sedus şi abandonat în cazul lui Gregory Munro, şi toată treaba cu Jack Hart fiind o persoană aflată tot timpul în vizorul publicului a reuşit să ne abată atenţia de la motiv.

— Există o singură problemă, şefa. *Ni s-a luat cazul.* Eu am fost repartizată grupului de monitorizare a camerelor video de pe străzi, zise Moss.

— Şi Peterson?

— Habar n-am. Am auzit că şi el a fost trimis pe undeva, dar nu sunt sigură unde anume.

— A, bine, şi eu sunt în vacanţă, continuă Erika, ironică.

— Atunci, ştii ce fac în mod normal oamenii când sunt în vacanţă? Pleacă să-şi viziteze prietenii… Poate c-ar trebui să mergi să-l vezi pe Isaac. Dacă tot nu poţi fi momentan poliţistă, măcar încearcă să-i fii prietenă.

Capitolul 63

Erika se aşeză la rândul celor intraţi deja în centrul de vizitare al închisorii Belmarsh, pentru a aştepta să treacă de securitate. Centrul era o clădire de beton lungă, joasă şi rece, al cărei spaţiu era mult prea mic pentru a adăposti toate cele patruzeci de persoane ce aşteptau să treacă printre detectoarele de metal. Afară ploua, aşa că ferestrele înalte şi înguste erau acoperite de condens. Mirosul de piele umedă, de odorizante de corp şi de parfumuri se amesteca cu duhoarea produselor de curăţenie industriale. Câţiva bărbaţi şi câteva femei de acolo se aflau pe cont propriu. Unii păreau şocaţi de faptul că trebuiau să-şi viziteze un prieten sau o persoană dragă pentru prima dată. Un grup de soţii de deţinuţi gălăgioase, însoţite de copiii lor agitaţi, ţineau în braţele ridicate şi întinse înainte diverse lucruri, pentru a trece cu ele printre detectoarele de metale. O femeie se certa cu un gardian care-i ceruse să-i arate ce are în scutecul bebeluşului ei.

Când toată lumea trecu de securitate, urmă o altă rundă de aşteptare într-o cameră de recepţie lungă, înainte de-a fi conduşi cu toţii în ceva ce semăna cu o enormă sală de clasă, înţesată cu şiruri şi şiruri de scaune de plastic şi mese. Deţinuţii stăteau cu toţii nemişcaţi când intră Erika. Aceştia purtau cu toţii salopete galbene, ca să nu se poată strecura printre vizitatori la sfârşitul şedinţei de vizitare.

Îl găsi pe Isaac aşezat la o masă din capul celui de-al treilea rând. Rămase şocată de aspectul lui: ochi injectaţi, cu cercuri negre împrejurul lor. Părul, de obicei impecabil pieptănat, era acum o chică stufoasă şi pe faţă avea tăieturi de la bărbierit.

— Mă bucur să te văd, începu el.

— Îmi pare rău pentru Stephen, zise Erika.

Isaac îi studia expresia cu atenţie.

— Mulţumesc. De ce-ai venit aici?

— Am venit aici în calitate de prietenă, răspunse ea, întinzându-se şi apucându-l de mână. O avea rece şi

lipicioasă şi tremura din tot corpul. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin mai devreme.

— E ca într-un coşmar, în locul ăsta. Mizeria, ţipetele, permanentul pericol al violenţei şi ameninţării, murmură Isaac. Nu am făcut-o eu. Te rog să mă crezi, nu am făcut-o eu... Mă crezi, nu-i aşa?

Erika ezită.

— Da, te cred.

— Am aflat că mergea la o saună pentru gay din Waterloo. Şi-o trăgea cu alţi tipi, cu capul gol – ştii tu, fără să se protejeze. Am avut bănuieli, şi i-am zis-o, iar el mi-a spus că nu merge decât la sală acolo. Apoi, imbecilul mi-a luat iPodul şi l-a uitat într-un dulap la saună, iar cei de acolo au luat legătura cu mine... Să-nţeleg că ai auzit şi tu despre apelul meu telefonic, în care-l ameninţam că am să-l omor dracului pe nenorocit?

— Da.

— Şi totuşi, nu eu am făcut-o. Nu eu l-am omorât. M-am dus la el acasă ca să mă cert cu el, şi am intrat cu cheia mea...

Isaac înghiţi în sec şi ochii i se umplură de lacrimi. Lacrimile-i cădeau pe masă cu un pic, pic uşor. Şi le şterse apoi cu mâneca.

— Stai aşa, zici că ai intrat cu o cheie?

— Dap, ajunsesem şi la asta cu el. Avea încredere în mine şi-mi dăduse o cheie. Şi eu îi eram jalnic de recunoscător pentru asta.

— Apartamentul lui e situat la etajul doi, fără balcon?

Isaac dădu aprobator din cap.

— Atunci a avut loc o spargere, dacă era încuiat când ai sosit tu. Ori i-a permis el persoanei respective să intre, ori aceasta a pătruns în casă folosindu-şi propria cheie.

— De asta ai venit aici? În legătură cu cazul?

Erika îi povesti pe scurt ce se întâmplase, că fusese îndepărtată de la caz.

— Deci acum anchetezi pe cont propriu? Crezi că m-ai putea ajuta?

— Nu ştiu dacă voi izbuti ceva, Isaac.

— Te rog. Nu cred că mai pot… rezista aici.

Erika văzu că deja trecuseră zece minute din preţioasa jumătate de oră care le era alocată.

— Isaac, trebuie să te întreb: de ce Stephen? Duci o viaţă atât de respectabilă: o slujbă bună, casă, prieteni. Ce te-a atras la el? El era un consumator regulat de droguri, angaja prostituaţi.

— Mă întărâta, Erika. Era băiatul rău. Eu eram băiatul bun, crescut cu bretele pentru pantaloni şi ochelari, stângaci şi cu picioare subţiri ca băţul la orele de educaţie fizică. Am fost virgin până am absolvit facultatea de medicină, la douăzeci şi trei de ani. Am făcut întotdeauna ceea ce trebuia şi am muncit din greu, dar Stephen era sexy şi periculos, şi imprevizibil. Avea un mod al lui de-a se comporta, cam grosolan… Isaac ridică din umeri. Era incredibil în pat. Ştiam că nu era bun pentru mine şi că nu se potrivea cu stilul meu de viaţă… Dar l-am primit înapoi şi te-am îndepărtat pe tine… Scuze pentru asta, Erika. Tu aveai nevoie de mine, nu-i aşa? Am uitat chiar şi de Mark, de aniversare. Îmi pare rău.

Erika se aplecă peste masă şi-l apucă de mână.

— E-n regulă. Isaac, e-n regulă. Sunt aici, şi tu eşti prietenul meu, spuse ea.

El ridică privirea spre ea şi zâmbi slab.

— Uite, trebuie să-ţi pun mai multe întrebări, continuă Erika. Am citit două dintre cărţile lui Stephen, *Din mâinile mele reci şi moarte* şi *Fata din pivniţă…*

— Ştiu, zise Isaac, aproape citindu-i gândurile. Scria despre chestii şocante.

— Scria prea mult despre torturarea femeilor – şi mai este şi inspectorul-şef Bartolomew. El trebuie să fie eroul principal al cărţilor, dar îşi bate nevasta?

— Un antierou, zise Isaac, ridicând din umeri. Era munca lui, asta obişnuia să spună Stephen. Îi scotea toate chestiile nocive din sistem. Dacă te gândeşti la toţi scriitorii de horror – ei nu acţionează neapărat în conformitate cu ceea ce descriu. Şi gândeşte-te şi la ce facem noi – bine, nu noi, eu? Tai oameni ca să-mi câştig

existenţa. Le disec trupurile. Le scormonesc în creier. Ce fac eu este o treabă invazivă.

— Dar ce faci tu e diferit, Isaac. Tu ajuţi la prinderea răufăcătorilor. Stephen îi creează, deşi în mod ficţional, îl contrazise Erika.

— Pentru fanii săi, personajele lui sunt la fel de reale ca mine sau ca tine.

— Stephen avea cumva fani nebuni? Ai auzit cumva dacă a primit corespondenţă de la vreun fan tulburat psihic?

Isaac se şterse la nas cu mâneca.

— Nu ştiu. Nu primea mailuri în mod regulat. Ştiu că o mulţime de fani îi scriau prin intermediul paginii sale de Facebook.

— Dar agentul său, primea cumva mailuri de la fani, în numele lui?

— Da. Probabil. Agentul lui are adresa în West London... Aveam şi eu o viaţă, Erika... Crezi că voi mai fi capabil să revin la normal? Ştiu cum funcţionează sistemul. Sunt pătat. Aveam o poziţie de încredere şi acum a fost pusă la îndoială.

Începu iar să plângă.

— Isaac, opreşte-te, nu poţi să te comporţi aşa aici, zise Erika, observând privirile pe care i le aruncau câţiva dintre deţinuţi. Am de gând să fac tot posibilul să te scot de-aici, continuă ea. Îţi promit.

El ridică iar ochii pentru a o privi.

— Îţi mulţumesc. Dacă o poate face cineva, tu eşti aceea, zise el.

Capitolul 64

Cabina telefonică se afla la marginea Londrei, pe Barnes Common. Simone şi-o aducea aminte. Făcea parte dintr-o perioadă fericită de mult uitată a sa, pe când mama ei o luase cu ea la o plimbare prin Kew Gardens. Fusese nevoită să se ascundă în haina mamei sale până trecuseră de punctul de vânzare a biletelor, dar odată ajunse înăuntru, se bucurase enorm să vadă toate acele flori şi toţi acei copaci. Mama ei vrusese cu tot dinadinsul să intre în casa tropicală. Semăna cu o seră gigantică, era foarte cald înăuntru şi era înţesată de plante din toată lumea.

— Floră şi faună extrem de rare, îşi aducea aminte Simone că scria pe un semn.

Fireşte, mama ei dorise să viziteze Kew Gardens doar ca să se întâlnească cu furnizorul ei. Dispăruseră amândoi într-un tufiş pentru a-şi face treaba lor de adulţi. Însă tânăra Simone se bucurase de vreo două ore de hoinăreală nestingherită. Şi ştia că dacă mama ei era fericită, atunci şi ea era fericită.

În autobuzul care le aducea înapoi acasă, ea-şi lipise faţa de geam şi văzuse cabina telefonică de un roşu sclipitor pe fondul întinderii de verde de pe Barnes Common. Arăta aproape la fel, după atâţia ani. Seceta transformase verdele în galben, iar vopseaua roşie se descojea de pe cabina telefonică, însă prin preajmă nu se zărea picior de om.

Erika Foster răspunse la telefon după ce îi sună de mai multe ori.

— Ai primit felicitarea mea, inspector-şef Foster?

Pauză.

— Da. Mulţumesc. Deşi majoritatea oamenilor ar fi folosit cutia poştală, zise Erika.

— Eu nu sunt la fel ca majoritatea oamenilor, inspector-şef Foster, o contrazise Simone.

Strânse telefonul în palmă şi privi prin geamul murdar la pajiştea pustie.

— Crezi că eşti specială? întrebă Erika. Că ai fost trimisă aici cu un scop suprem?

— Nu, departe de mine aşa ceva. Eu nu mă remarc în niciun fel. Nu sunt frumoasă, nici isteaţă, doar plină de furie şi durere... Durerea, mai ales, îţi dă multă energie, nu crezi?

— Ba da, cred, o aprobă Erika.

— M-am hotărât să folosesc această energie pentru a mă răzbuna... Am citit despre tine. Despre faptul c-ai încercat să-ţi faci treaba, c-ai încercat să-l prinzi pe acel traficant de droguri şi că totul a luat o turnură extrem de urâtă. Nu numai că ţi-ai pierdut prietenii şi soţul, dar chiar şi oamenii pentru care munceai ţi s-au întors împotrivă. Au dat vina pe tine.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că ai putea fi ajutată, te-ai opri? o întrerupse Erika.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că ai putea fi ajutată dacă *te*-ai opri? i-o întoarse Simone.

— Ce vrei să zici?

— Am văzut unde locuieşti. Apartamentul ăla jalnic. Bunurile tale lumeşti care nu valorează nimic. Cu ce-ai putea să te mândreşti după ce ţi-ai dedicat viaţa slujbei tale din poliţie? Viaţa nu ţi-ar fi mai uşoară dacă ai înceta să mai încerci să salvezi lumea?

Pauză din nou, apoi Erika îi răspunse cu voce tremurătoare:

— Am să te găsesc. Iar când am s-o fac, am să te privesc în ochi şi am să văd atunci cât de deşteaptă crezi că eşti.

— Prinde-mă dacă poţi. Încă n-am terminat, zise Simone.

Urmă un clic, iar Simone auzi doar tonul telefonului.

Tresări, dar nu de teamă sau de durere. Doar o durea când zâmbea după ce fusese lovită în timpul confruntării cu Stephen.

Capitolul 65

Moss întinse mâna rămasă liberă şi ciocăni la uşă. În cealaltă mână ţinea o cutie cu pizza. Câteva clipe mai târziu, i se deschise. Erika stătea în cadrul uşii, cu părul ridicat în toate părţile.

— Mi-am zis că ai vrea nişte pizza, zise Moss, ridicând cutia s-o vadă. Cu pepperoni?

— Mersi, intră, zise şi Erika, dându-se la o parte pentru a o lăsa să intre.

Ploaia încetase şi prin fereastra terasei se zărea un amurg superb, în timp ce soarele se lăsa încetişor în jos, creând nuanţe de albastru deschis şi portocaliu.

— I-am lăsat pe Celia şi pe Jacob la înot, în Ladywell. Am zis să dau pe la tine şi să văd cum te bucuri de vacanţă...

— Găseşte un loc liber în care să laşi cutia, o îndemnă Erika în timp ce scotea farfurii din dulap.

Moss îşi roti privirea şi văzu că fiecare spaţiu disponibil, plus porţiuni din podea, erau acoperite cu hârtii referitoare la cazul Vânătorului de noapte.

— Te-au lăsat să iei astea cu tine?

— Nu. Le-am descărcat pe laptop.

— Deci e totul cum trebuie în vacanţă? o iscodi Moss, mutând vreo două dosare gri şi aşezând cutia cu pizza pe marginea măsuţei de cafea.

— Am mai primit un telefon.

— De la Vânătorul de noapte?

— Dap.

— Ce-a zis?

— M-a sunat ca să-şi bată joc de mine. Mi-a zis că încă n-a terminat.

— Au obţinut vreo urmă de-a ei?

— Da, m-a sunat Crane. A fost şi el redistribuit la acest caz, la cererea lui Sparks. Au dat de urma unei cabine telefonice din West London. Din nou, nicio cameră de înregistrare... Nu mi-a putut dezvălui mai multe... Cum de nu face nicio greşeală? Cum? Am printat tot ce-am găsit

referitor la caz. Mă ajută faptul că am totul pe hârtie. Am început să verific totul, de la început.

Erika îi dădu lui Moss o farfurie şi un şervet. Apoi desfăcu cutia, permiţând aburului să se ridice din pizza cu blat subţire, care era copt perfect. După ce începură să mănânce, Erika îi relată ce se întâmplase la întâlnirea cu Isaac şi-i oferi detalii despre tot ce ajunsese să verifice după ce primise apelul telefonic.

— Pur şi simplu am senzaţia că nu am apucat absolut deloc să ne ocupăm de personalitatea ei, a Vânătorului de noapte. Cum ar fi biletul pe care mi l-a lăsat, continuă Erika, apoi îi înmână lui Moss o copie scanată a vederii. De ce-a ales tocmai această poezie?

— Pentru că-i o căţea afurisită, care omoară oameni în serie. De ce ar fi ea mai plină de imaginaţie decât noi, restul? zise Moss. Nu-i greu să cauţi „Do not stand at my grave and weep”. E o poezie pentru înmormântări. E ca în cazul cărţilor: cu toţii studiem listele cu bestselleruri, vedem ce ne recomandă recenzenţii să citim şi apoi le cumpărăm şi noi, la rândul nostru, ca să ne simţim mai inteligenţi. Eu sunt una dintre milioanele care au citit o jumătate din *Sticletele*[24].

— Asta a zis şi Vânătorul de noapte la telefon.

— Că a citit doar jumătate din *Sticletele*?

Erika îi aruncă o privire urâtă lui Moss.

— Scuze, şefa, încercam şi eu să înveselesc atmosfera…

— Mi-a zis la telefon că ea nu se crede deşteaptă, spuse Erika.

— Dar e deşteaptă. Sau a naibii de norocoasă. Trei morţi până acum şi practic niciun indiciu. Se strecoară înăuntru şi apoi iese fără să fie văzută de cineva, continuă Moss, în timp ce muşca dintr-o felie de pizza.

Erika scutură din cap.

— De ce să depună atâtea eforturi să-mi găsească apartamentul, să intre în el şi să-mi lase o vedere? *Şi* pe

---

[24] *The Goldfinch* (2013), roman scris de autoarea americană Donna Tart (n. 1963), premiat cu Pulitzer şi National Book Award. În România a apărut la editura Litera, în 2015 (trad. Justina Bandol) *(N.t.).*

care s-a semnat „Vânătorul de noapte”?

— Poate crede că a găsit un nou prieten sau un aliat în tine, şefa.

— Atunci de ce să nu semneze cu numele ei adevărat, dacă are atâta încredere în ea însăşi? De multe ori ucigaşii în serie îşi urăsc numele scornite de presă. Consideră că le subminează modul în care sunt văzuţi de lume. Cred că ceea ce fac ei e treabă serioasă: o faptă nobilă sau o serie de fapte nobile; că fac un serviciu societăţii.

— I-am verificat din nou victimele, încercând să văd dacă aveau ceva în comun, însă am dat peste oameni extrem de diferiţi. Singurul lucru pe care l-au avut în comun e că erau bărbaţi, şi că au fost omorâţi exact în acelaşi mod – cu excepţia lui Stephen, căruia i-a zdrobit şi capul. De asemenea, am verificat din nou şi numele celor care au cumpărat aceste pungi pentru sinucideri de pe internet.

— Şi eu am verificat acele nume. Atât de multe femei din Londra care le-au cumpărat sunt acum moarte, zise Moss.

— Mai e ceva ce mi-a zis Isaac când l-am văzut de dimineaţă. Când a descoperit trupul lui Stephen, el a intrat în apartament folosindu-se de o cheie. Uşa era închisă şi încuiată. Niciun semn de pătrundere prin efracţie. Locuinţa se află la etajul doi, şi nu are balcon, nici alte uşi.

— Deci Vânătorul de noapte a avut cheie? întrebă Moss.

— Da. Am făcut rost de raportul de la locul crimei. Încuietoarea a fost forţată. Era lovită pe dinăuntru de către cineva care a folosit o cheie falsă.

— Sunt destul de folosite în cazul jafurilor, şi le poţi cumpăra online pe mai nimic în zilele noastre, spuse Moss.

— Exact. Şi o singură persoană din lista celor care au cumpărat pungi pentru sinucideri de pe internet a achiziţionat şi o cheie falsă de pe internet, zise Moss.

— Chiar aşa?

— Dap, când am cercetat numele, am mers până acolo încât le-am accesat şi conturile bancare şi tranzacţiile financiare. Persoana respectivă a cumpărat o pungă pentru sinucideri acum trei ani, apoi, în ultimele trei luni, a mai

cumpărat cinci. Cine are nevoie de cinci? Apoi, acum trei luni, a mai cumpărat şi o cheie falsă.

— Al dracului nenorocit! Şi de ce n-am urmărit acest indiciu? întrebă Moss.

— Probabil că s-a trecut cu vederea – noi nu căutam o cheie falsă, şi ne-am concentrat atenţia asupra femeilor. Persoana respectivă este un bărbat de treizeci şi cinci de ani. E pironit într-un scaun cu rotile încă din copilărie. Locuieşte în Worthing, pe coasta de sud, nu departe de Londra.

— I-ai spus lui Marsh?

— Încă nu.

— Şi-acum, ce ai de gând să faci? Să mergi o zi la mare? întrebă Moss.

— N-ai vrea să vii şi tu, să petreci o zi la mare? îi propuse Erika.

Moss rămase tăcută.

— Îmi pare rău, eu mâine trebuie să ajung la întrunirea supraveghetorilor de camere video. Nu pot... Nu, nu pot să risc.

— Nicio grijă, rânji Erika.

— Dar îţi păzesc spatele. Orice pot face pe ascuns, ca să te-ajut.

— Mersi.

— Şefa, ai grijă, da? Deja ai supărat o mulţime de oameni.

— De multe ori trebuie să superi oamenii pentru a descoperi adevărul, însă nu fac asta ca să-mi satisfac propriul ego, zise Erika. Ar fi trebuit să-l vezi pe Isaac ieri. Nu el a făcut-o. Şi am de gând s-o dovedesc.

Capitolul 66

Simone se dăduse la fund după ce fugise de la locul unde-l omorâse pe Stephen Linley. Acolo unde fusese lovită i se umflase buza, iar într-o parte a capului avea o vânătaie hidoasă. Îşi pierduse şi un dinte: incisivul stâng era rupt, aproape de gingie. Nu ştia dacă-l înghiţise sau dacă dispăruse în vreun colţ întunecat din locuinţa lui Stephen Linley. Nervii dezgoliţi îi produceau o durere cumplită, însă era prea înspăimântată să meargă la dentist. Era posibil să trebuiască să-i facă radiografie şi atunci i-ar fi pus la dosar fişa dentară.

Acum încerca să-şi amintească dacă i se mai făcuse vreodată radiografie. Îşi aducea aminte vag că fusese lăsată singură într-o cameră cu pereţi izolaţi şi că i se spusese să stea complet nemişcată, cât timp mama ei aştepta afară. Aceea să fi fost radiografia? Nu ştia sigur. Ştia că nu i se luaseră niciodată amprentele şi nici nu dăduse vreodată o probă ADN.

La început, fusese convinsă că se terminase cu totul. O dăduse în bară; nu mersese conform planului. Renunţase să mai meargă la muncă la spital, sunând ca să le spună că era bolnavă. Odată cu trecerea zilelor şi-a nopţilor, somnul începuse s-o evite complet. Nicio cantitate de medicamente n-o mai putea ajuta.

În a treia noapte fără somn, în timp ce stătea întinsă în pat, puţin după miezul nopţii, auzi un zgomot de *pic, pic, pic* venind de dincolo de uşa dormitorului. Un zgomot de apă care curgea pe mochetă. Completat de o răsuflare greoaie, trasă parcă de un nas înfundat.

Simone sări din pat şi propti scaunul de sub masa pentru aranjat şi pieptănat sub uşă. Zgomotul continuase: *pic, pic, pic, pic, pic... Inspirare, expiraţie.*

Îşi duse mâinile la tâmplele îndurerate, care-i zvâcneau.

N-a fost real.

Şi totuşi, zgomotul continua.

Pic, pic. Inspirare, expiraţie. O tuse flegmonoasă,

necontrolată.

— Nu eşti real! strigă ea. Stan, pleacă de-aici!

Pic, pic, pic, pic, pic... Inspirare, expiratie.

Dădu scaunul la o parte şi răsuci clanţa, deschizând uşa. Gâtul i se încleştă când văzu că nu Stan aştepta acolo, plin de stropi de apă. Era Stephen Linley.

Încălţat cu tenişi şi îmbrăcat cu jeanşi albi, tricou alb şi o jachetă neagră şi subţire. În jurul gâtului avea punga de plastic pe jumătate plină cu sânge şi mâzgă, care picurau pe sub şnurul înfăşurat în jurul gâtului, pe haine în jos şi pe mocheta deschisă la culoare.

Pic, pic, pic...

Fruntea îi era îndesată înăuntru, acolo unde Simone îl lovise cu scrumiera, iar chipul îi era aproape de nerecunoscut. Înăuntru, sub plasticul pungii, gura începu să i se mişte. Faţa distrusă încerca să respire.

— NU! urlă Simone. TU. EŞTI. MORT! La fiecare cuvânt se mai apropia cu un pas de cadavrul oribil, împungându-l cu degetul. Acesta făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi, către capătul de sus al scărilor, fâlfâind din braţe.

— AI MERITAT SĂ MORI! ţipă ea.

Apoi ajunseră în capul scărilor. Simone îi dădu un brânci cadavrului şi acesta căzu pe spate, rostogolindu-se pe trepte, lovindu-se şi ricoşând din ele, apoi aterizând într-o grămadă imobilă la capătul scărilor.

Simone închise ochii şi numără până la zece, apoi îi deschise. Cadavrul dispăruse. Totul revenise la normal. Era singură. Tremurând din tot corpul, coborî şirul de scări şi verifică livingul şi bucătăria. Nu dădu peste nimeni. Se duse la calculator şi-l deschise. După ce acesta prinse viaţă, începu să tasteze.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Eşti acolo?

O vreme, nu se întâmplă nimic. Era pe cale să plece ca să-şi toarne ceva de băut, când Duke intră online.

DUKE: Bună, Bufniţă de noapte, care-i treaba?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Mi-a fost dor de tine.

DUKE: Şi mie.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Mi-e frică. Am început iar să văd lucruri.

DUKE: Ai încercat medicamente noi?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Nu, am încetat să le mai iau.

DUKE: Mi-a fost teamă că ţi s-a întâmplat ceva.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Sunt bine.

DUKE: A mers treaba?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Da şi nu. Am luat bătaie. Am buzele umflate.

DUKE: Minţi. Ţi-ai aranjat buzele pentru călătoria pe care o vom face împreună! Cu colagen. Râd de mă prăpădesc.

BUFNIŢA DE NOAPTE: E doar buza de sus.

DUKE: Bine că te-ai gândit. Deci strângi bani şi pentru buza de jos.

Simone chicoti şi-şi duse mâinile la faţă. Îi era în continuare sensibilă. Îi fusese dor să stea de vorbă cu Duke. Urmă un bip şi văzu iar textul formându-se pe ecran.

DUKE: Deci, Bufniţă de noapte. Plecăm?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Unde?

DUKE: În excursie. Doar am vorbit atâta despre ea. Hai să o facem să se întâmple!

DUKE: Dar vrei s-o facem în continuare, nu?

DUKE: Bufniţă de noapte?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Sunt aici.

DUKE: Deci?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Mai am încă un nume pe listă.

DUKE: Am aşteptat să te ocupi de trei nume de pe listă. E-n regulă să mai aştept după încă unul. Dar vreau să ştiu când.

BUFNIŢA DE NOAPTE: O zi.

DUKE: O zi!

BUFNIŢA DE NOAPTE: Nu, o săptămână, o lună. Un

an... Nu ştiu! Duke, nu mă zori, m-auzi?

DUKE: Îmi pare rău. Dar vreau să ştiu...

DUKE:... dar va fi mai repede de un an?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Da.

DUKE: Pfeu! ***Emoticon care-şi şterge sprânceana transpirată***

BUFNIŢA DE NOAPTE: Te anunţ cât de curând. Îţi promit. Apoi putem pleca şi să fim împreună.

DUKE: OK. Te iubesc.

Simone rămase fixând monitorul cu privirea o bucată bună de vreme. În toţi acei ani de discuţii, Duke îi spusese multe lucruri – cele mai întunecate şi mai ascunse secrete – iar ea îi răspunsese la fel. Dar acum fusese pentru prima dată când îi spusese că o iubeşte. Lucru care o făcea să se simtă puternică.

Se delogă de la camera de chat şi se duse la culcare. Se simţea mult mai bine. Se va întoarce la muncă. Apoi va începe pregătirile pentru numărul patru. Al patrulea şi ultimul.

Capitolul 67

— Bun, şefa, şi unde trebuie să mergem noi acum, mai exact? întrebă Peterson când se urcă pe scaunul pasagerului.

Era îmbrăcat cu haine obişnuite, cu blugi şi tricou, iar în braţe ţinea un mic rucsac. Era aproape nouă dimineaţa şi Erika îl luase din faţa apartamentului lui, situat într-o clădire elegantă şi pătrată de pe o stradă liniştită şi umbroasă din Beckenham. Pe un semn plantat pe pajiştea impecabilă din faţa clădirii scria că se numeşte Tavistock House.

— Merită, îl linişti Erika, întinzându-i o hartă împăturită.

Draperia din spatele unei ferestre de la parterul clădirii se dădu la o parte pentru a-i face loc unei blonde frumoase şi slăbuţe, din care se vedeau doar chipul şi un umăr gol. Tânăra îi făcu lui Peterson cu mâna, dar îi aruncă o privire atentă Erikăi. El îi făcu la rândul său cu mâna şi apoi îşi scoase o pereche de ochelari de soare din rucsac.

— Era prietena ta? întrebă Erika, în timp ce Peterson îşi ştergea perechea de ochelari Ray Ban cu o bucată pătrată de cârpă gri, apoi şi-i aşeză la ochi.

Fata îi privea în continuare.

El ridică din umeri.

— Hai, şefa. Să mergem, zise el, părând stânjenit.

Maşina se desprinse de lângă bordură, apoi merseră cam un minut fără să scoată un cuvânt, sub reflexia desişului de ramuri pline de frunze ce rula pe parbriz.

— Trebuie să o apucăm pe M23, apoi pe A23, zise Erika, dându-şi seama că Peterson nu dorea să dezvolte subiectul legat de musafirul din casa lui.

— De ce mi-ai cerut să te însoţesc tocmai astăzi? întrebă el, desfăcând harta şi chiorându-se la ea pe deasupra ochelarilor de soare.

— Lui Moss i s-a dat o altă misiune, iar când te-am sunat pe tine, ai zis că eşti liber... De ce ai zis da?

— M-ai făcut curios, rânji el.

Îi rânji şi ea.

— Şi eu am fost repartizat în altă parte, zise el.

— Unde?

— Operaţiunea Hemslow.

Erika se întoarse spre el, făcând maşina să se îndepărteze de pe banda de rulare. Peterson se aplecă şi îndreptă volanul.

— Nu te entuziasma. Lucrez doar la centrul de control. Chestii destul de banale, în cea mai mare parte a timpului doar îi supraveghez pe Penny Munro şi pe Peter.

— Şi?

— Sunt bine... Copilul pleacă la şcoală, vine acasă, se duce la înot o dată pe săptămână, îi place să dea de mâncare raţelor... Peterson îşi dezumflă obrajii. Sunt foarte aproape să-l prindă pe Gary Wilmslow. Acum ne concentrăm atenţia asupra unui imobil din Crystal Palace. Nu mai avem decât să-l facem pe Wilmslow să intre în acel imobil. Foarte simplu, dar, totodată, extrem de complicat. A izbutit să aranjeze să aibă cel puţin trei persoane între el şi producerea de materiale video, obţinerea copiilor... Problema este cât de mult putem noi aştepta afară înainte de a intra şi a-i prinde.

— *Trebuie* să puneţi mâna pe Wilmslow, zise Erika.

— Nimeni pe lume nu-şi doreşte asta mai mult ca mine... Şefa, ştii bine că n-ar fi trebuit să-ţi dezvălui nimic.

— Ştiu. Mersi.

— Ştiai că Sparks e foarte aproape de a-l acuza pe Isaac de uciderile lui Gregory Munro şi Jack Hart, pe lângă cea a lui Stephen Linley?

— Căcat.

— De ce nu le-ai zis nimic despre asta? Şi ce vom face astăzi? întrebă Peterson.

— Pentru că trebuie să verific asta. Evident, ei deja s-au hotărât. E mai uşor să-l acuze pe Isaac... Totul se termină cu bine, caz rezolvat.

— Nu crezi că el a făcut-o?

Erika îi aruncă o privire lui Peterson.

— Nu, nu cred. Dar trebuie să verific eu însămi. Şansele

sunt mici, însă dacă reuşesc, aş putea ajunge la locul unde a început totul şi s-ar putea să fie prea târziu până să intervină ceilalţi. E OK pentru tine să faci asta?

El ridică din umeri şi rânji.

— Doar mi-ai zis la telefon, şefa. Petrecem o zi la malul mării.

— Mersi.

Erika se gândi la cum se schimbase situaţia. Era lăsată acum pe dinafară. Începu să-l pună la curent pe Peterson cu ce descoperise până în acest moment şi cum ar fi vrut să procedeze în continuare.

Nouăzeci de minute mai târziu, ieşiră de pe şoseaua cu două benzi pe sens şi se apropiară de Worthing folosind un sistem complex şi greoi de şosele cu o singură bandă. Însă oraşul în care intrară se dovedi unul pitoresc. Era un oraş de coastă vechi, care la apogeul sezonului estival părea mai degrabă măreţ decât muribund. Erika urmă şoseaua de-a lungul falezei. Plaja era aglomerată de oameni ieşiţi să se bronzeze, care stăteau aşezaţi pe şezlonguri de modă veche. Plaja era mărginită de case terasate, de apartamente şi de un şir de magazine asemănătoare ca înfăţişare. Parcă maşina pe faleză şi ieşiră să se plimbe prin mulţimea de oameni care umblau de colo-colo, mâncând îngheţată şi bucurându-se de soare.

— Cum vom aborda situaţia? întrebă Peterson, apropiindu-se de Erika, după ce ea se opri în faţa parcometrului lipit de bordură.

— N-avem jurisdicţie aici, dar el n-are de unde să ştie asta, zise Erika, introducând monede în aparat. Sper ca elementul surpriză să funcţioneze în favoarea noastră.

Luă biletul din aparat şi încuie maşina. Adresa pe care o căutau se afla ceva mai departe de malul mării, acolo unde magazinele de suveniruri şi ceainăriile începeau să se rărească. Casele terasate de acolo păreau a fi într-o stare mult mai precară şi fuseseră transformate în apartamente şi camere de închiriat.

— Aici este, spuse Erika atunci când ajunseră în faţa unei case masive cu cinci niveluri, care avea în faţă o curte

betonată mică, în care se aflau cinci tomberoane pe rotile cu numerele apartamentelor vopsite cu alb pe capace. Toate ferestrele erau deschise şi de la primul etaj răsuna o muzică asurzitoare.

— Îmi miroase a iarbă, zise Peterson, oprindu-se să adulmece aerul.

— N-am venit aici pentru iarbă, îl avertiză Erika. Adu-ţi aminte de asta.

Suiră treptele şi Erika apăsă butonul pentru apartamentul de la parter. Aşteptară cât muzica mai scăzu în intensitate, apoi auziră cum începe să cânte „Smells like teen spirit” a trupei Nirvana.

Lumina strălucea puternic în fereastra de la parter, care dădea către tomberoane şi era pe jumătate ascunsă de haine întinse la uscat. Erika apăsă iar butonul soneriei şi văzu prin geamul fumuriu cum o silueta masivă şi întunecată se mişcă în umbră. Uşa se deschise doi centimetri, apoi rămase aşa. Câteva clipe mai târziu se auzi un huruit şi uşa fu trasă uşurel într-o parte, deschizându-se larg.

Silueta masivă pe care o văzuse Erika era un enorm scaun cu rotile motorizat, cu roţi masive şi tuburi de oxigen montate la spate. Un mecanism de concertină zumzăi şi ridică niţel şaua scaunului, pe care stătea aşezat un om firav. Avea trăsături micuţe şi şterse, ochelari cu lentile groase şi un smoc de păr cenuşiu agăţat de capul chel. În nas îi intra un furtun prins de tubul de oxigen. Avea un trup compact – se vedea că suferă de nanism –, iar picioarele emaciate, chiar mai firave decât trupul, contrastau cu acesta prin dimensiuni, abia atingând scaunul cu rotile. Dădu drumul sforii, puse mâna pe telecomanda de lângă scaun şi înaintă spre ei, blocând pragul cu totul.

— Eşti Keith Hardy? întrebă Erika.

— Da, zise el, privirea alunecându-i când la ea, când la el şi vorbind pe un ton piţigăiat.

Erika şi Peterson îşi scoaseră la iveală legitimaţiile.

— Eu sunt inspector-şef Foster şi el este colegul meu,

inspectorul Peterson. Putem sta niţel de vorbă?

— Despre ce?

Erika îi aruncă o privire lui Peterson.

— Am prefera să discutăm înăuntru.

— Ei, să ştiţi că n-o să intraţi.

— Nu vă vom reţine mult, domnule Hardy, încercă Erika să-l liniştească.

— N-o să mă reţineţi deloc.

— Domnule Hardy... începu Peterson.

— Aveţi mandat?

— Nu.

— Atunci duceţi-vă şi faceţi rost de unul, zise bărbatul.

Întinse mâna după sfoara prinsă de încuietoarea de dinăuntru. Erika se aplecă şi i-o smulse din mână.

— Domnule Hardy, anchetăm o crimă triplă. Ucigaşul a folosit pungi pentru sinucideri... V-am accesat conturile bancare şi am aflat că aţi cumpărat cinci astfel de pungi, dar totuşi sunteţi încă în viaţă. Nu vrem decât să lămurim orice neînţelegere.

Keith îşi încreţi nasul şi-şi împinse ochelarii în sus, apoi dădu înapoi căruciorul şi-i lăsă să intre.

Capitolul 68

Podeaua locuinţei lui Keith Hardy era acoperită în întregime cu o mochetă cu modele învechite de hexagoane verzi ca lămâia, galbene şi roşii. Erika şi Peterson îl urmară pe hol pe bărbatul cel mărunţel, al cărui vârf al capului chel abia era vizibil deasupra spătarului înalt al scaunului huruitor. Prima uşă pe stânga dădea în dormitorul lui; pe peretele din fund, situat vizavi de o enormă fereastră panoramică, Erika zări un imens pat hidraulic de spital, pe roţi. Lângă pat se afla un dulap vechi de lemn lucios, cu trei uşi acoperite cu oglinzi. Pe dulap se zărea o mulţime extrem de variată de medicamente: tuburi înalte şi groase cu creme medicinale, reţete şi un pachet de vată. De galeria pentru draperii atârnau haine, iar fereastra panoramică dădea înspre faleza de la malul mării, lăsând să se vadă oamenii care se plimbau încolo şi încoace şi pescăruşii ce cârâiau fără încetare. Din tavan atârna o plafonieră cu bec foarte puternic, ajutată şi de două veioze micuţe aşezate una pe dulap, una pe noptieră.

Trecură apoi prin dreptul unei încăperi micuţe, ticsită cu tot felul de gunoaie, inclusiv un străvechi scaun cu rotile manual, teancuri de cărţi şi un alt scaun cu rotile electric căruia-i lipsea speteaza şi care avea firele şi mecanismul interior scoase afară. O uşă de pe partea dreaptă a holului ducea către o baie încăpătoare, echipată special pentru bărbat.

Keith ajunse la o uşă cu geam fumuriu din capătul holului şi-şi manevră scaunul ca să-i treacă pragul, iar ei îl urmară în camera care servea şi ca bucătărie, şi ca sufragerie, ale cărei ferestre dădeau într-o curte micuţă, care se termina în zidul unei clădiri înalte din cărămidă. Bucătăria era învechită şi murdară, cu blaturi de gătit joase, adaptate special pentru cel care locuia acolo. În bucătărie fură întâmpinaţi de un miros de canalizare, amestecat cu miros de mâncare prăjită.

În cealaltă jumătate de cameră, trei pereţi erau umpluţi de poliţe din podea până-n tavan pline cu sute de cărţi, casete video şi DVD-uri. Lipită de un şemineu nefuncţional se afla o sobă pe gaz, iar deasupra acestuia se înălţau alte poliţe, pline şi ele cu cărţi, hârtii şi o incredibilă varietate de veioze de toate soiurile, niciuna la fel – toate aprinse, astfel încât întregul spaţiu, totuşi destul de înghesuit, era luminat orbitor. Într-un ungher ferit se afla un calculator aşezat pe un vechi suport de metal. Pe ecranul acestuia săreau de colo-colo bile colorate.

— Nu primesc prea mulţi musafiri, se scuză Keith, arătându-le un fotoliu micuţ aşezat lângă sobiţa pe gaz, plin cu teancuri de reviste şi ziare. În firida de lângă frigider găsiţi nişte scaune pliante, adăugă el.

Peterson se îndreptă într-acolo şi le scoase afară.

Keith se apropie de calculatorul din colţ şi, folosindu-se de joystick, îşi roti scaunul pentru a sta cu faţa la ei. Îşi ridică ochelarii mai sus pe nas şi se chiorî la ei din spatele lentilelor murdare, rotindu-şi ochii mari în toate părţile. Erika îşi închipui că dacă o muscă ar trece chiar acum prin faţa lui, bărbatul şi-ar putea întinde limba pentru a o prinde.

— Nu mă puteţi aresta, bolborosi Keith. N-am ieşit niciodată din casă… N-am făcut nimic.

Erika scoase nişte hârtii din poşetă şi le desfăcu, netezindu-le paginile.

— Am aici detaliile contului tău bancar de la Santander. Îmi poţi confirma că acesta e numărul tău de cont şi acesta e cel al sucursalei băncii la care-l ai?

Îi întinse hârtia, iar Keith aruncă iute o privire la ea şi i-o înapoie.

— Da.

— Aceasta ne arată că în ultimele trei luni ai comandat cinci obiecte de pe un website denumit Allantoin.co.uk. Cinci pungi şi echipamentele lor însoţitoare. Am evidenţiat cu altă culoare tranzacţiile de pe extrasul tău de cont…

Erika se aplecă pentru a-i da hârtia lui Keith.

— Nu-i nevoie să mă uit la ele, zise el.

— Deci recunoşti că acesta este extrasul tău de cont şi că aceste tranzacţii sunt corecte?

— Da, se arătă el de acord, muşcându-şi buza.

— Ai mai comandat şi o cheie falsă. Şi această tranzacţie este subliniată pe extrasul tău de cont…

— Am luat-o de pe eBay, şi nu-i ilegal, zise Keith, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi la piept braţele scurte.

— Nu, nu este, zise Erika. Dar noi avem o mare problemă aici. Am trei crime de rezolvat, comise în şi împrejurul Londrei de cineva care a folosit a) o pungă pentru sinucideri pentru a-şi sufoca victimele şi b) o cheie falsă pentru a putea pătrunde într-una dintre proprietăţi.

Erika vârî mâna în poşetă şi scoase la iveală o poză făcută la locul crimei lui Stephen Linley. O ridică pentru a i-o arăta lui Keith, făcându-l să tresară.

— După cum vezi, în acest caz, punga pentru sinucideri s-a spart… Intrusul a folosit o cheie falsă pentru a intra în casă.

Erika lăsă poza deoparte şi scoase din geantă poze cu Gregory Munro şi Jack Hart zăcând morţi, cu pungile trase pe cap.

— În aceste cazuri, pungile au rămas intacte, dar tot şi-au făcut treaba…

Keith înghiţi în sec şi-şi feri privirea de la poze.

— Nu pot fi eu singura persoană care a cumpărat aceste lucruri, zise el.

— Am obţinut o listă cu cei care au cumpărat pungi pentru sinucideri în ultimele trei luni. Mulţi dintre ei le-au cumpărat cu scopul de a-şi curma propriile vieţi şi, în mod tragic, nu mai sunt aici ca să discute cu noi. Tu eşti unul dintre puţinii oameni care au cumpărat mai multe pungi şi încă mai eşti printre noi, ca să ne spui povestea ta.

— Am avut tendinţe sinucigaşe, începu Keith.

— Îmi pare rău să aud asta. Ai încercat să te sinucizi?

— Da.

— Ai aici cele cinci pungi? Dacă ni le poţi arăta, atunci te putem şterge de pe listă.

— Le-am aruncat.
— De ce? se băgă şi Peterson.
— Habar n-am.
— Şi cheia falsă?
Keith îşi şterse fruntea asudată.
— Am cumpărat-o în caz că rămân blocat pe dinafară.
— Nu ne-ai spus tu că nu ieşi niciodată din casă? continuă Peterson.
— Am o îngrijitoare care vine la mine de trei ori pe săptămână. Am cumpărat-o pentru ea.
— De ce nu i-ai făcut o cheie normală? contracară Peterson. Sau să-i faci o copie după cheia ta? De ce să te chinui să comanzi o cheie universală de pe internet?
Keith înghiţi în sec şi-şi linse broboanele de transpiraţie de pe buza de sus. Ochii lui, măriţi de lentilele ochelarilor, se plimbau de la unul la altul.
— În ce direcţie se îndreaptă ţara asta? N-am făcut nimic ilegal, zise el, recăpătându-şi dintr-odată controlul. N-am ieşit niciodată din casă, iar voi nu puteţi dovedi nimic. Acum încercaţi să mă intimidaţi şi vă comportaţi nepotrivit şi aş vrea să plecaţi amândoi, înainte de-a pune mâna pe telefon şi-a vă suna superiorii.
Erika se uită la Peterson şi se ridicară amândoi în picioare.
— Foarte bine, zise ea, adunând fotografiile şi extrasele bancare şi îndesându-le înapoi în geantă.
Peterson strânse cele două scaune şi le înghesui înapoi lângă frigider. Keith porni căruciorul şi începu să se apropie de ei. În timp ce huruia către ei, fură împinşi de la spate afară din cameră, trecând de uşa cu geam fumuriu şi întorcându-se pe hol.
— Pot face o plângere. Am să spun că m-aţi hărţuit! zise Keith.
— După cum vezi, acum plecăm, îl linişti Erika.
Se opri în dreptul imensei băi pentru persoane cu dizabilităţi şi împinse uşa, deschizând-o şi păşind înăuntru. Peterson o urmă.
— Acum, ce mai e? întrebă Keith, oprindu-se la uşă.

Înăuntru se aflau o cadă albă şi masivă, dotată cu o platformă automată pentru ridicare, o chiuvetă joasă şi o oglindă, plus un veceu pentru persoane cu dizabilităţi cu o imensă bară de metal pentru sprijin prinsă într-o parte, fixată cu o balama în perete, care permitea să fie trasă în sus, eliberând spaţiul.

— Cine răspunde dacă tragi semnalul de alarmă? îl chestionă Erika, atingând un fir roşu ce atârna din plafon, în dreptul veceului.

— Poliţia şi serviciile sociale. Are legătură directă cu centrul de control, o lămuri Keith.

Erika ieşi din baie şi privi camera plină cu gunoaie de vizavi.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Camera mea de depozitare, o informă Keith.

— Al doilea dormitor, vrei să zici?

— E o cameră de depozitare, zise Keith, strângând din dinţi.

— Nu, e un al doilea dormitor, Keith, îl contrazise Erika.

— E o cameră de depozitare, insistă Keith.

— Nu, eu categoric aş numi-o un al doilea dormitor, susţinu şi Peterson, ieşind din baie, pentru a se alătura discuţiei.

Acum Keith strângea cu putere braţele scaunului, părând agitat.

— Ai putea aşeza un pat destul de încăpător înăuntru… deci e clar un al doilea dormitor, zise Erika.

— Aha, al doilea dormitor, îi ţinu Peterson isonul.

— NU e un dormitor! Nu ştiţi nimic! ţipă Keith.

— O, ba ştim destule! zise Erika, apropiindu-se de Keith. Doar n-am venit atâta drum ca să ne dai tu pe uşă afară! Ştim că guvernul ţi-a tăiat ajutoarele de handicapat pentru că deţii un al doilea dormitor… Mai ştim şi că n-ai reuşit să-l închiriezi şi că nu-ţi mai permiţi mult timp să locuieşti aici. Când te vor evacua, şi o vor face, unde-ai să te duci? Presupun că singurul loc pe care ţi-l vei permite cu handicapul tău va fi unul dintre blocuri, la mulţi kilometri depărtare de magazine, bănci şi doctori. Vei da de lifturi

mirosind a pişat şi de alei pline de traficanţi de droguri.

— Iar viaţa într-o asemenea locuinţă este dură pentru oricine, darămite pentru unul ca tine, zise Peterson.

— Sau ai putea merge la închisoare pentru obstrucţionarea justiţiei, căci ai ajutat un criminal. Mă îndoiesc că-ţi va fi uşor şi într-un caz, şi-n celălalt, zise Erika. Lăsă remarca să-şi atingă ţinta, apoi continuă: Fireşte, dacă ne vei ajuta în anchetă, în loc să ne minţi, atunci, să zicem, poate că te-am putea ajuta.

— În regulă! strigă Keith. În regulă!

Acum era în lacrimi şi se trăgea înnebunit de ultimele şuviţe de păr rămase.

— În regulă, ce? se arătă curioasă Erika.

— O să vă spun. O să vă spun ce ştiu… Cred c-am vorbit cu ea pe internet. Cu criminala…

— Cum se numeşte? întrebă Erika.

— Nu ştiu… Nu-i cunosc numele adevărat, şi nici ea nu-l ştie pe al meu. Pe mine mă ştie drept Duke.

Capitolul 69

— Am cunoscut-o pe Bufniţa de noapte pe internet, acum câţiva ani, începu Keith, după ce se întorseseră în camera cea înghesuită, dar puternic luminată.

— „Bufniţa de noapte”? întrebă Erika.

— Da, asta-i porecla ei; numele pe care-l foloseşte în camerele de chat. Eu nu dorm foarte mult, aşa că intru ca să discut cu cei care gândesc la fel ca mine.

Îl văzu pe Peterson cum îi aruncă o privire Erikăi.

— Nu gândesc la fel ca Bufniţa de noapte... Vreau să spun că se comportă diferit când e cu mine. Suntem legaţi la un nivel mult mai profund. Ne putem spune orice unul altuia.

— Ţi-a dezvăluit vreodată numele ei adevărat? întrebă Erika.

— Nu, n-o ştiu decât ca Bufniţa de noapte... Dar asta nu înseamnă că nu suntem apropiaţi. O iubesc.

Erika îşi dădu seama că aveau de-a face cu ceva mult mai întunecat decât îşi închipuiseră. Keith era implicat cu adevărat.

— Despre ce anume, mai exact, discutaţi? întrebă Peterson.

— Despre orice. Am început cu discuţii formale şi am continuat aşa luni întregi, despre ce ne place la TV, mâncărurile preferate... Apoi, într-o noapte, când camera de chat era extrem de aglomerată, iar alţii continuau să se bage peste noi, am invitat-o într-o cameră de chat privată, una pe care alţi oameni din camera de chat n-o puteau vedea. Iar lucrurile au început să devină... grele.

— Ce vrei să spui prin „grele”? Sex virtual? întrebă Peterson.

— Nu spune „sex virtual” – era mai mult de-atât, zise Keith, foindu-se jenat.

— Înţeleg, îl linişti Erika. S-a mai întâmplat şi altceva în noaptea aceea?

— A început să-mi povestească despre soţul ei şi despre

cum o viola.

— O viola? Unde?

— Acasă, în pat, noaptea... Se trezea pur şi simplu şi o silea. Ea mi-a zis că mulţi nu l-ar considera viol, dar asta este, de fapt, nu?

— Da, asta este, zise Erika.

Keith lăsă răspunsul să plutească niţel în aer.

— Eu doar am ascultat – bine, am citit – ce scria ea pe ecran. A dezvăluit tot. El se purta brutal cu ea şi-o abuza, iar ea se simţea prinsă în capcană. Mai rău era că ea nu putea dormi. E insomniacă. La fel ca mine.

— Când s-au întâmplat astea? întrebă Erika.

— Cu patru ani în urmă.

— Ai tot vorbit cu ea timp de patru ani? îl chestionă Peterson.

— Există momente când ea dispare cu totul, şi am şi eu astfel de momente, dar în cele mai multe nopţi, intrăm şi vorbim. Vom fi împreună. Ea vrea să fugă cu mine... Keith îşi plecă privirea o secundă, realizând ce spunea. În fine, ăsta ne era planul.

— Ce anume i-ai povestit despre tine? întrebă Erika.

Keith deschise şi închise gura de câteva ori, nesigur de cum anume s-o formuleze.

— Ea crede că am propria mea afacere, un magazin de binefacere, pentru a avea o apă de băut mai curată. Ea crede că şi eu am o căsnicie nefericită. Că soţia mea nu mă înţelege aşa cum mă înţelege ea.

— Şi să-nţeleg că nu eşti însurat? Divorţat? întrebă Peterson, evaluând din priviri micul spaţiu de locuit.

— Nici una, nici alta, îl lămuri Keith.

— Cum te-ai descris pe tine însuţi, fizic vorbind? întrebă Peterson, obţinând o căutătură aspră din partea Erikăi; ea nu voia să-l facă pe Keith să se închidă în sine.

Urmă o altă pauză stingheritoare.

— E-n regulă. Deci nu eşti în întregime sincer cu ea. Şi ce s-a petrecut mai departe? întrebă ea.

— Mi-a spus că avea fantezii în care-şi ucidea soţul... În acelaşi timp, eu treceam printr-o perioadă extrem de

întunecată din viaţa mea şi căutam o modalitate de a-mi curma zilele. Vedeţi voi, dată fiind condiţia mea, nu mă aştept să o mai duc mulţi ani de-acum încolo... De multe ori am dureri mari, neîntrerupte... Am intrat pe un forum unde se explica cum ai putea cumpăra una dintre acele pungi pentru sinucideri, pe care, în combinaţie cu un tub cu gaz, ai putea-o folosi pentru a te sinucide. Fără dureri, doar aluneci în neant.

Erika şi Peterson schimbară iar o privire.

— Şi i-ai oferit detalii despre această pungă şi cum să-şi omoare soţul?

Keith încuviinţă din cap.

— Şi ţi-a cerut să-i cumperi tu o astfel de pungă?

— Nu. În acel moment, deja aveam una. I-am trimis-o prin poştă.

— Prin poştă?

— Da, bine, mi-am rugat îngrijitoarea să i-o trimită prin poştă, la adresa unei căsuţe poştale din Uxbridge, în West London. Mi-a zis că a închiriat ea căsuţa poştală, aşa încât să nu afle soţul ei despre ea. El n-a aflat, dar înainte ca ea să se ocupe de el, a murit.

— Cum? întrebă Erika.

— A suferit un atac de cord. Am crezut că ea se va bucura, dar s-a simţit ca şi cum ar fi fost lipsită de ocazia de-a o face ea însăşi. Apoi a început să devină obsedată şi furioasă, şi să-şi evalueze viaţa. Părea confuză. A început să vorbească despre toţi bărbaţii pe care şi-ar fi dorit să-i poată omorî. Unul dintre ei era doctorul său; se dusese la el pentru că soţul ei începuse s-o abuzeze în alte moduri. A ţinut-o cu forţa şi a turnat apă fiartă peste ea.

— Iisuse! Asta s-a întâmplat într-unul dintre romanele lui Stephen Linley, îl lămuri Erika pe Peterson.

— De asta a fost el a treia ei victimă, zise Keith. Ea îl ura pe Stephen Linley. Soţul său era obsedat de cărţile lui şi ajunsese să pună în scenă o mulţime de scenarii din ele.

— Şi nu crezi că ar fi trebuit să vorbeşti cu cineva, să anunţi poliţia?

— Trebuie să înţelegeţi ceva... Eu concentrez acum ani

şi ani, ore peste ore de convorbiri pe chat cu ea.

— Keith, serios!

— O iubesc! ţipă el. Voi nu înţelegeţi! Noi... noi voiam să plecăm undeva împreună. Ea avea să mă scoată de... de... AICI!

Keith cedă, înfigându-şi bărbia în piept, şi începu să plângă amarnic. Erika veni la el şi-şi puse un braţ în jurul umerilor lui.

— Keith, îmi pare foarte rău. Încă mai vorbeşti cu ea?

El ridică iar capul, încă suspinând, şi încuviinţă. Lentilele murdare ale ochelarilor erau ude de lacrimi.

— Şi mai ce? Voiaţi să vă mutaţi împreună?

Peterson scoase un pacheţel de şerveţele şi i-l întinse lui Keith.

— Mersi, zise Keith, printre suspine. Aveam de gând să luăm un tren spre Franţa. Eurostarul are rampe pentru persoanele cu handicap. Am verificat. Apoi urma să luăm alte trenuri, deplasându-ne de colo-colo, stând în castele franţuzeşti, din ce în ce mai spre sud, către Spania, pentru a ne stabili la malul mării.

Erika observă că deasupra computerului erau prinse cu bolduri nişte fotografii făcute în Barcelona şi într-un oraş spaniol de la malul mării.

— Şi când aveaţi de gând să plecaţi? întrebă Peterson.

Keith ridică din umeri,

— Când termina ea.

— Ce să termine? interveni Erika.

— Să termine... Toate numele de pe lista ei.

— Câte nume are pe listă?

— Zicea că patru.

— Şi ţi-a oferit vreun indiciu asupra numelui celui care va fi a patra victimă? continuă Erika.

— Nu, tot ce ştiu e că atunci când va termina, vom fi împreună.

Keith îşi muşcă buza şi o privi iar pe Erika, apoi pe Peterson. Începu iar să plângă.

— E-adevărat. Ea mă iubeşte. Poate că nu ştie ce sunt, dar avem cu adevărat o relaţie!

Trase de câteva ori aer adânc în piept şi-şi scoase ochelarii, începând să şi-i cureţe cu marginea tricoului.

— Keith, sper că ştii că acum că ai vorbit cu noi, există nişte implicaţii? Femeia asta este căutată pentru trei crime.

Keith îşi puse ochelarii la loc, părând înfrânt de tot.

Erika îşi îndulci tonul.

— Şi eşti sigur că nu ţi-a dezvăluit niciodată numele ei adevărat, sau locul în care are casa – vreun indiciu despre cine este?

Keith scutură din cap.

— A zis odată Londra. Şi am verificat, căsuţa poştală e anonimă.

— Ai încercat vreodată să dai de ea folosindu-te de adresa ei IP? întrebă Peterson.

— Am încercat, dar nu i-am putut-o găsi. Pesemne că foloseşte Tor. Eu îl folosesc.

— Ce este Tor?

— Un program de criptare, astfel încât nimeni să nu poată afla ce faci pe internet.

Erika îşi duse mâna la tâmplă.

— Deci vrei să spui că ne va fi imposibil să-i aflăm locaţia atunci când intră pe camera de chat?

— Dap, încuviinţă Keith. Imposibil.

Capitolul 70

Erika şi Peterson ieşiră câteva momente din apartamentul lui Keith şi se îndepărtară niţel pe strada care ducea spre faleză. Valuri mici se rostogoleau pe ţărmul acoperit cu pietriş şi dinspre plajă se auzea zgomot de conversaţii şi râsete.

— Ştiu că-i greşit, dar îmi pare rău pentru el, zise Peterson.

— Îmi pare rău că viaţa lui a ajuns într-un asemenea hal. Dar o protejează pe această femeie, Bufniţa de noapte, oricine ar fi ea, zise Erika.

— N-ar trebui să-l lăsăm singur mult timp, spuse Peterson, aruncând o privire înapoi spre apartament. Cine ştie ce e în stare să facă.

— Nu are cum să se îndepărteze prea repede, îl contrazise Erika. Ce crezi c-ar trebui să facem?

— Ce-ar *trebui* să facem noi este să transmitem această informaţie ofiţerului superior responsabil de caz, care este Sparks, spuse Peterson.

— Dar Sparks este convins că Isaac Strong e cel care l-a omorât pe Stephen, şi este sigur că-l poate lega pe Isaac şi de celelalte două crime, zise Erika. Dacă le spun lui Sparks sau lui Marsh despre povestea asta, ei m-ar putea sili să le-o încredinţez lor sau să n-o urmăresc deloc, iar asta ar însemna că dacă aş urmări-o mai departe, ar trebui să ignor un ordin direct.

— Deci acum suntem… începu Peterson.

— Acum suntem doar în vizită la cineva în Worthing, îl completă Erika.

— La prietenul nostru Keith… concluzionă Peterson.

Erika îşi îndreptă atenţia către Pavilion Theatre, care se înălţa precum o gigantică grămadă de jeleu cu muchii rotunde şi al cărui contrafort se întindea către marea din spatele lui. Un stol numeros de pescăruşi se strânsese la un capăt al acestuia, cu capetele vârâte sub pene.

— Ce-ar fi dacă am aranja o întâlnire între Keith şi

„Bufniţa de noapte”? zise Erika.

— Unde anume? Şi cum să-l ducem pe el acolo? Şi dacă ea-l va vedea, nu s-ar răsuci pe călcâie şi...

— Nu, Peterson. Nu Keith va sta să o aştepte. Ci noi. Împreună cu jumătate din Poliţia Metropolitană.

Capitolul 71

Mai târziu, Erika izbuti să obţină o favoare din partea lui Lee Graham, un fost coleg din Poliţia Metropolitană, care acum făcea parte din poliţia comitatului Sussex. Acesta veni în Worthing, ca să arunce o privire în calculatorul lui Keith. Tipul era un genial analist IT pentru poliţie, în ciuda tinereţii sale şi a entuziasmului un pic prea debordant.

Câteva ore mai târziu, Lee, Erika, Peterson şi Keith stăteau cu toţii înghesuiţi în mica sufragerie a lui Keith.

— Bun, deci acum aveţi calculatorul lui... începu Lee.

— Mă numesc Keith, zise Keith, privindu-l suspicios pe Lee.

— Da, acum aveţi calculatorul lui Keith, care este legat în reţea cu acestea două, zise Lee, dându-i Erikăi două laptopuri. Veţi putea vedea ce se întâmplă în timp real şi-n plus, veţi putea interveni şi scrie în acelaşi timp. Oricine ar sta de vorbă cu Keith pe internet nu va şti absolut nimic.

— Mulţumesc, zise Erika.

— De asemenea, voi putea ţine un jurnal de activităţi şi voi putea monitoriza camera de chat de la distanţă, din biroul meu. Aş putea avea un avantaj în urmărirea locului de unde scrie această Bufniţă de noapte, dar dacă foloseşte reţeaua Tor, în principiu îmi va fi imposibil să dau de ea.

— Deci, mai precis, cum anume funcţionează reţeaua asta Tor? întrebă Peterson.

— Să spunem că tu foloseşti internetul în mod normal, de exemplu, ca să-mi trimiţi un email. Acesta pleacă de la computerul tău prin intermediul unui server şi ajunge la computerul meu. Amândoi am putea afla cu uşurinţă unde se află cealaltă persoană cu ajutorul adresei lui IP. O adresă IP este un şir unic de numere separate de puncte care identifică fiecare computer cu ajutorul Internet Protocolului pentru a comunica prin intermediul unei reţele. Dacă ţi-ai instalat Tor pe calculator, acesta va direcţiona traficul de pe internet printr-o reţea gratuită şi

liberă de calculatoare voluntare, răspândite în toată lumea. Există peste şapte mii de astfel de calculatoare folosite pe post de relee care ascund locaţia userului şi activitatea lui faţă de cei care efectuează supravegheri de reţele şi analize de trafic.

— O numesc onion[25] computing, deoarece există extrem de multe straturi în aceste relee, explică Keith.

— Corect. Folosirea lui Tor face mult mai dificilă identificarea activităţii celui care navighează pe internet. Asta include intrarea pe website-uri, postările online, mesageria instantă şi alte forme de comunicare, concluzionă Lee.

— Şi oricine poate descărca acest program, Tor? întrebă Erika.

— Dap. Program online gratuit, zise Lee. Care s-a transformat într-un adevărat coşmar pentru noi.

— Dacă nu puteţi da de urma Bufniţei de noapte, atunci de ce vreţi să mă spionaţi în timp ce vorbesc cu ea? întrebă Keith.

Erika şi Peterson schimbară o privire.

— Vrem să stabileşti o întâlnire cu ea, îl lămuri Erika.

— Nu mă pot întâlni cu ea. Nu sunt pregătit. Vreau să am timp să mă pregătesc!

— Nu ai să te întâlneşti de fapt cu ea, îl linişti Erika.

— Nu, nu, nu pot... Îmi pare rău. Nu.

— Ba da, i-o tăie Peterson, cu un aer că încheiase discuţia.

— La gara Waterloo din Londra, preciză Erika.

— Cum să mă gândesc dintr-odată la o cale de-a mă întâlni cu ea? ţipă Keith, începând să se panicheze.

— O să găseşti tu una, făcu Peterson.

— Am observat că ai salvat toate convorbirile tale cu această Bufniţă de noapte, interveni Lee. Le-am copiat pe laptopurile voastre, le zise el Erikăi şi lui Peterson.

— Dar... erau conversaţii personale! se plânse Keith.

---

[25] Ceapă, în limba engleză. TOR înseamnă The Onion Router; foiţele de ceapă (onion) simbolizează straturi peste straturi care transformă utilizatorul într-o persoană anonimă, imposibil de detectat *(N.t.).*

— Avem o înţelegere. Ai uitat? spuse Erika.

Keith încuviinţă, neliniştit.

După ce aranjară totul, Erika şi Peterson ieşiră din casă pentru a-şi lua la revedere de la Lee. Afară era linişte şi cald, iar din depărtare, de pe plajă, puteau auzi icnelile piţigăiate ale unei piese de teatru cu Punch şi Judy.

— Am făcut şi o copie a hard-diskului său. Am să verific dacă a stocat ceva necurat care ne-ar putea interesa şi pe noi, zise Lee, mergând spre maşina sa, parcată lângă bordură. Îi deschise portbagajul şi-şi aşeză geanta înăuntru. Uneori îmi doresc ca internetul să nu se fi inventat. Prea mulţi oameni cu prea mult timp la dispoziţie gata să-şi pună în aplicare fanteziile bolnave.

— Se pare că ori de câte ori ne întâlnim îţi dau să te uiţi la ceva murdar, zise Erika. Mersi de ajutor!

— Poate că data viitoare ne vom vedea în afara serviciului, zise el rânjind.

Peterson îi privi pe amândoi, în timp ce Erika se înroşise toată la faţă şi nu-şi mai găsea cuvintele.

— Încă o dată, mersi! zise ea, într-un final.

— Nicio problemă. Sper să te-ajute s-o prinzi pe turbata aia. Rămâne să discutăm online când îţi deschizi calculatorul, spuse el, apoi se sui în maşină.

— Nu ştiam că-l cunoşti aşa bine, începu Peterson, în timp ce priveau cum maşina lui Lee se îndepărta pe faleză.

— Ce treabă ai tu? întrebă Erika.

— Niciuna, ridică el din umeri.

— Bun, atunci hai să ne întoarcem înăuntru. Mi-e teamă ca nu cumva Keith să ne lase baltă.

Capitolul 72

Simone tremura de nerăbdare în timp ce se îndrepta spre serviciu. Luase autobuzul de la King’s Cross şi acum mergea pe străduţele lăturalnice din spatele gării, în direcţia Spitalului Queen Anne. Îi plăcea să muncească noaptea, ştiind că ea mergea la muncă, în timp ce majoritatea celorlalţi se întorceau acasă. Era precum un somon, înotând împotriva curentului. Când lucra noaptea, nu trebuia să se streseze că nu poate dormi, că este singură în casă şi vulnerabilă.

Nu trebuia să se teamă că vede diverse lucruri.

Era o seară caldă şi plăcută şi-n timp ce sta la semafor ca să treacă strada se trezi că abia aştepta să o revadă pe Mary. Bătrâna era o luptătoare, şi încă mai avea să o găsească acolo, Simone era sigură de asta. Cumpărase daruri pentru Mary: o ramă pentru fotografia cu George şi o nouă perie de păr. Era sigură că părul lui Mary avea să fie încâlcit.

Un iz neplăcut şi călduţ de urină şi scutece folosite îi lovi nasul lui Simone în timp ce traversa lungul hol către salonul lui Mary. Câteva asistente o salutară dând din cap, iar ea le salută la rândul său, schimbând şi câteva amabilităţi. Multe asistente rămaseră surprinse să-i vadă un rânjet mare pe faţa de obicei atât de încruntată.

Când Simone ajunse în dreptul camerei lui Mary, deschise uşa fără să mai bată şi rămase şocată să dea peste o bătrână elegant îmbrăcată stând pe scaunul *ei,* lângă patul lui Mary. Părul femeii era scurt şi argintiu, tuns în stil bob. Purta pantaloni largi şi albi, călcaţi impecabil, pantofi de piele neagră cu talpă înaltă şi o bluză de mătase cu motive florale. Patul era gol şi Mary stătea într-un scaun cu rotile lângă femeie, fiind îmbrăcată cu o pereche de pantaloni eleganţi de culoarea cărbunelui şi cu un taior cu model în formă de V întors. Avea părul pieptănat pe spate şi prins cu o fundă roşie, iar femeia se apleca acum în jos pentru a o ajuta pe Mary să se încalţe

cu o pereche de pantofi nouă.

— Cine eşti? întrebă Simone, privind când la una, când la cealaltă.

Femeia îi vârî lui Mary în picior şi cel de-al doilea pantof şi se ridică în picioare. Era foarte înaltă.

— Bună, doamna asistentă, zise femeia cu un accent american tărăgănat.

— Ce se întâmplă? întrebă Simone cu asprime. Doctorul ştie că eşti aici?

— Da, scumpo. Sunt Dorothy Van Last, sora lui Simone. Am venit ca să o iau acasă.

— Sora? Nu ştiam că Mary are o soră? Eşti americană!

— M-am născut aici, scumpo, dar am părăsit Anglia cu mult timp în urmă, zise Dorothy privind de jur împrejurul salonului murdar. Se pare că lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

— Dar, Mary, zise Simone, locul tău e aici, cu... cu noi...

Mary îşi drese glasul.

— Dragă, tu cine eşti? întrebă ea, cercetând chipul Iul Simone.

Avea un glas tremurător şi foarte slab.

— Sunt asistenta Simone. Am avut grijă de tine.

— Chiar aşa? Sora mea a auzit de la vecina mea că sunt aici. A trebuit să zboare aici tocmai de la Boston. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ar fi venit, termină Mary cu un glas abia auzit.

— Dar tu eşti... Aveam de gând să... începu Simone, simţind cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Doctorul spune că s-a recuperat *destul* de bine, o întrerupse Dorothy. Am să stau cu ea până va fi mai bine.

Apoi apucă mânerul scaunului lui Mary şi-l manevră pe lângă pat.

— Dar Mary... încercă iar Simone.

Mary se uita la ea din scaun.

— Cine e? îşi întrebă iar sora.

— Mary, e o asistentă. Toate arată la fel după o vreme. Fără să jignesc, scumpo.

Dorothy împinse scaunul pe lângă Simone, ieşind din

cameră pe coridor. Simone se apropie de uşă şi urmări cum Mary se îndepărta din ce în ce mai mult. Mary nici măcar nu încercă să întoarcă capul, ca să o vadă pe Simone. Apoi ajunseră la un colţ şi dispărură.

Mary se încuie într-o toaletă dezafectată. Rămase acolo câteva clipe, tremurând. Apoi îşi deschise poşeta, scoase afară rama pentru fotografie pe care-o cumpărase pentru Mary şi-o lovi de mai multe ori de chiuvetă, până se sparse. Rămase privindu-şi imaginea în oglindă, simţind cum creşte furia în ea. Fusese abandonată. Din nou.

Capitolul 73

Erika rezervă două camere la un hotel cu nume foarte potrivit, Sea Breeze Hotel[26], care era ieftin şi vesel şi la doar câteva case de apartamentul lui Keith. Camerele se aflau una lângă alta, erau destul de mici şi de sărăcăcioase, şi dădeau într-o curte din spate, plină cu pubele de gunoi ce dădeau pe dinafară. Luară în grabă nişte mâncare de la restaurantul de la etajul inferior, apoi urcară înapoi în camera Erikăi şi se puseră pe aşteptat.

Ca să omoare vremea până la lăsarea întunericului, începură să citească enorma cantitate de conversaţii pe care o descărcase Lee din calculatorul lui Keith. Aveau de citit cam patru ani de discuţii, iar răsfoirea a sute şi sute de pagini de date ar fi fost imposibilă. După ce împărţiră discuţiile pe ani, le transferară într-un document Word. Apoi începură să caute într-o listă de cuvinte-cheie care i-ar fi putut ajuta să găsească frazele care i-ar fi interesat.

— Conversaţiile astea sunt tulburătoare, zise Peterson, care stătea pe un fotoliu de lângă geam. Doar am scris cuvântul „sinucidere” şi-am obţinut pagini întregi în care Keith vorbeşte despre a-şi lua viaţa şi cum anume să o facă. Ascultă asta: „Aş stinge luminile din toată casa. Ar fi singura dată când întunericul m-ar învălui complet. Aş încerca să folosesc tubul de gaz şi mi-aş trage punga peste cap, apoi aş umple-o cu gaz ca să nu intru în panică. După care, aş strânge şnurul şi-aş trage aerul în piept, guri mari, una după alta, până mi-aş pierde cunoştinţa. Aş aluneca în neant, fără dureri, uşor, uşor… precum într-un vis care nu se va mai termina.”

— Când a avut loc? întrebă Erika.

— Acum trei ani, pe la începuturile corespondenţei lor, zise Peterson.

— Eu am introdus cuvintele „scaun cu rotile” şi „handicapat”, zise Erika, lucrând pe laptop. Există doar

[26] Briza Mării (*N.t.*).

nişte referinţe vagi din partea lui Simone, iar una se referă la faptul c-a zărit un bărbat handicapat pe stradă şi ce rău i-a părut pentru el, iar în alta se face doar o referire minoră. El nu i-a spus niciodată.

— Aici vorbeşte despre cum a fost opărită de soţul ei, zise Peterson, după o perioadă de tăcere. S-a întâmplat cam la aceeaşi dată. El a încercat să o violeze, iar ea s-a refugiat şi s-a încuiat în baie. Apoi el a intrat peste ea cu o cratiţă plină cu apă fiartă, i-a dat un pumn în faţă şi apoi a băgat-o în cadă, pe jumătate inconştientă, a dezbrăcat-o şi a turnat apa fiartă peste trupul ei gol. Ea spune că a rămas cu cicatrice enorme, dar n-a mers la doctor decât o săptămână mai târziu şi doar pentru că rănile i s-au infectat.

— A spus la ce doctor a mers? I-a menţionat numele? întrebă Erika.

— Nu, dar spune că doctorul n-a crezut-o când ea i-a zis că cel care a ars-o a fost chiar soţul ei.

Erika îl privi pe Peterson, oripilată.

— Spune că doctorul a crezut că de vină a fost medicaţia pe care o lua ea, care, în combinaţie cu lipsa de somn, i-a provocat halucinaţii... Ea mai venise o dată la el cu arsuri asemănătoare, când îşi umpluse din greşeală cada cu apă fiartă şi intrase în ea. Soţul ei îi mărturisise, în trecut, doctorului despre episoadele ei psihotice şi că fusese internată la psihiatrie.

— Iisuse, exclamă Erika. El l-a crezut pe soţul ei, nu pe ea...

Afară se întunecase deja şi puteau auzi, prin fereastra deschisă, zgomotul vag al valurilor care se târau pe ţărmul plin de pietre.

— În presă se menţionează adesea diverşi oameni, pe care ziariştii îi numesc monştri, termen pe care-l folosim şi noi, zise Erika. Dar nu cumva monştrii nu se nasc de fapt? Un bebeluş nu poate fi monstru. Nu toţi cei care vin pe lumea asta sunt buni? Nu vieţile pe care le duc şi împrejurările îi transformă în oameni răi?

Dinspre laptopul pe care-l folosea Peterson se auzi un

bip.

— E Keith, zise el. A început să discute cu Bufniţa de noapte pe internet.

Capitolul 74

Keith se afla în faţa calculatorului cocoţat pe suportul lui din mica sufragerie. Luminile păreau să-l învăluie cu totul şi era lac de transpiraţie. Îi curgea din părul rar, până pe PVC-ul negru al suportului pe care şedea pe scaun. Erika şi Peterson stăteau pe scaune pliante, în spatele lui.

— Nu ştiu cu ce să încep, se scuză el, întorcându-se cu faţa spre ei.

— Trebuie doar să vorbeşti normal o vreme. Nu vrem să intre la bănuieli, zise Erika.

El încuviinţă din cap, se răsuci şi începu să scrie.

DUKE: Bună, Bufniţă de noapte. Care-i treaba?
BUFNIŢA DE NOAPTE: Bună.
DUKE: Care-i treaba?

Trecură câteva secunde. Erika îşi mai descheie un nasture de la bluză şi-şi făcu vânt cu materialul acesteia, îi aruncă o privire lui Peterson, care părea şi el că se sufocă de căldură.

— N-am mai putea închide din luminile astea? întrebă el, ştergându-şi fruntea cu mâneca.

— Nu! Nu, nu-mi place întunericul. Umbrele, se împotrivi Keith. Puteţi deschide geamul, dacă doriţi.

Peterson se duse în bucătărie şi deschise fereastra de deasupra chiuvetei. Mirosul de scurgeri înfundate plutea acum deasupra mochetei ţipătoare, dar cel puţin era mai răcoare.

— Ea nu scrie nimic, zise Keith, întorcându-se iar spre Erika şi Peterson.

— E normal? întrebă Peterson, care se întorsese şi se aşezase iar pe scaunul pliant.

— Habar n-am... De obicei, n-am public lângă mine atunci când discut cu ea. Oameni care să-mi sufle-n ceafă. Dacă a aflat?

— N-are de unde, îl linişti Erika.

Câteva minute, nu mai scoase nimeni o vorbă.

— Am nevoie să merg la baie, zise Erika.

Keith dădu din cap şi-şi îndreptă iar atenţia asupra monitorului. Ea ieşi din sufragerie şi o porni pe hol. Acolo se putea auzi zgomot slab de muzică venind de sus, iar becurile luminau şi mai puternic. Intră în baie şi închise uşa.

Se aşeză uşor deasupra vasului de toaletă şi urină cât de repede putu. Când se întoarse pentru a vedea unde-i hârtia igienică, umărul i se izbi dureros de bara masivă pentru ridicare. O împinse şi privi cum se trage în sus, precum o ghilotină cu rol inversat. Termină iute şi se spălă pe mâini. Baia era extrem de deprimantă, aproape ca una de spital. Se văzu nevoită să se aplece mult ca să-şi vadă reflexia în oglindă; îşi dori să n-o fi făcut. Părea istovită.

Când reveni în sufragerie, i se păru că era şi mai cald sub luminile orbitoare. Peterson studia cu atenţie poliţele pline cu DVD-uri.

— Aşteptaţi, scrie ceva, zise Keith, apropiindu-se de ecranul calculatorului.

Erika şi Peterson se puseră în mişcare, pentru a i se alătura.

> BUFNIŢA DE NOAPTE: Scuze, aveam nişte mâncare pe aragaz.
>
> DUKE: Oo, ce găteşti?
>
> BUFNIŢA DE NOAPTE: Ouă fierte pe pâine prăjită.
>
> DUKE: Delicios. Ai unul şi pentru mine? Pe care să pui şi-un strop de sos maroniu?
>
> BUFNIŢA DE NOAPTE: Da, am cumpărat unul special pentru tine.

— E bine, îl lăudă Erika, în timp ce ea şi Peterson priveau peste speteaza scaunului lui Keith.

Rămaseră nemişcaţi, în timp ce urmăreau desfăşurarea conversaţiei celor doi.

— Cred că e pentru prima oară când văd cum o ucigaşă în serie vorbeşte despre ziua ei de căcat la muncă şi

explică ce mult îi plac ouăle fierte, murmură Peterson privind ecranul, cu bărbia sprijinită în podul palmei. Cât e ceasul?

— Două şi jumătate, răspunse Erika, după ce-şi privi ceasul.

✶

La cinci treizeci, când începu să se lumineze, conversaţia încă era în desfăşurare. Curtea din faţa bucătăriei începu să se coloreze într-o nuanţă vineţie.

Erika îl înghionti pe Peterson, care izbutise să adoarmă pe scaunul pliant, cu capul dat pe spate. Bărbatul se frecă la ochi ca să se trezească.

— Cred că trece în sfârşit la subiect, şopti Erika.

Priviră amândoi ecranul.

DUKE: Aşa... Tot vreau să-ţi spun ceva de o vreme încoace.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Ce, ce?

DUKE: Am fost la doctor alaltăieri.

BUFNIŢA DE NOAPTE: A, da?

DUKE: Ştiu că tu urăşti doctorii.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Mi-e scârbă de toţi nenorociţii de doctori.

DUKE: Al meu e femeie. E-n regulă.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Îmi pui cumva coarne?

DUKE: Sigur că nu. A zis că am colesterolul foarte mare. Sunt foarte stresat la muncă... Aşa că ori o las mai uşor, ori aş putea...

BUFNIŢA DE NOAPTE: Ai putea?

DUKE: Aş putea suferi un atac de cord. M-a băgat în sperieţi, să ştii. M-a făcut să evaluez lucrurile dintr-o altă perspectivă.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Credeam că vrei să mori. Să o termini cu toate.

DUKE: Uneori da, alteori nu. Dar acum, a răsărit şi soarele pe strada mea şi viaţa e scurtă... Şi te iubesc.

DUKE: Deci, aş vrea să te rog, şi ştiu că-ţi cer destul de mult, să te întâlneşti cu mine. De-adevăratelea. Ca

oamenii în carne şi-n oase.

Urmă o pauză lungă.

— Am reuşit. Am speriat-o de-a binelea, zise Keith, în timp ce-n ochii obosiţi începea să i se întrezărească panica. Am încercat. Aţi văzut şi voi, chiar am încercat, toată noaptea!

— E-n regulă, îl linişti Erika. Uite.

Keith se întoarse iar la ecran.

BUFNIŢA DE NOAPTE: Bine, atunci. Să ne întâlnim.

— Iisuse, exclamă Keith şi începu să tasteze.

DUKE: E MINUNAT!

BUFNIŢA DE NOAPTE: Dar nu vreau să rămâi dezamăgit.

DUKE: Niciodată. Niciodată. NICIODATĂ!

BUFNIŢA DE NOAPTE: Unde?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Şi când?

— Unde? Ce-ar trebui să-i scriu? întrebă Keith.

— Spune-i că vreţi să vă întâlniţi la Gara Waterloo, în Londra, zise Erika.

— Nu, mai bine întreab-o, cere-i părerea, mai întâi, adăugă Peterson. Şi dacă spune da, atunci aranjează să vă întâlniţi la cinci după-amiază, astăzi, sub ceasul din sala principală a gării.

Keith încuviinţă şi începu iar să scrie:

DUKE: Ce zici de gara Waterloo din Londra?

BUFNIŢA DE NOAPTE: E bine. Când?

DUKE: Mâine. Bine, astăzi, de fapt. Sub ceas, la 5 p.m.

BUFNIŢA DE NOAPTE: În regulă.

DUKE: DAAAAAA!!! Ce mă bucur!!! Cum te voi recunoaşte?

BUFNIŢA DE NOAPTE: Nu-ţi face griji.

BUFNIŢA DE NOAPTE: O să ştii.

Femeia se delogă de la camera de chat. Cei trei rămaseră muţi câteva secunde. Keith rânji. Avea părul ud şi-i stătea drept în sus, iar trupul îi mirosea în toate felurile.

— Cinci după-amiaza e oră de vârf la Waterloo Station, zise Peterson. Ar fi trebuit să-i spunem să vină mai devreme.

— O să ne fie mult mai greu să punem mâna pe ea, se arătă şi Erika de acord. Dar vom avea şi mai multă libertate de mişcare.

— Şefa, va trebui să-i spui şi lui Marsh. Altfel n-ai cum să obţii o supraveghere totală... şi să sperăm că o va autoriza.

— Mda, zise Erika.

Îşi privi ceasul. Era şase fără un sfert.

— Hai să mâncăm ceva, ca să-i ofer lui Marsh ocazia de-a se trezi înainte de a-i spune.

— Eu trebuie să mă întorc. Încep tura în două ore, zise Peterson.

— Sigur că da, zise Erika. Scuze. Du-te. Nu vreau să dai de belea. Şi, ăă, n-ai fost aici. Bine, dacă se va întoarce împotriva noastră, n-ai fost aici. Dacă reuşim, ai fost.

Capitolul 75

Era şase şi jumătate când Erika îşi luă la revedere de la Peterson niţel mai departe de casa lui Keith, pe faleză. Era surprinsă de cât de tristă era să-l vadă plecând. Când taxiul lui trase lângă bordură, el o luă prin surprindere, îmbrăţişând-o în semn de despărţire.

— O scurtă îmbrăţişare! rânji el. Probabil că put!

— Nu... bine, doar puţin. Cred că şi eu, rânji ea în semn de răspuns.

El clătină din cap.

— Să mă ţii la curent, şefa.

— Am să te ţin, zise ea.

El îşi încrucişă degetele, făcând-o să promită, apoi se sui în taxi. Ea îl privi dispărând din vedere.

Apoi traversă strada, pornind spre plajă. Era începutul unei zile superbe, iar soarele, care doar ce răsărise, făcea aerul mai proaspăt şi nisipul era gol în afară de cei câţiva care-şi plimbau câinii şi de un tip tânăr care aşeza şezlongurile de închiriat. Mai merse o bucată de drum şi se aşeză pe o porţiune de plajă acoperită cu pietre, la câţiva paşi de locul în care valurile se spărgeau de ţărm, apoi trase aer în piept şi-l sună pe Marsh. Mai întâi, încercă pe fixul de acasă. Îi răspunse Marcie – care nu păru încântată să audă glasul Erikăi. Nu făcu schimb de amabilităţi cu ea, ci doar lăsă telefonul să cadă pe masă şi strigă după soţul ei, care era la etaj. Erika îl auzi bubuind pe scări şi ridicând telefonul.

— Erika, sper că mă suni dintr-un loc cald şi că vrei să-mi ceri adresa pentru a-mi trimite o felicitare? o întâmpină el.

— Legat de asta, domnule... răspunse Erika. Nu mă aflu în Londra. Sunt în Worthing.

— Worthing? Ce dracu’ cauţi tocmai acolo?

Erika îi spuse, trecând iute la informaţia că înregistrase un progres major în cazul Vânătorului de noapte şi-i explică detaliile întâlnirii pe care o aranjase în cursul zilei,

la gara Waterloo din Londra.

— Deci mi-ai ignorat ordinul, din nou? zise Marsh.

— Asta e tot ce aveţi de spus, domnule? Am făcut un progres IMENS. Ştiu că ar fi trebuit să vă spun mai întâi, dar ştiţi bine cum funcţionează instinctul meu. Acum, avem nevoie de urgenţă să supraveghem acel loc. În interiorul şi în exteriorul gării Waterloo. Chiar cred că îşi va face apariţia şi-avem nevoie să punem mâna pe ea. Am dovezile conversaţiilor dintre ea şi acest bărbat, Keith Hardy. El foloseşte numele „Duke” în camera de chat. Ea-şi spune „Bufniţa de noapte”.

— Unde sunt Moss şi Peterson?

— Au fost trimişi în alte părţi. Sunt singură aici, domnule.

Urmă o pauză lungă.

— Erika, eşti atât de naivă. Acţionezi ca şi cum n-ar exista niciun fel de reguli, ca şi cum n-ai avea niciun superior.

— Dar, domnule, am făcut un progres, unul enorm! Când mă întorc înapoi în camera de hotel, vă pot trimite totul – detaliile întâlnirii, discuţiile de pe chat. Şi n-am atins decât vârful aisbergului. Tipul ăsta, Keith, a vorbit cu ea pe internet timp de patru ani. Avem înregistrarea tuturor discuţiilor. Şi cred că ea a fost pacienta lui Gregory Munro. A fost arsă rău. Putem folosi această informaţie pentru a verifica dosarele medicale.

— Bun, deci îmi trimiţi tot ce ai în secunda în care ai închis telefonul.

— Categoric.

— Şi, Erika, îţi ordon să-ţi iei acea vacanţă şi să-ţi reevaluezi poziţia în cadrul poliţiei. Dacă te văd pe lângă secţie, sau pe lângă orice altă secţie, în general, vei fi suspendată, şi să nu crezi că-ţi va fi uşor să-ţi recapeţi insigna pentru a patra oară! Şi dacă te văd pe lângă gara Waterloo, nu numai c-am să-ţi iau insigna. O să fii concediată. M-ai auzit?

— Deci asta înseamnă că sunteţi de acord? Domnule?

— O să te sun, zise el, apoi închise.

În pofida mustrărilor, Erika îi percepuse entuziasmul din voce.

— O să te prindem, Bufniţă de noapte. O să te prindem, zise Erika.

Se aşeză la loc pe prundiş, privind către orizontul îndepărtat şi simţind cum i se scurge adrenalina prin vene.

Capitolul 76

— Nu văd de ce consideri necesar aşa ceva, protestă Keith.

Erika era ghemuită sub calculatorul lui, scoţând cablurile şi mufele, care păreau că se desprind toate dintr-un aparat principal. Mocheta, cu modelele ei hexagonale verzi ca lămâia, galbene şi roşii, era acoperită de un strat gros de praf, din care o mare cantitate plutea acum de colo-colo şi se lipea de ea din cauza electricităţii statice.

— Ar trebui să ai grijă cu toate cablurile astea care pleacă dintr-o singură priză, îl avertiză Erika, ieşind cu greu de sub suportul calculatorului.

Keith mişcă joystickul scaunului cu rotile înspre el şi scaunul dădu înapoi, către poliţele din spatele său, făcându-i loc Erikăi să se ridice în picioare.

— E-n regulă, zise el.

Un ceas de deasupra maşinii de gătit unsuroase arăta că era 3 după-amiaza.

— Merge bine ceasul acela? întrebă Erika, scoţându-şi telefonul.

— Dap. Şi-acum, ce se întâmplă? întrebă el, privind-o fix prin ochelarii murdari.

Dintr-odată, părea foarte vulnerabil.

— Un agent de poliţie va fi gata să se întâlnească cu Bufniţa de noapte şi-o va aduce în arest pentru interogatoriu...

Erika nu era pe de-a întregul sinceră. Datorită tuturor acelor discuţii din camera de chat pe care Erika i le trimisese prin email lui Marsh, o vastă operaţiune de supraveghere fusese aranjată în grabă în jurul gării Waterloo, pentru a o aresta pe Bufniţa de noapte la 5 p.m. Privirea Erikăi se roti prin camera aglomerată şi orbitor de luminoasă şi încercă să se convingă că făcea şi ea parte din asta. Era important să rămână alături de Keith, ca să fie sigură că n-avea s-o alerteze pe ucigaşă.

— Nu, mă referea la ce-o să se întâmple cu mine?

răspunse Keith.

— Vei fi chemat ca martor. Şi, cel mai probabil, vei fi arestat pentru c-ai ajutat un criminal şi-ai ţinut ascunse informaţii despre el, dar date fiind condiţia ta şi faptul că ai să cooperezi cu poliţia, mă îndoiesc că Procuratura va dori să te pună sub acuzare. Cât timp ai să cooperezi pe deplin cu noi. Şi vom rezolva şi problemele tale cu locuinţa. Măcar asta vreau să îndrept.

— Mulţumesc, zise el.

Rămaseră o vreme tăcuţi amândoi. Ceasul de deasupra maşinii de gătit unsuroase ticăia în continuare.

— Ce-oi fi crezând tu despre mine? întrebă Keith.

— Nu cred nimic. Mă gândesc doar la victime. Mă gândesc la prinderea ei, zise Erika.

— Una dintre cele mai importante prietenii din viaţa mea a fost cu cineva care era o ucigaşă în serie. Şi sunt îndrăgostit de ea... Asta în ce mă transformă?

Erika se aplecă spre el şi-i luă mâna mică în palma sa.

— O mulţime de oameni au fost păcăliţi de prieteni, de iubiţi sau de soţi. Ai întâlnit-o pe internet, acolo unde oamenii se prefac a fi altcineva. Adesea îşi creează o altă viaţă pentru ei înşişi. Ca să poată fi cineva cu totul şi cu totul diferit.

— Pe internet, pot fi persoana care vreau să fiu. Nu sunt constrâns de... Keith îşi ajustă tubul de sub nas şi privi în jos, spre scaunul în care era ţintuit. Vrei să vedem împreună un DVD? O să pun episodul meu preferat din *Dr. Who,* când Tom Baker se regenerează.

— Da, bine, zise Erika.

Mai aveau încă două ore, iar ea ştia că aveau să i se pară o eternitate.

Capitolul 77

Fiind cea mai mare gară din tot Regatul Unit, Waterloo din Londra este aglomerată de când se crapă de ziuă şi până târziu în noapte. Sala principală are aproape două sute cincizeci de metri lungime, având mai mult de douăzeci de rampe, plus magazine şi un mezanin cu restaurante. Mai mult de o sută de milioane de călători intră pe uşile sale într-un an.

Comisarul-şef Marsh aştepta împreună cu inspectorul-şef Sparks în imensa încăpere a controlului video. Aceasta era un pătrat de beton fără ferestre, amplasat mult deasupra gării. Un perete cu douăzeci şi opt de monitoare video oferea un portal către gară din absolut orice unghi. Treizeci şi cinci de poliţişti fuseseră aduşi pentru această misiune – majoritatea îmbrăcaţi în civil – pentru a supraveghea ieşirile şi a patrula în susul şi-n josul sălii principale. Vehicule de suport tehnic aşteptau la ieşirile din nord, sud, est şi vest, însoţite fiecare de câte o maşină de poliţie. Poliţiştii de la transporturi, mulţi dintre ei înarmaţi, îşi făceau şi ei rondul obişnuit în jurul perimetrului gării.

La 4:30 după-amiaza se părea că fiecare dintre cei o sută de milioane de oameni îşi dăduseră întâlnire, toţi odată, în gară. Podeaua de marmură a sălii principale dispăruse cu totul sub mulţimile de călători. Aceştia dădeau năvală de pe scările rulante ce urcau dinspre staţia subterană, se scurgeau prin cele patru intrări şi ieşiri principale şi roiau în lung şi-n lat pe sub enormele panouri electronice aliniate de-a lungul celor douăzeci şi două de rampe extrem de aglomerate, strângându-se apoi în faţa magazinelor sau aşezându-se la coadă în holul cel lung unde se vindeau bilete, vizavi de rampe.

— O să fie un adevărat nenorocit de coşmar, domnule, zise Sparks cu năduf, aplecându-se mai aproape de grupul de monitoare, unde angajaţii Agenţiei pentru Transport Londoneze supravegheau gara în tăcere.

Pe chipul năpădit de acnee al lui Sparks străluceau broboane de transpiraţie.

— În toată Londra nu există mai mulţi ochi ca aici. În clipa în care a pus piciorul în gară, am şi înhăţat-o, zise Marsh, privind cu atenţie monitoarele de supraveghere video.

— Şi credeţi că flerul inspectorului-şef Foster va da roade, domnule?

— Nu e doar fler, Sparks. Doar ai văzut şi tu tot materialul pe care ni l-a trimis, răspunse Marsh.

— L-am văzut. Dar această femeie nu este niciodată numită sau descrisă din punct de vedere fizic. Orice s-ar întâmpla, o să ne coste extrem de mult.

— Lasă în grija mea aspectul ăsta. Tu doar fă-ţi treaba, i-o întoarse Marsh.

Un tânăr de origine asiatică se apropie de ei şi se prezentă.

— Mă numesc Tanvir. Sunt supervizorul camerei de control astăzi. Avem aici aceste patru ecrane, care vor acoperi aria care vă interesează pe voi, spuse el.

Ca la un semn, un instantaneu al ceasului din gară luat de la distanţă pâlpâi extrem de intens. Sub el se afla agentul-şef Crane, îmbrăcat în blugi şi cu o jachetă subţire, care ţinea la subraţ un buchet de trandafiri ce părea destul de ieftin.

— Crane, mă auzi? interveni Sparks, vorbind în staţia radio. Atinge-ţi urechea dacă m-auzi.

De la depărtare, Crane părea normal, dar o imagine de aproape, luată din alt unghi, indica faptul că-şi aplecase capul spre gulerul jachetei şi-şi atingea urechea stângă cu mâna rămasă liberă.

— Sunteţi siguri că nu ies în evidenţă? Sunt singurul de-aici îmbrăcat cu jachetă – e o căldură înăbuşitoare! zise el, făcându-se auzit prin radio.

— Totul e bine, Crane. Tipul ăsta, Keith, a aranjat să te întâlneşti cu ea sub ceas într-o jumătate de oră. Ca doi îndrăgostiţi. Are noimă ca el să se fi gătit pentru asta, adăugă Marsh în staţia lui radio, continuând apoi: Şi nici

nu se vede că ai microfoane pe tine. Acum, gata cu vorba... ţinem legătura prin radio.

— Cât e ceasul? întrebă Crane.

— Iisuse, doar se află chiar sub afurisitul ăla de ceas, izbucni Sparks, apoi înhăţă radioul: E patru treizeci. Uită-te în sus data viitoare când vrei să afli.

Marsh se întoarse spre Tanvir.

— Ce cameră ne oferă imagini cu ieşirea laterală dinspre ceas?

— Poţi pune camera numărul şaptesprezece pe unul dintre aceste monitoare? îi ceru Tanvir unei femei care purta o cască cu microfon, aflată în faţa unui calculator din colţ.

Pe ecran apăru o imagine a lui Crane luată din spate, deşi de data asta provenea de deasupra unei scări rulante care ajungea în spatele ceasului.

Marsh puse iar mâna pe radio.

— Bun, Crane, avem toţi ochii aţintiţi asupra ta. Stai calm şi-atât. Începem numărătoarea inversă. Să nu te-apropii prea mult de ea, dacă vine la tine mai devreme. Eşti acoperit din toate părţile. Dacă face o mişcare, am şi ajuns acolo în câteva secunde.

— Cât e ceasul? întrebă iar Crane, nervos.

— E chiar sub afurisitul de ceas, murmură Sparks.

— Patru treizeci şi trei, zise Marsh. Ţinem legătura în permanenţă.

Capitolul 78

Erika stătea rezemată de zid lângă şirul de tomberoane pe role şi-şi aprinse o ţigară. Keith se împotrivise dorinţei ei de a fuma în casă şi ea-i spusese că nu vrea să-l lase singur deloc, aşa că ajunseseră la un compromis şi el venise cât mai aproape posibil de uşă.

— N-ai vrea să ieşim la o plimbare pe faleză – adică *amândoi?* E soare şi frumos afară, insistă Erika.

— Nu-mi place să ies din casă, zise Keith, lungindu-şi gâtul, suspicios, pentru a privi cerul senin şi albastru.

Erika îşi savura ţigara în continuare şi privea apa mării, nemişcată şi lucitoare în lumina soarelui. Un grup de copii făceau castele de nisip pe mal, sub supravegherea părinţilor întinşi pe şezlonguri. Un tren pentru turişti vopsit în roz şi alb trecu hurducându-se pe lângă ei, condus de un mecanic cu aspect posomorât, lângă capul căruia suna din când în când un clopoţel. Din spatele geamurilor de plastic ale vagoanelor le făceau cu mâna grupuri de copii ce mâncau îngheţată sau vată de zahăr.

Keith le făcu şi el cu mâna, gest pe care Erika îl găsi înduioşător. Îşi privi ceasul: se apropia de 4:50 p.m. Îşi verifică telefonul şi văzu că semnalul era puternic şi că încă mai avea baterie.

— E ca o oală la care te tot uiţi, zise Keith. Şi nu mai termină de fiert.

Erika scutură din cap mâhnită şi-şi mai aprinse o ţigară. Ar fi fost în stare să urle de frustrare pentru că era nevoită să stea aşa departe de miezul acţiunii. Se gândi la inspectorul-şef Sparks, care îşi conducea echipa şi dădea ordine în toate părţile, căpătând toată gloria.

Pe lângă faptul că se simţea frustrată, avea senzaţia şi că i se răpise ceva.

Capitolul 79

Se făcuse deja 5:20 p.m. Şi nu se apropiase nimeni de Crane, care stătea în continuare nemişcat sub ceasul din gara Waterloo.

Marsh şi Sparks supravegheau scena din camera de control, în timp ce mulţimea de oameni din sala principală a gării crescuse şi mai mult. Le era din ce în ce mai greu să-l zărească pe Crane cu claritate pe ecranele camerelor de supraveghere cu zoomul dat la maximum, aşa încât acum se foloseau de instantanee de la distanţă ale întregii săli, care fusese mărită la o dimensiune enormă şi rula precum o singură imagine, pe ecranul principal al camerei de control.

— Crane, eşti bine? Trebuie să rămâi nemişcat în acel loc. Să stai cu călcâiele înfipte în el, zise Sparks în radio.

Puteau vedea, cu ajutorul camerei care lua instantanee de la depărtare, cum mulţimea de oameni se tot împingea în el.

— Da, domnule.

Părea panicat.

Marsh vorbi în radio, în timp ce privea cu atenţie fiecare ecran pe rând:

— Suntem cu ochii pe tine, Crane. În jurul tău se află şase agenţi îmbrăcaţi în civil, care pot ajunge la tine în doar câteva secunde. Pe lângă ei, mai ai încă doi poliţişti de la transporturi înarmaţi, chiar pe aleea din spatele tău. Păstrează-ţi calmul... Doar e femeie, deci a decis să întârzie şi ea niţel, cum e moda, adăugă el, încercând să mai elimine din tensiune.

— Dar nu apare dracului, mai repede, zise Sparks. Ar fi trebuit să ne concentrăm asupra lui Isaac Strong, nu să irosim resurse pe o întâlnire pe nevăzute.

Marsh îi aruncă o privire aspră.

— Domnule, adăugă Sparks.

Chiar atunci, pe ecranul principal, mulţimile de oameni din jurul lui Crane se dădură la o parte şi un grup de femei

care se apropia de Crane fu împins în faţă. Una dintre ele căzu, lovind podeaua sălii principale, făcându-i pe cei din jurul ei să se împingă şi să se îmbrâncească. Crane fu împins şi el şi florile pe care le ţinea în mână îi căzură pe jos.

— Ce se-ntâmplă acolo? întrebă Marsh. Crane, spune ceva!

— Aşteptaţi, domnule, zise Crane, în timp ce era împins din toate părţile.

— Uitaţi. E o încăierare, o afurisită de încăierare, zise Sparks, arătând un monitor TV, care înfăţişa scara rulantă din spatele ceasului.

Un grup de tineri cu şepci pe cap le apăru pe cameră, strigând, înjurând şi despărţind mulţimile de navetişti precum apele Mării Roşii. Doi dintre ei, un băiat brunet şi unul blond, se băteau, apoi căzură pe jos. Băiatul brunet îl lovi pe cel blond cu pumnul în faţă, umplându-l de sânge. Mulţimea se împrăştie în toate direcţiile şi poliţiştii de la transporturi dădură năvală în sală, ţinându-şi mâinile pe pistoale, sporind şi mai mult agitaţia şi ţipetele.

Crane izbuti să ajungă până la uşa unui magazin Marks & Spencer şi rămase privind cum locul său de sub ceas era asaltat de poliţişti. Celor doi băieţi li se puseră cătuşele şi poliţiştii începură laboriosul proces de procesare a datelor.

— Fir-ar al dracului! urlă Marsh în staţie. Puneţi-i naibii să se mişte, că ne-au stricat locul de întâlnire.

— N-o să mai vrea să se mai întâlnească acolo cu el, chiar dacă-şi face apariţia! începu Sparks.

— Crane, mă auzi? zise Marsh, ignorându-l pe Sparks.

— Da, domnule. Lucrurile s-au cam complicat aici, zise Crane în timp ce începea să ia distanţă faţă de uşa magazinului Marks & Spencer.

— Crane, încă mai avem camera pe tine. Totul bine?

— Am pierdut florile, se plânse el.

— Nu-ţi face griji. Imediat ce-i facem pe cei în uniformă să se mişte de-acolo, îţi poţi relua poziţia, zise Marsh.

— Ce dracu'-i asta? Doamna Mop? se enervă Sparks, privind cu atenţie imaginea de sub ceasul gării.

O bătrână zbârcită care se ocupa cu curăţenia îşi oprise căruciorul în locul în care cursese sângele din nasul băiatului blond şi acum îşi înmuia mopul jegos într-o găleată cu apă cenuşie cu o hotărâre exasperantă. Unul dintre băieţii luaţi la întrebări de poliţie începu s-o ia peste picior, dar ea ori nu-l auzi, ori nu-l băgă în seamă, ci doar începu să frece cu mopul podeaua sălii principale, de parcă avea tot timpul din lume.

— Unde-i inspectorul Warren? întrebă Sparks.

Urmă un bip şi glasul lui Warren se auzi iar în staţie.

— Da, domnule.

— Care ţi-e poziţia?

— Sunt la WH Smith, de partea cealaltă a sălii principale.

— Goneşte bătrânica aia de-acolo, da? Şi n-o lăsa să-şi aşeze unul dintre semnele acelea galbene sub ceas, continuă el.

— Aşteptaţi, aşteptaţi, aşteptaţi, se impacientă Marsh. Privea cu atenţie ecranul care-l înfăţişa pe Crane aşteptând iar sub ceas. O brunetă mărunţică, îmbrăcată cu un sacou elegant, se apropia de el. Marsh înhăţă staţia.

— Căcat! Toţi agenţii, o femeie brunetă se apropie de agentul-şef Crane. Repet, o femeie brunetă se apropie de agentul-şef Crane. Ţineţi aproape.

— Toţi agenţii, aproape, veni o voce din staţie.

Pe două ecrane de pe perete apăru o imagine a lui Crane luată de deasupra şi una înfăţişându-l dintr-o parte. Femeia vorbea acum cu el, privindu-l întrebător. Discutară cam un minut, apoi Crane îi răspunse ceva şi ea se îndepărtă de el.

— Crane, raportează, ce dracu’ se întâmplă acolo? ceru Marsh să afle.

— Scuze, şefule, alarmă falsă. M-a întrebat dacă vreau să cumpăr o asigurare pentru maşină.

— Căcat! se enervă Marsh, lovind cu palma într-un birou. Căcat! Sparks, vreau să o luaţi pe femeia aia la întrebări, chiar şi-aşa. Opriţi-o, cereţi-i să se identifice şi aflaţi de la ea tot ce ştie.

— Ceva îmi zice că n-o să-şi poată atinge norma de vânzări pe ziua de azi, zise Sparks, în timp ce femeia era înconjurată de trei agenţi de poliţie îmbrăcaţi în civil.

Capitolul 80

La şase şi jumătate, Erika mai avea niţel şi se suia pe pereţii micuţei locuinţe a lui Keith. Telefonul îi ţiui în geantă şi îl scoase afară. Era un mesaj de la Marsh:

AM TERMINAT CU OPERAŢIUNEA DIN GARA WATERLOO. N-A APĂRUT. TREBUIE SĂ VORBIM. TE SUN MAI TÂRZIU, ÎN SEARA ASTA.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Keith, privind uluit cum Erika îşi prindea capul în mâini.

— N-a apărut… zise ea. N-ai mai primit nimic de la ea? Niciun mesaj în căsuţa de chat?

Keith clătină din cap.

— Eşti sigur?

— Da. Sunt sigur, sunt logat la ea…

Erika simţea că se prăbuşeşte cu totul, că în stomac are o ghiulea mare şi grea, care o trăgea în jos. Îşi frecă faţa scăldată în transpiraţie şi se adună.

— Keith, uite, trebuie să mai stingem din luminile astea. Nu mai suport aici…

— Nu! Îmi pare rău, dar nu. Ţi-am zis, nu-mi place pe întuneric…

Erika se uită la ceas. Se simţea complet dărâmată.

— Şi-acum, ce se întâmplă? întrebă Keith.

— Aştept să fiu sunată de ofiţerul superior… În seara asta, ceva mai târziu…

— Cu mine ce se întâmplă?

— Ăă, nu sunt sigură. Dar rămâne cum am stabilit.

Erika îl privi pe Keith cum stătea în enormul lui scaun cu rotile. Nu de mult, îl ajutase să-şi schimbe tubul de oxigen.

Luă o hotărâre.

— Trebuie să ies afară vreo oră… Pot să am încredere în tine? Calculatorul îţi e în continuare supravegheat. Presupun că n-ai de gând să fugi de-aici?

— Tu ce zici? spuse el.

— Bine. Acesta e numărul meu de telefon, zise ea, notându-l pe o bucată de hârtie. Ies să iau niţel aer... Vrei ceva de mâncare? Nu ştiu, mănânci chipsuri?

Lui Keith i se lumină faţa.

— Cârnaţi prăjiţi, chipsuri şi piure de mazăre, te rog. Localul de vizavi de debarcader e cel mai bun. Îngrijitoarea mea îmi cumpără mereu de-acolo mâncare.

Erika ieşi afară, pe faleza răcoroasă. Soarele cobora dincolo de mare şi o briză uşoară mătura ţărmul. Citi încă o dată mesajul trimis de Marsh şi încercă să-l sune. Nu reuşi, îi intră direct mesageria vocală.

— Rahat! murmură ea.

Porni spre un bar pe care-l văzuse ceva mai jos, pe faleză. Ferestrele de la drum erau strânse şi localul era plin de bătrâni insipizi roşii la faţă şi de femei bete. „Macarena” răsuna asurzitor din sistemul audio. Erika îşi făcu loc cu greu până la bar şi ceru un pahar mare cu vin. Barmaniţa era istovită, dar o servi repede, trântind paharul pe bar.

— Îl pot lua cu mine pe plajă? o rugă Erika.

Fata nu-i răspunse, doar îşi dădu ochii peste cap, scoase la iveală un pahar de plastic de o pintă şi vărsă vinul în el.

— Şi-mi poţi da şi nişte gheaţă? continuă Erika.

Îşi luă băutura, îşi mai cumpără un pachet de ţigări de la aparat şi ieşi înapoi pe plajă. Refluxul era departe, aşa că se aşeză pe prundiş, privind gânditoare întinderea de nisip umed. În timp ce-şi aprindea o ţigară, îi sună telefonul. Înfipse paharul de-o pintă plin cu vin în nisip şi răspunse. Ochii i se măriră când îşi dădu seama al cui era glasul de la celălalt capăt.

Capitolul 81

Soarele dispăruse cu totul dincolo de linia orizontului şi briza rece sufla de-a lungul străzii. Simone înaintă iute pe trotuarul din faţa unui şir de case. În spate avea un rucsac şi era îmbrăcată cu obişnuitul echipament de alergare negru.

Câteva felinare stradale erau sparte. Grăbi pasul când ajunse sub lumina unui bec cu lumină portocalie pe bază de sodiu, apoi se linişti când ajunse iar în întuneric. Era nervoasă. Era seara devreme, iar şirul de case terasate prin faţa căruia mergea acum părea să clocotească de viaţă. La geamuri se-aprindeau lumini, iar muzica răsuna ici şi colo. O discuţie aprinsă era în plină desfăşurare la etajul superior al unei case, unde draperiile erau trase într-o parte şi din tavan atârna doar un bec gol.

Simone lăsă capul în pământ când un bărbat se apropie de ea din direcţie opusă. Era înalt şi slab şi se mişca cu iuţeală. Inima începu să-i bată mai repede şi simţi cum îi creşte tensiunea. Bărbatul venea drept spre ea. Până şi cicatricea începu să-i zvâcnească, de parcă era inundată de sânge. Abia când bărbatul ajunse lângă ea îşi dădu seama că şi el era îmbrăcat cu echipament de alergare. El trecu în goană pe lângă ea fără să-i dea nicio atenţie, atent doar la muzica slabă care-i răzbătea din căştile înfipte în urechi. Simone îşi spuse că trebuie să se liniştească, să-şi vină în fire şi gata.

Ştia numărul casei pe care-o căuta, dar nu trebuia să scruteze prea atent întunericul pentru a-l distinge pe pereţii de cărămidă. Numerele erau vopsite în culori stridente pe tomberoanele cu roţi care umpleau micuţele curţi de beton din faţa caselor.

Numără rând pe rând casele, fără să simtă obişnuitul fior de nerăbdare sau de furie.

Apoi ajunse în faţa casei. Se apropie de fereastră, trase adânc aer în piept şi-şi aşeză mâinile mici pe pervaz. Aruncă o privire în jur, apoi se săltă în sus.

Capitolul 82

— Erika! Am născut şi toată lumea s-a înşelat. E fată! ţipă sora ei, părând istovită şi gata să-şi piardă de tot suflul.

Erikăi îi luă câteva secunde până să-şi dea seama că era Lenka.

— O, Lenka! Minunat! Ce s-a întâmplat? Credeam că trebuie să naşti abia peste vreo două săptămâni?

— Ştiu, dar Marek m-a scos la cină în oraş şi, imediat după ce-am comandat, mi s-a rupt apa. Ştii cum e el – a insistat să aşteptăm până când mâncarea a fost împachetată ca s-o luăm acasă – dar totul s-a întâmplat prea repede... Au început contracţiile şi n-a mai fost timp nici de anestezie când am ajuns la spital, pur şi simplu a ieşit afară.

— Cum se numeşte?

— I-am zis Erika, după tine. Şi după mama, fireşte, zise Lenka.

Erika se simţi copleşită de emoţie şi-şi şterse ochii cu dosul palmei plin de fire de nisip.

— O, Lenka! O, e minunat. Îţi mulţumesc! zise ea.

Lacrimile şi oboseala se combinau, golind-o de energie.

— Aş vrea să fi fost şi mama aici, şi tu, desigur, spuse sora ei, izbucnind în lacrimi.

— Mda, bine, lucrurile au cam scăpat de sub control pe-aici...

Se auzi un foşnet, iar cumnatul Erikăi, Marek, se băgă în discuţie.

Mai stătu de vorbă cu el câteva minute. I se părea ireal, să stea în întuneric pe plajă, în timp ce familia ei se afla la sute de kilometri distanţă, în plină sărbătoare. Lenka luă iar telefonul şi apoi îi spuse că trebuie să închidă.

— Îţi promit că după ce voi termina cu cazul ăsta vin şi văd bebeluşul, spuse Erika.

— Aşa zici mereu! Să nu aştepţi prea mult, o avertiză Lenka, epuizată.

Apoi se auzi un ţipăt de copil şi i se închise telefonul în nas.

Erika rămase multă vreme acolo, fumând şi bând în cinstea surorii sale şi-a nepoatei. În timp ce cerul se întuneca din ce în ce mai mult, la fel se întâmpla şi cu starea de spirit a Erikăi. Era mătuşă, şi-n pofida faptului că ea şi sora ei nu erau foarte apropiate, se bucura mult pentru Lenka. Se bucura, deşi era dureros de conştientă de cât de diferite erau căile pe care apucaseră vieţile lor.

Doar briza rece şi realizarea faptului că în apartament o aştepta Keith, singur, o făcură să se ridice de pe nisipul rece.

În timp ce se plimba pe plajă, văzu un şir de case şi de pensiuni întinzându-se până la hotelul în care-şi găsise cazare, la capătul promontoriului. Lăsă plaja în urmă şi sui treptele spre faleză, apoi se opri în faţa locuinţei lui Keith. La ferestrele de la etaj era lumină, de unde răzbateau până jos ţârâitul unui sitar şi miros de iarbă, însă ferestrele lui Keith erau învăluite în întuneric. Se pregăti să bată la uşă, când îşi retrase mâna. Keith lăsa mereu luminile aprinse. Îi era frică de întuneric.

Erika ieşi de pe mica alee din faţă, păşind pe pătratul de beton pe care se aflau tomberoanele de gunoi. Se apropie de fereastra panoramică din faţă şi văzu că era deschisă. Aruncă o privire în întuneric. Fu întâmpinată de un miros de umezeală amestecată cu dezinfectant.

Se hotărî să încerce ceva, aşa că se săltă pe pervaz şi intră în casă.

Capitolul 83

Erika rămase nemişcată în dormitorul întunecos al lui Keith şi ascultă cu atenţie. Aerul era impregnat de căldură şi praf. Încercă să ignore muzica ce venea înfundat de la etaj, însă nu distingea niciun sunet dincolo de uşa dormitorului. Trecu pe lângă cadrul fără formă al patului de spital al lui Keith şi ieşi pe hol. Prin sticla uşii de la intrare pătrundea o rază de lumină, însă restul holului, pe unde mergea ea acum, era cufundat în întuneric. Trecu de uşa celui de-al doilea dormitor, care rămăsese întredeschisă – prin crăpătură putea vedea doar cele două scaune cu rotile, nemişcate şi goale. Cele două scaune cu rotile masive o pândeau parcă din umbră.

Muzica se opri câteva secunde, aşa că Erika ciuli urechile pentru a auzi ceva. Apoi începu iar: un bubuit înfundat, lipsit de linie melodică. Continuă să înainteze, cu simţurile în alertă, trecând pe lângă uşa larg deschisă a băii. Fotopoluarea dinspre malul mării se strecura prin fereastra îngustă de deasupra chiuvetei, ajutându-i ochii să se adapteze la semiîntuneric.

Erika se opri şi înţepeni când auzi un fornăit şi apoi un foşnet care izbutiră să răzbată peste muzică. Se apropie uşurel de uşa cu geam fumuriu din capătul holului şi-şi scoase telefonul. În timp ce coti pe după colţul sufrageriei, aprinse lumina telefonului.

Erika aproape că ţipă de spaimă. În centrul camerei se afla o femeie, nemişcată. Era mică de statură, cu piele palidă, fantomatică, şi cu o chică de păr brunet şi aspru, tuns bob. Ochii îi erau bălţi de negru ce se reduseră rapid la două vârfuri de ac atunci când Erika aţinti asupra camerei lumina puternică a lanternei telefonului. Lângă femeie îl putea vedea pe Keith, prăbuşit în scaun, cu braţele răsfirate în lateral. În jurul capului avea legată o pungă de plastic, atât de strâns încât sticla ochelarilor i se spărsese şi i se înfipsese în orbite.

— Cine eşti?

— Mă numesc Simone, îşi trase nasul femeia, ştergându-şi o lacrimă. N-am vrut să-l omor.

— Iisuse, exclamă Erika, cu voce tremurătoare.

Plimbă lumina peste trupul lui Keith şi-apoi o aţinti iar asupra feţei lui Simone, încercând să o orbească, pentru a obţine timp de gândire, dar Simone se mişcă iute şi Erika se trezi brusc izbită de peretele din spatele ei, cu un cuţit lipit de gât.

— Dă-mi telefonul, rosti calm Simone în urechea ei, cu o voce bizar de ascuţită. Erika simţea oţelul rece apăsându-i pielea gâtului. Ai văzut de ce sunt în stare. Nu vorbesc la cacealma.

Erika îi dădu uşor telefonul. Se strădui din greu să-şi menţină ochii deschişi. Simone era scundă, dar o fixa cu o privire înspăimântător de intensă. Simone îşi mişcă cu iuţeală mâna rămasă liberă. Închise lumina telefonului şi Erika auzi cum bateria loveşte mocheta cu un bufnet uşor. În semiîntuneric, pupilele lui Simone se dilatară precum cele ale unui dependent de droguri. Lăsă telefonul să cadă şi Erika îl auzi zdrobindu-se sub talpa ei.

— De ce-ai venit aici, Erika Foster? Voiam doar să mai fac şi asta, apoi urma să dispar de pe faţa pământului. Şi n-ai mai fi auzit niciodată de mine.

Erika privea de jur împrejurul camerei.

— Nu, nu, nu – ochii la mine, o avertiză Simone. Vom merge acolo, adăugă ea, smucind din cap către silueta imobilă din scaun a lui Keith.

Slăbi niţel strânsoarea, dar menţinu în continuare cuţitul lipit de gâtul Erikăi. Se mişcară amândouă ca într-un dans morbid, târşâindu-şi paşii, până ce Erika ajunse lângă scaun.

— Acum am să fac un pas în spate, dar dacă ai să-ncerci ceva, te tai. Încep cu ochii, apoi urmează gâtul. Ai înţeles?

— Da, zise Erika, înghiţind în sec.

Asuda din greu şi-i simţea mirosul lui Keith aflat chiar lângă ea, un amestec greu de trup nespălat şi căcat.

Simone se apropie de uşa de la intrare şi aprinse lumina. Camera se umplu de lumină. Se întoarse înapoi, aţintind

vârful cuţitului către Erika.

— Scoate-i punga de pe cap, îi comandă Simone.

— Ce?

— M-ai auzit bine. Scoate-i-o.

Înaintă un pas spre Erika, făcând lama cuţitului să scânteieze în lumina becurilor puternice.

— Bine, bine, zise Erika, ridicând palmele în sus.

Ridică uşor capul lui Keith. Gâtul bărbatului era în continuare umed de transpiraţie, iar o clipă ea crezu că încă mai trăia – însă faţa îi era umflată şi vineţie deja.

— Hai, mai repede, o zori Simone.

Erika începu să deznoade şnurul prins în jurul gâtului, desfăcându-l apoi şi panicându-se când acesta păru să se înnoade. Îi slăbi strânsoarea şi izbuti să îl desfacă de tot. Ridică apoi capul lui Keith, care scoase un zgomot de sucţiune când Erika îi trase uşor plasticul de pe el. Odată cu punga ieşiră şi ochelarii, alunecându-i de pe nas şi trecând în sus, peste frunte. Capul i se prăbuşi pe spate, lovindu-se de cărucior. Simone se apropie brusc de ei, iar Erika se trase iute în spate când îi smulse punga, ţinând-o la depărtare de ea.

— Scoate-i ochelarii şi pune-i la loc, o îndemnă Simone.

Erika se supuse, aşezându-i uşor pe şaua nasului lui Keith şi trecându-le braţele pe după urechile bărbatului.

— De ce l-ai omorât? o întrebă pe Simone.

— A murit din cauză că şi-a dat seama cine sunt. Şi ţi-a zis şi ţie.

— Nu el mi-a zis. Mi-am dat eu seama.

— A vrut să se întâlnească cu mine. Până acum, n-a mai vrut niciodată să ne întâlnim... În trecut, am mai încercat să mă întâlnesc cu el, dar el s-a speriat de fiecare dată. Mi-am dat seama că probabil ai făcut legătura. Paranoia mea a fost îndreptăţită... Paranoia nu are cum să funcţioneze într-o relaţie, concluzionă ea, privindu-l pe Keith.

— Te iubea, zise Erika, privind când la trupul lui Keith, când la Simone.

— A, atunci asta-i tot ce-mi trebuie, dragostea unui bărbat, zise Simone, arcuindu-şi buzele, sarcastic.

— Ce-i greşit în a fi iubit? întrebă Erika, căutând frenetic soluţii în minte.

Încerca să-şi dea seama ce-avea de gând să facă mai departe femeia din faţa ei, iar până atunci nu voia decât s-o facă să vorbească în continuare.

— Cei care trebuie nu-ţi răspund niciodată prin iubire! scuipă Simone. Mamele ar trebui să te iubească. Soţii. Oamenii în care ai încredere. Dar toţi te dezamăgesc! Şi după ce te lasă baltă unul, e ca un efect de domino… Devii vulnerabil, oamenii te exploatează, zăresc o ştirbitură în armura ta.

— Îmi pare rău, zise Erika, realizând că Simone începea să se aprindă periculos de tare.

— Nu, nu-ţi pare. Dar pun prinsoare că tu înţelegi, nu-i aşa? Cum s-au schimbat oamenii din jurul tău după ce ţi-a murit soţul? Ţi-au văzut slăbiciunea. Te-au lăsat baltă, sau au rămas ca să te exploateze.

— Simone… înţeleg.

— Chiar aşa?

— Da.

— Deci… Înţelegi de ce-am făcut toate astea. De ce l-am omorât pe doctorul care nu m-a crezut când aveam dureri şi eram terorizată; pe scriitorul a cărui minte bolnav de inventivă a găsit metode noi şi originale de a-mi inspira torţionarul; pe ziaristul responsabil de faptul că am fost smulsă de lângă mama pe când aveam nouă ani…

— Jack Hart?

— Jack Hart. Tipul se numeşte Hart[27], dar n-are una! Chiar mi-a făcut o deosebită plăcere să-i fac de petrecanie. Şi-a construit cariera hrănindu-se din suferinţa altora, făcând bani din lacrimi şi nenorocire. Credea că e un erou, când a scris despre mama… expunându-mi copilăria în faţa lumii întregi… Dar eu ştiam cum să supravieţuiesc alături de ea, căci în adâncul sufletului, ea mă iubea, *mă iubea…* Şi chiar şi atunci când lucrurile s-au înrăutăţit, eu tot am reuşit să menţin legătura cu acea iubire… N-am mai văzut-

---

[27] *Hart* se pronunţă la fel ca *heart,* care înseamnă *inimă,* în limba engleză *(N.t.).*

o niciodată, şi am sfârşit într-un cămin pentru copii! Ştii ce se întâmplă cu copiii care ajung în astfel de locuri?

— Îmi pot închipui, încercă Erika, chircindu-se de teamă atunci când Simone împunse isteric aerul din faţa ei cu vârful cuţitului.

— NU, nu poţi!

Erika îşi acoperi faţa cu palmele.

— Nu, îmi pare rău, nu pot. Te rog, Simone. S-a terminat, lasă-mă să te-ajut.

— Chiar aşa, am nevoie de *ajutor?* Nu e nimic în neregulă cu mine! Doar că am încetat să mai înghit tot rahatul pe care mi-l serveşte lumea! Nu m-am născut aşa! Am fost inocentă, dar acea inocenţă mi-a fost răpită cu forţa!

— Bine, zise Erika, ţinându-şi mâinile ridicate în faţă pentru a se feri de Simone, care făcea mişcări largi cu cuţitul.

— Hai, Erika, fii sinceră. N-ai fi profitat şi tu de ocazia de-a şterge toţi acei bărbaţi de pe faţa pământului, acei bărbaţi care au fost artizanii viitorului tău? Pe cei care ţi-au transformat viaţa într-un calvar? Pe Jerome Goodman? Traficantul de droguri care ţi-a omorât soţul şi prietenii? Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că n-ai fi făcut şi tu ce-am făcut eu. Să preiei controlul şi să te răzbuni!

Erika înghiţi în sec. Simţea cum îi curge în ochi transpiraţia de pe frunte şi o înţeapă dureros.

— Spune-mi! Spune-mi că n-ai fi procedat la fel!

— Aş fi procedat la fel, zise Erika.

În timp ce rostea aceste cuvinte, ştia prea bine că le rostea pentru a rămâne în viaţă, pentru a o mulţumi pe Simone – dar o parte a ei ştia şi că o înţelegea pe Simone, lucru care o răscoli profund. Privi de jur împrejurul camerei, încercând să găsească o cale de scăpare.

— Să nu-ţi iei ochii de la mine! strigă Simone.

— Îmi pare rău, zise Erika, încercând să gândească, panicându-se. Ştia că e aproape de moarte. Simone, ştiu că te-a opărit. Soţul tău. Şi-ncerc să-ţi înţeleg durerea şi furia. Ajută-mă să te înţeleg şi mai bine. Arată-mi.

Simone începu să tremure şi pe obraji începură să i se scurgă lacrimi.

— M-a distrus. Mi-a distrus trupul, începu ea.

Apucă tricoul şi-l ridică. Erika înghiţi în sec când îi văzu masa întinsă şi răsucită de cicatrice care se întindea pe stomacul şi pe coastele lui Simone. Pielea era lucioasă şi ciupită acolo unde-ar fi trebuit să se afle buricul.

— Simone, îmi pare foarte rău, zise Erika. Te înţeleg. Uită-te la tine... Uită-te la tine: o războinică dârză, foarte dârză.

— Sunt, sunt dârză... suspină Simone.

— Eşti, chiar eşti dârză. Şi îţi arăţi cicatricele cu mândrie, completă Erika.

Simone îşi ridică tricoul şi mai sus, pentru a descoperi şi mai multă piele, iar în clipa în care ţesătura îi ajunse în dreptul feţei, Erika ţâşni şi lovi în masa de ţesut cicatrizat roşu. Simone se îndoi de mijloc, ţipând de durere. Erika izbuti să treacă pe lângă ea, dar Simone îşi reveni cu iuţeală şi se năpusti asupra ei. Se prăbuşiră amândouă prin uşa cu geam fumuriu. Erika lovi cu piciorul şi se luptă cu ea, reuşind să se ridice pe jumătate şi să o rupă la fugă pe hol, înainte ca Simone s-o prindă iar.

— Curvo! urlă ea, aruncându-se după Erika.

Căzură amândouă dureros pe podeaua de beton din dreptul pragului uşii de la baie. Erika se rostogoli pe spate când Simone se aplecă deasupra ei şi-o lovi cu pumnul în faţă. Simone o mai lovi o dată, făcând-o pe Erika să vadă stele verzi. Începea să-şi piardă cunoştinţa.

— Pizdă mincinoasă, şuieră Simone.

Erika se simţi târâtă de-a lungul podelei din baie, apoi fu lăsată într-o poziţie şezândă, cu spatele lipit de faianţa toaletei. Deasupra ei era chipul îngust şi ascuţit al lui Simone, apoi Erika nu mai reuşi să vadă nimic din cauza pungii de plastic care-i era trasă peste cap. Aceeaşi pungă pe care Simone o folosise pentru a-l omorî pe Keith.

Erika auzi plasticul foşnind odată cu răsuflarea ei, iar sângele începu să-i bubuie în urechi, apoi simţi cum şnurul îi este strâns în jurul gâtului. Simone era aşezată pe

capacul toaletei. O ţinea pe Erika între picioarele sale şi trăgea de şnur în timp ce cu picioarele o forţa pe Erika să-şi ţină braţele nemişcate, ţintuindu-le şi menţinând-o aşezată pe podea. Erika gâfâi şi se înecă atunci când punga care-i fusese trasă peste cap începu să se golească de aer.

— Ai să mori chiar aici, iar eu am să-ţi las trupul în urmă, singur-singurel, şuieră Simone, strângând din ce în ce mai tare.

Erika dădea zadarnic din braţe. Cu o mână atinse peretele din spatele toaletei. Apoi simţi o fâşie groasă de ţesătură ce fâlfâia prinsă de o bară de lemn. Aceasta era prinsă de enormul suport de sprijin de lângă toaletă pe care-l folosea Keith. Zgârie cu degetele pe lângă el, până reuşi să-l prindă. Vederea i se înceţoşa cu rapiditate, însă un flux de adrenalină îi oferi energie să se ridice în sus. Simone fu trasă de pe capacul veceului şi, în acelaşi timp, Erika smuci în jos de bucata de ţesătură. Suportul de sprijin metalic căzu cu forţă şi o lovi pe Simone drept în cap.

Simone îi dădu drumul Erikăi şi se prăbuşi pe podea. Erika prinse bine şnurul pe care-l avea înfăşurat în jurul gâtului şi izbuti să-l slăbească, smucind de el înnebunită, până când reuşi să-şi smulgă punga de pe cap. Trase guri mari de aer curat şi proaspăt în plămâni, apoi smuci de firul roşu pentru urgenţe ce atârna lângă veceu şi alarma începu să sune.

Simone zăcea în faţa ei, pe podeaua băii, şi începu să se mişte şi să geamă. Erika mai trase o dată de firul roşu, rupându-l până la urmă. Se aşeză peste picioarele lui Simone, îi prinse bine mâinile la spate şi începu să-i înfăşoare firul roşu în jurul încheieturilor.

— Te arestez, Simone, rosti cu greu Erika, chinuindu-se din răsputeri să vorbească, pentru uciderea lui Gregory Munro, Jack Hart, Stephen Linley şi Keith Hardy... Şi pentru atacarea şi tentativa de omor asupra unui poliţist. Ai dreptul să nu spui nimic până când îţi consulţi avocatul. Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta la proces.

Se lăsă în genunchi, apăsând în continuare cu coapsele picioarele lui Simone şi ţinând-o strâns de mâinile acum legate. Faţa îi zvâcnea acolo unde fusese lovită cu pumnul. În timp ce răsuflarea îşi recăpătă ritmul obişnuit, auzi vaietul îndepărtat al sirenelor.

Capitolul 84

Ploua uşor deasupra curţii din spate, iar cerul cenuşiu de dimineaţă atârna ameninţător de jos. Moss şi Peterson stăteau strânşi lângă Erika în uşa terasei sale, mâncând croasanţi şi bând cafea.

Pe podea, în jurul lor, erau împrăştiate ziare.

— Asta e ce numesc eu vară tipic englezească: să stai înăuntru şi să priveşti ploaia, prefăcându-te că-ţi face plăcere, zise Moss.

Era pentru prima oară când ea şi Peterson se întâlneau cu Erika de când Simone fusese arestată, în urmă cu două zile.

— Ultima parte a fost o glumă, adăugă ea.

— Vă mulţumesc că aţi adus astea cu voi, spuse Erika, ridicându-şi în sus paharul de carton cu cafea de la cafenea.

— Ne bucurăm că eşti bine, şefa, zise Peterson, ciocnindu-şi paharul de al ei.

— Am luat nişte pumni. Am păţit şi altele mai rele, îi linişti Erika.

— Ai rămas totuşi cu un ochi vânăt, spuse Moss, privind imensa vânătaie ce-i împobodea Erikăi ochiul şi obrazul.

— N-am fost niciodată atât de tulburată şi de încercată de sentimente contradictorii în cazul unui criminal, spuse Erika. Când au luat-o pe targă, m-a strigat... Avea ochii plini de teamă. Zicea că vrea să vin cu ea în ambulanţă şi s-o ţin de mână. Şi-aproape am făcut-o. Ce nebunie...

Luară cu toţii câte o gură de cafea.

— Ei, să ştii că mă bucur că n-ai făcut-o, şefa, continuă Moss. Ţi-aduci aminte ce se întâmplă la sfârşitul filmului *Tăcerea mieilor?* Celor care rămân în ambulanţă împreună cu Hannibal Lecter?

Peterson se uită urât la ea.

— Ce? Încerc şi eu să destind niţel atmoslera, se apără Moss.

Erika zâmbi.

— E ca şi cum se întrec cu toţii să găsească un nume pentru Simone Matthews, interveni Peterson, înşfăcând unul dintre ziarele de pe jos. Îngerul morţii... Vânătorul de noapte... Bufniţa de noapte.

— Ce-o fi fost angelic la ea? se întrebă Moss, luând o înghiţitură de cafea.

— *The Sun* are o fotografie cu ea în uniformă de asistentă, răspunse Peterson, ţinând în sus o imagine cu Simone pozând alături de un grup de asistente într-o bucătărie de-a personalului.

Asistentele din primul rând ţineau un cec uriaş de trei sute de lire, bani pe care-i strânseseră pentru organizaţia Copii nevoiaşi. Simone se afla în partea stângă a grupului, rânjind şi ţinând cu o mână de cec.

— Ministerul Sănătăţii a intrat în panică de teamă ca nu cumva ea să fi bruscat pacienţii, probabil sunt îngroziţi să nu li se intenteze procese.

— Nu cred să fi bruscat vreun pacient. Întreaga ei atenţie era concentrată asupra celor pe care voia să-i omoare, zise Erika.

Ridică de jos numărul din *Daily Express* şi privi articolul care-o tulburase cel mai tare. Era povestea originală scrisă de Jack Hart despre mama lui Simone, reprodusă alături de multe detalii despre carnagiul lăsat în urmă de Simone.

Simone venise pe lume în Catford, într-un apartament de la ultimul etaj. Mama ei, numită tot Simone, era prostituată şi dependentă de droguri. După câteva telefoane din partea unor vecini îngrijoraţi, poliţia dăduse buzna acolo şi descoperise că mama lui Simone o ţinea pe fată legată de caloriferul din baie. Tânărul Jack Hart venise odată cu poliţia când aceştia pătrunseseră în apartament. Fotografia care-i frânsese Erikăi inima înfăţişa o fetiţă cu chipul supt şi în picioarele goale, îmbrăcată cu ceva ce aducea a faţă de pernă. Unul dintre braţele ei subţirele era legat de un calorifer jegos şi plin de rugină, iar fata privea în obiectivul aparatului cu ochi mari şi nedumeriţi.

— N-a avut nicio şansă, nu-i aşa? N-a vrut decât să fie

iubită... Să aibă şi ea pe cineva care s-o iubească.

— Hai, şefa, că iar mă faci să plâng, zise Moss, apucând mâna Erikăi, iar Peterson vârî mâna în buzunar şi scoase la iveală un pacheţel de şerveţele, întinzându-i-l.

— Mereu ai şerveţele la tine, făcu Erika, ştergând-o la ochi.

— Are doar ca să poată intra în vorbă cu femeile uşor de impresionat şi gata să plângă, spuse Moss.

Peterson îşi dădu ochii peste cap şi rânji.

— Oricum, continuă Erika, după ce-şi reveni, nu-i totul negru. Ai pus mâna pe Gary Wilmslow...

— Nu eu am pus mâna. Eu eram la centrul de comandă când s-a întâmplat, se plânse Peterson. Poliţiştii de la intervenţii speciale au luat cu asalt depozitul din Beckton. L-au arestat pe Wilmslow şi încă şase complici care se pregăteau să scoată de acolo hard-diskuri cu imagini şi filme pornografice de nivel patru cu copii, şi douăsprezece mii de DVD-uri conţinând pornografie infantilă gata pregătite spre a fi distribuite în Europa.

— Crezi că îl pot condamna definitiv pe ticălos? întrebă Moss.

— Sper că da, zise Peterson.

— Şi cum crezi că se simte Penny Munro? întrebă Erika.

— Prea uşor n-are cum să-i fie. Întâi soţul ei şi toate celelalte, apoi fratele ei, zise Peterson.

— Şi cum rămâne cu micul Peter? Pe el cum îl vor afecta toate astea pe viitor? continuă Erika şi toţi îşi întoarseră privirile către pozele tinerei şi apoi mai vârstnicei Simone.

Moss se uită la ceas.

— Haideţi, ar trebui să mergem. Doar nu vrem să întârziem pentru şedinţa aia de la secţie, rânji Moss.

— Ţi-a zis Marsh motivul pentru care ne-a chemat?

— Nu, dar cred c-ar trebui să fie o ultimă şedinţă despre rezultatele cazului lui Simone Matthews, presupuse Erika.

— Am o senzaţie că s-ar putea să fie mai mult de-atât, şefa, spuse Peterson. Cred că s-ar putea să primeşti o binemeritată bătaie pe spate!

Când ajunseră la secţia Lewisham Row, li se spuse să coboare în sala de operaţiuni. Sala era plină, iar Erika, Moss şi Peterson mai avură timp doar să salute din mers câţiva membri ai echipei şi să-şi găsească locuri libere, înainte ca Sparks şi Marsh să-şi facă apariţia în faţa lor. În cele din urmă, chestorul-şef Oakley intră şi el, împreună cu trei agenţi care aduceau cu ei sticle cu băuturi uşoare şi pahare de plastic.

— VĂ ROG să fiţi atenţi la mine! strigă Oakley.

Rămăsese în faţa lor, îmbrăcat în uniforma-i impecabilă, fără un fir de păr nelalocul lui şi cu chipiul lipit de piept. Şirul de table din spatele lui era acum gol. În încăpere nu se mai auzea niciun sunet.

— A fost o săptămână pe cinste pentru Poliţia Metropolitană. Aş vrea să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi făcut imposibilul. Ieri dimineaţă, poliţiştii implicaţi în Operaţiunea Hemslow au destrămat una dintre cele mai vaste reţele clandestine de pedofili. Peste şaizeci şi şapte de mii de imagini cu copii molestaţi şi douăsprezece mii de DVD-uri au fost confiscate, iar Gary Wilmslow şi alţi şase complici, pe care Poliţia Metropolitană îi ţinea sub supraveghere de mai bine de un an, au fost arestaţi.

Poliţiştii prezenţi începură să aplaude frenetic şi să aclame. Moss rânji şi-l bătu pe spate pe Peterson.

— Şi încă n-am terminat! continuă Oakley. Graţie muncii grele depuse de echipa inspectorului-şef Sparks în colaboare cu divizia comisarului-şef Marsh, am prins Vânătorul de noapte! Simone Matthews a fost arestată pentru uciderea lui Gregory Munro, Jack Hart, Stephen Linley şi Keith Hardy.

O altă rundă de aplauze răsună în sala de operaţiuni plină cu poliţişti. Privirea Erikăi o întâlni pe cea a lui Marsh. Acesta se aplecă şi-i şopti ceva lui Oakley, care adăugă:

— Şi, desigur, îi suntem extrem de recunoscători inspectorului-şef Erika Foster, care s-a aflat la locul potrivit şi în momentul potrivit, sau, mai bine zis, în locul nepotrivit! Să sperăm că-şi va reveni pe deplin.

Oakley privi vag în direcţia ei. Poliţiştii din sala de operaţiuni începură să se întoarcă spre Erika, însă Oakley îi dădu mai departe:

— Şi, în sfârşit, am plăcerea să anunţ că în lumina acestor admirabile rezultate vor urma mai multe promovări. În primul rând, aş vrea să vi-l prezint pe noul vostru chestor, chestorul Paul Marsh!

Toată lumea începu să aplaude în timp ce Marsh se strădui să o facă pe ruşinosul şi murmură câteva mulţumiri.

Apoi Oakley veni mai aproape de ei.

— Aş vrea să mai anunţ o promovare. În lumina nenumăratelor sale realizări, atât în acest caz, cât şi al altora, inspectorul-şef Sparks va fi promovat, iar de aici înainte se va numi subcomisarul Sparks.

Oakley fu primul care începu să aplaude şi Sparks, strălucind de mulţumire, veni în faţă şi făcu o plecăciune adâncă, dar, mai ales, încărcată de ironie. Un pahar de plastic îşi făcu loc cu forţa în mâna Erikăi. Ea privi împrejurul camerei la Moss şi Peterson, care păreau consternaţi.

— Propun un toast. Pentru rezultate, făcu Oakley.

— Pentru rezultate, repetă toată lumea, ridicându-şi paharele de plastic.

— Acum vă îndemn pe toţi să mâncaţi, să beţi şi să vă bucuraţi! strigă Oakley.

Urmă un cor de fluierături şi de aplauze, însă Erika nu li se alătură. Era furioasă. Îşi făcu loc prin mulţimea de poliţişti, până la locul din faţă unde stătea Marsh.

— Domnule, o vorbă, vă rog, se răsti ea.

— Erika, mai poate aştepta? întrebă Marsh.

— Nu, nu mai poate aştepta, zise ea tare.

Oakley şi Sparks îşi suciră capetele înspre ei de unde stăteau de vorbă. Sparks îi aruncă un rânjet răutăcios şi ridică paharul spre ea.

Marsh o urmă pe Erika afară din sala de operaţiuni şi intrară amândoi într-unul dintre birourile vecine pustii.

— Ce dracu' înseamnă asta? începu ea.

— Pardon?

— V-am condus pe toţi la Simone Matthews. Am făcut toată munca grea pentru acest caz. Şi, dacă nu cumva aţi uitat, domnule, inspectorul-şef – scuze, *subcomisarul* Sparks – a fost îndepărtat de la conducerea ultimei anchete majore de crimă pentru incompetenţă! Eu am rezolvat acest caz!

— Nu eu deţin controlul asupra deciziilor luate de Oakley.

— Dar ştiaţi că miza era o promovare, nu-i aşa? Şi m-aţi ţinut la distanţă. M-aţi îndepărtat, mi-aţi cântat în strună şi m-aţi lăsat să fac toată treaba murdară!

Marsh îşi pierdu şi el calmul.

— Ştii cât este de frustrant să vezi modul tău de operare, Erika?

— Nu-mi spuneţi Erika, NU suntem prieteni! Sunt o poliţistă care...

— Ai fost o poliţistă grozavă, Erika, cu adevărat grozavă, odată. Dar continui să nu te supui ordinelor, protocoalelor... Acum eşti doar...

— Sunt doar ce?

Marsh o privi fix câteva secunde.

— Crezi că ai pur şi simplu un instinct incredibil, dar nu e decât noroc chior şi prostie. Eşti o răzbunătoare. Şi n-o să mai dureze mult. Şi, din această cauză, o să rămâi inspector-şef Foster. În lumina evenimentelor recente, a faptului că ai sfidat ordinele, ai refuzat să-ţi iei concediu când ţi-am ordonat, nu am putut să te recomand pentru promovare.

Erika îi aruncă lui Marsh o privire aspră şi continuă să-l fixeze aşa, câteva clipe lungi.

— Ei bine, nu am să stau aici şi să accept ordine de la subcomisarul Sparks. O să aveţi scrisoarea mea cu cererea de transfer mâine dimineaţă la prima oră.

— Stai puţin... transfer? Erika! zise Marsh, dar ea se întoarse şi părăsi biroul, pornind pe coridor şi ieşind apoi din secţia Lewisham Row.

Epilog

Era o zi caldă şi însorită. Erika ieşi din maşină. Îşi scoase ochelarii de soare şi privi viziera din uşa imenselor porţi victoriene ale Închisorii Belmarsh.

Se rezemă de capota maşinii şi văzu că era unsprezece şi douăsprezece minute. El întârzia.

Câteva secunde mai târziu, uşa din poartă se deschise scârţâind. Isaac păşi afară şi privi de jur împrejur, scrutând cerul albastru şi senin, ascultând tăcerea şi privind-o pe Erika.

Într-o mână avea o sacoşă de hârtie maro şi-n cealaltă îşi ţinea sacoul de la costum. Porni spre ea, ieşind pe porţi, venind pe stradă. Se îmbrăţişară îndelung, fără să-şi spună nimic.

— S-a renunţat la toate acuzaţiile. Doar ţi-am zis, începu Erika, rânjind.

— Nu mi-ai zis aşa, răspunse el cu prefăcătorie. Şi de ce ţi-a luat aşa mult?

— Cei de la medicină legală. Doar ştii şi tu cum sunteţi toţi. Le ia o eternitate. Simone Matthews a mărturisit totul, dar ei tot au vrut să se asigure că ADN-ul ei s-a găsit la locul crimei lui Jack Hart. Moss şi Peterson m-au ţinut la curent cu desfăşurarea evenimentelor.

— Îmi tot spun că cineva urmează să vină şi să-mi spună că s-a comis o greşeală îngrozitoare şi că sunt…

Isaac îşi duse o mână la faţă.

— E-n regulă. Ai fost absolvit de orice vină. Şi-ţi vei păstra licenţa de practician.

Isaac rămase nemişcat, trăgând aer în piept. Apoi deschise uşa maşinii şi se sui înăuntru. Erika ocoli maşina, apoi deschise uşa şoferului şi urcă lângă el.

— Ce-ai vrut să zici cu faptul că Moss şi Peterson te-au ţinut la curent? întrebă Isaac. Credeam că tu ai rezolvat cazul?

— Da, eu. E o poveste lungă. Versiunea scurtă e că am depus cerere de transfer. Şi voi lua o pauză.

— Transfer? Unde.

— Nu ştiu încă. Marsh încearcă să mă facă să mă răzgândesc. Motiv pentru care am luat o pauză... Pentru prima oară în câţiva ani, vreau şi eu să ridic piciorul de pe acceleraţie. Să văd şi eu cum este să trăieşti ca o persoană normală, zise Erika.

— Să mă anunţi şi pe mine când afli, spuse Isaac, cu prefăcătorie.

Porni maşina şi merseră în tăcere. Isaac lăsă capul pe spate şi închise ochii. Ceva mai târziu, observă că mergeau pe strada principală din Shirley.

— De ce-am luat-o pe aici? întrebă el.

Erika trase într-un refugiu situat puţin mai sus de casa lui Penny Munro. În curtea din faţă, Penny, albă la faţă, stătea şi-l supraveghea pe micul Peter cum ţinea furtunul, udând gazonul. Băiatul apăsă gura furtunului cu degetul şi râse încântat când apa îi stropi pe amândoi.

— E un copil tare cumsecade. Crezi că va fi bine? întrebă Erika în timp ce-i priveau pe cei doi.

— Sincer, cine ştie? Trebuie să avem încredere că binele va ieşi învingător, spuse Isaac.

— E atât de mic să-şi piardă tatăl, iar acum amintirea unchiului va fi pentru totdeauna întinată.

Isaac îşi aşeză mâna peste a ei.

— Nu poţi salva lumea, Erika.

— Dar m-aş putea strădui ceva mai mult, zise ea, ştergându-şi o lacrimă.

— M-ai salvat pe mine. Iar pentru asta, îţi voi fi veşnic recunoscător, îi răspunse Isaac.

Rămaseră amândoi o vreme fără să scoată o vorbă, privind cum Peter o stropea pe Penny cu furtunul, urmărind-o prin curte până ce ea izbucni în râs şi-l prinse în braţe, acoperindu-l cu sărutări.

— Ce ai de gând să faci în continuare? întrebă Isaac.

— S-a mai născut un copil în familie. Am o nepoată.

— Felicitări! Sora ta, din Slovacia, nu?

— Da. I-a dat numele meu şi-al mamei. Aveam de gând să merg în vizită la ele.

— Mereu mi-am dorit să vizitez şi eu Slovacia, zise Isaac.

— Nu vrei să vii cu mine? îi propuse Erika. Mi-ai putea întâlni sora cea nebună şi pe soţul ei mafiot, apoi, când ne-am sătura de ei, am putea merge prin Munţii Tatra, pe la izvoarele termale, ne-am îmbăta şi-am mai uita niţel de necazuri.

— Sună dumnezeieşte, rânji Isaac.

Erika băgă maşina în viteză şi se desprinse de lângă bordură, fără să se mai gândească la trecut sau la viitor. Pentru prima oară, se bucura şi ea de prezent.

Un mesaj de la Rob

În primul rând, aş vrea să vă adresez un mare mulţumesc pentru că aţi ales să citiţi *Vânător de noapte.* Dacă v-a plăcut, v-aş fi foarte recunoscător dacă i-aţi scrie o recenzie. Nu trebuie să fie neapărat lungă, doar câteva cuvinte, dar ar face o mare diferenţă şi-ar ajuta noi cititori să descopere pentru prima oară o carte de-a mea.

Pe coperta precedentului volum cu Erika Foster, *Fata din gheaţă*, am scris că mi-ar plăcea să primesc mesaje de la voi. Vă mulţumesc pentru minunatele mesaje pe care mi le-aţi trimis. Mi-a făcut o imensă plăcere să citesc fiecare mesaj şi să văd cât de mult v-au plăcut personajele, povestea şi direcţiile în care consideraţi voi că ar trebui să se îndrepte seria pe viitor. Mi-a plăcut mai ales un mesaj din partea unei doamne care a zis că i-a plăcut enorm cartea, dar care nu s-a arătat prea încântată de obiceiul Erikăi de-a fuma şi de a-şi stinge mucurile într-o ceaşcă de ceai! În această carte am încercat să mă asigur că Erika, acolo unde va fi posibil, va folosi o scrumieră. Continuaţi să-mi trimiteţi mesaje şi vă mulţumesc!

Puteţi lua legătura cu mine prin intermediul paginii mele de Facebook, pe Twitter, pe Goodreads sau pe website-ul meu, pe care-l veţi găsi la adresa www.robertbryndza.com. Citesc fiecare mesaj şi răspund întotdeauna la ele.

Mai am multe alte cărţi în plan, aşa că sper că-mi veţi rămâne în continuare alături în această călătorie.

Robert Bryndza

P.S. Dacă doriţi să primiţi un email care să vă anunţe când anume va apărea următoarea mea carte, vă puteţi înscrie în lista de abonaţi la linkul de mai jos. Adresa voastră de email nu va fi niciodată dezvăluită altor persoane şi vă puteţi dezabona în orice moment:

www.bookouture.com/robert-bryndza

Twitter: @RobertBryndza
Facebook: bryndzarobert
www.robertbryndza.com

Mulţumiri

Le mulţumesc lui Oliver Rhodes şi minunatei echipe de la Bookouture. Sunteţi uimitori şi sunt foarte fericit că am lucrat cu voi. Mulţumiri speciale lui Claire Bord. Să lucrez cu tine mi-a făcut o plăcere deosebită. Tu scoţi ce e mai bun din munca mea şi mă împingi mereu să fiu un scriitor mai bun. Şi, ca un bonus suplimentar, întotdeauna îmi recomanzi seriale TV extraordinare pe care să le urmăresc!

Îi mulţumesc lui Henry Steadman pentru încă o copertă uimitoare şi lui Gabrielle Chant pentru editarea manuscrisului cu o asemenea precizie şi grijă la detalii. Îi mulţumesc lui Caroline Mitchell pentru că mi-a răspuns la întrebări despre tehnicile procedurale ale poliţiei şi lui Kim Nash pentru că mi-a promovat opera şi a răspândit vorba despre cărţile noastre la Bookouture.

Mulţumiri speciale comisarului-şef Graham Bartlett de la South Downs Leadership and Management Services Ltd., care a citit manuscrisul şi mi-a oferit sfaturi despre tehnicile procedurale ale poliţiei şi m-a ajutat să disting limita dintre realitate şi ficţiune. Orice abateri îmi aparţin.

Îi mulţumesc soacrei mele, Vierka, care n-a putut citi ce i-am scris cu ocazia ultimei mele dedicaţii, aşa că aceasta este pentru ea: Mojej svokre Vierke, ktorá má talent vystihnút’ tie najdôležitejšie chvíle. Ked’ ide písanie t’ažko a pracujem do neskorých nočných hodín, zjaví sa pri dverách s úžasným domácim jedlom a láskou, čo ma vždy dokonale povzbudí.

Un mare mulţumesc soţului meu, Ján. N-aş fi putut realiza nimic din toate astea fără dragostea şi sprijinul tău. Eşti cel mai bun. Echipa Bryndza e cea mai tare!

Şi, în cele din urmă, le mulţumesc tuturor cititorilor mei minunaţi, tuturor cluburilor de carte, bloggerilor de carte şi recenzenţilor. O spun mereu, dar e adevărat că sfara-n ţară chiar este ceva foarte puternic, iar fără munca grea şi pasiunea voastră, fără discuţiile voastre de pe bloguri şi de

la cluburi, aş fi avut mult mai puţini cititori.

ROBERT BRYNDZA

CRIME

În miezul unei nopți toride de vară, inspectorul-șef Erika Foster e chemată la scena unei crime. Victima, un medic, este găsită sufocată în pat. Are mâinile legate și capul băgat într-o pungă strânsă în jurul gâtului. Câteva zile mai târziu, e descoperită o altă victimă, omorâtă în același fel.

În scurtă vreme, Erika și echipa ei ajung la concluzia că au de-a face cu un criminal în serie care își supraveghează cu atenție țintele înainte să aleagă momentul când le atacă. Toate victimele sunt bărbați singuri, cu un trecut misterios. Oare ce legătură au ei cu ucigașul, poreclit de polițiști „Vânătorul de noapte"?

În toiul valului de căldură ce a cuprins Londra, Erika va face tot ce-i stă în putință ca să-l oprească, înainte să apară o nouă victimă. Dar, din pricina investigațiilor ei neobosite, Erika ajunge să-și pună în pericol propria viață.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0581-6

